

Giới thiệu Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ

Bạn đang đọc truyện Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ của tác giả Minh Nguyệt Bách Niên Tâm trên trang đọc truyện online. Trong truyện thuyết, Phượng Hoàng là sứ giả hạnh phúc của thế gian, mỗi cách năm trăm năm, Phượng Hoàng sẽ mang theo tất cả niềm bất hạnh không vui cùng với cừu hận ân oán của nhân gian, dần dần vào trong hừng hực liệt hỏa để tự thiêu, lấy sinh mệnh và kết thúc mỹ lệ để đổi lấy sự tường hòa và hạnh phúc của thế nhân. Sau khi thân thể trải qua sự thống khổ cùng cực lớn lao cùng với luân hồi, Phượng Hoàng lại có năng lực niết bàn sống lại, càng trở nên hoàn mỹ hơn, rực rỡ hơn, truyền kỳ hơn. Một chiến sĩ cứu hỏa siêu cấp ở trong một lần cứu viện một vụ bạo động, gặp phải bom nổ mạnh làm bản thân thụ trọng thương. Hẳn giống như Phượng Hoàng trong lửa đỏ niết bàn sống lại, theo sau phát hiện mình có được một loại siêu dị năng mà tất cả mọi người đều tha thiết ước mơ có được. Một bức tranh kinh tâm động phách đã diễn ra, một chuyện xưa vô cùng cảm động đã diễn ra, một đoạn chân tình dù chết không xa rời, một nhóm những nhân vật như tiên nhân, tất cả tất cả cùng đan vào một chỗ, cùng hóa thành một đoạn Phượng Hoàng truyền kỳ vô cùng xinh đẹp như thần thoại.....!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sống Có Gì Vui

Miền nam tháng ba, trời xuân ấm áp.

Thời gian sáng sớm, ánh nắng dương quang xuyên thấu qua bức màn, ôn nhu chiếu vào bức tường, có mấy loại chim không biết tên không ngừng líu lo hót, giống như nói “Sáng sớm chim chóc có côn trùng ăn” nhìn rất là vui vẻ.

Lúc này kim giờ cùng với kim phút của đồng hồ ở cùng một vị trí, Tiểu Sở đột nhiên mở ra hai mắt, từ trên giường xoay người đứng dậy, lần nghi phép này thập phần khó được, nhưng vì nhiều năm quán lữ thói quen, vẫn như cũ đứng giờ đưa hân từ trong mơ tỉnh lại.

Tiểu Sở 23 tuổi, NJ thị H thuộc chi đội đặc biệt phòng cháy, là chi đội trưởng trong trung đội, thân cao 185cm, thể trọng 75kg, dung mạo tuy rằng không tính là anh tuấn nhưng lại thập phần dễ nhìn, làn da màu cổ đồng, mày kiếm, mắt sao, thân hình cao ngất, nếu cứ như vậy đi trên đường tuyệt là giác mạng của vô số cô gái.

“Tiểu Sở, sao thức dậy sớm như vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa?” Chứng kiến con trai mặc quần áo thể thao chuẩn bị xuất môn, mẫu thân Mai Lâm đẩy cửa phòng ra ôn nhu hỏi, mỗi khi chứng kiến con của mình, trong lòng nàng nhìn không được nổi lên sự kiêu ngạo, trên đời này con trai nàng là hết thảy; Trên thế giới này ngoại trừ trượng phu đã mất thì con trai nàng chính là nam nhân giỏi nhất.

Tiểu Sở quay đầu, nở ra một nụ cười sáng lạng: “Mẹ, con đi ra ngoài chạy bộ, lập tức trở về, đừng mua đồ ăn sáng, mấy ngày này con sẽ mua.”

Chứng kiến con trai nhanh như chớp chạy xuống lầu, Mai Lâm không khỏi lắc đầu, con trai nàng cái gì cũng tốt, nhưng lại quá hiếu động, thời trung học vốn có thể thi đậu vào trường đại học tốt nhất, nhưng vì một ngày thấy trên đường có chuyên bắt bình, thấy việc nghĩa hăng hái trợ giúp làm cho một đám lưu manh đã thương, bỏ lỡ kỳ thi vào trường đại học, vốn tính toán bảo con trai thi lại, nhưng không ngờ một tháng sau, trượng phu trong một lần làm nhiệm vụ cứu hỏa làm cho hy sinh, con trai có tính cách chấp nhất vì giảm đi gánh nặng cho mẫu thân dứt khoát bỏ qua bài vở tiếp nhận nhiệm vụ phụ thân làm chưa xong, mới đó mà đã sáu năm.

“Con cái lớn đều có phúc của con cái, hài tử lớn rồi, quản không được nữa!”

Mai Lâm nhẹ nhàng thở dài một hơi, dư âm trên khuôn mặt phong vận lộ ra vẻ tươi cười, nghe nói con trai đã có một người bạn gái, không biết khi nào thì dẫn về nhà ra mắt, nếu bọn chúng sớm kết hôn một chút chắc là có thể som ồm một cái tôn tử, thì có thể hưởng hạnh phúc được rồi.”

Tiểu Sở dọc theo đường Lâm Âm chạy một hơi khoảng năm, sáu km, đối với lượng vận động của hân mà nói thì căn bản không tính là cái gì, vền vền chỉ là tác dụng phát ra nhiệt thân, từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, thể năng ở trung đội đặc biệt phòng cháy không có ai có thể so sánh, trong đại bi võ trang hàng năm của tỉnh hân đã liên tục năm năm đứng thứ nhất.

Buổi tối hôm qua có một trận mưa nhỏ, làm cho mặt đường nhựa có chút ẩm ướt, cây cối hai bên đường cái trên phiến lá dính đầy giọt nước, trong ánh sáng mặt trời chiếu rọi, ánh xạ chiếu ra mê người.

Tiểu Sở dừng lại, hít một hơi không khí ở con sông Thanh nguyên hà thật sâu, làm cho một cỗ tươi mát động lòng người tràn đầy thân thể, tinh thần lập tức thoải mái, con sông này từng làm cho thời thơ ấu của hân trải qua rất vui vẻ, mấy năm không thấy vẫn như cũ xinh đẹp động lòng người.

Lần này về nhà kỳ thật là có hai mục đích, mục đích thứ nhất là thăm mẫu thân, mục đích còn lại là cùng bạn gái gặp nhau, ngày hôm qua trở về muốn làm cho nàng một sự vui mừng, không ngờ nhà lại không có ai, nghe nói bạn gái xin phép đi du lịch cùng với băng hữu, hai ngày nữa mới trở về, vốn hân định

gọi điện thoại nhưng lập tức hấn đánh gãy ý tưởng này trong đầu, người với người cần phải có không gian riêng, cần phải có tôn trọng lẫn nhau, cho dù là người yêu cũng giống nhau.

Sao mấy ngày hôm trước ở trên mạng không nghe nàng nói? Nghi vấn này làm cho Tiểu Sở có chút không vui, hai người từ khi xác lập quan hệ tới nay cũng rất ít ở cùng một chỗ, nhưng là có Mail, cùng với ite, cho nên cũng hay nói chuyện với nhau, liên hệ thập phần chặt chẽ, nhưng trường hợp này trước kia chưa có xuất hiện chuyện tương tự như vậy? Có lẽ là ta có chút đa tâm đi! Tiểu Sở đem việc không vui này bỏ khỏi đầu, Khang Mẫn là bạn học của hấn thời trung học, ngồi cùng bàn ba năm, sau khi tốt nghiệp đại học thì chủ động liên hệ với Tiểu Sở, sau này lại đến Chi đội phòng cháy của hấn, lấy danh nghĩa là vị hôn thê thăm, nàng đã được các chiến hữu trong đội sớm gọi là tẩu tử, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì “Tháng mười một” năm nay sẽ kết hôn.

Ở tại ven đường, dưới gốc đại thụ thi triển một chút quyền cước, Tiểu sở xoay người trở về, lúc nghỉ ngơi không cần tiến hành tập luyện chuyên nghiệp, nhưng bảo trì trạng thái của cơ năng là đủ rồi.

Phía sau, trên đường người đi càng ngày càng nhiều hơn, một vài bác gái đi thể dục buổi sáng chứng kiến thân ảnh từ bên người chạy tới như bay, nhìn không được quang ảnh mắt hăm mộ thường thức, tiểu tử quả thật là có tinh thần thật tốt a! Người trẻ tuổi hiện giờ toàn thành phần thức khuya dậy muộn, không có quy luật, giống như tiểu tử Tiểu Sở như vậy đã không thấy nhiều lắm, một vài bác gái đang suy nghĩ, nếu mình có con rể như thế thì quá tốt.

“Trầm Ký Tảo Điểm Phô” Đây là một cửa hàng cách nhà hấn một vài con phố, Tiểu Sở giống như lúc bé, liền mua đồ mà mẫu thân thích ăn nhất “Linh lung bao thang” cùng với “Sữa đầu nành nguyên chất”, Mà chính hấn tất nhiên là hai phần, người thu tiền chính là một nàng nữ tử, đáng người cân xứng, phát dục rất khá, mái tóc đen mượt rất đẹp, buộc thành đuôi ngựa, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hợp lại cùng một chỗ, nhìn qua có chút làm cho lòng người khoan khoái, làm cho người ta nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Tổng cộng là tam nguyên tiền.” Cô gái nhanh chóng điểm lên số tiền, hai tay nhanh nhẹ đóng gói lại đồ điểm tâm, miệng thì nói, nhanh mà không loạn.

“Cảm ơn!” Tiểu sở hướng về đối phương mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng (DG: Không bủ cho ta, răng ta hút thuốc đen sì=)), khuôn mặt cô gái có chút tương tự với lão bản nướng, chắc là nữ nhi của bà, thời gian trôi qua thật là nhanh, hoang mao nha đầu đã sớm trưởng thành đại cô nương.

Nhìn Tiểu Sở rời đi, cô gái tựa hồ cảm giác nhìn có chút quen mắt, nhưng lập tức không để ở trong lòng, nhanh chóng vội đầu vào công tác, nàng cũng không biết, sự tình gặp nhau hôm nay chỉ bắt đầu dẫn đến chuyện xưa, nguyên bản số mệnh hai con đường song song cùng xuất hiện, không lâu sau này lại nối cùng một chỗ.

Cùng mẫu thân ăn sáng xong thì vừa qua 7h40’ sáng, đợi cho mẫu thân mang theo vẻ mặt tươi cười đi làm thì Tiểu Sở bắt đầu kế hoạch hôm nay của mình.

Bạn gái hai ngày nữa mới có thể trở về, trong nhà lại không có chuyện gì làm, chỉ có thể cùng với mấy bạn tốt thời trung học gặp lại, tiện thể tăng thêm một chút tình cảm, Tiểu Mạnh cùng với Hắc Tử cùng với mấy gã bạn tốt thời trung học, tốt nghiệp đại học xong thì trở lại bản địa công tác, hai năm không gặp, không biết hiện giờ có tốt không? Thời gian hiện tại còn sớm không thể để các huynh đệ bỏ bê công việc, chỉ có thể chờ đến tối gặp nhau! Trại trung đội đặc biệt mấy năm, mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện thì luôn phải chạy đông, chạy tây, bận rộn liên tục, hiện giờ được nghỉ ngơi vài ngày, ngược lại cảm thấy rảnh rỗi, không biết làm gì.

Suy nghĩ nửa ngày, Tiểu sở rốt cục nghĩ tới chỗ mình muốn tới, vì thế thay đổi một bộ quần áo, đi đi đến chỗ mà mình muốn đến.

Một giờ sau, thân ảnh của hấn đã hiện ra tại cửa lớn Long uy vũ giáo, cánh cửa màu đen vẫn như trước, bên trong mơ hồ truyền đến từng trận hò hét, bóng dáng của lão nhân trông cửa trước kia đã không thấy, bây giờ đổi thành một khuôn mặt trung niên đen gầy.

“Xin hỏi Tô Bộ Quốc giáo luyện có ở đây không? Ta là đệ tử của người trước kia, muốn vào thăm người.” Khuôn mặt Tiểu Sở mỉm cười hỏi han, khuôn mặt lạnh nhạt của trung niên không làm ảnh hưởng gì đến hấn, ngược lại hấn có cảm giác đã trở về nhà.

“Vậy sao! Người đăng ký ở đây.” Trung niên nhân đánh giá Tiểu Sở một lần, ánh mắt hơi loé lên, khuôn mặt vẫn bảo trì sự trang nghiêm.

Tiểu Sở đến ghi tên mình xong, thuận miệng hỏi: “Lão Vương trông cửa ở đâu sao không thấy?”

Trung niên nhân liếc Tiểu Sở một cái, nhưng không trả lời, xoay người quay lại chỗ ngồi, tiếp tục đọc tờ báo mà vừa rồi hấn đang đọc dở.

Tiểu sở lạnh nhạt bật cười, một chút cũng không để ở trong lòng, hấn cũng nhìn ra, người này thân mang công phu, chẳng biết tại sao lại lưu lạc đến chỗ này trông cửa, quả thật là kỳ lạ, làm cho người ta thật sự khó hiểu.

Vừa bước về phía trước đi vài bước thì nghe đến tiếng thì thảo của trung niên nhân vang đến: “Sống có gì vui, chết có gì buồn, mệnh treo một đường, sinh từ do ta.”

Câu này có chút giống thơ cũng có chút không giống, Tiểu Sở nghe được loáng thoáng vài câu, chỉ lắc đầu, cũng không có để ý.

Đi vào đại môn, một đường đi thì tất cả chuyện tình lúc trước giống như dừng lại trong đầu hấn, đồng dạng cảnh tượng, đồng dạng thân ảnh, hết thảy phẳng phất giống như năm đó giống nhau, khi đó Tiểu Sở là thiếu niên tập võ nghiệp dư, hôm nay nhìn thấy đám người này thì thấy cảm giác trong lòng vẫn như cũ có chút lưu lại.

“ Sur Phụ!” Tiểu Sở hướng về thân ảnh quen thuộc hô lên một tiếng, làm cho toàn trường nhất thời an tĩnh lại, hơn mười đạo ánh mắt dừng lại trên người của hắn.

“A ! Đây không phải là Tiểu Sở sao?” Người nọ xoay người, hai mắt cẩn thận quan sát, khuôn mặt lập tức tươi cười mở ra song chương, không nghĩ tới Tiểu Sở bước lên hai bước, duỗi tay đánh ra một quyền.

“ Tiểu gia hoá! Cứ nhiên dám đối với ta đánh lên!”

Người nọ đem lòng ngực rút về phía sau, tránh được một quyền, cũng lập tức huy quyền đánh ra, cùng với Tiểu Sở so chiêu cùng nhau, đám người xung quanh không khỏi có chút ngạc nhiên, gã khách không mời này là ai mà dám đánh nhau mới giáo luyện, nhìn kiểu quyền đánh ra thì thấy không có chút nào lưu thủ, chẳng lẽ có thâm cừ đại hận, bằng không bị sao lại như thế?

“Phanh!” Trãi qua hơn mười chiêu thì hai người đều đánh trúng bả vai đối phương, nhện không được nhếch miệng kêu đau, tiện đà thở hỏn hển, há mồm cười to.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phương Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cách Ngại Tùng Sanh

Nhìn đệ tử mà mình đặc ý nhất, trong lòng Tô Bộ Quốc tràn đầy vui mừng. ... Trong tám năm Tiểu Sở rời đi võ giáo, hắn vẫn cảm giác rất tiếc nuối, không nghĩ thói thân thù của tiểu tử này so với trước kia còn cao hơn, chính hắn là sư phụ nhưng vừa rồi vẫn có chút thua kém hắn.

Tiểu Sở nhếch miệng cười, cười nịnh nói: “ Sư phụ đúng là bảo đao chưa già, công phu không giảm so với năm đó!”

“ Ngươi bớt nói đi!” Tô Bộ Quốc tức giận nhìn đồ đệ liếc mắt một cái, chứng kiến vẻ mặt của Tiểu Sở không đổi sắc, trong lòng biết đối phương vừa rồi chưa ra hết toàn lực, lưu cho mình chút mặt mũi. Tục ngữ có câu: Quyền sợ trẻ”, thật sự là không già không được!

Giương mắt nhìn vào đồng hồ treo tường, thấy còn năm phút nữa là hết thời gian dạy, Tô Bộ Quốc hướng về mọi người phát tay, rõ ràng là tuyên bố nghỉ trước thời gian.

“ Hôm nay như thế nào rảnh mà đến thăm sư phụ đây?” Đẩy ra cửa phòng ngủ, Tô Bộ Quốc thuận miệng hỏi, Hắn vẫn kỳ quái, đồ đệ này vì cái gì mà rời đi võ giáo nhiều năm như vậy mà cũng không trở lại xem, cũng không có tin tức gì?

Tiểu Sở đem tình hình mấy năm qua kể sơ qua một lượt, Nghe nói hắn chưa học lên đại học, luôn làm ở đội phòng cháy, Tô Bộ Quốc mơ hồ cảm thấy trên người đồ đệ nhất định xảy ra chuyện gì bất hạnh, cũng không có ý truy vấn, hai thầy trò nhận thức lâu như vậy, đối với tính cách rất là hiểu rõ, tất nhiên biết cái gì nên, cái gì không nên hỏi.

“ Sư phụ, Mấy năm nay ta mỗi ngày đều luyện công phu của ngài dạy, nhưng tiến bộ không lớn, lần này đến đây, có hay không xem công phu mà ngài ẩn dấu, để đồ đệ khai mở nhãn giới a.”

Nghe xong câu nói, hai mắt của Tô Bộ Quốc trợn lên, tức giận nói: “ Ta biết tiểu tử ngươi vô sự không đăng tam bảo điện, nhiều năm như vậy không trở lại thăm ta, vừa đến lại muốn chuyện tốt như vậy, không có cửa đâu!”

“ Sư phụ, ngài đừng như vậy, ta hôm nay không phải tay không mà đến, người xem đây là cái gì?” Nói xong, tay phải của Tiểu Sở xuất hiện một bọc giấy, cũng không biết dấu ở địa phương nào trên người?

“ Đây là cái gì?” Khuôn mặt của Tô Bộ Quốc nhú lại, sắc mặt so với vừa rồi có chút tốt hơn.

Tiểu Sở cười nói: “ Ngài đừng xem thường, đây chính là cực phẩm chè xuân mà năm nay mới ra, thật sự là rất quý!”

Có câu hắn cũng không nói, bao lá trà này là hắn thắng độ được của chi đội trưởng. Vì thế làm cho chi đội trưởng mấy ngày liên tục chửi khan, Tiểu sở biết sư phó mình thích trà, cho nên mới mang đến hiếu kính.

Nói xong, Tiểu Sở ngựa quen đường cũ, lấy từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ trà cụ, sau một lát mùi hương của chè đập vào mũi của Tô Bộ Quốc.

“ Sư phụ, mời dùng trà!”

Tô Bộ Quốc tiếp nhận chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rất vừa lòng gật đầu, mãi cho đến khi uống hết chén trà, mới thở dài một hơi: “Trà thật ngon, đáng tiếc uống phí công phu.”

“Không phải đâu!” Tiểu Sở khoa trương quát to một tiếng, thần tình lộ vẻ không tin.

Tô Bộ Quốc khẽ thở dài: “Tin cũng được, không tin cũng được, tài nghệ của ta đã bị ngươi vét sạch, ta không có gì để dạy cho ngươi nữa!”

Tiểu Sở nhìn chăm chú vào sư phụ một lát, rốt cục tin tưởng sư phụ không có gì để dạy nữa, lập tức đem tiếu nuối trong lòng bỏ qua một bên, học võ cùng với kết giao bằng hữu giống nhau chỉ dựa vào duyên phận, sư phụ không có dạy, nhưng tương lai chắc còn có cơ hội, trên thế giới này tuyệt đối có cao nhân tồn tại, bất quá duyên phận chưa tới, muốn cưỡng cầu cũng không được.

Hai người hàn huyên nửa ngày, lại ở lại ăn cơm với nhau ở phòng ăn võ giáo, uống hết chai rượu, lúc này mới lưu luyến chia tay, khi Tiểu Sở đi ra đại môn, phát hiện thấy trung niên nhân xem tờ báo mà trải qua mấy giờ rồi mà cũng chưa xem hết.

Thời gian buổi chiều, Tiểu Sở vẫn đứng ở trong thư viện đọc sách, cho đến sáu giờ chiều hần mới nhận được một cuộc điện thoại, lúc này mới buông cuốn sách xuống bàn, hướng tới địa điểm ước hẹn đi đến.

Vừa mới tiến vào phòng, một gương mặt ngăm đen hiện ra trước mặt hần: “Thật tốt cho một gã Tiểu Sở, lâu như vậy không thấy, nếu không có mấy huynh đệ gọi thì chắc ngươi không đến đây phải không, hôm nay không cần nhiều, phạt uống mấy ly trước đã.”

Vừa dứt lời thì thấy trên ót của hần đã thấy đau, quay đầu nhìn lại thì thấy Tiểu Sở cứ nhiên đã ngồi ngay vị trí của hần, đang cười hắc hắc nhìn hần.

“Lão đại, ngươi như thế nào giống trước đây hay khi dễ ta.” Thần tình Hắc Từ có chút mất hứng ngồi vào bên cạnh, một bộ dạng uy khuất, mấy năm nay hần ở đơn vị công tác không sai, cấp bậc đã là phó khoa trưởng, làm cho nhóm bạn bè kinh ngạc không thôi.

Tiểu Sở cùng mấy huynh đệ chào hỏi nhau một tiếng, tay cầm một ly bia, đối với Hắc Từ ở bên cạnh nói: “Tiểu tử, ngươi đừng mất hứng, chỉ là đùa một chút thôi, ly bia này ta xin bồi tội!” Nói xong, ngưỡng cổ đem ly bia đổ vào miệng.

Thấy Tiểu Sở uống xong, Hắc từ một lần nữa mặt mày hớn hờ, phía sau ót cũng không thấy đau nữa, thời điểm học trung học thì huynh đệ luyện cãi nhau ầm ỹ, việc nhỏ như thế này chưa bao giờ để trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ăn uống linh đình, mấy người tuy đã lâu không gặp nhưng cảm tình không có yếu đi, giống như nhớ lại thời sáng khoái của những năm học trung học.

“Lão đại, nghe nói ngươi cùng với Khang Mẫn rất tốt, tính khi nào thì kết hôn?”

Thời điểm các nam nhân ở một chỗ phần lớn là nói về nữ nhân, vừa uống vào mấy chén liền đổi ngay đề tài, hướng về Tiểu Sở, Tiểu Mạnh cũng với Tiểu Sở quan hệ thời trung học là thân thiết nhất, tin tức tất nhiên là linh thông hơn mọi người nhiều.

Nghe được lời ấy, Đại Hải liền la toáng lên: “Không thể nào! Lão đại ra tay khi nào? Sao thời điểm ở trường học ta không có phát hiện.” Tiếp theo hần ôm đầu hô to: “Trời ạ, mối tình đầu của ta cứ như vậy bị người cướp đi.”

Tiểu Sở chỉ là ngồi uống bia, mỉm cười không nói gì, Khang mẫn là mọi người thời trung học bầu là hoa hậu học đường, là mục tiêu toàn bộ nam sinh theo đuổi, mấy người huynh đệ chắc viết qua thư tình cũng không ít.

Tiểu Mạnh vui vẻ nói: “Các ngươi chắc không biết! Tin tức là như thế này....”

Nghe được Tiểu Mạnh thêm mắm thêm muối, miệng như gắn tên lửa, mấy huynh đệ không ngừng hô lên, Tiểu Sở chỉ cảm thấy trong lòng buồn cười, không có chủ ý nhìn ra ngoài khe cửa, đột nhiên chứng kiến một thân ảnh quen thuộc.

“Lão đại, ngươi muốn đi đâu?” Thấy Tiểu Sở đứng dậy, mấy người kỳ quái hỏi, Tiểu Sở cũng không trả lời mà bước nhanh ra ngoài.

Người đâu? Tiểu Sở đi ra ngoài phòng nhìn quanh, vừa rồi rõ ràng là đã gặp nàng phía ngoài, như thế nào thì chớp mắt không thấy tăm hơi, chẳng lẽ là mình hoa mắt?

Hần đột nhiên quay đầu trở về thì thấy một nam một nữ ôm nhau từ một phòng bên cạnh đi ra, cùng đối diện với Tiểu Sở, đồng thời cả hai đều sững cả người

“Khang Mẫn?”

“Tiểu----- Sở!” cô gái theo bản năng khẽ gọi lên một tiếng, trong ánh mắt hiện lên sự bối rối, nàng tuyệt đối không ngờ ở chỗ này gặp được đôi phuơng.

Cái gì đi ra ngoài du lịch, không ngờ tất cả đều là giả, đôi môi Tiểu Sở cắn chặt lại, trong ánh mắt xẹt qua sự thống khổ, sự hoài nghi trong lòng rốt cục được chứng minh, quả thật là trùng hợp đến cực điểm.

“Khang Mẫn, em bị sao vậy?” Gã nam từ kia ở một bên ra vẻ quan tâm, đồng thời liếc mắt nhìn Tiểu Sở: “Ngươi muốn làm gì? Còn chưa tránh ra.”

Tiểu Sở chăm chú nhìn vào nữ tử, thân hình cũng không nhượng bộ, ngữ khí trầm thấp hỏi: “Cô có thể cho ta một lời giải thích sao?”

Gã nam tử kia định đường trường phát hỏa, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Sở tràn ngập lửa giận, trong lòng không khỏi có chút do dự.

Sau một lát, ánh mắt của nữ tử từ bối rối khôi phục về bình thường, nhìn qua gã nam tử nói: “Viễn Kiều, anh ra ngoài chờ tôi một chút, tôi muốn nói với hần mấy câu rồi ra ngay.”

“Được rồi!” Gã nam tử kia hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tiểu Sở một cái, sau đó nghênh ngang xoay người đi ra.

Tiểu Sở lập tức đi đến hành lang, ánh mắt chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, trầm giọng hỏi: “Cô có lời gì thì mau giải thích đi! Cô biết tính cách của ta, ta không thích ướm ất bần thiêu.”

“Sự tình không phải giống như anh tưởng tượng như vậy!” Thanh âm mềm yếu từ phía sau truyền tới.

Tiểu Sở không nói lời nào, trong lòng một mảnh băng hàn, tai nghe mất thấy, sự tình đã như vậy mà nàng còn không dám thừa nhận, quả thật là buồn cười.

“Ta đang nghe!” Trong miệng Tiểu sở chậm rãi phả ra ba chữ, lạnh tựa gió đông, băng hàn thấu xương, nam nhân hận nhất chính là phản bội, huống chi chính là nữ nhân sắp kết hôn với mình, Tại sao lại biến thành như vậy?

Nhìn bóng dáng Tiểu sở, khuôn mặt đẹp của Khang Mẫn không còn nửa điểm huyết sắc, thân hình mảnh mai run nhẹ, vừa muốn tiến đến, rồi lại ngừng lại.

“Tiểu Sở...”

“Cô không cần phải giải thích nữa!”

Không đợi cho Khang Mẫn giải thích, Tiểu Sở đột nhiên đánh gãy lời của nàng, vừa rồi bộ dạng hai người thân mật đã nói lên hết thảy, cần gì phải tiếp tục thương tổn.

Tiểu Sở chậm rãi xoay người lại, thật sâu liếc mắt nhìn Khang Mẫn một lần, nhìn khuôn mặt đã từng quen thuộc, tự nhiên ở sâu trong nội tâm dâng lên một trận đau đớn, mới chỉ có mấy ngày mà tất cả đều thay đổi, người với người không ngờ tình cảm quả thực yếu ớt, tình yêu kiểu này quả thực cho má không bằng!

“Hy vọng cuộc sống của cô sau này sẽ tốt!” Qua một lúc lâu, Tiểu Sở rốt cục nói ra một câu, sau đó cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng.

“Các huynh đệ, chúng ta đêm nay không sau không về!” Duỗi tay cầm lấy một chai rượu đế, trực tiếp đem cổ chai đập gãy, sau đó tu một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tự Diệt Hà Khổ.

“Ồ đây là đâu?”

Ba ngày sau, Tiểu Sở rốt cục tỉnh lại, trước mặt là một mảnh tuyết trắng, hiển nhiên đây không phải là ở nhà, đêm hôm đó không biết hần đã uống bao nhiêu, cho đến khi say như chết, hoàn toàn mất đi ý thức. Ài, cảm giác say rượu thật là tốt, người cứ lâng lâng, thiên địa xoay tròn, đem tất cả phiền não bỏ ra hết ngoài đầu, nhưng vì cái gì lại tỉnh chứ? Nếu khi nào cũng say được như thế quả thực là rất tốt!

Nhân sinh vốn là bất đắc dĩ, đại đa số dưới mọi tình huống, ngủ cùng với tỉnh bởi vì ý chí con người, Tiểu Sở sau khi tỉnh lại lại thấy không muốn ngủ, Lúc này hần mới biết được mình đang ở địa phương nào? Cứ nhiên là bệnh viện, thật đúng là thất bại.

“Hộ sĩ, ta muốn xuất viện!”

Một tiểu hộ sĩ xinh đẹp vừa đi vào phòng bệnh, đột nhiên có tiếng rống to làm cho nàng hoa dung thất sắc, suýt nữa thì đánh rơi cả mâm thuốc xuống sàn nhà.

“Ngươi tỉnh rồi!” Tiểu hộ sĩ đem khay bỏ trên tủ đầu giường, cẩn thận hỏi han, người bệnh này hét lớn như vậy chỉ sợ tất cả các người bệnh đều bị hần làm cho tỉnh giấc, nhìn bộ dạng của hần mi thanh mục tú, nhưng tính cách hung hãn như thế, chắc là không phải thân kinh có vấn đề đi sao?”

“Đúng vậy!” Tiểu Sở lên tiếng, phát hiện trên người mình mặc quần áo bệnh nhân, bắt đầu tìm kiếm quần áo, chuẩn bị công việc xuất viện.

“Quần áo của ta đâu?” Sau một lát, Tiểu Sở có chút buồn bực hỏi, mấy gã huynh đệ không đến thì thôi, đem hần bỏ lại bệnh viện rồi không quần, quần áo, di động cùng với ví chắc không phải bị tiểu thủ thuận tay lấy đi rồi chứ?

“Nga, mẫu thân của ngươi đem quần áo cầm đi rồi, bà buổi trưa cùng với buổi tối đều đến đây.” Tiểu hộ sĩ nhẹ nhàng trả lời.

“Như vậy a! Cô có thể đi ra ngoài! Đợi mẫu thân ta đến thì ta sẽ làm thủ tục xuất viện.”

Tiểu Sở cau mày, đem tiểu hộ sĩ mời ra ngoài, người đã tỉnh còn chuyển dịch làm gì nữa, nhân lực của tiểu cô nương này quả thực quá kém.

Ta đây như thế nào vậy? Tiểu Sở nằm trên giường tự hỏi mình, hần vẫn cho mình ý chí rất kiên cường, không có khó khăn gì có thể làm khó được hần, không nghĩ tới khi bị thất tình lại không tự kiểm chế được bản thân, hoàn toàn đánh mất đi tự tin cùng với tiêu sái ngày xưa. Quyên đi, hết thấy cứ để cho nó qua đi thôi! Khang Mẫn, hy vọng ngươi không phải hối hận về sự lựa chọn của ngươi.

Từng giọt thời gian cứ thế buồn tẻ trôi qua, thật sự là đáng buồn a!

Đúng lúc kim giờ chỉ đến số mười một thì Tiểu Sở đột nhiên nghe được thanh âm trầm đục, cùng lúc đó ở phía ngoài giống như có tiếng cãi nhau, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì.

“Mọi người chạy mau đi!” Bệnh nhân ở phía ngoài thét lên từng đợt chói tai, tiếp theo là từng bước chận dồn dập.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Sở từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, vừa mới thoát ra khỏi phòng bệnh thì một cỗ mùi vị gay gắt đập vào mặt hần mà đến.

“Đây rõ ràng là mùi thuốc súng, hiển nhiên đã xảy ra nổ mạnh, trong bệnh viện chắc chắn là không dùng thuốc nổ, chẳng lẽ lại có người muốn quấy phá?” Một mặt Tiểu Sở âm thầm đoán, một mặt hướng về phía trên lầu chạy lên, giày cũng không đi, đối diện với hần là một đám người hỗn loạn, bước đầu quả thật giống như hần suy đoán.

Một lát sau, Tiểu Sở đã chạy tới lầu sau, phía dưới nền nhà là đầy gạch vụn cùng với trên tường nhiều vết loang lổ, quả nhiên là có người trong bệnh viện nổ bom.

“Viện trưởng ở nơi nào? Mau gọi hần lại đây, bằng không ta giết kịp nổ quả bom trên người ta, cùng với tất cả mọi người đồng vu quy tận.” Một trung niên nhân có bộ dạng nông thôn đang ngồi trong phòng hiệu trưởng, bàn tay đang cầm bật lửa lớn tiếng quát to, trên người mặc một bộ đồ màu đỏ, khắp người quần hơn mười quả bom tự chế, vài gã bác sĩ bị hần vây lại ở trong phòng không thể chạy thoát, một đám mặt mũi không còn chút máu, nằm phủ trên mặt đất không còn chút máu, nằm yên không dám nhúc nhích, bảo an của bệnh viện thì không thấy bóng dáng, hiển nhiên tất cả đều sợ chết, bỏ trốn từ lâu.

Con mẹ nó viện trưởng, người trốn đi đâu? Đám người bệnh viện các người quả thực là táng tận lương tâm. Tiền, tiền, tiền, chỉ biết đòi tiền. Lão bà của ta bị các người hại chết, ta muốn các người cùng đền mạng cho cô ấy.” Gã nông dân quát to đến mức khàn cả giọng, khuôn mặt ngăm đen hiện lên lệ khí, trong ánh mắt hiện ra sự tuyệt vọng.

Tiểu Sở ở phía xa quan sát trong chớp lát, cảm thấy tình hình không được ổn, tình hình bây giờ vạn phần nguy hiểm, có thể bây giờ cảnh sát tới, nhưng nếu không có nhân viên chuyên nghiệp tới phối hợp thì cũng không có biện pháp gì tốt hơn, hướng chỉ người này tuy thời có thể đốt ngôi nổ, thời gian không đợi người, mấy năm qua hần ở trung đội đặc biệt chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm không dưới trăm lần, nhưng sợ nhất là gặp trường hợp như thế này, vụ nổ vừa rồi chỉ là uy hiếp nho nhỏ, nếu đối phương đốt ngôi nổ trên người cùng với thuốc nổ thì toàn bộ tầng trên của bệnh viện sẽ bị nổ sập.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiểu Sở vắt hết óc suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, ánh mắt của Tiểu Sở sáng ngời, phía trước đó không xa có một hộp chữa cháy, nếu có thể lấy vòi nước ở đó làm cho đối phương toàn thân ướt sũng thì ngôi nổ sẽ không đốt được.

Nhưng mà Tiểu Sở lập tức phủ định kế hoạch này, vị trí của trung niên nhân cách hần khoảng 7, 8 thước, không đợi cho hần chạy đến thì đã bị đối phương phát hiện.

Đúng rồi, trên lầu hần là cũng có hộp chữa cháy, lấy vòi nước từ trên phun xuống thì nhất định sẽ làm người này trở tay không kịp.

Nghĩ đến đây, Tiểu Sở chạy lên lầu bảy, quả nhiên ở vị trí đồng dạng thì tìm được hộp chữa cháy, vì thế hần nhanh chóng lấy khuỷu tay đập nát tấm kính, đem vòi nước kéo ra.

Không xong, người trên lầu đã chạy trốn không còn một người, đã không có ai giúp hần mở van, Tiểu Sở toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng vạn phần, thời gian đã trôi qua năm sáu phút, cảnh sát cùng với nhân viên phụ trách cứu viện sao còn chưa có tới? Gã viện trưởng sợ chết kia vẫn còn không có xuất hiện, không có biện pháp nào kéo dài nữa hay sao?

Giờ phút này nếu Tiểu Sở lặng yên trở ra thì căn bản sẽ không có ai biết, nhưng thân là một gã chiến sĩ phòng cháy, lấy trách nhiệm của chức nghiệp thì hần không thể lùi bước, phải tìm hết tất cả các biện pháp để vượt qua cửa ải khó khăn này, vì ở sự kiện này, cho dù bệnh viện có làm sai đi nữa thì gã

trung niên kia không nên lấy thủ đoạn dùng thuốc nổ để báo phục, nếu thuốc nổ mỗi khi nổ mạnh thì hậu quả không cần nói cũng biết.

Đúng lúc này, Tiểu Sở đột nhiên phát hiện dưới lầu đã không có thanh âm, hắn chạy xuống thì thấy trong phòng làm việc của viện trưởng đã trống không, gã trung niên cùng với mấy tên bác sĩ thì không thấy đâu cả.

Không tốt, bọn họ xuống lầu rồi! Tiểu Sở thầm hô không ổn, theo cầu thang đi xuống thì thấy ở chỗ rẽ của lầu bốn mới thấy bóng dáng của trung niên, đi trước mấy bước thì thấy vài tên y sinh bị dùng dây thừng buộc vào một chuỗi, sắc mặt không còn chút máu.

“Con mẹ nó, ta không muốn sống, hiện tại ta muốn các người cùng chết.”

Theo tiếng tuyệt vọng gào lên, bật lửa trong tay đã châm vào ngòi nổ, Tiểu Sở rốt cục không trông nom gì đến nguy hiểm, thân thể lảo động không nhảy lên, bàn tay giữ chặt lấy thanh cầu thang, bàn chân đạp tới người của trung niên.

“Bồng!” Hai người đồng thời ngã lăn xuống sàn nhà, gã trung niên rốt cục không kịp đề phòng, cái bật lửa từ trên tay rơi khỏi tay, hai cánh tay giương lên, lại từ trong tay Tiểu Sở bò ra, mắt thấy trung niên sắp sửa đào thoát, mắt thấy trung niên nhân sắp đào thoát, lập tức vùng dậy đánh thẳng vào trung niên, đem hết toàn lực ôm trung niên.

“Oanh!” Hai người đồng thời khai mở một cánh cửa, rơi vào một căn phòng tối, không đợi Tiểu Sở từ mặt đất đứng lên thì đã có một tiếng nổ cực kỳ lớn cùng với một đám không khí nóng rực quét qua.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sống Không Bằng Chết

Tiểu Sở không chết, nhưng lại sống không bằng chết.

Khi hắn từ trong hôn mê tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một cái lồng thủy tinh thật lớn, toàn thân đều được bao quanh bởi chất nước màu vàng nhạt, tan mát ra đột mùi vị khó chịu, tứ chi của hắn lại cực kỳ đau đớn, hoàn toàn không thể nhúc nhích, mà ngay cả khí lực để động ngón tay cũng không được.

Ta đây bị sao vậy? Tiểu Sở há miệng kêu to, lại hoảng sợ phát hiện cổ họng giống như bị cái gì cản trở, không phát ra được thanh âm gì cả.

Trời ạ! Tại sao lại có thể như vậy? Đầu hắn giống như muốn nổ tung, qua hơn nửa ngày mới ổn định trở lại. Mấy giờ sau, Tiểu Sở rốt cuộc nhớ tới sự tình đã phát sinh, bộ dạng hiện giờ toàn bộ là do thuốc nổ của trung niên kia tạo thành, trong trường hợp kinh thiên động địa nổ mạnh thì hắn có chút kỳ tính đã sống sót, nhưng chỉ còn lại nửa cái mạng, làn da toàn thân không có chỗ nào hoàn hảo, không có một địa phương nào lành lặn, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Thân ảnh mẫu thân vẫn hiện ra ở phía ngoài lồng thủy tinh, mấy ngày không gặp, chỉ thấy khuôn mặt Mai Lâm một mảnh trắng bệch, khuôn mặt tiêu tụy, nào có nửa điểm bộ dạng trước kia.

Mẹ! Thực xin lỗi, trong lòng Tiểu Sở không ngừng kêu lên, muốn đuổi hai tay để ôm lấy thân hình bà, nhưng làm không được, hai hàng lệ dọc theo khóe mắt chảy xuống.

Tim của Mai Lâm giống như bị dao cắt, cực kỳ bị thương, ta như thế nào lại mệnh khổ như vậy! Trọng phụ Tiểu Lăng Thanh cũng trong biển lửa hy sinh vì nhiệm vụ, con trai hiện giờ cũng thành bộ dạng như vậy, sớm biết như thế thì đã không đáp ứng yêu cầu của con trai, xem như mình có khổ một chút cũng có thể nuôi nó học đại học, không đến mức sẽ biến thành bộ dạng ngày hôm nay, đúng là nửa chết nửa sống, sống không bằng chết.

“Bác sĩ, con của ta có cứu được không?” Mai Lâm đành dành một chút hy vọng hướng về người bác sĩ bên cạnh hỏi.

Bác sĩ trưởng nhìn hình bóng mong manh trên điện tâm đồ, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Da của hắn đã bong tới 95%, hơn nữa tứ chi nhiều chỗ bị gãy, nội thương lại thập phần nghiêm trọng, chỉ sợ không gượng được lâu, cho dù có thể sống sót thì cuộc đời này cũng xem như xong rồi.”

Nghe câu nói đó, Mai Lâm nhất thời thấy phía trước mặt tối sầm, ngất xỉu.

Không biết bao lâu Tiểu Sở lại một lần nữa tỉnh lại, bên tai truyền đến tiếng khóc thảm thiết.

Ta đã chết rồi sao? Hắn muốn mở to mắt, nhưng phát hiện không làm được, Từ thanh âm của tiếng khóc thì hắn phát hiện ra thanh âm của mẫu thân, bên cạnh còn có Tiểu Mạnh cùng với Hắc Tử, Đại Hải, còn có nữ nhân kia là ai, là Khang Mẫn sao? Nàng như thế nào lại đến, chắc là nghe nhầm!

Ai, chết đi cũng tốt, miễn cho hại người hại mình, mẫu thân cả đời vất vả làm lưng, đều do con bất hiếu, nếu có kiếp sau con xin báo đáp lại.

Mụ mụ, tái kiến!

Các huynh đệ, tái kiến!

Hai mươi năm sau ta lại là một hảo hán.

Đây là có chuyện gì? Ta như thế nào lại cảm thấy nóng như vậy? Chẳng lẽ cảm giác sau khi chết là như vậy?

Trời ạ, ta bị hoá táng?

Hắc ám, vô tận hắc ám, cảm giác hoá thiêu sao, quả thật là đau nha. Trước kia vẫn cũng các chiến hữu tham khảo qua cảm giác của tử vong, nguyên lai là như vậy, căn bản là không có gì gọi là Hắc bạch vô thường, phán quan, càng không có gì gọi là Thượng đế, thiên sứ. Thiên đường ở nơi nào? Địa ngục ở nơi nào? Tất cả đều là gạt người! Ta cứ như vậy mà chết đi.

Ngày hôm sau, báo chiều của địa phương đăng lên một cái tin tức: Thi thể Anh hùng phòng ngừa bạo lực Tiểu Sở đã ly kỳ mất tích ở phòng hoá táng, cảnh sát đang điều tra, trước mắt không có gì tiến triển.

Ba tháng sau, ở một sơn cốc, ở tỉnh FJ thuộc một tỉnh ở nam bộ truyền đến một tiếng hét kinh thiên động địa.

“Ngươi có phải hay không quá mức rảnh rồi, không có việc gì làm, tự nhiên lại cứu ta sống làm gì?”

Thanh âm này phát ra đúng là Tiểu Sở, chứng kiến thân mình vào dạng thê thảm, hắn hận không được muốn tìm một khối đá đâm vào đó cho chết đi, hắn vạn lần không ngờ chính mình cứ nhiên còn sống, mà người đem hắn cứu sống chính là gã trung niên đen gầy thường canh cửa ở cổng Võ giáo, quả thực không có chuyện gì, ăn no ngủ yên.

Ánh mắt của đen gầy trung niên khẽ nhú lại, đối với lời mắng của Tiểu Sở cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt nói hai câu.

“Thương thế của ngươi ta có thể chữa khỏi.”

“Có tin hay không thì tùy ngươi, bằng không ta cứu ngươi làm gì.”

Mười tháng sau, Tiểu Sở rốt cục có đứng khi đứng trước gương.

Đúng vậy, bộ dạng hiện tại nhìn thuận mắt hơn nhiều, so với lúc bị thương thì dễ nhìn hơn trăm lần, cổ họng cơ bản khôi phục bình thường, chỉ là thanh âm với trước kia hoàn toàn bất đồng, da bồng trên người đại bộ phận đã khôi phục, kỳ thực cũng không nhìn quá dị thường, không biết vì nguyên nhân gì bộ mặt tuy đã khôi phục, vết sẹo cũng đã biến mất, nhưng lại làm cho da mặt có chút đen, có chút trắng lại không bóng loáng, thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Tổng thể mà nói, thương thế của Tiểu Sở đã khỏi khoảng chín thành, tuy rằng còn có một chút khiếm khuyết, nhưng so với lúc mới bị thương quả thật tốt hơn nhiều lắm.

Vì đạt được tới như vậy, Tiểu Sở ăn không ít khổ, so với thuốc đông y còn khó chịu hơn gấp trăm lần, mỗi ngày phân biệt sáng chiều tối, phải uống ba bát thuốc lớn, ngay cả cận cũng không được để lại, không chỉ có như thế, mỗi ngày hai tư giờ đều phải ngâm trong một cái chum thuốc nóng, nước thuốc ít nhất cũng nóng trên sáu mươi độ, không có ai biết, khi hắn sống cuộc sống ngâm trong chum thuốc quả thực có cảm giác sống không bằng chết, nhưng quả thật cũng kỳ quái, nước nóng như vậy cứ nhiên cũng không bị nấu chín, nếu không phải thân thể càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp thì hắn căn bản không thể có khả năng kiên trì lâu như vậy.

Nhìn khuôn mặt trong gương thì thấy xa lạ và xấu xí, trong lòng Tiểu Sở mang đầy tư vị, lấy bộ dạng của hắn hiện tại trở về xã hội thì xom như cũng không phải là xấu, nếu muốn cùng người bình thường giống nhau thì không biết phải chờ đến năm tháng nào, có lẽ nên đến Hàn Quốc trang điểm lại một chút dung nhan có lẽ cũng là chuyện tốt.

“Tiểu Sở, ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp.

Tiểu Sở không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Không có gì? Nói vậy thì ta có thể rời đi khỏi nơi này!”

Cùng nói chuyện với Tiểu Sở là gầy đen trung niên, tên là Mạc Bất Ly, một thân ý thuật quỷ thần khó lường, quả thật là kỳ nhân, nhưng khi hắn xuất thủ cứu Tiểu Sở, ngoại trừ cứu trị thì cũng không đề cập đến chuyện gì cả.

Trải qua tháng ngày ở chung, Tiểu Sở đối với tính cách của Mạc Bất Ly cũng rất tò mò, đối phương không nói, hắn cũng không hỏi, đã hơn một năm thời gian, lời của hai người nói với nhau cũng không vượt qua trăm câu, về phần nguyên nhân cứu Tiểu Sở thì Mạc Bất Ly chỉ cũng trả lời là do “Duyên Phận.” Thâm ý trong đó Tiểu Sở cũng không có hỏi, không biết lúc trước gặp ở cửa võ giáo, có lẽ quả thật cũng là một loại duyên phận, nếu không tự

nhiên sao lại vô duyên vô cớ lại cứu Tiểu Sở.

“Ngươi có thể đi rồi!” Mạc Bất Ly lãnh đạm nói.

Tiểu Sở hơi sững sốt, lập tức vào son động thu thập hành lý, không bao lâu thì hần đi ra, trong tay có một cái túi nhỏ, trải qua một năm chịu khổ, tính cách của hần đã trở nên trầm mặc rất nhiều.

“Trương tặc*(Thẻ tín dụng hoặc chi phiếu) này cho ngươi!”

Mạc Bất ly nắm một tờ chi phiếu vất tới, Tiểu Sở lấy tay tiếp được, nhét vào túi quần của mình, Nếu là Mạc Bất Ly không nói gì thì hần cũng không cần phải ướm át bản thi, đối phương đã cứu mình một mạng, có ân tái tạo, chỉ gắng về sau hồi báo.

“Mạc đại thúc, ta đi!” Tiểu sở quỳ xuống trước mặt Mạc Bất Ly khấu đầu ba cái, khi hần ngẩng đầu lên thì cũng không thấy bóng dáng của Mạc Bất Ly, đi tìm khắp sơn cốc cũng không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phương Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gã Xấu Xí Nhập Học

Z đại là trường đại học nổi tiếng cả nước, tổng hợp lại thực lực các trường thì Z đại đứng trong mười vị trí đứng đầu. về nhân văn cũng hoàn cảnh thì lại đứng đầu cả nước.

Hôm nay là ngày tân sinh nhập học, bảo buổi sáng sớm thì đại môn của trường đã treo lên băng rôn với dòng chữ viết màu đỏ : “Hoan nghênh các tân sinh nhập học năm 2009.” Hội học sinh cùng cán bộ của hội có nhiệm vụ đón tiếp và hướng dẫn tân học sinh, để một cái bàn vào vị trí cho tân sinh để thấy đề đăng ký báo danh.

Phó chủ tịch hội học sinh Lâm Hiểu Nặc cùng với mấy nữ đồng học vừa xuất hiện thì đám nam sinh giống như ong nhìn thấy mật, không hèn mà cùng xúm lại, cùng nhau mang bàn cùng với máy tính, tất cả rất nhanh đã được sắp xếp, chính cái gọi là “Gần quan được ban lộc.” tất cả mọi người đều là nam nhân, ai cũng muốn cập cho mỹ nữ có cái nhìn tốt về mình.

Thời gian trôi qua nhanh, Lâm Hiểu Nặc cùng với mấy người bạn đều lấy nước uống một ngụm, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một mảnh ửng đỏ.

“Ài, các ngươi có biết nữ nhân kia là ai không?”

“Trời ạ, nàng quả thực là đẹp, quả thực là cực phẩm trong cực phẩm.”

“.....”

Mỹ nữ vinh viễn là tiêu điểm của mọi người chú ý, rất nhanh có người nhìn không được hỏi thăm, rất nhanh đám tân sinh đã được biết đối phương chính là trong trường học được bài danh thứ hai hoa hậu giảng đường, không khỏi hai mắt toả sáng, trong lòng tràn ngập khao khát, bất tri bất giác người xếp hàng trước bàn của Lâm Hiểu Nặc càng ngày càng dài, rất nhiều người báo danh xong lại có ý nán lại một lát.

Rất nhanh đã có mấy gã cán bộ đệ tử đã phát hiện ra hiện tượng dị thường, chạy lại duy trì trật tự.

“Này, mấy người các ngươi xếp sang bên này, đừng có chen lấn.”

“Còn có hai người các ngươi, báo danh xong sao còn không đi mau.”

.....

Lâm Hiểu Nặc vừa mới đuổi được một gã tân sinh đi, cuối cùng vô cơ hội uống miếng nước, chứng kiến hàng ngũ báo danh phía trước không ngừng biến thành dài hơn, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, xem ra tốc độ phải làm nhanh hơn, nhân thủ quả thực là không đủ a.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một thanh âm tràn ngập từ tính: “Học tử, thỉnh báo danh giúp ta.”

Lâm Hiểu Nặc ngẩng đầu lên, trong lòng có chút cả kinh, tân sinh này sao lại có bộ dạng như vậy, trên mặt thì có chỗ đen chỗ trắng, dung mạo cực kỳ xấu, chỉ có đôi mắt là lộ lên sáng ngời, thỉnh thoảng bắn ra cơ trí làm cho người ta cảm nhận không giống bình thường.

Lâm Hiểu Nặc đón nhận giấy báo trúng tuyển, ở khoa kinh tế thì thấy được trên giấy báo danh có tên là “Tiêu Tân”, nhìn không được nhìn lại đối phương mấy lần, ngày hôm qua, giáo viên của khoa kinh tế phân phó cho nàng là chú ý người có tên này, không nghĩ rằng năm nay trạng nguyên của FJ tỉnh lại có bộ dạng như thế này.

Gã tân sinh Tiêu tân chính là đại nạn không chết Tiểu Sở, cùng Mạc bất Ly chia tay xong thì hân vận định về nhà, nhưng trên đường về nhà lại thay đổi chủ ý, lấy hình tượng của hân mà gặp mẫu thân thì sợ làm cho bà sợ hãi, mà hộ khẩu cùng với giấy căn cước thì đã bị gạch bỏ, không bằng đổi mới thành một thân phận mới, tất cả bắt đầu từ đầu, đợi cho sau này công thành danh toại thì báo hiếu mẫu thân.

Mạc Bất Ly cấp cho Tiểu Sở tám chi phiếu, trong đó có năm vạn đồng, Tiểu Sở nặc danh gọi cho mẫu thân một vạn đồng, còn lại thì dùng vào việc thi đại học, còn về vấn đề thân phận thì có tiền là được, ở thời đại này hộ khẩu quản lý cũng không nghiêm, Tiểu Sở bỏ ra mấy ngàn đồng làm ra một cái chứng minh mới là người đi làm công đã mất tích từ lâu, đổi tên thành Tiêu Tân(Tác giả: Từ giờ về sau dùng tên Tiêu tân.), tuổi cũng sửa nhỏ đi vài tuổi, còn lại là tìm được một trường trung học trên danh nghĩa ghi danh, kế tiếp hân đứng hai tháng thời gian ôn tập, rốt cục thuận lợi thi vào Z đại.

Lần này báo danh cũng không có ca nhạc cho nên nhìn thấy Tiêu Tân là trạng nguyên năm nay của trường, Lâm Hiểu Nặc liền dùng một chút quyền lực nho nhỏ mà nàng có, sai một gã nam sinh giúp hân tìm được ký túc xá, về phần tiếp tục thế nào gã nam sinh cũng lười quản, chỉ đưa cho Tiêu Tân một phần > (sách hướng dẫn tân sinh), trong chốc lát không nhìn thấy bóng dáng.

Hiện tại rất nhiều đại học lưu hành không chuyên nghiệp, bất đồng năm học cũng ở lẫn với nhau, Z đại cũng không ngoại lệ. Tiêu Tân ở chỗ quản lý đăng ký phòng xong, liền đi đến phòng 512 đây cửa ra, phát hiện trong đó ba giường đã được đặt hành lý, chỉ là không có người trong phòng, Giường ngủ của Tiêu Tân là ở tầng trên, căn bản là không thể lựa chọn.

Sau một lát, Tiêu Tân hoàn thành công việc sắp xếp hành lý cùng với vật phẩm, hành lý của hân thập phần đơn giản, ngoại trừ hai bộ quần áo thì cũng chỉ có đồ rửa mặt, cũng may chăn đệm đều có sẵn, căn bản không cần hân phải quan tâm.

“ Lại tới thêm một vị!”

Một thanh âm từ phía ngoài truyền vào, Tiêu Tân từ trên giường nhảy xuống, ánh mắt của hai người nhất thời cùng nhìn nhau, người nọ nhất thời sững sờ.

“ Bán cao sao* (Đá xoáy nhau áy mà), người như thế nào lại bị như vậy!” gã mới đến nói thảm một câu, miễn cưỡng tươi cười, vươn tay phải nói: “ Xin chào, ta gọi là Mạnh Hiểu Dương, là khoa tin tức tiếng trung.”

Bộ dạng của Mạnh Hiểu Dương rất là gầy yếu, so với Tiêu Tân thì lùn hơn nửa cái đầu, Tiêu Tân cùng bắt tay với đối phương, lạnh nhạt nói: “Tiêu Tân, Quốc tế tài chính.”

Lúc này lại có hai người đi vào phòng, không chút sợ hãi dung mạo của Tiêu Tân mà là lễ phép giới thiệu, một người là Âu Dương Chính Đông khoa thể dục, môn bóng rổ chuyên nghiệp, người này so với Tiêu Tân còn muốn trắng kiện hơn mấy phần; gã còn lại gọi là Trần Tín Hoài là khoa tin học, đeo một chiếc mắt, bộ dạng đồng như một cây gậy trúc, so với Mạnh Hiểu Dương còn muốn gầy hơn.

Giới thiệu qua đi, mọi người đều tự do hành động, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, mọi người còn chưa quen thuộc, hơn nữa dung mạo của Tiêu Tân quá mức đặc biệt, để ba người khác có chút không tự nhiên, lúc trước kế hoạch của Mạnh Hiểu Dương là liên hoan bạn gặp cùng phòng, nhưng lại không ai muốn đi.

Tiêu Tân mở ra cuốn sách> Thì thấy cách thời gian báo danh hai ngày sau là nghi thức nhập học, đầu tiên là đi học một tháng quân sự, Tiêu Tân tìm được căn tin, ăn xong cơm trưa liền đi đến thư viện, về phần đi học cùng với các học sinh gặp mặt thì hãy để cho học quân sự xong rồi hãy nói! Hai ngày nay, kế hoạch của hân là ở trong thư viện đọc sách, bước đầu liền đem sách của bốn năm đại học đều xem qua.

Thư viện của Z đại vô cùng phong phú, sách liên quan đến kinh tế có gần mười vạn cuốn, Trí nhớ của Tiêu Tân vô cùng tốt, đọc sách nhanh hơn thường nhân, lại biết đạo lý tham thì thâm, vì thế lợi dụng một ngày thời gian, đem trên máy tính sàng lọc những bộ sách cần thiết, cuối cùng lựa chọn hơn vạn cuốn sách, hân đơn giản tính ra một lần, lấy tốc độ của hân thì đọc được mười cuốn sách một ngày, tốc độ sau này có khả năng là tăng thêm, chắc khi thời điểm tốt nghiệp thì đọc hết vạn cuốn sách này.

Đương nhiên, Tiêu tân cũng không có ý định dùng tất cả thời gian để đọc sách, cuộc sống như thế quả thật không thú vị, khẩu trừ đi học phí cùng với chi tiêu thông thường thì trên cơ bản là không còn thừa, miệng ăn núi lở nhất định không được, cần phải có lý luận đi đôi với thực tiễn kết hợp, gắng tìm một chỗ làm, hân tin tưởng năng lực kiếm tiền của mình, bất quá hiện tại chưa cần mà thôi.

Hai ngày thời gian trôi qua thật nhanh, nghi thức nhập học qua đi, Tiêu Tân nghênh đón quân huấn sau khai giảng, từ giáo viên tiếp nhận trong tay quân trang mới tinh, trong lòng của hân có đủ thứ tư vị, nhớ tới trước kia ở trong trung đội đặc biệt, giống như hết thấy mới phát sinh ngày hôm qua, nhưng mà những việc này có thể chôn giấu dưới đáy lòng, hiện tại hân gọi là Tiêu Tân, tân sinh năm thứ nhất Z đại, người được gọi là Tiểu sở có nam nhi nhiệt huyết đã chết trong vụ nổ hơn một năm trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lực Lượng Nảy Mầm

“Một, hai, ba, bốn...”

HZ là khu sân huấn luyện, ở phía trong không ngừng truyền đến những tiếng đếm liên tiếp, một đội học sinh của Z đại đều tự huấn luyện dưới sự chỉ huy của huấn luyện viên.

“Nếu là có miếng nước uống thì tốt rồi!” Mạnh Hiểu Dương liếm liếm đôi môi khô héo, hướng về phía Tiêu Tân nhỏ giọng nói, Ở trong phòng ký túc thì chỉ có hai người bọn họ một đội, còn Âu Dương Chính Đông với Trần Tín Hoài thì không biết bị rơi vào vị huấn luyện viên nào, nhưng chắc chắn là không được tốt lắm.

Hôm nay ánh thái dương chiếu rọi khắp nơi, đem cho mọi người phơi nắng làm cho hoa mắt chóng mặt, còn huấn luyện viên thì thực nhân hạ, đơn giản là mấy vị huấn luyện viên đang ngồi ở góc đại thụ, còn có bình nước mát, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của học sinh, đây mà là quân huấn sao? Quả thực giống như ở trong trại tập trung hơn!

“Không được nói chuyện!” Huấn luyện viên mới bổ nhiệm Lâm Thời phát hiện động tĩnh của hai người lập tức đường trường vạch trần.

“Cáo mượn oai hùm!” Mạnh Hiểu Dương chửi nhỏ một câu, sau đó lại đứng thẳng thân thể.

Tất cả các đệ tử học quân huấn chỉ có Tiêu Tân là thoải mái nhất, trước kia hắn đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đối với huấn luyện loại này quả thực là rất nhỏ bé, hai ngày nay, hắn có một phát hiện vô cùng vui mừng. Mỗi thời điểm khi hắn đứng ở giữa sân tập thì thấy có một dòng nước ấm từ đỉnh đầu chảy vào thân thể, lưu chuyển khắp cả tứ chi, cuối cùng ả núp tại vùng đan điền, lúc ban đầu trên người hắn cũng có chút oi bức, nhưng qua một lúc sau thì làn da trở nên một mảnh thanh lương, hoàn toàn không bị nhiệt độ bên ngoài ảnh hưởng, làn da giống như cùng nội phủ cách ly ra, thập phần kỳ dị.

Đây là có chuyện gì? Loại cảm giác này trước kia chưa bao giờ có, hắn chưa bao giờ học qua nội công, vậy thì vùng đan điền lại chứa thứ gì không biết? Chẳng lẽ là ai giờ trò quỷ? Chẳng lẽ là hắn? Nhưng hắn ngoại trừ mỗi ngày đều làm cho mình ngâm trong thuốc cũng không làm gì mình, hay là trong thuốc có gì cổ quái? Nếu không thì biết giải thích như thế nào.

Bất quá loại cảm giác này cũng không tệ, Tiêu Tân kỳ quái một chút rồi không nghĩ thêm nữa. Vừa lúc thừa dịp ôn lại kiến thức hai ngày vừa học.

“Rầm! Trong đội ngũ có người ngã sấp xuống, huấn luyện viên lệnh cho hai người đem hắn diu đến gốc cây, an bài cho y tá kiểm tra, Quân huấn cũng chỉ là môn học, nếu thật sự đám học trò này mà có chuyện gì xảy ra, thì quả thực khó ăn nói với cha mẹ bọn họ.

Có một người ngã xuống, thì có người tiếp theo ngã xuống, không đến 10 phút đồng hồ đã có bảy người ngã xuống té xỉu, một vài gã đệ tử không có ý tứ kiên định đều sinh ra ý tưởng đồng dạng, tính toán cơ hội ngã xuống, không ngã xuống mới là đứa ngốc.

“Toàn thể chú ý!” Một giọng nói gầm rú vang lên, làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Huấn luyện viên không biết khi nào thì chạy đến bên người Tiêu Tân, ánh mắt sắc bén đảo qua mỗi người, trầm giọng nói: “Đứng nghiêm là khảo nghiệm ý chí cùng với vinh dự của tập thể là phương pháp tốt nhất, bắt đầu từ bây giờ, tất cả đứng nghiêm một giờ, nếu có ai làm bộ ngất xỉu thì toàn bộ phạt đứng thêm nửa giờ.”

Không thể nào! Tất cả mọi người đều hít một hơi lương khí, vừa rồi bất quá mới đứng nửa giờ thì mọi người đã thấy toàn thân mỏi nhừ, thân thể đã khó chống đỡ được, hiện tại muốn tăng thêm nửa giờ, chẳng phải là muốn chết người?

Quả nhiên, chưa đến 20 phút đồng hồ thì đại bộ phận đệ tử đã lung lay sấp ngã, thủ đoạn của Huấn luyện quả thật độc ác, làm cho tất cả đệ tử không khỏi phải cắn răng chịu đựng.

“Mọi người kiên trì một chút, đã sắp hết thời gian rồi.” Thanh âm của huấn luyện viên ngồi ở gốc cây cách đó không xa truyền đến.

“Kiên trì cái rắm, có bản lĩnh thì ra đứng cùng với chúng ta, người ngồi dưới gốc cây mát, lại uống nước lạnh, mà chúng ta lại đứng ở dưới ánh thái dương, thật sự là buồn cười.” Một đám đệ tử trợn mắt lên nhìn, đồng thời chửi thầm, đáng tiếc những lời này chỉ biết đề trong lòng, ai cũng không dám phản kháng, thành tích quân huấn được xếp vào điểm hạnh kiểm cùng với các môn tốt nghiệp, nếu làm cho huấn luyện viên tức giận thì cái được không bằng mất.

Tiêu Tân trước kia cũng đã trải qua tân binh, cũng đồng dạng hiểu được hàm nghĩa của đứng nghiêm, nhưng hiện giờ hắn là thân phận khác, cũng không muốn làm việc gì nổi bật, cảm giác thân phận khác có chút quân doanh cảm giác cũng không sai.

Đột nhiên một tiếng gầm rú vào trong tai, “Con mẹ nó. Người đứng lên cho ta, rõ ràng là giả bộ bất tỉnh, người muốn nhân hạ phải không?”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung qua, xem huấn luyện viên đang quát mắng ai.

Đệ tử bị ngất là người đứng trước Tiêu Tân, cho nên nhìn thập phần rõ ràng, Nguyên là một gã đệ tử bị té xỉu, được huấn luyện viên cho là giả vờ, gã huấn luyện viên quả thật có chút quá phận, có thể là giả vờ nhưng cũng không nên chân thì đá miệng thì nắn như vậy, không có một chút nặng nhẹ, càng

làm cho người giận là những huấn luyện viên khác cứ nhiên giống như không nhìn thấy, không có một người đi lên khuyên can.

“Dừng tay!” Tiêu Tân rốt cục nhìn không được nữa, đệ tử bị đá đúng là Trần Tín Hoài cùng ở chung phòng ký túc xá, lấy thần hình hần đơn bạc kiên trì không được cũng là có khả năng.

“Tiêu Tân, ngươi muốn làm gì?” Huấn luyện viên muốn quát bảo ngừng lại. Tiêu Tân dừng bước lãnh đạm nói: “Huấn luyện viên, ngươi đừng có quản, nếu hần có giả bộ bất tỉnh cũng không thể được đánh người.”

Nói xong, hần đi về phía trước vài bước, cúi người xem Trần Tín Hoài, lập tức thấy thần tình đối phương trắng bệch, thần sắc rõ ràng có chút không đúng.

“Ngươi là người nào mà dám quản?” phía sau truyền đến một thanh âm thô lỗ, cùng lúc đó một bàn tay chụp vào bả vai của Tiêu Tân.

Không đợi cho đối phương chụp lấy, Tiêu Tân lập tức phản ứng, nhiều năm tập võ cũng không phải là nhuyển thủ, chỉ trong giây lát liền phân ra cao thấp, chỉ thấy vai phải của hần hơi co lại, cánh tay xoay tròn hình xoắn ốc chặn ngay bàn tay lại, ngay sau đó, Tiêu Tân sử dụng thế vật lộn đơn giản nhất là nghiêng người lại đánh thẳng vào bụng đối phương.

Oanh! Gã huấn luyện viên giống như sợi điều đứt dây, bay ra khoảng bảy tám thước, nặng nề rơi xuống đất.

“Hào gia hoá!” Mọi người ở đây vô cùng chấn động, huấn luyện viên bị đánh họ Lôi, nghe nói là đệ tử thiếu lâm, một thân võ nghệ thuộc hàng thứ nhất thứ hai của đám huấn luyện viên, không nghĩ tới hôm nay lại bị một gã đệ tử quân huấn đã bại, ngay cả cơ hội chống đỡ đều không có.

Tiêu Tân cũng đồng dạng cả kinh, vừa rồi hần xuất thủ không đến hai thành lực lượng, cứ nhiên đem một gã hần tử 170 cân đánh bay xa như vậy, trước kia hần căn bản không có khí lực như vậy, như thế nào khí lực đột nhiên tăng mạnh như vậy.

Gã huấn luyện viên vừa bị đá bại rất nhanh đứng lên, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, một lần nữa lại hướng Tiêu Tân đánh tới. Nhưng mà kết quả vẫn cứ đồng dạng giống nhau, từ nơi này đứng lên, lại đồng dạng bị đánh bay ra ngay chỗ đứng đây, cực kỳ chuẩn xác giống như dùng thước đo, bất quá lần té ngã thứ hai so với lần thứ nhất lại bị nặng hơn, không ngờ làm cho Lôi huấn luyện viên nửa ngày không đứng dậy được.

Ngay lúc đó tất cả huấn luyện viên đều nhìn chăm chăm vào Tiêu Tân, nhưng hần cũng không có chút nào giác ngộ, xoay người đi đến trước mặt của Trần Tín Hoài, ngồi xổm xuống, lấy tay ấn vào huyệt nhân trung* (dưới lỗ mũi) mấy cái, sau đó lại xoa nhẹ ở thái dương của đối phương.

Chỉ chốc lát sau, Trần Tín Hoài từ từ tỉnh dậy, ngữ khí suy yếu hỏi: “Ta đây là như thế nào?”

“Không có gì!” Tiêu Tân lạnh nhạt trả lời, bảo y tá đem Trần Tín Hoài đến bên gốc cây nghỉ ngơi, rồi cho uống nước để bù vào lượng nước đã mất.

Cách đó không xa, Lôi huấn luyện viên đã được hai chiến hữu từ mặt đất đỡ lên, hần hừ xoay người rời đi, vừa rồi Tiêu Tân đánh hần không nhẹ, tại đơn vị hoành hoành nhiều năm không có đối thủ không ngờ hôm nay lật thuyền trong cồng.

Tiêu Tân xoay người lại, phát hiện gương mặt huấn luyện viên thập phần cổ quái, cả những đồng học đều có biểu tình như thế, giống như ban ngày nhìn thấy quỷ.

“Huấn luyện viên, ta có thể hay không xin miễn huấn luyện!” Tiêu Tân thờ dãi một hơi, ngữ khí lạnh nhạt hỏi, từ khi hần lấy diện mạo này tiếng vào Z đại thì không muốn nổi bật, nhưng hôm nay lại đánh ngã một gã huấn luyện viên, muốn không nổi bật cũng khó.

Huấn luyện viên nhất thời sững sốt, nói: “Ta muốn xin lãnh đạo chỉ thị.” Nói xong hần xoay người hướng tới đại lâu đơn vị chạy tới.

Sau một lúc, huấn luyện viên chạy trở về, mang theo câu trả lời ngoài dự kiến của mọi người.

Câu trả lời chính là: Tiếp tục tham gia quân huấn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cực Phẩm Phụ Đạo

“Tân ca, ngươi thật lợi hại, ngay cả huấn luyện viên mà cũng dám đánh, từ nay về sau ngươi chính là lão đại của ta.” Sau khi ngày quân huấn đầu tiên kết thúc, Mạnh Hiểu Dương lập tức tìm tới Tiêu Tân, hai mắt sáng lên, hận không thể quý xuống bái sư làm đồ đệ của đối phương, bất quá lấy thân thể nhỏ bé của hần, nếu hần muốn luyện võ chỉ sợ đòi này khó mà thành.

Tiêu Tân lạnh nhạt nói: “Người không sợ ta xấu sao?”

Mạnh Hiểu Dương hơi sững người, lập tức nói: “Không sợ! Ta đoán bộ dạng này của người không phải trời sinh, có phải hay không gặp hoả hoạn?”

“Đúng vậy!” Tiêu Tân cũng không nói nhiều, chỉ trong lòng cười khò, là ta bị bom nổ trúng, so với hoả hoạn còn mạnh hơn nhiều, nếu người chứng kiến bộ dạng của ta trước kia thì chỉ sợ đường trường đem người dọa chết.

Trải qua trận chiến hôm quân huấn, Tiêu Tân nhanh chóng trở thành người nổi tiếng trong lớp tân sinh, cùng với quan hệ bạn bè được nhanh chóng đề thăng, mạnh hiểu Dương cùng với Trần Tín Hoài thì không cần phải nói, mà ngay cả nguyên bản bất hoà Âu Dương Chính Đông cũng bắt đầu hữu hảo, tính toán muốn học Tiêu Tân một hai chiêu, lấy tương lại không bị kẻ nào bắt nạt.

Tuy có nhiều người gần gũi hẳn nhưng đại đa số mọi người đối với hắn kính nhi viễn chi, dù sao bộ dạng của Tiêu Tân quả thực là rất xấu hơn nữa lại có hành vi bạo lực, có trời mới biết sau này hắn sẽ làm chuyện gì?

Đối với những điều này, Tiêu Tân không thêm để ý chút nào, tái ông mất ngựa biết đâu được phúc, tuy bề ngoài có điểm xấu nhưng lại có thể tránh đi nhiều phiền toái, hắn không muốn dính lấy vận mệnh đào hoa, mỗi tình đầu thất bại làm cho hắn đối với tình yêu mất đi tin tưởng, hắn thậm chí chuyên tâm học thành tài, sau này báo hiếu mẫu thân, hắn âm thầm quyết định, từ giờ phải khiêm tốn một chút, xấu thì kệ xấu, dù sao để dọa mọi người cũng tốt.

Nhưng mà mọi việc không có tuyệt đối, giống như mỹ nữ không nhất định được mọi người hoan nghênh, sừ nhân không nhất định không ai thương thức, Tiêu Tân cũng không ý thức được, biểu hiện của hắn khiến cho rất nhiều người chú ý.

Thời gian trôi qua cực nhanh, quân huấn rốt cục học xong, nhóm tân sinh muốn giảm béo đã thành công hô to “Tự do muôn năm.” Những ngày cực khổ rốt cục cũng trôi qua, mưa gió qua đi lại thấy thái hồng. Kế tiếp chính là ngày nghỉ lễ quốc khánh, mọi người điên cuồng mà chơi bảy ngày, phải buông lỏng một lần.

Tiêu Tân theo xe của trường trở lại ký túc xá tắm rửa một lượt, khi hắn thay đổi một thân quần áo sạch sẽ từ phòng tắm đi ra thì phát hiện không thấy bóng dáng của ba người cùng phòng, ba người chỉ để lại cho hắn một tờ giấy.

“Lão đại, chúng ta đều về nhà, chúc anh một người ở lại khoái trá, tán gái thành công.”

Tiêu Tân lắc đầu, ba gã gia hoả này so với chuột còn nhanh hơn, ngay cả lời tạm biệt cũng không nói, vậy mà còn nói chấm dứt quân huấn thì liên hoan nữa chứ! Như thế cũng tốt, chỉ một mình ta cô đơn.

Bảy ngày nghỉ quốc khánh biết làm gì cho hết đây? Đi làm công, tạm thời không cần lo lắng; Về nhà, càng không cần phải nói. Quyên đi, thôi thì vừa luyện võ cùng với vào thư viện đọc sách vậy.

Trời chạng vạng tối, Tiêu Tân từ thư viện trở về, phát hiện trong phòng có một người, hơn nữa là một nàng tóc dài MM (Cô nương)

“Người là ai?” Tiêu Tân chần chờ một lát rồi hỏi.

Mỹ nữ vừa quay đầu lại, Tiêu Tân lập tức nhận ra đối phương, giảng viên kinh tế hệ Mộ Dung Thanh Tư, trước quân huấn đã gặp qua nàng một lần, không biết hôm nay nàng đến nơi này có việc gì?

Mộ Dung Thanh Tư tại Z Đại là người cực kỳ có danh tiếng, năm nay 25 tuổi, có bằng thạc sĩ, hai năm trước tốt nghiệp, sau đó thì lưu lại trường dạy, ngoại trừ đảm nhiệm phụ đạo viên cho kinh tế hệ, đồng thời còn dạy môn >, nghe nói trước khi tốt nghiệp, nàng từng bài danh thứ ba hoa hậu giảng đường, hiện giờ ở trong số giáo sư nữ thì nàng tuyệt đối là đẹp nhất.

Bởi vì quan hệ đến ngày nghỉ, cho nên Mộ Dung Thanh Tư hôm nay mặc một bộ quần áo thập phần thoải mái, ánh mắt to tròn, khuôn mặt trắng hồng, môi anh đào xinh xắn, bộ ngực sữa trước ngực hở ra một đạo đường cong, da của nàng trắng nõn như tuyết, đôi chân đầy đặn được giấu bởi một cái váy dài, cân xứng với đôi giày cao gót, làm cho người ta không thể kháng cự được sự hấp dẫn.

“Nguyên lai là Mộ Dung lão sư, mời ngồi.” Ánh mắt đảo lên người đối phương một lát, Tiêu Tân lạnh nhạt nói.

Trong mắt của Mộ Dung Thanh Tư xẹt qua một tia sáng kỳ dị, lấy vẻ đẹp của nàng, nam tử nào nhìn qua thì đều có thời gian ngẩn thất thần, rất nhiều người không chịu nổi mà nuốt nước miếng, nhưng mà Tiêu Tân phản ứng cực kỳ bình thản, giống như nàng ở trong mắt hắn không có chút gì hấp dẫn, loại cảm giác này làm cho con người tự tin như nàng quả thật có chút đã kích, có thể nói là bộ dạng Tiêu Tân rất xấu, khiến thâm mỹ chắc là có chút khác biệt, chẳng lẽ là bởi vì tự ti, nhưng mà ánh mắt của hắn cũng không thấy nửa điểm bóng dáng tự ti a.

“Tiêu Tân!” Mộ Dung Thanh tư đem kinh ngạc trong lòng vui vào đáy lòng, khuôn mặt không đổi sắc kêu lên: “Lão sư đến mà cũng không cho ta chén nước sao.”

“Được!” Tiêu Tân khẽ nhủ mày, theo lời nàng rót một cốc nước, không biết sao, từ khi chia tay với Khang Mẫn thì hắn đối với mỹ nữ cũng không cảm thấy thích, có lẽ đó chính là chương ngại tâm lý.

Mộ Dung Thanh tư không rõ vì sao đối phương lại lãnh đạm với mình, nhưng trong lòng lại âm thầm cao hứng, Biểu muội là một tiểu mỹ nữ, ai gặp cũng

thích, nếu đổi lại là người khác quả thật là có chút lo lắng, xem ra lựa chọn Tiêu Tân là đúng, diện mạo tuy rằng có điểm xấu, tính cách cũng có chút cổ quái, nhưng lại là tân khoa trạng nguyên hàng thật giá thật của FJ tỉnh, tuyệt đối có thể đảm nhiệm.

“Tiêu Tân, chẳng lẽ ngươi không muốn biết lão sư hôm nay tại sao lại đến tìm ngươi sao?” Mộ Dung Thanh Tư cười hỏi.

Trên mặt của Tiêu Tân cũng không có gì biến hoá, chỗ trắng, chỗ đen làm cho người ta cảm thấy quái dị.

“Lão sư muốn thì sẽ nói, ta cần gì phải hỏi nhiều.”

Ách! Mộ Dung Thanh tư nghe được câu trả lời của Tiêu Tân làm cho nàng trợn hai mắt trắng dã lên, hắn có thể nói như vậy sao? Đúng là không có một chút phong độ thân sĩ, người này nhất định là đầu gỗ.

Một lát sau, Mộ Dung Thanh Tư quyết định dùng lời nói thẳng, không cần với đệ tử cãi nhau, nhìn bộ dạng của tiểu tử này chắc là thích mềm không thích cứng, không biết hắn có thể đáp ứng hay không?

“Lão sư muốn mời ngươi giúp ta một việc.”

Chứng kiến trong ánh mắt của Tiêu Tân có chút nghi ngờ, Mộ Dung Thanh Tư nói tiếp : “Ta muốn mời ngươi dạy kèm cho biểu muội của ta.”

Nói xong, Mộ Dung Thanh Tư uống một hớp nước, duỗi tay vỗ ngực của mình. Trời ạ, cùng nói chuyện với đệ tử này quả thật là áp lực rất lớn, ánh mắt của hắn dường như có thể nói, sắc bén giống như nhìn thấu tâm tình của người ta.

“Vì cái gì lại tìm ta?” Tiêu Tân không nhanh không chậm hỏi.

Mộ Dung Thanh Tư đáp: “Nguyên nhân rất đơn giản, ai kêu ngươi chính là trạng nguyên của năm nay.”

Tiêu Tân suy nghĩ một lát, rồi nói: “Có thể, bất quá trước hết ta muốn nhìn mặt đối phương, còn nữa, tiền lương tính như thế nào?”

“Này!” Mộ Dung Thanh Tư nhất thời sững sờ, nàng còn tưởng rằng có chút khó khăn, không nghĩ tới đối phương lập tức đáp ứng. Về phần tiền lương, trời ạ, đến bây giờ mình còn chưa hỏi, bất quá lấy gia thế của biểu thúc chắc không thành vấn đề gì.

“Tiền lương không thành vấn đề, về sau gặp mặt rồi tính sau, chúng ta cứ như vậy quyết định rồi, 7 giờ tối hôm nay ta sẽ mang ngươi tới.” Mộ Dung Thanh Tư nhanh chóng ước định với tiêu tân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Gia Giáo Tối Cửa

Đúng bây giờ tối, Tiêu Tân bước xuống dưới lầu, thì nhìn thấy Mộ Dung Thanh Tư đang liêu mạng phát tay với hắn.

"Ngươi không có di động à? Gọi tới kí túc xá thì không ai bắt máy." Mộ Dung Thanh Tư hỏi, hiển nhiên nàng đã không còn kiên nhẫn.

Tiêu tân lắc lắc đầu:"Mua di động làm gì? Ta vừa rồi đọc sách ở đây không có nghe thấy."

Mộ Dung Thanh Tư không biết nói gì hơn. Đã dạy qua nhiều học sinh như vậy, nhưng chưa thấy ai cổ quái như tên này, đúng là một con mọt sách chính hiệu. May mắn hắn không phải là bạn trai của nàng, nếu không sẽ bị hắn làm cho tức chết.

Không biết suy nghĩ như thế nào, Mộ Dung Thanh Tư lại thay đổi một bộ quần áo mới, lại còn trang điểm khiến cho gương mặt thật sự thanh nhã, cùng với son môi sang bóng cực kì gợi cảm. Nhưng những thay đổi của nàng trong mắt Tiêu Tân lại không có gì khác nhau, tất cả đều là vô ích.

Mộ Dung Thanh Tư cực kì buồn bực, vốn đang muốn khoe khoang cái áo blu-dong (hình như là áo bó ngang eo) mới mua, đến lúc này thì hoàn toàn không còn tâm tình. Cuối cùng nàng cũng hiểu được cái gì là “đàn gãy tai trâu”. Ngưu nhân quả nhiên là ngưu nhân, không thể dùng cách bình thường để đối đãi được.

Trên đường không ai nói lời nào, thẳng đến nơi đại môn của khu biệt thự “quý tộc trang viên” rồi cuộc cũng dừng lại.

"Tiêu tân, thái độ ngươi không thể tốt hơn một chút à, không thể lúc nào cũng giữ khuôn mặt lạnh như băng thế được." Mộ Dung thanh tư nói.

Tiêu Tân trầm ngâm một chút, gật đầu đáp ứng: "Được!"

Mộ Dung Thanh Tư liếc mắt nhìn Tiêu Tân, thấy nét mặt hắn đã giãn ra được một chút, từ kỳ Băng Hà có xu hướng chuyển sang kỳ Băng tan, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, hướng tới bảo vệ chào hỏi, tiếp tục đánh xe đi vào.

Ai, chẳng lẽ ta đây bị nước vào não rồi? Lại đi tìm cho biểu muội một thầy giáo, nghĩ như thế nào lên đến tìm gã gia hoả này.

"Mộ Dung tiểu thư, cô tới rồi!" cửa mở ra, một nữ nhân có thái độ thập phần thân thiết với Mộ Dung Thanh Tư chạy ra đón.

"Vân di, biểu thúc bọn họ có ở nhà không?" Mộ Dung Thanh Tư cười hỏi. Xem ra, nàng hẳn là khách quen và rất thân thiết với chủ nhân ngôi nhà này.

Tiêu Tân cùng Mộ Dung Thanh Tư đi vào phòng khách, gặp một đôi vợ chồng trung niên đang ngồi phía trên của ghế sofa, trước mặt là cái bàn bên trên là một bộ trà cụ tinh xảo được đặt ngay ngắn, một cỗ hương thơm nhàn nhạt trong không khí truyền đến, làm cho hắn có cảm giác rất quen thuộc.

"Biểu thúc! biểu thím!" Mộ Dung Thanh Tư nũng nịu kêu.

Phụ nhân trung niên quay đầu, cười nói: "Yêu, tiểu Tư tới rồi!" Còn nam nhân trung niên ánh mắt rời từ báo hướng tới Mộ Dung Thanh Tư cười cười coi như là hỏi đáp, sau đó lại tiếp tục đọc báo.

Mộ Dung Thanh Tư ngồi vào bên cạnh vị phụ nhân, mỉm cười hỏi han: "Biểu muội có nhà không?"

Trung niên phụ nhân trả lời: "Người tới vừa lúc. Nhà đầu kia suốt ngày ở bên ngoài làm loạn, ta và biểu thúc người không thể quản được. Lúc này, mới về tới nhà đã lên phòng, không biết là đang làm cái gì, kêu nó ăn cơm cũng không nghe."

"A!" Mộ Dung Thanh Tư lên tiếng, hiển nhiên đối với hành vi ác liệt của muội muội thập phần rõ ràng. Quay đầu lại nhìn Tiêu Tân, thấy hắn cứ như cái tượng gỗ, cứ đứng một bên, hai mắt dờ ra nhìn vào ấm trà, không hiểu đang suy nghĩ cái gì.

"Vị này chính là?" Trung niên phụ nhân thấy gương mặt của Tiêu Tân nhất thời hoảng sợ. Chẳng qua, tu dưỡng của nàng rất tốt, đem ánh mắt nghi vấn hướng về chất nữ.

Mộ Dung Thanh Tư nhanh chóng dậy, ra hiệu cho Tiêu Tân ngồi vào một bên ghế sofa, hướng tới phụ nhân trung niên giải thích: "Hắn tên là Tiêu Tân, là gia sư ta mời cho biểu muội. Hắn là người đứng đầu khoa văn năm nay của tỉnh FJ, về phương diện năng lực cứ việc yên tâm."

"Phải không?" Trung niên phụ nhân miễn cưỡng nở nụ cười, hiển nhiên vẫn còn khúc mắc với khuôn mặt của Tiêu Tân.

Lúc này, vị nam tử trung niên kia mới ngẩng đầu lên, buông tờ báo trong tay ra. Khi ánh mắt của hắn rơi trên người Tiêu Tân, trong lòng đồng dạng sùng sốt.

Khẽ chần chờ một chút, trung niên nam nhân hỏi: "Vị Tiêu đồng học này, người có ý tưởng gì để dạy dỗ nữ nhi của ta không?"

Tiêu Tân không thêm đề ý đến phản ứng của những người này, lạnh nhạt nói: "Còn chưa thấy người làm sao có ý kiến gì? Chẳng qua ta hiểu được một đạo lý: Trên thế giới không có học trò hư hỏng, chỉ là không gặp được lão sư thích hợp. Chỉ cần xem xét khả năng tới đâu dạy tới đó, tất cả sẽ không thành vấn đề vãn đề."

"Nói rất hay!" Trung niên nam tử vỗ bàn tán thưởng. Hắn vốn định hỏi sau đó tìm cách cự tuyệt, không nghĩ tới đối phương trả lời như thế, hắn đành phải nhìn lại bằng con mắt khác.

"Người đối tiền lương có yêu cầu gì?" Trung niên nam tử cảm thấy hết sức hứng thú hỏi thăm.

Trung niên nam tử tên là Hoa Thiên Vũ, là chủ tịch của tập đoàn Thiên Vũ với tài sản hơn mười ức, tham gia trong các ngành điện, điện tử, thời trang, bất động sản và nhiều lĩnh vực khác, là nhân vật đại biểu cho giới kinh doanh của tỉnh Chiết Giang. Hoa Thiên Vũ ngang dọc kinh doanh gần hai mươi năm, trải qua thăng trầm, có thể nói là nhìn người vô số, nhưng bình sinh đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một người trẻ tuổi như Tiêu Tân. Đối phương diện mạo kỳ lạ của mình không có nửa điểm tự ti, đối với hắn vẫn ăn nói bình thường, căn bản không giống một tân sinh viên mới vào trường. Xem ra, người này có thể thi thành trạng nguyên của trường cao đẳng, quả nhiên có chút thực tài.

Biểu hiện của Tiêu Tân vẫn đạm mạc như cũ, không thêm đề ý nói: "Tiền lương về sau hãy nói. Tin tưởng rằng Hoa tiên sinh sẽ không bạc đãi ta."

Ánh mắt của trung niên nam tử càng thêm sáng ngời, thoáng trầm ngâm một chút quay đầu nói với thê tử: "Uyển như, em đi kêu Hạ nhi xuống đi."

"Phi nhi!" Trung niên phụ nhân nhẹ giọng hỏi, thấy trượng phu gật gật đầu, đành phải đứng dậy đi lên lầu.

Mộ Dung Thanh Tư đối với biểu hiện vừa rồi của Tiêu Tân hết sức kinh ngạc. Nàng có xem qua hồ sơ của Tiêu Tân, ngoại trừ thành tích đặc biệt khi thi vào trường cao đẳng, những phương diện khác hết sức bình thường, không nhìn ra điểm đặc biệt nào. Đương nhiên, nàng cũng mơ hồ nghe thấy Tiêu Tân khi ở quân huấn có một ít biểu hiện đặc biệt, nhưng lại không quá lưu ý.

Càng làm cho Mộ Dung Thanh Tư bất khả tự nghị là trong thời gian kế tiếp, Tiêu Tân cùng Hoa Thiên Vũ tự nhiên trò chuyện rất ăn ý, thiên nam hải bắc, kỳ văn dị sự, chính trị, kinh tế, lịch sử, quân sự không chỗ nào mà không nói tới, hơn nữa bản thân lại có nhưng lý giải độc đáo. Sau đó, bọn họ thậm chí còn tán gẫu đến trà đạo, càng nói càng ăn ý. Không đến nửa giờ, hai người phảng phất thành anh em kết nghĩa, hoàn toàn quên đi tình huống không ổn

lúc đầu.

Lúc này, Mộ Dung Thanh Tư phát hiện Tiêu Tân cũng không quá lạnh lùng, lời nói cử chỉ tự nhiên hào phóng, tràn ngập tự tin, cặp mắt hữu thần, trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt xấu xí bên ngoài.

Này cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Đây có phải là cái tên quái dị lạnh như băng?

Đang lúc câu chuyện trong phòng khách diễn ra hào hứng, một âm thanh như chuông bạc vang lên.

"Biểu tỳ, nghe nói tỳ tìm cho ta một gia sư. Phi nhi thật sự cảm tạ tỳ tỳ a!"

Vừa dứt lời, một tiểu mỹ nữ từ trên lầu đi xuống. Nàng có cặp mắt thật to, cùng khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, thân hình là lướt, hai cái bánh bao nhỏ sơ khai trước ngực, tỏa ra khí tức thanh xuân mãnh liệt. Quần áo của nàng thập phần tùy ý, mặc một cái áo T-shirt bình thường, nhưng không giống hương vị bình thường. Ông quần bên phải có hoa văn vẽ một đường cong như tượng trưng cho mỹ nữ, chân đi dép xăng-đan, trên mười ngón chân có sơn, nhìn có vẻ hoa mắt động lòng người.

Mộ Dung thanh tư đứng dậy, đi đến bên người biểu muội, nói nhỏ bên tai nàng. Nhất thời cả hai mỹ nữ đều cười vang.

"Người là gia sư mới của ta?" Tiểu mỹ nữ bên cạnh, nháy đôi mắt xinh đẹp đánh giá Tiêu Tân từ trên xuống dưới. Làm Tiêu Tân cảm thấy kì quái là nàng đối với vẻ xấu xí của mình tựa hồ không chán ghét, lại còn một bộ dạng hứng chí, bên ở bên cạnh hẳn bắt chuyện, phảng phất như thấy được một món đồ chơi ưng ý.

Trong lòng Tiêu tân đột nhiên nổi lên cảm giác bất an mãnh liệt. Tiểu mỹ nữ thuần khiết đáng yêu này, tựa hồ không giống bề ngoài. Nghĩ đến những đánh giá lúc đầu của mẫu thân nàng, trong lòng nhất thời có sở ngộ.

"Phi nhi, đừng làm loạn!" Hoa Thiên Vũ nhíu mày, nhẹ giọng khiển trách.

Tiểu mỹ nữ hiển nhiên không sợ hãi đối với lời khiển trách của phụ thân mình, ngược lại gật gật đầu, khanh khách cười nói:"Cha, thoát nhìn gia sư biểu tỳ tìm cho con quả thật không tệ."

Nói xong, nàng vươn bàn tay trắng nõn, nũng nịu nói:"Ta gọi là Hoa Phi Nhi, về sau mong được chiếu cố nhiều hơn."

Tiêu tân đứng dậy, cùng đôi phương nắm tay, nói với Hoa Thiên Vũ:"Hoa tông, ta đồng ý làm gia sư của quý nữ. Chẳng qua, ta có một điều kiện cơ bản."

"Cứ nói!" Hoa Thiên Vũ gật đầu bảo.

Tiêu Tân nói tiếp:"Ta cần sự ủng hộ của nhị vị. Mặc kệ ta dậy dỗ tiểu thư như thế nào, hai người cũng không được can thiệp."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Người Quái Dị Tiểu Ma Nữ

Hoa Phi nhi nhẹ nhàng đóng cửa lại, hình dáng nhu thuận vừa rồi lập tức biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là gương mặt sa sầm hỏi:"Người quái dị, nhanh thành thật nói cho ta biết, người đã nhận được bao nhiêu tiền từ biểu tỳ và cha của ta?"

Trong lòng Tiêu Tân đã sở liệu được, mặt không thay đổi hỏi:"Người đối đãi với sư phụ người như thế này à?"

Ý! Hoa Phi Nhi giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mang theo nụ cười xấu xa : "Xem ra người còn chưa thường thức được sự lợi hại của bốn tiểu thư. "

Xoay xoay đôi mắt xinh đẹp hai vòng, tiểu cô nương dựng thẳng ngón trỏ, nói với giọng điệu uy hiếp:"Ta bật mí cho người một bí mật nhỏ nhỏ. Trong nửa năm lại đây, lão ba của ta đã tìm cho ta hơn 20 người gia sư, lâu nhất thì gần được một tháng, ngắn nhất chỉ có ba ngày, gần đây nhất có một người phải vào bệnh viện tâm thần."

"Tại sao?" Tiêu Tân trừng mắt, giả vờ không hiểu.

"Ngu ngốc!" Hoa Phi Nhi khẽ quát một tiếng, nhìn Tiêu Tân với ánh mắt khinh thường. Nàng tự biết rằng, không thể chỉ dựa vào vài câu nói như thế này mà hù dọa Tiêu Tân được. Phải biết rằng, gã gia sư này chính là do biểu tỳ tìm tới. Chỉ thấy nàng tiếp tục:"Làm gia sư của ta thật sự không dễ dàng, chỉ

biết dạy học không thì còn chưa đủ."

Nói xong, trên mặt Hoa Phi Nhi hiện rõ vẻ đắc ý:"Bản tiểu thư là một cô gái thiên tài, có chỉ số IQ là 165, nếu không phải là người có trình độ ngang bằng thì ta sẽ không chấp nhận. Còn có, nếu như ngươi không biết đua xe, hay những loại hoạt động như thế này, thì sớm rút đi. Bằng không, ta không thể cam đoan chân tay của ngươi sẽ lành lặn, thậm chí có thể là liệt não."

"Còn gì nữa không?" Tiêu Tân tiếp tục hỏi.

"Còn gì nữa?" Hoa Phi Nhi nhất thời sững sốt, nhưng khi gặp được biểu hiện trên mặt Tiêu Tân, nên thẹn quá hóa giận:"Người quái dị giống mặt ta phải không, có phải ngươi ngại mình sống quá lâu!"

Tiêu Tân căn bản không chú ý, nhẹ giọng nói:"Vẫn nhỏ volume lại một chút, bằng không người bên ngoài sẽ nghe thấy đấy."

"Ngươi!" Trong đôi mắt Hoa Phi Nhi rốt cuộc gặp được đối thủ, tiếng nói nhất thời bị nghẹn lại. Vốn định phen này dọa chạy người quái dị, ai ngờ lại bị hắn chiếm thế chủ động. Xem ra không đem ngươi chơi đùa lên bờ xuống ruộng, chắc ngươi không biết chữ "tử" viết như thế nào.

Ánh mắt đảo lại, thanh âm của Hoa Phi Nhi nhỏ hơn rất nhiều:"chẳng lẽ ngươi theo ta đi chơi?"

"Đó là đương nhiên!" Tiêu Tân nghiêm trang trả lời:"Nếu chơi đùa không lại ngươi, ta dựa vào cái gì dạy cho ngươi."

"Thật sự quá tốt rồi!" Khuôn mặt Hoa Phi Nhi nhất thời hớn hở. Xem ra, tên quái dị này có chút ý tứ. Hy vọng bản lĩnh của hắn có thể chống đỡ được vài ngày, không phải là chỉ biết khua môi múa mép, được vài ngày lại nói tạm biệt.

Nàng quay đầu lại nhìn đồng hồ treo tường, phát ra mệnh lệnh với Tiêu Tân:"Bây giờ ngươi cùng ta đi ra ngoài. Chỉ cần bản tiểu thư chơi đùa vui vẻ, phí giảng dạy sẽ được chi trả."

"Không được, đã đến trẻ thế này, ngươi không được đi ra ngoài?" Về mặt Tiêu Tân nghiêm túc phản đối.

"Lão huynh, ngươi có phải là người vườn Bắc kinh?" Hoa Phi Nhi cấp cho Tiêu Tân một ánh mắt khinh thường. Nhìn thấy bộ dạng xấu xí của hắn, cơ hồ không khác người vườn bao nhiêu.

"Bản tiểu thư ngày nào cũng là một hai giờ sáng mới về đến nhà, hiện tại mới là chín giờ hơn, cuộc sống về đêm bay giờ mới chính thức bắt đầu?"

"Cha mẹ ngươi không quản ngươi sao?" Tiêu Tân hỏi.

Hoa Phi Nhi im lặng không nói gì, hướng hần huy huy bàn tay bé nhỏ, với tới cái ví nhỏ hiệu LV trên giường, xoay người hướng đi:"Chẳng việc gì phải giải thích với ngươi, nếu ngươi không muốn đi, bản tiểu thư không thể phụng bồi!"

※※※※※.

Năm phút đồng hồ sau, Tiêu Tân cùng Hoa Phi Nhi lái xe thể thao chạy trên con đường lớn ngoại thành. Còn việc họ thế nào ra tới mà không phải trải qua việc xét hỏi, thì tóm lại, Tiểu ma nữ muốn đi ra ngoài, ai có thể ngăn được.

"Người quái dị, biết lái xe không?" Hoa Phi Nhi thấy Tiêu Tân ngồi ở ghế phụ nhanh chóng đem dây an toàn thắt chặt làm ra bộ dạng cẩn thận, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Biết chút chút!" Tiêu Tân trả lời, ánh mắt nhìn thẳng phía trước với vẻ mặt đầy chăm chú.

"Từng lái qua loại xe gì?" Hoa Phi Nhi thuận miệng hỏi, tốc độ xe rõ ràng nhanh hơn, nhanh chóng đạt tới một trăm hai mươi km/h.

"Đồng phong(một loại xe hạng trung của TQ), Jeep, xe máy, còn có cả xe tăng."

"Đều là hàng phế thải! Ngươi có lái qua xe tăng? Đùng có ba hoa! Ta nhìn bộ dạng ngươi mới liên tưởng đến xe tăng đấy!" Hoa Phi Nhi hoài nghi câu trả lời của Tiêu Tân, tự nhiên sẽ không đặt nhiều tin tưởng vào đấy.

Chân thật mà nói, Tiêu Tân quả thực có lái qua xe tăng. Có một năm hắn tham gia đại hội tỷ võ của cục phòng cháy tỉnh, hắn cùng một người có tên hiệu là "Thiết sắt" là thành viên của đội chữa cháy thuộc thành phố đối thủ cá cược, ai thắng được đối phương đáp ứng một điều kiện, kết quả tất nhiên là Tiêu Tân(Tiểu Sô) toàn thắng. "Thiết sắt" chịu thua, tìm được một lão ca làm bộ đội trong đội ngũ xe tăng, giúp hắn mở cửa sau, làm cho hắn thỏa mãn giấc mơ với xe tăng. Sau một hồi, trên bàn rượu, mấy người Tiểu Sô lại đem "Thiết Sắt" ra trêu ghẹo, Khiến sau này "Thập Sắt" nghe thấy Tiểu Sô tham gia dự thi, là hắn hoàn toàn cự tuyệt.

Lúc này, Tiêu Tân đã phát hiện tốc độ của xe lên tới 160km/h, không khỏi nhũn mảy. Trình độ lái xe của Hoa Phi Nhi so với tưởng tượng của hắn khá hơn không ít. Ở tốc độ xe như vậy có thể ôm cua một cách chính xác, động tác của đối phương cũng xem như là cực kì thuần thục. Đối với một cô gái 17 tuổi mà có được trình độ lái xe như vậy thì quả thật rất giỏi rồi.

Chẳng qua, tốc độ của chiếc xe đã vượt quá xa tốc độ cho phép của đường phố, vừa rồi còn vượt qua mấy trạm đèn đỏ. Nếu không phải Hoa gia cùng lãnh đạo của chính phủ có quan hệ chặt chẽ, chỉ sợ tiểu nha đầu này đã sớm nhận được giấy triệu tập của công an. Tuổi còn nhỏ như vậy lại lấy sinh mệnh ra làm trò đùa, sớm muộn gì cũng gặp điều không hay. Nếu như vậy thì người nhà của nàng làm sao có thể chịu đựng được. Nghĩ đến đây, trong

đầu Tiêu Tân hiện ra thăm cảnh một năm trước của mình nhìn thấy hình dáng đau lòng của mẫu thân, trong lòng hắn không khỏi nhức nhối.

"Thế nào, sợ chưa?" Hoa Phi Nhi đắc ý liếc nhìn Tiêu Tân bên cạnh, phát hiện hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, không có chút gì để ý (kỳ thật đang nghĩ lại về quá khứ). Điều này làm cho của nàng có cảm giác thất bại. Tên quái gì này quả thật là quái vật, biểu tỳ tìm thấy hắn từ nơi nào?

Đúng lúc này, Tiêu Tân đột nhiên ra lệnh : "Dừng xe!".

Nhất thời trong lòng Hoa Phi Nhi mừng như điên, tiếp tục tăng tốc. Ha ha, người quái dị rốt cuộc cũng không chịu được!

"Dừng xe!" Tiêu Tân phát ra một tiếng quát giận kinh thiên động địa, làm Hoa Phi Nhi sợ đến mức run rẩy, chân đạp phanh xe dừng lại bên đường.

"Người có tật xấu à!" Hoa Phi Nhi quay đầu lại, nhìn thấy nét mặt tối sầm của Tiêu Tân, sợ tới mức trái tim co rụt lại. Cha mẹ ơi, người muốn làm gì? Muốn đánh ta sao?

Tiêu Tân mở cửa xe, đi vòng qua ghế lái nói: "Xuống xe, ta lái."

"A!" Hoa Phi Nhi bị biểu tình của Tiêu Tân dọa sợ, đành phải ngoan ngoãn xuống xe qua ngòai bên ghế phụ.

"Thắt dây an toàn vào." Tiêu tân phát ra mệnh lệnh, hoa phi nhi bắt đầu làm theo.

"Ruột cuộc là chuyện gì? Không phải là ta đang dây bảo hắn sao? Như thế nào lại ngược lại!" Hoa phi nhi liếc mắt nhìn Tiêu Tân, trong lòng thầm hỏi hận. Nguy rồi, tên quái dị này muốn làm cái gì? Không biết hắn sẽ đưa ta đến chỗ nào? Chẳng lẽ hắn muốn.....

Hoa phi nhi càng nghĩ càng sợ hãi, trong đầu nhanh chóng biến tên quái dị thành đại YY. Nhưng chỉ một lát nàng đã phát hiện có điều gì đó không thích hợp. Trời ạ, tốc độ xe đã vượt qua 230km/h, hơn nữa lại còn đang tăng tốc.

Kế tiếp, mặc kệ Hoa Phi Nhi kêu gào như thế nào, Tiêu Tân không ngừng điều khiển chiếc xe tăng tốc. Vài lần, chiếc xe thể thao xuyt va chạm với những chiếc xe đi ngược lại, nhưng toàn bộ nhờ vào kĩ thuật lái xe của Tiêu Tân để né tránh.

"Ta sắp chết! ba ba, mẹ mẹ, ta gặp phải tên điên!"

"Người muốn chết thì đi chết một mình đi, không nên dẫn theo ta!"

.....

Hoa phi nhi sợ tới mức khóc rống lên, thân mình co rút trên chiếc ghế, ôm đầu run run. Nàng tuyệt đối không ngờ, Tiêu Tân là một tên điên cuồng như thế, quả thực rất giống với một tên đang liều mạng.

"Kítítítítítítítítít!" Lúc chiếc xe thể thao đi tới dải phân cách đầu đường, Tiêu Tân đột nhiên đạp phanh lại. Lốp xe làm trên đường xuất hiện hai cái rãnh thật dài và ngắn nắp, ở trong xe, nháy mắt hắn đã làm một động tác đánh tay cự kì đẹp mắt, khiến cho xe thể thao ở tại chỗ xoay một vòng 180 độ cuối cùng cũng dừng lại.

Qua hơn 10 giây, Hoa Phi Nhi rốt cuộc theo phản ứng kinh hoàng tháo dây an toàn ra, sau đó mở cửa chạy thoát ra ngoài.

"Oa!" Cả người cùng với phản ứng khi ở trên chiếc xe rất khác nhau, Hoa Phi Nhi cũng không nôn thốc nôn tháo, mà đang ôm cây cỏ thụ khóc lớn. Vài phút ngắn ngủn vừa rồi làm nàng kinh hãi quá mức. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng thấy tử vong tiến sát mình như thế, xuyt nữa đã toi mạng.

Qua một hồi lâu Tiêu Tân cũng phát hiện tiếng khóc của tiểu cô nương đã dần ổn định lại bả vai gầy yếu vẫn còn đang run nhẹ, nhưng tựa hồ so với khi này đã tốt hơn rất nhiều.

"Người đừng đến gần ta!" Hoa Phi nhi phát hiện tiêu tân đi tới, hét lên một tiếng, rồi trốn sau cây cỏ thụ. Xem ra, vừa rồi người quái dị đã gây cho nàng cảm giác sợ hãi không tệt.

Tiêu tân ở ngòai xuống nơi cách Hoa Phi Nhi hơn một thước, rồi thờ dài . Hắn thò tay vào túi áo, lấy ra một điều thuốc, rít mạnh một hơi, nhẹ giọng nói: "Người về sau còn muốn đưa xe nữa không?"

"Không muốn nữa!" Hoa Phi nhi khiếp sợ trả lời, bình sinh trong đời lần đầu tiên nàng thành thật như thế.

"Đúng là một tiểu hài tử!" Tiêu tân nhẹ giọng thờ dài.

Hoa Phi nhi thấy Tiêu Tân tựa hồ không tức giận, lá gan rốt cục hơn một chút, ưỡn cao ngực nói: "Ai là tiểu hài tử, ta cũng đã 17 tuổi! người so với ta lớn hơn không bao nhiêu, lại làm ra vẻ già đời."

Tiêu tân trong lòng cười khỏ. Ta là người đã chết qua một lần, chẳng lẽ còn không già? Chỉ có trải qua sinh tử mới hiểu được sinh mệnh đáng quý như thế nào.

Hút xong điều thuốc, Tiêu Tân đốt thêm điều nữa, lạnh giọng hỏi: "Người sợ chết không?"

"Ân!" Tiểu cô nương nhỏ giọng đáp.

Tiêu tân ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời đầy sao, nhẹ giọng nói:"Ta sẽ kể cho ngươi một chuyện xưa! Sau khi nghe xong, ngươi sẽ hiểu vì sao lúc này ta lại như vậy!"

Mười một giờ tối, Tiêu tân đưa Hoa Phi Nhi về nhà. Hắn chợt cuộc là đã kể đến chuyện xưa gì ngoài trừ hai người (thêm thằng tác giả nữa) còn lại không một ai biết được.

Buổi tối hôm đó, Hoa Phi Nhi mất ngủ, đôi mắt tràn đầy u buồn và bi thương liên tục xuất hiện trước mắt nàng. Nàng đột nhiên phát hiện ra Tiêu Tân không có chút nào xấu xí. Tại khuôn mặt kia, nhất định tồn tại nhiều câu khiến cho người khác cảm thấy xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Dị Năng Sơ Hiện

Sáu giờ sáng hôm sau, Tiêu Tân từ trong giấc mơ tỉnh lại. Tối hôm trước, hắn được vị chồng Hoa phụ phụ an bài cho một phòng khách ở tầng dưới, họ muốn tận dụng những ngày lễ quốc khánh này d'ý bảo thật tốt cho con gái. Đối với việc ra ngoài tối qua của Tiêu Tân vào Hoa Phi Nhi hai người cũng không hỏi nhiều. Mười một giờ đã về nhà thật ra là ngoài dự kiến của bọn họ, xem ra khởi đầu như thế quả thật không tệ.

Tiêu tân mặc quần áo đi vào phòng khách, phát hiện Hoa Thiên Vũ đang dùng bữa sáng, trong lòng của hắn không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Ở trong suy nghĩ của hắn, những kẻ có tiền thì cuộc sống phải cực kì thoải mái mới đúng.

"Lại đây, cùng ăn sáng nào." Hoa Thiên Vũ cực kì cao hứng đón tiếp Tiêu Tân, đồng thời phân phó người hầu chuẩn bị thêm một phần ăn sáng.

"Hoa tổng, ta muốn ra ngoài tập luyện." Tiêu Tân hỏi đáp.

"Tuổi thọ được quyết định ở chỗ vận động, ngươi thật khác với những người trẻ tuổi khác!" Hoa Thiên Vũ hưởng ứng:"Phòng tập thể hình trên lầu có rất nhiều dụng cụ, ngươi có thể sử dụng. Đứng rồi, sau này không cần gọi ta là Hoa tổng, cứ gọi Hoa thúc là được rồi!"

"Ân, Hoa thúc, ta đi tập đây!" Tiêu tân đôi giọng, lập tức cảm thấy thoải mái. Sau khi phụ thân mất đi, trong lòng hắn vẫn tồn tại sự tiếc nuối, Hoa Thiên Vũ làm cho hắn phát sinh ra cảm giác thân thiết giống như cha chú vậy.

"Chậm đã, ta có vài câu muốn nói với ng*—i." Hoa Thiên Vũ thấy Tiêu Tân chuẩn bị lên lầu, lớn tiếng gọi lại.

"Nói thật, ng*—i cảm thấy con gái của ta như thế nào? Có thể dạy dỗ nữa được không?" thái độ của Hoa Thiên Vũ tràn ngập sự mong đợi. Từ nhỏ đến lớn, Phi nhi không được vợ chồng hắn chăm sóc nhiều, đến khi càng lớn thì càng không thể quản giáo được, bên ngoài được tặng cho biệt danh là “Tiểu Ma Nữ”, ở nhà lại vô pháp vô thiên.

Tiêu Tân suy nghĩ một chút rồi trả lời:"Ta thấy không có vấn đề gì quá lớn! lệnh ái phi thường thông minh, chỉ là tính cách hơi bướng bỉnh một ít."

"Chỉ có bướng bỉnh thôi sao?" Hoa Thiên Vũ lắc lắc đầu, tất nhiên đối với con gái bảo bối hắn phi thường đau đầu.

Tiêu Tân hơi trầm ngâm rồi hỏi:"Hoa thúc, việc kinh doanh của người có phải rất bận rộn?"

"Đúng vậy!" Hoa Thĩn Vò không hề kiêng kỵ nói:"Công ty buôn bán rộng lớn, công việc cực kỳ bận bịu. Nếu không có gì, s,ng nay ta phải bay qua HongKong, vài ngày nữa mới trở về. Ai, nếu ta có một người con hỗ trợ thì thật sự tốt biết mấy!"

Tiêu Tân mơ hồ hiểu được vấn đề, nhin không được nói:"Hoa thúc, ta cả lời này hy vọng ngài có thể tiếp nhận."

"Ngươi nói đi!" Hoa Thiên Vũ nhìn nhìn Tiêu Tân, không biết hắn sẽ nói gì.

Trong đầu Tiêu Tân xấp xệp lại ngôn từ, thẳng thắn nói:"Vấn đề về sinh ý, tiền bạc vĩnh viễn kiếm không bao giờ đủ. Hy vọng ngài có thể bỏ ra chút thời gian cùng Phi nhi nói chuyện, tốt nhất là cả nhà nên tổ chức đi chơi một chuyến, làm tăng tình cảm cho nhau."

"Ân!" Hoa Thiên Vũ gật gật đầu, dường như không để ý cho lắm. Đạo lý này hắn tự nhiên hiểu được, nhưng công việc làm ăn quá bận rộn, mà hắn lại không thể phân thân thì làm sao có thời gian nói chuyện cùng nữ nhi. Thê tử Uyển Như cũng vì những chuyện như thế này mà thường xuyên cần năn, nhưng hắn bất lực.

Mọi gia đình đều có quan niệm riêng của mình, Tiêu Tân chỉ có thể nói đến đó. Theo tiếp xúc tới hôm qua, bản tính của Hoa Phi Nhi đích thực không hư hỏng, chỉ là thiếu một người hướng dẫn. Một gia đình chỉ có tình thương của mẹ là hoàn toàn không đủ, mà tình thân của cha càng không thể thiếu. Nhớ lại chính mình, phụ thân hẳn dù luôn ở trong quân đội nhưng luôn viết thư khuyên bảo. Đáng tiếc chuyện cũ qua, có hối hận cũng không kịp. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn đường đục mà cha mẹ đã khuất, không được tận hiếu đối với cha mẹ vĩnh viễn là một vết thương trong lòng của Tiêu Tân.

Phòng tập thể hình của Hoa gia ước chừng hơn trăm thước vuông, đầy đủ tất cả dụng cụ. Trước kia dù ở trung đội đặc biệt, cũng chỉ có bốn hay năm loại mà thôi, trong này lại có hai ba chục loại, chức năng đều hoàn hảo, không biết bình thường ai sử dụng ở đây? Hoa thúc, Phi nhi, hay là Hoa thăm, dường như cũng không có khả năng. Kẻ lăm tiền đúng là kẻ lăm tiền, mấy đồ vật tốt như thế này lại để đây cho rỉ sắt

Tiêu Tân chạy tại máy hơn nửa giờ, sau đó phân biệt ra tập từng bộ phận trên cơ thể, lại chuyển sang đám bao cát hơn nửa ngày, lúc này mới chấm dứt việc tập luyện của hôm nay. Đúng lúc này, máy kiểm tra lực lượng trong góc gây cho hắn sự chú ý. Đúng rồi, trong đợt quân huấn lần trước, loại lực lượng kỉ diệu đã tăng lên rất nhiều? sao không nhân cơ hội này thử xem

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân đi đến trước máy đo lực lượng, vận năm thành công lực tổng ra một quyền.

"Bồng!" Chiếc máy chấn động mạnh, phát ra tiếng ong ong.

Con số xuất hiện trên máy khiến Tiêu Tân kinh ngạc không tin vào mắt của mình. 300kg, điều này sao có thể? Nhất định có sai sót. Trên thế giới nhiều tuyển thủ quyền anh vĩ đại cũng không có loại lực lượng này.

Vì thế, Tiêu Tân quyết định thử lại lần nữa. Lần này, hắn hóp một ngụm chân khí, toàn lực suất ra một quyền. Ở quyền này, trong nháy mắt hắn đột nhiên cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ đan điền dâng lên, xuyên qua bụng ngực, thuận đà theo toàn bộ huyệt nắm tay mà tuôn ra.

"Hô! oanh!"

Trời ạ! Hết thảy sự việc phát sinh trước mắt khiến Tiêu Tân tròn mắt. Chỉ thấy một ngọn lửa màu hoàng kim theo nắm tay hắn phun ra, đồng thời oanh kích vào máy trắc thí lực lượng. Ngay tức khắc, máy thí nghiệm chấn động mãnh liệt, lớp cao su phía trên bốc cháy mãnh liệt. Cùng lúc đó, trên màn hình xuất hiện một con số thập phân khủng bố ---"650 kg".

OMG!!! (chóá ㄟ), tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

Tĩnh lại từ kinh ngạc, dù sao Tiêu Tân cũng xuất thân từ nhân viên phòng cháy, bằng tốc độ nhanh nhất lập tức đem đám lửa dập tắt. Nhưng mà, máy đo lực lượng đã cháy vô cùng thâm, hiện ra những linh kiện đen sì bên trong, hiển nhiên đã hư hỏng toàn bộ.

"Người quái dị, đang làm gì đấy?" Phía sau truyền lại giọng nói của hoa Phi Nhi.

"Trời ạ, người ở đốt phòng ở đây hả?" Hoa phi nhi bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ. Vừa rồi, nàng nghe thấy nơi này truyền đến một tiếng nổ nên chạy vội lại xem, không ngờ còn có một đám cháy nhỏ.

Tiêu Tân gãi gãi đầu, chẳng biết nên giải thích thế nào. Nếu ăn ngay nói thật, chỉ sợ tiểu cô nương lập tức nhận định hắn là quái vật.

"Tốt! người ở trong này nhất định đã hút thuốc nên mới dẫn tới hỏa hoạn. Hắc hắc, ta lập tức đi mịch cho lão ba."

Hoa phi nhi thật vất vả mới nắm được điểm yếu của Tiêu Tân, nhất định phải đánh chó xuống nước, đánh rắn đập đầu. Tuy rằng ấn tượng với Tiêu Tân tới qua có chút thay đổi, ngựa phải chơi với ngựa. Một người như nàng không nhân cơ hội này đặt điều phá hoại, chẳng phải là làm phụ mất cái tên "Tiểu Ma Nữ" do mọi người đặt cho sao.

Thấy Hoa Phi Nhi tự cho mình là thông minh, Tiêu Tân mới thờ dài một hơi. Coi như đây là một giải thích hợp lý, bằng không hắn cũng không biết nói thế nào. Chẳng lẽ thú nhận chính mình dùng một quyền @m!p hỏng cái máy.

"Hừ, người cũng không thể được nói ra được?" Tiêu Tân ra vẻ thấp thòm, quyết định xài chiến thuật lừa @!o. Tiểu cô nương tuy rằng rất bướng bỉnh, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ, khả năng suy nghĩ chưa được chu toàn. Chẳng qua, loại biện pháp như mua kẻo que hiển nhiên không thể thực hiện, làm hắn thật sự đau đầu.

Hoa phi nhi đem cửa phòng khóa trái, để tránh người hầu phát hiện, sau đó hướng Tiêu Tân nói:"Muốn cho ta không mách tội người không phải không được, nhưng người phải đáp ứng cho ta một điều kiện."

Tiêu Tân vẻ mặt cười khổ. Ng*êi m!; d*!i m!i hữ'n, không cúi đầu không được. Chiếc máy kiểm tra này thực sự xa xỉ, chỉ sợ tốn không ít tiền. Mới bắt đầu làm việc được ngày thứ hai đã đem đồ đạc người ta phá hỏng. Lấy điều kiện tài chính trước mắt của hắn, cơ bản không thể bồi thường được.

"Đến cùng là điều kiện gì?" Tiêu Tân hỏi.

Hoa phi nhi cười nói:"Bây giờ ta và người đi ra ngoài, tới một nơi ta sẽ nói cho người biết!"

Chương 11: Tró Chơi Diên Cuồng

Nếu muốn trong một đêm cải tạo Hoa Phi Nhi thành thực nữ, hiển nhiên là không thể. Khi Tiêu Tân cùng Hoa Phi Nhi cùng lên xe thể thao, càng thêm rõ ràng đạo lý này. Tính phản nghịch che giấu trong người tiểu ma nữ đã là thâm căn cố đế, nếu muốn hoàn toàn trừ tận gốc, phải làm chuẩn bị thật lâu dài. Thân là gia sư, phải học được tư tưởng vũ khí duy vật biện chứng, xuyên thấu qua hiện tượng xem bản chất, không ngừng tìm tòi trong thực tiễn, mới tìm được chỗ mấu chốt.

Khi hai người đến nơi liền gặp được mấy tiểu nữ sinh, cách ăn mặc hình thù kỳ quái, có đủ loại đặc điểm. Hoa Phi Nhi hiển nhiên là người cầm đầu trong đám nữ sinh này, khí độ rõ ràng khác hẳn, cùng bộ dáng nhu thuận khi ở trong nhà là hoàn toàn khác biệt. Chỉ có thời điểm Tiêu Tân đưa ánh mắt phóng tới, thì cử chỉ khôn ngoan trên mặt mới thu liễm một chút. Dù sao màn giáo huấn tối hôm qua quá mức khắc sâu, người quái dị khi nổi cơn giận cũng không dễ chọc đến.

“Đại tỷ, sao ngươi lại dẫn tên như vậy đến đây?” Một nàng tên là Tiểu Lệ kỳ quái hỏi. Nàng chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, sát lông mày dán bảy điểm sáng, toàn thân đeo đầy trang sức, quần bò một dài một ngắn, nơi đầu gối còn rách rưới mấy lỗ, không biết trong lòng cha mẹ nàng khi nhìn thấy sẽ có cảm tưởng gì. Trên thực tế, mấy tiểu nữ sinh này cũng có tình hình cơ bản giống Hoa Phi Nhi, trong nhà không phải có tiền thì là có thế, đáng tiếc lại thiếu thốn sự quản giáo, nên ở bên ngoài mới vô pháp vô thiên.

“Vô nghĩa nhiều như vậy!” Hoa Phi Nhi vỗ lên đầu Tiểu Lệ một cái tát, mệnh lệnh: “Gọi Tiêu ca!”

“Tiêu ca!” Tiểu Lệ ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng thật là ủy khuất. Người quái dị này hiển nhiên có địa vị không thấp trong cảm nhận của đại tỷ, không biết là thần thánh phương nào? Mấy cô gái còn lại nhìn thấy tình thế không ổn, tự nhiên không dám hỏi nhiều, cùng kêu lên “Tiêu ca”, liền tránh một bên nhỏ giọng nói thầm.

“Phi nhi! Ngươi dẫn ta đến nơi đây làm gì?” Tiêu Tân không chút phản ứng hỏi. Cho dù đối phương bày trí cạm bẫy, hắn cũng không sợ hãi. Nếu muốn trở thành gia sư của tiểu ma nữ, phải có được bốn sự hàng long phục hổ, không biết hôm nay lại trình diễn cái gì?

Vừa dứt lời, đối diện đã đi tới một đám tiểu tử choai choai, phần lớn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, một đám ăn mặc giống cổ hoặc tử(ý nói lưu manh, xã hội đen thiếu niên), cùng Hoa Phi Nhi các nàng tương tự như nhau.

“Hoa Phi Nhi, các ngươi còn dám tới? Chẳng lẽ lần trước thua còn chưa đủ?” Một nam sinh tóc vàng ở trước mặt thái độ kiêu ngạo, bộ dáng nghênh ngang. Nói xong, hắn cùng đồng bạn sau lưng cười như điên.

“Cười cái gì cười, cẩn thận cười chết. Ta nói Thôi Thiệu, có phải là không dám so đấu hay không?” Hoa Phi Nhi không chút nào yếu thế, hai mắt tròn to nhìn tới. Phía sau vài tiểu muội đồng thời tiến lên, một bộ tư thế giương cung bạt kiếm, đáng tiếc ngoại trừ bộ ngực cao chiếm ưu thế, những bộ vị khác rõ ràng không đủ.

Tiểu tử tóc vàng tên là Thôi Thiệu tự nhiên không thêm để ý chút nào, cây súng mô phỏng ak 47 trong tay múa may hai cái, ánh mắt rơi xuống trên người Tiêu Tân, lập tức nở nụ cười: “Yêu a, đây là mời người ngoài đến giúp a, bộ dạng đủ đặc điểm”

Hoa Phi Nhi quát mắt nhìn trừng trừng: “Quan ngươi đánh rắm, đến tốt cùng ngươi đấu hay không đấu?”

“Đấu, như thế nào lại không đấu?” Tóc vàng lên tiếng, cao thấp đánh giá Tiêu Tân, hiển nhiên không đem hắn để vào mắt, lười biếng nói: “Vẫn quy củ trước, thắng thua mười vạn.”

Hoa Phi Nhi đang muốn đáp ứng, lại bị Tiêu Tân giữ tay, trầm giọng hỏi: “Phi nhi, ngươi so cái gì với bọn họ?”

“Cs nha, tên quái dị!” Một đầu bò ngựa phía sau tóc vàng xen mồm nói.

“Thì ra là thế!” Tiêu Tân chứng kiến trong tay đối phương mỗi người cầm một cây súng hơi, giật mình hiểu được trò chơi hôm nay, chính là đối chiến cs, chính là trò chơi thực chiến lưu hành nhất của thanh thiếu niên. Súng hơi có lực sát thương không lớn như đạn thật, nhưng nếu trúng mục tiêu, vẫn có thể bị thương. Đoạn thời gian trước trên báo chí từng có nêu tin, một thiếu niên tuổi còn trẻ trong cuộc đối chiến bị đối phương bắn mù mắt, từ đó về sau cả đời tàn tật.

“Vị huynh đệ xấu xí này, vậy ngươi so đấu hay không đây?” Tóc vàng thật ra tầm mắt không kém, nhìn ra Tiêu Tân không phải người thường, ở một bên thúc giục.

Tiêu Tân trầm ngâm một chút, cúi người thấp giọng nói với Hoa Phi Nhi vài câu. Hoa Phi Nhi nhất thời mở to hai mắt, khó thể tin hỏi: “Ngươi xác định là một người?”

“Đúng vậy!” Tiêu Tân trầm giọng nói: “Nếu ta thắng trận đấu này, về sau ngươi phải nghe ta hết thấy.” Trước kia, Tiêu Tân không có chơi đùa cùng loại trò chơi, nhưng lấy thân thù của hắn, vẫn có được tự tin tuyệt đối, vừa lúc thừa dịp cơ hội này đưa ra yêu cầu với Hoa Phi Nhi.

“Được rồi!” Hoa Phi Nhi chỉ đành đồng ý. Nàng cùng Thôi Thiệu bọn họ chiến đội giao thủ mấy lần, mỗi lần đều thảm bại mà chấm dứt. Hôm nay vốn tính toán làm cho Tiêu Tân gia nhập, hy vọng có cơ hội san đều tỷ số. Không nghĩ tới Tiêu Tân lại đề nghị dự thi một mình, lấy một địch mười, chẳng phải là tự tìm đường chết. Bỏ đi, khiến cho người này chịu chút giáo huấn, ai kêu hắn tới hôm qua đem bốn cô nương chinh thám như vậy. Về phần mười vạn tiền đặt cược, còn không đặt trong mắt của nàng. Đương nhiên, nàng là hy vọng Tiêu Tân có thể sáng tạo kỳ tích, nếu lại thua trận, về sau cũng không cần đến đây.

Tóc vàng bọn họ nghe xong đề nghị của Tiêu Tân, cho rằng người quái dị này nhất định là điên rồi. “Long chi quân đoàn” là es chiến đội số một số hai của bản địa. Nếu muốn lấy một địch mười thắng bọn họ, còn tưởng mình là Đệ Nhất Tích Huyết Lý “Lam Ba” sao!

Đối mặt đề nghị chắc thắng mà không bồi, không đáp ứng chính là ngu ngốc. Tóc vàng bọn họ trong lòng mừng thầm, ra vẻ hào phóng cho Tiêu Tân chọn lựa sân đấu.

Tiêu Tân rất nhanh lựa chọn một sân, để Hoa Phi Nhi ở bên ngoài nhìn xem, sau đó thay đổi một thân quần áo cải trang, thân ảnh quý mị nhanh chóng biến mất ở lối vào.

Không đến mười lăm phút, chiến đấu toàn bộ chấm dứt. Long chi chiến đội, toàn quân bị diệt, một đám ủ rũ đi ra.

Kết quả này hoàn toàn ra ngoài dự kiến của mọi người. Làm cho tóc vàng bọn họ cảm thấy buồn bực cực độ chính là, Tiêu Tân cũng không có sử dụng súng hơi, mà là áp dụng phương thức cận chiến, một chiêu chế địch, đưa bọn họ từng người tiêu diệt. Ở lúc ban đầu có mấy người “bỏ mình”, bọn họ phát giác tình huống không ổn, lập tức thay đổi chiến thuật, hơn nữa bố trí mai phục, nhưng vẫn không thay đổi được vận mệnh thảm bại. Trong đó có hai người bị dây mây treo lên không trung, một người rơi vào cạm bẫy, còn lại bảy người gặp phải đánh lén, căn bản không có cơ hội xuất thủ.

“Lão huynh, ngươi không phải từng đi qua bộ đội đặc chủng?” Tóc vàng sắc mặt u ám đưa qua mười xấp tiền mặt, mắt phải biến thành mắt gấu mèo, hiển nhiên là kiệt tác của Tiêu Tân. Đánh cuộc chịu thua là nguyên tắc làm người của bọn họ, lại là thua cho rõ ràng, bằng không còn không cam lòng.

Tiêu Tân còn mặc quần áo cải trang, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, lạnh nhạt nói: “Ta học qua vài năm võ thuật.”

“Khó trách!” Tóc vàng bừng tỉnh hiểu ra, cảm thấy được chính mình thua không oan, hôm nay gặp được cao thủ, thật sự là nhìn người không thể xem tướng mạo.

Nguyên nhân thắng lợi đích thực của Tiêu Tân chính là có được kỹ thuật leo trèo và võ thuật nền tảng mà người thường khó được. Động tác của hắn giống như con khỉ nhẹ nhàng, có thể tùy ý trèo tường lên cây, nhanh chóng xê dịch. Lấy tốc độ cùng với lực công kích của hắn, tóc vàng bọn họ hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, cũng giống như người lớn đánh nhau với con nít, căn bản không cùng một cấp bậc.

“Thôi Thiệu, ngươi đi thông thả nha!” Hoa Phi Nhi cao hứng vui vẻ, hướng tóc vàng bọn họ quơ bàn tay nhỏ bé. Hôm nay rốt cuộc ra ngắm ác khí, cuối cùng hòa nhau một lần.

“Ngươi chờ, lần tới ta cũng thỉnh người ngoài!” Thanh âm tóc vàng xa xa truyền đến, hiển nhiên vẫn không cam lòng.

“Lần tới ngươi cũng thua!” Hoa Phi Nhi lập tức đáp lễ, vui vẻ cười tít mắt.

“Tiêu ca, ngươi giỏi quá!”

“Tiêu ca, trước kia ngươi làm gì vậy?”

“Tiêu ca, ngươi là võ lâm cao thủ sao? Có thể dạy chúng ta không?”

“Tiêu ca, ngươi có bạn gái không?”

...

Hoa Phi Nhi cùng vài cô gái vây Tiêu Tân vào giữa, líu ríu tranh cãi âm ỉ không ngừng. Vừa rồi, các nàng nhìn trong kính viễn vọng thấy được thân thù của Tiêu Tân, quả thực là mở rộng tầm mắt, vô cùng hưng phấn. Động tác kia, chiêu thức đó, liền giống như cao thủ võ lâm trong điện ảnh, quả thực so với Lam Ba còn hơn, thật sự là suất đến ngây người.

Tiêu Tân mồ hôi trên trán chảy ròng, không phải vì vừa rồi đối chiến vận động quá lớn, mà là đối mặt cô gái thanh xuân xinh đẹp lửa nóng truy đuổi cùng với ma sát thân thể, áp lực thật sự quá lớn. Hắn thể về sau sẽ không làm náo động, một lần còn được, vài lần, thật sự nhìn không được mà phạm sai lầm. Ta tuy rằng xấu xí, nhưng ta còn là một nam nhân!

“Phi nhi, chúng ta trở về!”

Tiêu Tân lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Hoa Phi Nhi nhảy lên xe thể thao, bằng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy trốn chết.

Chương 12: Phi Nhi Chuyển Biến

“Tiêu ca, vừa rồi vì sao lại chạy nhanh như vậy?” Hoa Phi Nhi nghiêng đầu qua hỏi Tiêu Tân.

Tiêu Tân không có chú ý tới xưng hô của Hoa Phi Nhi đối với mình đã thay đổi, nhũn mày nói: “Phi nhi, người trẻ tuổi tìm kiếm kích thích tuy rằng bình thường, nhưng xin người về sau nên chú ý an toàn, học cách bận tâm sự cảm thụ của người nhà và bằng hữu.”

“Nga, ta biết rồi!” Hoa Phi Nhi thành thật gật đầu. Biểu hiện nổi trội xuất sắc của Tiêu Tân, ở trong lòng của nàng nhanh chóng bay lên độ cao như thần tượng. Cho dù hắn có xấu xí, nhưng bốn sự lại phi thường lớn, tuy rằng hắn không ôn nhu, nhưng hết thảy đều là vì tốt cho nàng.

Qua một hồi lâu, Tiêu Tân đột nhiên đem xe ngừng lại, nhìn Hoa Phi Nhi nói: “Ta mang người đi một địa phương người chưa bao giờ đi qua.”

“Ta nghe lời người!” Hoa Phi Nhi đáp theo bản năng.

Vừa rồi, nàng luôn luôn ở một bên cẩn thận quan sát, ở sâu trong nội tâm thấy người già sư vốn tuổi lớn không hơn mình bao nhiêu, lại dị thường thần bí, làm cho nàng sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt. Ở trong ấn tượng của nàng, phạm là một người khuôn mặt xấu xí, đều có tính cách thật tự ti hoặc là nội tâm, nhưng trên người Tiêu Văn Bình một chút cũng không nhìn ra được. Hắn lái xe có thể làm cho người ta sợ đến chết khiếp, nhưng lại không hề sợ nguy hiểm, đều nằm trong khống chế, thân thủ của hắn hơn xa người thường, làm cho người ta có một loại cảm giác an toàn mãnh liệt, hắn nói năng không giống người thường, tri thức dị thường uyên bác. Hoa Phi Nhi có thể khẳng định, Tiêu Tân tuyệt đối không phải người bình thường.

Ở trên người hắn rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì?

Mặt của hắn vì sao lại biến thành như vậy?

Trong ánh mắt của hắn vì sao lại luôn tràn ngập u buồn?

Trong lòng Hoa Phi Nhi loáng thoáng cảm giác, một ngày bí mật được cởi bỏ, đối với nàng không biết là tốt hay xấu. Nàng bỗng nhiên cảm thấy được, chính mình tựa hồ trong một ngày lại trưởng thành hơn rất nhiều.

Một giờ sau, xe thể thao dừng lại cửa lớn của Xã Hội Phúc Lợi Viện, sau chỗ ngồi chứa đầy các món đồ chơi cùng với nhu yếu phẩm của cuộc sống.

“Tiêu ca, đây là địa phương người dẫn ta tới?” Hoa Phi Nhi rất khó hiểu.

Vừa rồi, Tiêu Tân cùng nàng ăn cơm trưa dọc đường, sau đó mang nàng đi siêu thị điên cuồng mua thức ăn, dùng tiền thắng cược mua một đồng lớn những thứ nhìn như là vô dụng. Lúc này, Hoa Phi Nhi rốt cuộc hiểu được Tiêu Tân vì sao lại mua đồ chơi, tã lót, quần áo, sữa bột linh tinh, nguyên lai là tới nơi này làm từ thiện, thăm hỏi những đứa nhỏ bị xã hội cùng người nhà vứt bỏ.

“Mau tới hỗ trợ!” Tiêu Tân nhắc lên hai cái túi lớn, ý bảo Hoa Phi Nhi lấy những thứ còn lại. Vừa rồi bọn họ mua đồ thật không ít, nếu không phải có xe vận chuyển, quả thật là không có cách nào.

Liên tiếp dọn vào ba lượt, đồ vật mới dọn sạch hết, không đợi hai người đem đồ vật chuyển giao nhân viên hội phúc lợi, một đám trẻ con ngây thơ hoạt bát đã chạy tới.

“Oa, mọi người mau tới, có thứ tốt đây!” Bọn nhỏ cao hứng quát to, đem hai người Tiêu Tân vây quanh.

“Tiêu muội muội thật đáng yêu!” Hoa Phi Nhi ôm lấy một đứa bé gái mặc váy ngắn màu phấn hồng, hôn lên gò má hồng hồng của nó một cái. Đứa bé gái cũng không nói chuyện, chỉ giấy dựa, chạy tới tranh đoạt món đồ chơi trong tay Tiêu Tân.

“Vì sao vậy?” Hoa Phi Nhi rất là buồn bực, phía sau có một lão sư mở miệng giải thích: “Tiểu Yến năm nay bốn tuổi, là một đứa nhỏ bị cầm điệu, hai tuổi bị cha mẹ vứt bỏ, sau đó đưa tới nơi này.”

“Vậy sao?” Trong lòng Hoa Phi Nhi rung động. Thật sự là không thể tưởng tượng, những đứa trẻ nhìn như khỏe mạnh vậy mà lại quá đáng thương. Cùng so sánh với bọn trẻ, chính mình quả thực là sinh hoạt tại thiên đường, căn bản không thể hội được cảm thụ của bọn trẻ.

“Các bạn nhỏ, xin không cần cướp đoạt, dựa theo trình tự đội ngũ, từng người từng người qua.” Thanh âm Tiêu Tân truyền vào trong tai, thế nhưng vô cùng thân thiết. Hoa Phi Nhi nhìn bóng lưng của hắn, rốt cuộc có chút hiểu được, người kia vì sao muốn dẫn mình đến nơi này.

“Đại ca ca, tiểu Yến còn chưa có đồ chơi, anh có thể cho nó một con búp bê không?” Một đứa bé trai ở phía sau nhóm trẻ nhón mũi chân, lớn tiếng kêu

lên.

“Nga!” Tiêu Tân xoay người, từ trong túi nhựa tìm được một búp bê đáng yêu bằng chỉ thêu, đi đến trước mặt đứa bé trai đưa cho nó.

“Cảm ơn đại ca ca!” Đứa bé trai hướng Tiêu Tân cúi mình vái chào, nhanh tay nhét con búp bê vào trong tay đứa bé gái còn nhỏ hơn mình cả cái đầu, lớn tiếng nói: “Tiểu Yến, cho em.”

Tiểu Yến tiếp nhận con búp bê bằng chỉ thêu, gất gao ôm vào trong ngực, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào.

“Tiêu ca, trước kia anh đã tới nơi này?” Hoa Phi Nhi hỏi.

Tiêu Tân lắc đầu, nhẹ giọng thở dài: “Ta cũng là lần đầu tiên tới. Cô nhi là những đứa bé đơn thuần và cần được quan tâm nhất trên thế giới này, cũng rất ít có người chú ý.”

Theo sau, Tiêu Tân cùng bọn trẻ chơi đùa trò chơi thú vị quen thuộc nhất – điều hâu bắt gà con, hơn nữa còn để cho Hoa Phi Nhi đảm nhiệm nhân vật gà mái. Vừa mới bắt đầu, Hoa Phi Nhi còn cảm thấy có chút không thoải mái, không bao lâu liền dung nhập vào trò chơi, cùng bọn trẻ vui vẻ chơi tiếp.

Thời gian trôi qua nhanh, bất tri bất giác đã là thời gian mặt trời lặn. Bọn trẻ phải ăn cơm chiều, mọi người xếp hàng hướng hai người Tiêu Tân vẫy tay chào cáo biệt. Đứa bé trai khi nãy nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Yến, đứng cuối hàng lẳng lặng nhìn bọn họ.

Lúc này, viện trưởng viện phúc lợi xã hội đã đi tới. Đây là một người đã hơn năm mươi tuổi, mái tóc hoa râm, phía sau lưng có chút khòm xuống.

“Người trẻ tuổi, cảm ơn sự khẳng khái của ngài!” Trên mặt viện trưởng tràn ngập cảm kích. Hàng năm ngày lễ ngày nghỉ, đối với bọn nhỏ này cũng không có gì khác biệt, nhưng hôm nay bọn trẻ lại nhận được lễ vật, đồng thời cảm nhận được sự quan tâm chân thành.

Tiêu Tân đạm nhiên nói: “Đây không tính là gì, đúng rồi, ta còn hơn chín vạn, quyền hết cho phúc lợi viện, cấp bọn nhỏ cải thiện cuộc sống!” Nói xong, hắn lấy ra một bọc giấy trên xe đưa tới, không đợi viện trưởng mở miệng, liền khởi động xe.

Ánh nắng chiều tuôn xuống, ráng hồng khắp nơi. Tiêu Tân nhấn nút, mở nắp xe thể thao xuống, hạ hai kiếng cửa sổ. Gió chiều tươi mát lướt qua, có loại cảm giác bay lượn khoái ý.

Hoa Phi Nhi tinh tế nhớ lại hết thảy chuyện xảy ra hôm nay, ngồi yên như có điều suy nghĩ. Tiêu Tân, người đến tốt cùng là người nào? Rõ ràng cần làm công kiểm tiền, lại đem mười vạn nguyên thẳng được dễ dàng tặng người? Thật sự là làm cho người ta càng ngày càng nhìn không thấu người nha!

“Tiêu ca, hôm nay ta vô cùng vui vẻ! Bắt đầu từ ngày mai cho ta học bù được không?” Hoa Phi Nhi cắn chặt răng, bỗng nhiên nói.

Tiêu Tân nở nụ cười, cao giọng nói: “Nếu ta không có nhớ lắm, chỉ số thông minh của Phi Nhi là 165, nếu muốn nghiêm túc học tập, căn bản không cần gia sư.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Phi Nhi đỏ lên, gờn nắm tay nhỏ, phần nộ nói: “Nếu ngài không để cho ta học bù, ta sẽ đem chuyện ngài phóng hỏa phòng tập thể hình nói cho lão ba. Thái thí nghiệm khí lại là mắc lắm nha! Ta còn muốn nói cho Thanh Tư tỷ, để cho nàng khấu trừ tiền học của ngài!”

Mồ hôi! Tiểu ma nữ chung quy là tiểu ma nữ, không ngờ để cho nàng bắt được nhược điểm của ta? Trên trán Tiêu Tân toát ra mồ hôi lạnh.

Qua một hồi lâu, Tiêu Tân nhìn không được hỏi: “Ngày hôm qua ngài nói với ta mười hai thầy giáo dạy kèm có phải là thật hay không?”

Hoa Phi Nhi trả lời: “Nếu không tin, ngài có thể hỏi lão ba của ta nha!”

Tiêu Tân hoàn toàn không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đường Khóa Đầu Tiên

Ngày nghỉ Quốc Khánh dài hạn rốt cuộc đã trôi qua. Đối với Tiêu Tân mà nói, thời gian bảy ngày này trôi qua phi thường phong phú, cùng với Hoa Phi Nhi trở thành bằng hữu, đồng thời thu hoạch được nhiều khoái hoạt.

Từ khi Hoa Phi Nhi đi qua phúc lợi viện, tính tình đã xảy ra thay đổi rất lớn. Nàng vẫn cứ tinh quái, thỉnh thoảng làm ra một ít tiết mục cổ quái ngạc nhiên,

nhưng ngôn hành cử chỉ lại có thêm vài phần thông hiểu ý người, đối với một ít yêu cầu hợp lý của Tiêu Tân cũng có thể chậm rãi lý giải cùng tiếp thụ. Những biến hóa rất nhỏ này làm cho vợ chồng họ Hoa cảm thấy phi thường vui vẻ. Tin tưởng thông qua sự trợ giúp, Hoa gia tiểu ma nữ nhất định sẽ càng thêm đáng yêu.

Ngày tám tháng mười, là cuộc sống học tập của Tiêu Tân ở đại học Z bắt đầu. Sáng sớm hôm nay, sau khi hẩn luyện công xong thì nếm qua điểm tâm, liền sớm đi tới phòng học. Rời khỏi trường học đã suốt sáu năm, Tiêu Tân thập phần quý trọng lần cơ hội học tập này. Từ nhỏ, thành tích học tập của hẩn cũng rất tốt. Nếu không phải phụ thân đột nhiên qua đời, có lẽ hiện tại đã sớm tốt nghiệp đại học, đang thực hiện khát vọng bình sinh của chính mình.

Tiêu Tân ghi danh chính là kinh tế hệ Quốc Tế Tài Chính chuyên nghiệp. Chuyên nghiệp này đứng đầu rất cao, ở trong xã hội rất được hoan nghênh. Cả lớp bốn mươi người, tỉ lệ nam nữ chiếm mất một nửa, cũng không tồn tại vấn đề âm thịnh dương suy. Tiêu Tân thuộc về loại khác. Chỉ dựa vào diện mạo độc đáo của hẩn, cũng đủ làm cho đại đa số hi vọng của mọi người lùi bước.

Cùng nữ sinh bất đồng, nam sinh biểu hiện có vẻ tốt hơn một ít, không ít người cảm thấy hứng thú đối với công phu của Tiêu Tân. Dù sao nam nhân hảo võ, có một cao thủ như vậy ở bên người, đương nhiên hi vọng truyền thụ mấy chiêu, học được kỹ năng tán gái “Anh hùng cứu mỹ nhân.”

Đội cho bạn học cả lớp đến đông đủ, chủ nhiệm lớp từ bên ngoài đi đến. Hẩn ở trên bảng đen viết xuống tên của mình, sau đó nhìn mọi người nói: “Các vị đồng học, hoan nghênh mọi người đi vào đại học Z học tập. Ta là chủ nhiệm lớp Phùng Quốc Minh, phụ trách giáo thụ “Thị trường doanh tiêu học”. Hôm nay là đường khóa đầu tiên sau ngày khai giảng, trước khi chính thức giảng bài, thỉnh mọi người tiến lên tự làm giới thiệu. Mặt khác, còn muốn giữa các học sinh đề cử ra vài vị ban cán bộ.”

Chủ nhiệm lớp viết chữ như rồng bay phượng múa, phi thường xinh đẹp, lại là tiếng phổ thông tiêu chuẩn, người cũng bộ dạng nhã nhặn, lập tức khiến cho mọi người có cảm giác rất tốt. Vì thế mọi người dựa theo trình tự chỗ ngồi lên đài giới thiệu, có nhiều đặc điểm, thỉnh thoảng khiến cho từng trận cười vui.

Trong đó, được hoan nghênh nhất chính là một vị được gọi là Hà Viên Tuyết mỹ nữ, dung mạo thanh tú, cử chỉ hào phóng, trước ngực đeo một cặp buộc tóc màu đen. Cách ăn mặc của nàng thập phần mộc mạc, ở trên là một áo sơ mi màu lam, bên dưới là chiếc quần lửng màu trắng, dưới chân mang đôi giày vải có vẻ được giặt tẩy nhiều lần đến trắng bạch, hiển nhiên gia cảnh không tốt lắm.

Hà Viên Tuyết tự giới thiệu phi thường đơn giản, chẳng qua ngắn gọn một câu: “Chào mọi người, ta là Hà Viên Tuyết, mười tám tuổi, về sau thỉnh mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Vừa dứt lời, lập tức được bạn học cả lớp nhiệt liệt vỗ tay. Xem ra, mỹ nữ ở thời điểm nào cũng luôn được hoan nghênh. Theo lời đồn trong trường, ở lúc tân sinh quân huấn, Hà Viên Tuyết được mọi người bầu thành hoa khôi, xếp vào những người đứng đầu hoa hậu bảng trong giảng đường. Các nam sinh tám chín phần mười đều xếp nàng vào mục tiêu theo đuổi, hơn nữa triển khai các loại thủ đoạn, nhưng trước mắt vẫn không có gì tiến triển.

Đội cho mọi người giới thiệu xong, Tiêu Tân là người cuối cùng lên đài. Tên của hẩn mọi người đều biết, nhưng lại tự giới thiệu rất khác thường.

“Ta kháo! Cự nhiên chỉ giới thiệu tên của mình, này cũng quá đơn giản a!” Một nam sinh dị thường khoa trương kêu lên.

Tiêu Tân sau khi nghe được nam sinh kia bình luận, lập tức bổ sung một câu, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình: “Nga, dường như là đơn giản một chút. Vậy gia tăng vài từ a! Tiêu Tân, mười chín tuổi, sửu nam(xấu).”

Mọi người đều im lặng, một trận quáng mắt. Hay thật, số lượng thì nhiều hơn gấp hai, nhưng lại chỉ có sáu từ. Tính cách quái gở, một chữ ngàn vàng, quả nhiên là cực phẩm dị loại. Giống hẩn có bộ dạng xấu như vậy, hơn nữa còn dám công khai, thật sự làm cho người ta không còn gì để nói. Thằng nhãi này rốt cuộc là cố ý hạ thấp, hay là giả bộ? Kế tiếp, các nam sinh cảm thấy dị thường bị phẫn. Có làm hay không? Hà Viên Tuyết đang ngồi ở hàng ghế thứ hai cự nhiên quay đầu lại nhìn Tiêu Tân đang ngồi hàng cuối cùng liếc mắt một cái.

Ông trời na! Vì sao lại như vậy? Kẻ xấu xí lại gặp thời, thế giới này còn có thiên lý hay không?

Sau khi giới thiệu xong là đến đề cử ban cán bộ. Bởi vì mọi người cũng không hiểu rõ, chủ nhiệm lớp đề nghị vài người có năng lực đưa lên đề cử, sau đó cho mọi người nhắc tay biểu quyết. Đề nghị này được tất cả đồng học nhất trí đồng ý.

Bốn người được đề cử rất nhanh được viết tên trên bảng đen: Hà Viên Tuyết, Trịnh Hải Lâm, Lô Ngọc Triết, sau đó là...không làm a, cuối cùng lại chính là Tiêu Tân.

“Lão sư, Tiêu Tân có tư cách gì tham tuyển?” Thân là một trong những người được đề cử, Trịnh Hải Lâm nhin không được hỏi.

Vấn đề này làm cho các đồng học rất là mê hoặc. Tiêu Tân ở quân huấn bà con cô cậu tuy rằng nổi bật, nhưng chỉ dựa vào diện mạo, không ai cho rằng hẩn có năng lực đảm nhiệm vào ban cán bộ lớp.

Chủ nhiệm lớp Phùng Quốc Minh tự nhiên hiểu được ý tưởng của mọi người. Nhưng lúc hẩn đưa ra danh sách tuyển chọn, cũng đã sớm suy nghĩ việc nhân tố không công bình. Tiêu Tân sở dĩ trở thành người được đề cử, nguyên nhân rất lớn chính là do Mộ Dung Thanh Tư trọng điểm đề cử. Làm người theo đuổi Mộ Dung lão sư, Phùng Quốc Minh chỉ có thể vô điều kiện tiếp thụ.

“Nga, điều này là để ta giải thích một chút.” Phùng Quốc Minh liếc mắt nhìn Tiêu Tân ngồi dưới hàng cuối cùng, phát hiện đối phương đang ôm một quyển tác phẩm vĩ đại vùi đầu khổ đọc, ấn tượng trong lòng lập tức kém đi vài phần. Thật không rõ Mộ Dung Thanh Tư là ra tật xấu gì, cự nhiên lại có vài phần kính trọng đối với con một sách này. Nếu không phải bộ dáng của Tiêu Tân thật sự rất xấu, hẩn khẳng định sẽ nghĩ Mộ Dung Thanh Tư đối với học sinh mới này sinh ra ý tưởng gì đó.

“Tiêu Tân đồng học là trạng nguyên của trường cao đẳng văn khoa tỉnh FJ thi vào, thành tích là 713 phân. Chỉ bằng này, ta cho rằng hẳn đủ tư cách vào ban cán bộ.”

Lời vừa nói ra, các học sinh chấn động. Sau khi tiến vào trường, tất cả mọi người nghe nói trạng nguyên tỉnh FJ thi vào trường, không nghĩ tới cư nhiên là người kia, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Kế tiếp, là những người được đề cử diễn thuyết cùng với kéo phiếu bầu cử.

Trịnh Hải Lâm và Lô Ngọc Triết hai người đầu vô mồm, ở tổ chức cùng tuyên truyền chiếm nhiều ưu thế. Hà Viên Tuyết có tài ăn nói, lại bằng vào ưu thế cực phẩm mỹ nữ, hơn nữa đạt được hạng nhất trong cuộc thi violon, còn học qua vũ đạo, nên được nhiều phiếu nhất.

“Tiêu Tân, đến phiên ngươi kia!” Một đồng học nhìn thấy trong lớp yên lặng, liền nhanh tay đẩy Tiêu Tân.

Tiêu Tân cuống quýt đứng lên, lớn tiếng nói: “I bag you pardon, sir.”(Xin thầy tha lỗi). Vừa rồi, hắn đang xem sách đến nhập thần, căn bản không có để ý mọi người đang làm gì, còn tưởng rằng lão sư còn đang giảng bài! Hai ngày trước, hắn đem “Thị trường doanh tiêu học” đọc qua một lần, sinh ra một ít ý tưởng. Tối hôm qua trong thư viện tìm được mấy quyển bốn doanh tiêu án lệ, đang đối chiếu trong sách vở lý luận để liên hệ thực tế.

Nghe được lời của Tiêu Tân, bạn học cả lớp cười vang. Trên trán Phùng Quốc Minh lộ ra đường chỉ đen, đối với Tiêu Tân đánh giá thấp xuống chỉ còn năm mươi điểm. Người này không chỉ xấu, còn ở trong lớp lấy lòng mọi người, đây là tuyến ban cán bộ, người cho là đang trong lớp Anh ngữ sao?

Tuy rằng tức giận, nhưng Phùng Quốc Minh vẫn nhớ lời của Mộ Dung Thanh Tư, kiên nhẫn nói: “Tiêu Tân đồng học, chúng ta đang tranh cử ban cán bộ, hiện tại đến phiên ngươi lên đài diễn thuyết.”

“Nga!” Tiêu Tân chứng kiến trên bảng đen có số phiếu cùng công tác thống kê, trong lòng biết vừa rồi mình vừa làm xấu mặt.

“Kỳ quái, là ai đem ta liệt vào người được đề cử?” Nhìn trái nhìn phải, Tiêu Tân cảm thấy rất kỳ quái. Hắn căn bản không muốn làm ban cán bộ, mỗi ngày kế hoạch đều an bài tràn đầy, làm gì còn thời gian rảnh rỗi vì nhân dân phục vụ.

Vì thế Tiêu Tân làm ra một hành động kinh người, đi đến trước đài đem tên của mình trên bảng đen xóa đi, xoay người nói: “Ba vị đồng học phía trước biểu hiện phi thường không tệ, ta sẽ không làm điều thừa thừa nữa! Cảm ơn!”

Nói xong, hắn trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục đọc sách. Đứng rồi, vừa rồi đọc tới đâu nhỉ!

Sắc mặt Phùng Quốc Minh một mảnh xanh mét, cũng không tiện đương trường phát hỏa, vì thế dựa theo số phiếu, phân biệt cho Hà Viên Tuyết làm trưởng lớp kiêm văn nghệ ủy viên, Lô Ngọc Triết đảm nhiệm tuyên truyền ủy viên. Về phần Tiêu Tân, lại là người chủ động buông tha, không phải ta không cho ngươi cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Việc Lạ Phát Sinh

Chương trình học buổi sáng chấm dứt, Tiêu Tân thu hồi sách vở chuẩn bị xuống lầu. Vừa mới đi đến cửa phòng học, phụ đạo lão sư Mộ Dung Thanh Tư hằm hừ đi đến, không khỏi tức tối hỏi: “Tiêu Tân, ngươi đến tốt cùng đang suy nghĩ cái gì?”

Hôm nay, Mộ Dung Thanh Tư ăn diện hoàn toàn là trang phục của nhân viên văn phòng, trên cổ đeo một chiếc khăn quang màu lam nhạt, gương mặt cười mang theo vài phần lịch sự tao nhã. Đường cong cao ngất của bộ ngực thật động lòng người, phía dưới là váy ngắn cùng màu đôi vớ, vớ chân màu da trong suốt càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp đầy đặn ngọt ngào của cặp đùi ngọc. Bởi vì đang tức giận, một đôi mắt xinh đẹp trũng lên thật tròn, chiếc mũi cao hơi nhếch lên, mang theo vài phần trẻ con đáng yêu.

Nề nang Tiêu Tân làm gia sư cho tiểu biểu muội rất tốt, xem như có đại ân thật nghĩa khí, nàng đã dặn riêng Phùng Quốc Minh chiếu cố một chút. Không nghĩ tới xú gia hòa này cư nhiên không chút cảm kích, thật sự là không biết tốt xấu, điển hình chỉ là con một sách.

Kinh tế hệ có câu tục ngữ: Mộ Dung lão sư thật tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng. Đáng tiếc Tiêu Tân không có nghe nói qua, càng không có giác ngộ như vậy, về mặt vô tội hỏi han: “Mộ Dung lão sư, cô sao vậy?”

“Ngươi còn hỏi ta như thế nào sao?” Mộ Dung Thanh Tư tức đến mũi cũng muốn bốc khói. Trên thế giới này như thế nào sẽ có người như thế? Không biết hắn đọc sách như thế nào? Ngày hôm qua tiểu biểu muội Hoa Phi Nhi cùng với nàng nói điện thoại, càng không ngừng khen Tiêu Tân, không nghĩ tới

người này cư nhiên là như thế, thật là khờ khạo, có cơ hội cũng không biết nắm bắt.

Vài đồng học còn chưa kịp rời khỏi phòng học nhìn thấy mỹ nữ phụ đạo viên hướng Tiêu Tân phát binh hỏi tội, thái độ không bình thường, nhất thời trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ. Thật sự là xem người không thể xem tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu. Quân huân vừa mới chấm dứt, Tiêu Tân liền cùng với đại danh đình đình Mộ Dung lão sư đặt lên quan hệ, chẳng lẽ hắn có hậu trường gì? Nhưng nhìn cách ăn mặc của hắn, cũng không giống nha!

Tiêu Tân nhớ tới việc tranh cử ban cán bộ, mơ hồ đoán ra nguyên nhân Mộ Dung lão sư sinh tức giận, nhất thời trong lòng buồn cười. Cần phải tức giận đến như vậy sao? Nhưng chỉ là tranh cử làm trưởng lớp mà thôi. Trước kia khi ta còn ở trong trung đội đặc biệt đã làm phó trung đội trưởng, hàng năm còn luôn lấy quán quân cấp tỉnh, cũng chẳng có gì hơn người. Danh lợi như mây bay, trải qua sống chết, lại có gì có khả năng đặt vào tim của hắn.

“Cảm ơn Mộ Dung lão sư quan tâm!” Tiêu Tân lạnh nhạt nói, mặc kệ như thế nào, vị mỹ nữ lão sư tâm địa thật tốt, đáng tiếc đã giúp sai đối tượng.

Mộ Dung Thanh Tư làm sao biết rõ chi tiết của Tiêu Tân, còn tưởng rằng hắn tự ti, cho nên tính cách quái gở. Nhìn ánh mắt tinh thuần mà sáng ngời của đối phương, con tức trong lòng không khỏi phai nhạt xuống tới. Xem ra, về sau phải quan tâm Tiêu Tân nhiều hơn, trao đổi với hắn nhiều hơn. Người có bộ dạng xấu, cho dù có đọc sách nhiều hơn nữa, thành tích có giỏi, thì cũng cần phải có người thưởng thức mới được. Hiện tại tài chính toàn cầu gặp phải nguy cơ, người thất nghiệp trong xã hội gia tăng mãnh liệt, dung mạo giống như Tiêu Tân, phải sớm tính toán mới xong.

Lúc này, Mộ Dung Thanh Tư phát hiện có vài tên đồng học đang xem bọn họ, nói nhỏ, biểu tình rất là quý dị, không khỏi đỏ mặt, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Mộ Dung lão sư, Tiêu Tân lắc đầu. Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới mối tình đầu bạn gái Khang Mẫn. Câu hỏi vừa rồi của Mộ Dung Thanh Tư, Khang Mẫn cũng từng nói qua. Hắn còn nhớ rõ, năm ấy Khang Mẫn đến thăm người thân nơi trung đội đặc biệt, bởi vì chuyện Tiêu Tân xin phép tình nguyện đi lính, liên liên tiếp chất vấn qua vài lần. Ngay lúc đó ngữ khí cũng giống nhau như đúc.

Là nha, ta đến tốt cùng suy nghĩ cái gì? Tiêu Tân trầm mặc không nói, qua một hồi lâu, mới hướng bên ngoài phòng học đi đến.

Hôm nay thời tiết tốt lắm, ánh nắng tươi sáng, Tiêu Tân ngẩng đầu lên, đem khuôn mặt xấu xí đón ánh mặt trời, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Sau khi chết mà sống lại, hắn đối với việc cảm tình cũng vẫn phi thường đam mê. Nhưng ngay tại vừa rồi, hắn đột nhiên phát hiện, chính mình chưa bao giờ quên được Khang Mẫn. Từ trung học ngồi cùng bàn về sau, hiểu nhau đến đâu, từng giọt từng giọt, liền giống như cuộn phim nhựa khắc trong đầu, vẫn chưa từng quên. Khang Mẫn à, Khang Mẫn, hiện tại nàng có sống tốt không? Chẳng lẽ địa vị của ta trong mắt nàng thật sự không đáng một đồng, cứ như vậy mà xem thường buông tha cho.

Đứng tại chỗ một hồi lâu, Tiêu Tân đem đầy lòng tình ý nhẹ nhàng buông rơi. Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một chuyện lạ.

Đi, mặt của ta rõ ràng đối diện mặt trời, nhưng sau khi mở mắt, như thế nào lại không có cảm giác hoa mắt?

Tiêu Tân nhắm mắt lại giữ bình tĩnh, một lần nữa hướng lên mặt trời nhìn lại, phát hiện cảm quan của mình vẫn đang giống nhau. Mặt trời buổi trưa lại giống như viên ngọc trai màu đỏ ôn nhuận trong suốt, trên bầu trời màu lam nhạt tản ra vẻ sáng rọi mê người. Cùng lúc đó, một luồng dòng nước ấm cực kỳ thư hoãn xuyên qua đồng tử, tiến vào võng mạc, sau đó thông qua vài dây thần kinh khác nhau hướng trong cơ thể không ngừng kéo dài, tiện đà tuần hoàn hơn mười vòng, cuối cùng hóa thành một đoàn vụ khí thể tiến vào đan điền, dần dần ẩn núp xuống dưới.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Tân “tỉnh” lại, giật mình nhớ tới kỳ ngộ vừa rồi, lại hướng mặt trời nhìn lại. Nhưng lửa nóng của mặt trời lập tức chiếu vào hai mắt của hắn, không còn cảm giác vừa rồi, giống như là một quái mộng, hết thấy đều là ảo giác.

Kỳ quái? Tiêu Tân lắc đầu. Đoạn thời gian trước đột nhiên tăng nhiều khí lực thật kỳ lạ, vừa rồi lại sinh ra ảo giác như thế. Nếu không phải trong thân thể vẫn khỏe mạnh, hắn còn tưởng rằng có ai cho hắn uống được vật mà sinh ra tác dụng phụ.

Nhưng việc lạ như vậy vẫn còn đang tiếp tục. Đương khi Tiêu Tân đang trầm tư khổ tưởng đi vào trong căn tin, phát hiện bên trong không một bóng người. Cửa sổ đã đóng hết phần nửa, vài nhân viên công tác đang dọn dẹp, làm công tác kết thúc để tan tầm.

“Sao hiện tại người mới đến, đồ ăn bán hết rồi.” Một nhân viên công tác nhìn thấy Tiêu Tân đang không biết làm sao, tiện tay đem tấm bảng “đã bán hết” chìa ra.

“Không thể nào!” Tiêu Tân nhìn thấy thời gian trên đồng hồ treo tường, nhất thời chấn động. Vừa rồi sau khi tan học, Mộ Dung lão sư tìm hắn chỉ chậm trễ mấy phút đồng hồ, sau đó xuống lầu nhìn mặt trời trong chốc lát, đã qua hơn một giờ. Điều này sao có thể?

Roi vào đường cùng, Tiêu Tân đành phải mua hai gói mì ăn liền trong chỗ bán quà vặt của trường học, sau đó trở lại ký túc xá. Thẳng đến sau khi ăn mì xong, hắn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi. Việc lạ hàng năm có, hôm nay đặc biệt nhiều, chẳng lẽ lần trước một quyền đem mấy thí nghiệm lực lượng đánh vỡ, bỗng nhiên biến thành siêu chiến sĩ?

“Lão đại, cho dù ngươi có đói, cũng không thể đem muỗng ăn luôn a!” Bên tai truyền đến thanh âm của Mạnh Hiểu Dương, Tiêu Tân phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện mình đã ăn hết mì không còn miếng nào, còn đang cắn luôn cái muỗng inox, không khỏi đỏ mặt.

Mạnh Hiểu Dương đem lực chú ý dời lại trên máy tính, tiếp tục chiến đấu. Tiêu Tân ở một bên nhìn chiếc muỗng trong tay mà ngẩn người, không thể tin được hai mắt của mình. Không thể nào! Vừa rồi ăn mì, không ngờ đã cắn rớt một mảnh của chiếc muỗng. Đây chính là inox. Răng của ta từ khi nào còn cứng rắn hơn nó?

Tiêu Tân không dám đem chuyện này nói cho Mạnh Hiểu Dương, bằng không đối phương không xem hắn là quái vật mới lạ. Khí lực của tay quyền đã

đủ khung bố, hiện tại còn cần đứt cả muống inox. Còn có ra quyền phun lửa làm sao giải thích? Hôm nay giữa trưa dùng mắt trần nhìn mặt trời, chỉ sợ cũng là thật. Nếu như không, một giờ trôi qua trong nháy mắt lại là vì sao?

Liên tiếp phát sinh vài việc lạ như vậy, Tiêu Tân có điểm choáng váng đầu óc. Buổi chiều khi đi học, hắn vẫn mắt hờn mắt vía, ánh mắt lơ đãng. May mắn mấy lễ khóa đều là bài giảng linh tinh, phòng học lại có tới hai trăm người, lão sư căn bản không có phát hiện. Nếu không hỏi hắn mấy vấn đề, không làm cho mọi người sợ hãi mới lạ. Trước kia còn làm nhân viên chữa cháy, Tiêu Tân thường thường ảo tưởng có được siêu năng lực, nhưng hiện giờ thật sự phát sinh, cảm giác sao lại kỳ quái như thế?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Xã Đoàn Phong Ba

Vào lúc ban đêm, Tiêu Tân mất ngủ. Hắn không rõ trên người mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Không thể cùng ai liên hệ, cũng không thể tùy tiện tìm người mà hỏi, đến tột cùng là nên làm gì?

Nghĩ nghĩ, Tiêu Tân mơ màng ngủ thiếp đi, cho đến ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện mình đã ngủ quên.

Vội vàng rửa mặt xong, đã hơn chín giờ. Tiêu Tân nhìn thời khóa biểu, buổi sáng là “Trung Quốc cách mạng sử” cùng với “Tài vụ lý luận tương thuật tóm lược.”. Hai môn này cũng không quan trọng, nên không cần đi. Đúng rồi, vấn đề ngày hôm qua còn chưa giải quyết, không bằng đi ra thư viện tra thử y học hoặc là võ thuật mới xong. Trước kia ở Vũ giáo luyện là ngoại gia quyền pháp cùng với tấn đánh vật lộn, vẫn chưa học qua nội công, có lẽ trạng huống hiện tại của chính mình có thể dùng nội gia học thuyết để giải thích cũng chưa biết chừng.

Tiêu Tân ở trong thư viện một lát, tìm được mấy quyển Hình Ý, Thái Cực, bát quái linh tinh về nội gia quyền phổ, hô hấp linh khí những lý luận một đồng này. Nhưng loại võ thuật bí tịch ở thư viện cùng với trên mạng là có thể tùy ý thấy được, thật giả khó hiểu được. Tiêu Tân chỉ có thể bảo trì thái độ hoài nghi, chỉ là tham khảo mà thôi.

Sau đó hắn rõ ràng tìm được một quyển Hoàng Đế Nội Kinh, nghiên cứu về kinh lạc của thân thể, rốt cuộc hiểu được đại khái một ít. Từ đỉnh đầu quán nhập cũng có thể lưu chuyển tự động trong cơ thể luồng nội lưu, cơ bản có thể giải thích cho hắn khí lực vì sao bỗng nhiên lại mạnh mẽ. Về phần hơi thở tự động tuần hoàn, ra quyền đồng thời phun lửa, mắt nhìn mặt trời mà không hoa mắt, còn cần tiến thêm một bước nghiên cứu, tạm thời còn không minh xác phương hướng.

Tóm lại, có được dị năng là một việc tốt, nhưng phải học được nắm trong tay, mới có thể vận dụng tự nhiên. Nếu không có ngày tùy tiện đụng người khác một chút, sẽ làm cho đối phương biến thành trọng thương hay chết đi, đó là phiền toái lớn! Nghĩ đến đây, Tiêu Tân định thần lại, tự nhủ trước khi hiểu rõ, phải lấy nhẫn làm đầu, không thể tùy tiện ra tay.

Bất tri bất giác, Tiêu Tân ở thư viện ngây người suốt một ngày, phát hiện mình lại quên ăn cơm. Khi hắn từ trong thư viện đi ra, cảm thấy bụng đói kêu vang, trước ngực muốn dán sát vào sau lưng. Hiện tại đã là bảy giờ tối, căn tin phòng chừng đã đóng cửa. Tiêu Tân quyết định đi về ký túc xá nhìn xem mấy người bạn ăn cơm chưa, liền cùng ra ngoài ăn một chút.

Lúc này, trời còn chưa tối hẳn. Trong sân trường tùy ý có thể thấy được một đôi tình lữ dắt tay bước chậm, có khe khẽ nói nhỏ, có vẻ mặt mập mờ đi làm một ít động tác, một ít gan lớn, khó kim lòng nổi tránh vào cây cối hay ô dù hoặc báo chí tiến hành thao tác, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang làm bầm kỳ quái, làm cho người ta than thở cứng lưỡi.

Nhớ rõ một vị tác giả từng nói như vậy: Đại học là thiên đường luyện ái, ban đêm là cảnh dục vọng. Còn có một vị tác giả biến thành câu thơ bóp méo: Đêm tối cho ta ánh mắt màu đen, ta lại dùng nó đi ***. Nhưng lúc này Tiêu Tân không có tâm tư bận tâm việc này, giải quyết vấn đề cái bụng mới là mấu chốt hàng đầu trước mắt hắn.

Đương khi Tiêu Tân đi vào phòng 512, ba người bạn cùng phòng kết bạn đi ra. Không đợi Tiêu Tân mở miệng, Âu Dương Chính Đông cùng với Trần Tín Hoài một trái một phải kéo tay của hắn, thô hào kêu lên: “Lão đại, người tới vừa lúc, cùng chúng ta đi xem náo nhiệt.”

“Náo nhiệt gì?” Tiêu Tân cảm thấy kỳ lạ, không rõ nên đi theo mọi người.

Mạnh Hiểu Dương đi tuốt phía trước, quay đầu thần tình hưng phấn nói: “Lão đại, người không biết sao? Xế chiều hôm nay võ thuật truyền thống Trung Quốc xã cùng với Tae Kwon Do xã vì tranh đoạt tân xã viên thiếu chút nữa đánh nhau đó! Cuối cùng, hai xã đoàn quyết định lấy luận võ quyết định trình tự trước sau. Một hồi sẽ tới, luận võ sắp bắt đầu rồi!”

Tiêu Tân thu nhỏ tập võ, tự nhiên đối với trường hợp như vậy sẽ cảm thấy hứng thú. Nhưng bụng hắn đói thật sự phát hoang, tính toán mua chút đồ vật điền đầy bụng, rồi lại đi xem náo nhiệt cũng không muộn, nhưng không đợi hắn phát biểu ý kiến, đã bị mấy người bạn cùng phòng vây quanh xuống lầu.

“Lão đại, công phu của ngươi không phải giỏi lắm sao? Rõ ràng tìm có rat ay, đem hai đại xã đoàn xã trưởng đánh xuống, sau đó tự nghĩ ra môn phái, ở trong giáo nội thu môn đồ, ta sẽ tới làm quản lý cho ngươi thế nào?” Mạnh Hiểu Dương nhất định bình thường xem tiểu thuyết y y quá nhiều, e sợ cho thiên hạ không loạn.

Âu Dương Chính Đông phụ họa: “Đề nghị này không sai, hội phí an bài ta qua thu. Cấp cấp, đến lúc đó sinh hoạt phí của mọi người đều phát triển! Có thể mỗi ngày đều được đi ăn tiệm!”

Tiêu Tân một trận ác hàn. Vừa nghe đến ăn, trong bụng tựa hồ càng đói. Cô...cho dù có nước miếng uống cũng được a!

Địa điểm hai đại xã đoàn luận võ đều nằm ngay sân vận động trong trường. Tiêu Tân liếc mắt một cái chứng kiến cửa quầy bán quà vật đang buôn bán, chạy nhanh tới mua ba ổ bánh mì cùng với một chai nước khoáng, cuối cùng giải quyết vấn đề cơm chiều.

“Lão đại, ngươi không cần tiết kiệm như vậy a? Chúng ta còn định đi ăn khuya đó!” Mạnh Hiểu Dương khoa trương kêu lên.

Tiêu Tân không quan tâm, thuần thực xử lý hết đồ trên tay, tổng cộng không đến hai phút. Ách, người là thiết cơm là sắt, không ăn là đói đến hoảng. Tuy rằng chỉ là lưng dạ, nhưng cảm giác hơn nhiều so với vừa rồi!

Bây giờ là thời đại tin tức độ cao phát đạt, trong trường học những tin tức bất quá càng bay nhanh. Hai đại xã đoàn quyết chiến tại sân vận động tin tức thông qua truyền miệng, tin nhắn, điện thoại, radio, qq, inte đủ loại phương thức, trong thời gian ngắn nhất rơi vào trong tai mọi người, nhanh chóng điều động tất cả người hiểu chuyện tiến đến xem cuộc chiến. Phóng viên của tập san trường cùng đại giáo viên võng là đến nhanh nhất, nhanh chóng chiếm cứ địa hình có lợi, chuẩn bị tiến vào việc quay chụp hiện trường.

Khi bốn người Tiêu Tân hao hết sức chín trâu hai hồ mới tới hiện trường, phát hiện sân vận động có thể cất chứa ba ngàn người cũng đã không còn chỗ ngồi, mà ngay cả lối nhỏ chung quanh cũng đứng đầy người. Quy mô này, trận đấu này, so với việc thi đấu CBA còn muốn nào nhiệt.

Mạnh Hiểu Dương tính ngón tay, không khỏi hô to đáng tiếc. Nếu đêm nay để cho hắc phụ trách thu vé vào cửa thì tốt bao nhiêu! Cho dù vé vào cửa chỉ lấy năm nguyên, ít nhất phải có hai vạn nguyên nhập sổ. Phía trước hai hàng thuộc loại khu khách quý, vé vào cửa giá cả còn tăng cao vài lần. Âu Dương Chính Đông cùng với Trần Tín Hoài đều tràn đầy đồng cảm, hai mắt đồng thời tỏa sáng. Một con đường làm giàu trước mắt, có biện pháp nào bắt lấy cơ hội?

Giờ phút này, hai đại xã đoàn đã ra sân. Võ thuật truyền thống Trung Quốc xã ước chừng năm sáu chục người, trang phục đủ loại kiểu dáng, nam nữ so le không đồng đều. Cùng so sánh, Tea Kwon Do xã có vẻ chính quy hơn, nhân số cũng gấp ba đối phương, không sai biệt lắm có tới hai trăm người. Thống nhất võ phục màu trắng, mỗi người đều tinh thần chấn hưng, nghiêm chỉnh huấn luyện, khí thế cùng trường hợp rõ ràng chiếm ưu.

Tiêu Tân bọn họ đều là tân sinh, đối với tin tức về trường học hiểu biết rất ít. Mạnh Hiểu Dương không hồ là xuất thân chuyên nghiệp tin tức, cứ việc mới chính thức nhập học không đến một tuần, thì thủ đoạn bất quá của phóng viên cũng đã nắm giữ không ít. Không bao lâu, hắc đã dạo qua một vòng trở về, bắt đầu cùng vài vị bạn cùng phòng truyền lại tin tình báo trực tiếp.

“Hôm nay là tuần nam cùng nữ nữ quyết đấu, lần này có trò hay xem rồi! Các ngươi biết không? Hai đại xã đoàn xã trưởng là ai?”

Chứng kiến ba vị bạn cùng phòng tất cả đều lắc đầu, Mạnh Hiểu Dương mặt mày hớn hờ nói: “Võ thuật truyền thống Trung Quốc xã xã trưởng là đại mỹ nữ thứ hai của trường Lâm Hiểu Nặc. Tae Kwon Do xã trưởng là được xưng từ tám tuổi đến tám mươi tuổi nữ nhân đều có thể thông sát “ Sư Nãi Sát Thủ” Bùi Nguyên Tuấn. Bùi Nguyên Tuấn này cũng không đơn giản, người Hàn quốc, hai mươi bốn tuổi, hắc mang ngũ đoạn, từng đạt được năm trước Hàn quốc thanh niên Tae Kwon Do đại tái quán quân.”

“Không thể nào, Bùi Nguyên Tuấn lợi hại như vậy? Lâm Hiểu Nặc đêm nay chẳng phải là thám?” Trần Tín Hoài cùng Âu Dương Chính Đông nhất thời hít một ngụm rét lạnh.

“Đừng có gấp, ta còn chưa nói hết!”

Mạnh Hiểu Dương rung đùi đắc ý tiếp tục nói: “Lâm Hiểu Nặc cũng không đơn giản. Đừng nhìn vị mỹ nữ kia bộ dáng tú thanh tú khí, chân tay nhỏ bé, liền giống như là nụ hoa, kỳ thật nàng cũng không đơn giản, được gia truyền Hình Ý quyền công phu, nghe nói chiếm được đích truyền của bốn môn.”

Nghe Mạnh Hiểu Dương giới thiệu, Tiêu Tân đưa ánh mắt phóng đến trung ương sân vận động. Vị trí của bọn họ khoảng cách giữa sân hơn mười thước, vẫn như cũ có thể rõ ràng nhìn thấy hết thảy trong sân.

Mặc trang phục quyền đạo xã trưởng Bùi Nguyên Tuấn quả nhiên bộ dạng rất tuấn tú, màu da khỏe mạnh, dung mạo tuấn lãng cao ngất cùng ngoại hình, dưới võ phục màu trắng phụ trợ, có vẻ mười phần khí thế. Khiến cho Tiêu Tân chú ý chính là, đôi mắt người này dị thường thâm thúy, bên trong tựa hồ cất giấu ẩn ý nào đó không biết tên.

Võ thuật truyền thống Trung Quốc xã xã trưởng Lâm Hiểu Nặc đồng dạng làm người chú ý. Vị mỹ nữ này từng tiếp đãi tân sinh mới đến, đêm nay mặc một thân áo sam màu trắng truyền thống võ thuật, tư thế có vẻ oai hùng hiên ngang, rất có vài phần phong phạm võ lâm cao thủ.

Đơn thuần nhìn từ bên ngoài, hai người đều có cơ hội thắng trận. Tiêu Tân biết rõ ngũ đoạn Tae Kwon Do có được thực lực như thế nào, không biết Hình Ý quyền của Lâm Hiểu Nặc có được bao nhiêu hỏa hầu? Xem ra, trận đêm nay thật sự là khó liệu thắng bại!

Chương 16: Kết Cục Ngoài Ý Muốn

Bây giờ ba mươi phút, hai vị chủ tướng xã đoàn không hẹn mà cùng đứng dậy, chậm rãi đi đến gần bên. Trong phút chốc, toàn trường cao thấp lâm vào một mảnh yên lặng, ánh mắt mọi người đồng loạt phóng đến trên người họ, âm thầm đoán xem thắng lợi đêm nay đến tột cùng thuộc về ai?

Trên mặt Lâm Hiểu Nặc vẫn bình tĩnh, nhìn không ra tình tự dao động. Nàng thật không ngờ trận luận võ đêm nay lại huyền ảo lớn như vậy. Bất quá như vậy cũng tốt, võ thuật truyền thống Trung Quốc xã vẫn luôn không thịnh vượng, vừa lúc nhân cơ hội mở rộng ảnh hưởng. Bằng vào bản lĩnh Hình Ý quyền nhiều năm, nàng có tin tưởng đánh bại đối thủ. Nhưng nàng cũng không có nửa điểm khinh địch, Bùi Nguyên Tuấn là hắc mang ngũ đoạn, thực lực không phải là nhỏ. Trận luận võ đêm nay phải đấu trí so dũng khí, mới có thể lấy được thắng lợi cuối cùng.

“Lâm xã trưởng, người chuẩn bị tốt chưa? Nếu tự giác không địch lại, hiện tại nhận thua còn kịp.”

Bùi Nguyên Tuấn vẻ mặt âm trầm, ánh mắt cực kỳ hung hãn, giờ phút này càng giống một gã sát thủ. Tae Kwon Do là kết quả thuật đánh nhau kịch liệt biến chủng, động tác hung mãnh, ra tay cực tàn nhẫn. Thân là chủ tướng của Tae Kwon Do xã, phải bảo hộ tôn nghiêm cùng với vinh dự xã đoàn. Võ luận đối thủ là ai, hắn đều muốn toàn lực ứng phó, thậm chí có dẫm nát cánh hoa tươi cũng không tiếc.

“Bùi xã trưởng, chúng ta có thể bắt đầu rồi!” Lâm Hiểu Nặc gật đầu, bày ra tư thế.

“Một khi đã như vậy, tề nhân sẽ không khách khí!” Trong ánh mắt Bùi Nguyên Tuấn hiện lên một vẻ tàn nhẫn, lui ra sau hai bước. Hắn không có lập tức rat ay, mà là làm ra vài động tác huy quyền, lên chân, hiện lộ lực đạo rất mạnh cùng năng lực khống chế thân thể. Tae Kwon Do chiêu thức có 80% là dùng chân, theo những cước pháp vừa rồi mà xem, mau, tàn nhẫn, chuẩn đồng thời nhiều mặt, đã hiểu sáu ba phần trong đó.

Cùng lúc đó, thần thái của Lâm Hiểu Nặc hoàn toàn khác hẳn vừa rồi, hai chân vẫn đứng nguyên tại chỗ, một đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn chăm chăm đối thủ, thân thể khấn trương, tùy thời chuẩn bị phát lực. Giả thể của nàng trong mắt hành gia, nhất định là được tấn thương. Tam thể thức là căn cứ của Hình Ý quyền, Lâm Hiểu Nặc đứng với tư thế này, dĩ nhiên đã làm được hình cùng ý hợp, đi vào hàng ngũ võ lâm cao thủ.

Tiêu Tân đối với thân thủ của Lâm Hiểu Nặc rất là lo lắng, lúc này ngược lại lại thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Hắn đối với Hình Ý quyền vốn không biết, vừa mới hôm nay lật xem quyển phổ của Hình Ý quyền cùng với công pháp bí quyết, nhiều ít cũng nhìn được chút môn đạo. Hình Ý quyền là một trong những quyền pháp nội gia thập phần nổi tiếng của võ thuật truyền thống Trung Quốc, bác đại tinh thâm, uy lực phi phàm, quyền ý chú ý hình tùng ý cấp bách, lấy ý lĩnh khí, lấy khí tạo lực, ngoại hình không bám vào một khuôn mẫu, đấu pháp biến ảo đa đoan. Lâm Hiểu Nặc là một nữ hài tử, lực lượng còn hơi thiếu không đủ, đón đánh lực cứng rắn có thể sẽ lâm vào bị động. Nếu phát huy Hình Ý quyền linh hoạt kỳ ảo bộ pháp phiêu dật cùng với tốc độ, lấy thủ làm công, sau đó tìm khích một kích, tuyệt đối là có thể thắng lợi. Xem trạng thái lúc này của Lâm Hiểu Nặc, hiển nhiên là đang chuẩn bị áp dụng chiến thuật sau.

Bùi Nguyên Tuấn hiển nhiên tính toán tốc chiến tốc thắng, dẫn đầu chủ công. Chỉ thấy hắn liên tục sử xuất ra liên hoàn cước chân, cao lên mà tung tới, hoành chân chờ công kích, chiêu thức hung ác, bắt lưu nửa điểm đường sống. Ngược lại, Lâm Hiểu Nặc lại có vẻ bị động, chính là càng không ngừng né tránh cùng phòng thủ, vẫn không có công kích thực chất.

Trong khoảng thời gian ngắn, trận luận võ đã hiện ra trạng thái nghiêng về một phía. Đang lúc tất cả mọi người đều nghĩ Bùi Nguyên Tuấn sẽ thắng, bước chân Lâm Hiểu Nặc vừa trượt, thể nhưng không hề tránh phản công, rất nhanh ở ngay trước người, sử xuất một chiêu Bán Bộ Băng Quyền. Bùi Nguyên Tuấn nhất thời hoảng sợ, chạy nhanh bật lui ra sau, suýt nữa bị đối phương đánh trúng.

“Đáng đánh!” Tiêu Tân âm thầm tán dương thân thủ của Lâm Hiểu Nặc. Thật không nghĩ tới, tốc độ của nàng lại nhanh như vậy. Bên trong Hình Ý quyền có cách nói “Bán Bộ Băng Quyền đánh thiên hạ”, có thể thấy được uy lực của băng quyền. Nếu vừa rồi tốc độ ra tay nhanh hơn, chỉ sợ Bùi Nguyên Tuấn đã bị thua.

Trải qua một kích vừa rồi, sắc mặt Bùi Nguyên Tuấn trở nên dị thường nghiêm túc, nguyên bản chiêu thức sắc bén bỗng nhiên chậm rãi xuống. Lúc này, hẳn rồi cuộc phát hiện đối thủ hôm nay cũng không dễ chọc, kẻ tiếp ra tay trở nên cẩn thận rất nhiều, tỷ như những chiêu thức sơ hở như khi này cũng không còn sử dụng.

Lâm Hiểu Nặc lại không có vẻ nóng nảy, vẫn đang áp dụng chiến thuật lấy thủ làm công. Thế công của Bùi Nguyên Tuấn chậm lại, cũng không phải là bị vây trong hoàn cảnh xấu. Lấy lực sát thương cường đại, một khi sử xuất tuyệt chiêu, nàng rất khó thoát mái tiếp được. Trong khoảng thời gian ngắn, luận võ lâm vào cục diện bế tắc, ai cũng không chiếm được ưu thế.

Trong lòng Bùi Nguyên Tuấn âm thầm kêu khổ. Tae Kwon Do chú ý lấy lực phá cục, một kích phải giết, thế lực cũng không thể kéo dài. Nếu gặp được cường địch, sợ đầu sợ đuôi, nhất định khí thế yếu bớt, thậm chí thất bại thảm hại. Mấy chiêu qua đi, Bùi Nguyên Tuấn không thể kèm được, trong miệng liên thanh rống giận, lại lần nữa khởi xướng công kích. Chỉ thấy hắn cước bộ bước ra, hóa chương thành đao, thẳng đánh vào cổ đối thủ. Cùng lúc đó,

thân thể xoay tròn, chân trái quét ngang, công kích trực tiếp hạ bàn của Lâm Hiểu Nặc.

Một chiêu này cực kỳ hung ác, làm ánh mắt người ta hỗn loạn, là một trong những tuyệt chiêu mà những năm gần đây Bùi Nguyên Tuấn rất ít sử dụng. Mắt thấy Lâm Hiểu Nặc nghiêng người né tránh, khoe miệng của hắn lộ ra một tia cười âm hiểm, phần eo đột nhiên uốn éo, chân trái quét ngang, quay người đá ra một cước. Thân là hắc mang ngũ đoạn, hắn công kích không nhỏ, từng có ghi chép đá gãy sáu tấm ván gỗ, một khi đá trúng đối thủ, hậu quả phi thường nghiêm trọng.

“Không tốt!” Tiêu Tân quá sợ hãi, nhìn không được kêu lên thất thanh.

Một chiêu này của Bùi Nguyên Tuấn thập phần xảo hoạt. Chưởng đao cùng cước trái quét ngang chỉ là hư chiêu, chỉ vì che dấu lần quay người đá lên cuối cùng. Nếu đối lại là Tiêu Tân đối mặt một chiêu này, đồng dạng hoàn toàn không nắm chắc có thể hóa giải.

Lâm Hiểu Nặc hiển nhiên không ngờ rằng trong tuyệt chiêu của Bùi Nguyên Tuấn còn ngầm giấu chiêu sát khí thứ ba. Mắt thấy đối thủ quay người đá ra, dĩ nhiên là tránh né không kịp. Trong tích tắc, nàng đem ưu thế tốc độ phát huy đến cực hạn, thân thể bay nhanh lui về phía sau, đồng thời song chưởng giao nhau, ý đồ ngăn trở đối thủ công kích.

“Bình!” Một âm thanh trầm muộn truyền đến, Lâm Hiểu Nặc cảm thấy song chưởng đau nhức, suýt nữa té ngã trên mặt đất. Nhưng Bùi Nguyên Tuấn được thể không buông tha, nhanh chóng xuất ra một quai chiêu, trực tiếp hướng cổ Lâm Hiểu Nặc.

“Nguy!” Tiêu Tân phát ra một tiếng thét kinh hãi, một chiêu này của Bùi Nguyên Tuấn chính là tinh hoa của Tae Kwon Do. Với vị trí của Lâm Hiểu Nặc, căn bản không có khả năng né tránh.

Nhưng phát sinh hết thảy kế tiếp, làm cho Tiêu Tân cùng mọi người đang xem đồng thời chấn động. Bởi vì, sát chiêu thứ tư của Bùi Nguyên Tuấn cư nhiên thất bại.

Điều này sao có thể? Bùi Nguyên Tuấn trong nháy mắt chiêu thức bị thất bại, trong lòng tràn ngập không tin. Ngay trong nháy mắt thân thể hắn mất đi cân bằng, Lâm Hiểu Nặc bắt lấy cơ hội khởi xướng phản kích.

Không ai có thể thấy rõ Lâm Hiểu Nặc ra chiêu như thế nào, chỉ thấy thân ảnh lần lượt thay đổi, Bùi Nguyên Tuấn đã ngã trên mặt đất, thân thể co thành một đoàn, càng không ngừng run rẩy, hoàn toàn đánh mất năng lực tiếp tục chiến đấu.

“10,9,8....1.” Mười giây đồng hồ qua đi, Bùi Nguyên Tuấn vẫn không thể nào đứng lên.

Khi lão sư thể dục học viện đảm nhiệm trọng tài luận võ tuyên bố võ thuật truyền thống Trung Quốc xã thắng lợi, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Cùng lúc đó, võ thuật truyền thống Trung Quốc xã toàn thể hội viên đều đứng lên hoan hô, xông lên phía trước đem công thần đêm nay vây quanh ở giữa. Bùi Nguyên Tuấn bị thương nằm dưới đất đã được đồng bạn dìu đi trong lúc hỗn loạn, nếu không thể so sánh, quả thực là một loại châm chọc.

“Có làm hay không? Bùi Nguyên Tuấn này cũng quá kém cỏi!” Vài tân sinh vốn định gia nhập Tae Kwon Do xã thần tình giận dữ, cảm thấy rất là thất vọng. Như thế xem ra, Tae Kwon Do căn bản là động tác võ thuật đẹp, cùng so sánh với võ thuật Trung Hoa rộng lớn, hoàn toàn không thể sánh vai.

Mạnh Hiểu Dương vẫn đang suy nghĩ chuyện khác, nhìn không được hỏi: “Lão đại, nếu luận võ với Lâm Hiểu Nặc, ngươi có thể đánh thắng nàng không?”

Tiêu Tân chưa trả lời vấn đề của Mạnh Hiểu Dương, nhìn thân ảnh được mọi người vây quanh giữa sân, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ, qua một hồi lâu, rốt cục chậm rãi lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đệ Nhất Mỹ Nữ

Sau khi luận võ đã mang đến ảnh hưởng không nhỏ. Không đến một tuần, võ thuật truyền thống Trung Quốc xã thành viên nhanh chóng tăng lên tới ba trăm người, trở thành xã đoàn đại quy mô lớn nhất trường học. Không chỉ có như thế, trường học còn chuyên môn cấp cho võ thuật truyền thống Trung Quốc xã một nơi hoạt động mới, hoàn cảnh cùng đãi ngộ có bất đồng rất lớn với trước kia.

Đa số báo danh nhập xã, khả năng lớn nhất là bởi vì Lâm Hiểu Nặc bài danh thứ hai trong hoa bảng đại học, lại là phó chủ tịch của hội học sinh, công phu lại tốt như vậy, có ai không tăng hứng thú đối với nàng?

Nhưng Lâm Hiểu Nặc luôn giữ mình trong sạch, bình thường luôn đi cùng vài người bạn nữ thân thiết ra vào, không để cho các nam sinh hiển ân tình

hoặc cơ hội sinh ra hiểu lầm. Vì thế, rất nhiều con cóc muốn ăn thịt thiên nga liền chuyển biến thủ đoạn, không hẹn mà cùng gia nhập võ thuật truyền thống Trung Quốc xã, tìm kiếm cơ hội tiếp cận mỹ nữ.

Ngày ấy luận võ cấp Tiêu Tân đề lại ấn tượng thật sâu, tiện đà đã sinh ra hứng thú nồng hậu đối với Hình Ý quyền. Đã nhiều ngày, hán chuyên môn nghiên cứu một ít tư liệu, rốt cuộc quyết định gia nhập võ thuật truyền thống Trung Quốc xã, hy vọng có được thêm hiểu biết đối với loại nội gia quyền pháp này. Mặt khác, hán còn có một tính toán, thì phải tìm được biện pháp không chế dị năng, nhanh chóng giải trừ nghi hoặc trong lòng.

Khi Tiêu Tân đem quyết định này nói với mấy người bạn cùng phòng, phản ứng của mọi người đều không giống nhau. Mạnh Hiểu Dương biểu tình rất là quý bí, đối với mục tiêu Tiêu Tân muốn gia nhập võ thuật truyền thống Trung Quốc xã vô cùng hoài nghi. Dùng lời của hán mà nói, chính là “ý không ở trong lời”, về phần hàm nghĩa trong đó là có thể nghĩ. Âu Dương Chính Đông là thể dục học viện chuyên nghiệp bóng rổ chiêu sinh đặc biệt, nghe nói võ thuật truyền thống Trung Quốc xã có mỹ nữ đông đảo, lập tức sắc tâm này nham, bắt đầu xoa tay. Trần Tín Hoài luôn thể chất suy nhược, thường thường bị người khi dễ, quyết định đi luyện mấy chiêu cường thân kiện thể. Về phần bản thân Mạnh Hiểu Dương, tự nhiên cùng với mọi người cùng chung tiến lui, đương trường đưa ra khẩu hiệu quang minh chính đại: “Có võ cùng nhau luyện, có nữ nhân cùng nhau hưởng...” Vì tránh cho mục tiêu tập trung, khiến cho huynh đệ nội chiến, mọi người nghị định nguyên tắc công bình cạnh tranh lên hàng đầu. Ai cũng không được ảnh hưởng cảm tình của ai, nếu không bị liệt vào việc cự tuyệt lui tới cùng bị trục xuất.

Buổi trưa, vài người hẹn xong cùng nhau đi đến võ thuật truyền thống Trung Quốc xã để báo danh. Khi Tiêu Tân thu hồi sách vở đi ra phòng học, chứng kiến ba người bạn cùng phòng đang đứng ở thang lầu chờ hán.

“Lão đại, người như thế nào mới đến? Đề nghị người lập tức mua bộ di động.” Mạnh Hiểu Dương cầm một bình nước uống hai ngụm, cau mày nói. Vì báo danh buổi chiều, ba người bọn họ đến phòng học điểm danh xong, liền vụng trộm chạy tới, lại phải ở chỗ này chờ nửa ngày. Đầu năm nay ai mà không có một máy di động, nhưng Tiêu Tân lại cố tình không có, biến thành mọi người phải ở bên ngoài chờ đợi lo lắng suông, tàn nhẫn không biết làm sao vọt đi vào bất hán lời ra.

“Thật sự thật có lỗi, làm cho các huynh đệ đợi lâu.” Tiêu Tân sờ mũi, miệng cười hắc hắc.

Z đại học đối với việc lên lớp của học sinh thập phần nghiêm khắc. Hán vốn cũng không định lên lớp, nhưng không nghĩ tới buổi chiều nay lại là do Mộ Dung Thanh Tư đến giảng. Từ đầu tới đuôi, vị mỹ nữ lão sư vẫn cứ nhìn hán chăm chăm, căn bản là tìm không ra cơ hội. Sau khi tan học, Mộ Dung Thanh Tư còn dặn dò hán năm giờ rưỡi đến văn phòng, không biết lại có chuyện gì phiền toái?

“Không được, bắt chúng ta đợi suốt nửa ngày, cơm chiều hôm nay là người mời khách!” Ba vị bạn cùng phòng trầm miệng một lời, rõ ràng bọn họ đã gài bẫy, chỉ chờ Tiêu Tân nhảy xuống.

Tiêu Tân đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, không sao cả chỉ gạt đầu. Hai ngày trước, Hoa Thiên Vũ vì cảm tạ Tiêu Tân, vừa mới trả một số tiền làm gia sư, để cho túi tiền của hán âm áp không ít, mời một lần khách cũng không làm khó. Bốn người, ngoại trừ Mạnh Hiểu Dương, mấy huynh đệ gia cảnh cũng không dư dả, bình thường chỉ ăn tại ngoài cửa trường học, đồ ăn khá ngon, lại không bao nhiêu tiền.

Bốn người một đường nói giỡn, trong chốc lát đã đi tới võ thuật truyền thống Trung Quốc xã tại lầu hai. Võ thuật truyền thống cùng phòng tập thể hình cùng ở trong một gian phòng lớn, ước chừng ba trăm thước vuông, sàn nhà màu nâu, là một địa phương luyện công thật tốt. Võ thuật truyền thống xã đều huấn luyện vào buổi tối, hiện tại bên trong chỉ có mười mấy người, đang tùy ý tự do hoạt động.

Tiêu Tân gõ lên cửa phòng báo danh vài cái, nhưng không lời đáp lại. Xem ra bọn họ tới không đúng lúc, người phụ trách xã đoàn còn chưa tới. Mạnh Hiểu Dương lấy điện thoại cầm tay ra, bấm số điện thoại trên tường, nhưng không ai đón nghe, có thể đối phương còn đang đi học.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ở trong này chờ?” Âu Dương Chính Đông là người nóng nảy, vì tới nơi này báo danh, đã trễ suốt nửa ngày. Sớm biết như thế, còn không bằng chơi một trận bóng rổ. Ai nói võ thuật truyền thống Trung Quốc xã mỹ nữ như mây? Ở ngay trước mặt có vài vị, một đám bộ dạng gầy gò, vừa thấy vốn không có được ăn uống.

Tiêu Tân suy nghĩ một chút, nói với mọi người: “Nếu không như vậy, các người đi về trước, ta ở chỗ này chờ một lát. Lúc báo danh, đem tên các người cùng báo.”

Ba vị bạn cùng phòng nhìn thấy giờ giấc trên tường, biết thời gian hoạt động của xã là từ bảy giờ rưỡi tới chín giờ, tự nhiên không muốn ở trong này ngày ngốc chờ. Nếu Tiêu Tân xung phong nhận việc, cũng không cần phải ở lại đợi nữa. Về vấn đề cơm chiều, bọn họ đương nhiên sẽ không quên, hẹn xong sáu giờ gặp mặt tại cửa trường, nếu không quân pháp xử trí.

Tiêu Tân ở phòng báo danh đợi chừng nửa giờ, vẫn không người tiến đến, vì thế bỏ đi ý niệm tiếp tục chờ đợi trong đầu. Hán còn nhớ rõ Mộ Dung lão sư có chuyện tìm hán, hán quyết định đi trước văn phòng, buổi tối lại đến báo danh. Cái gọi là “Huynh quan không bằng hiện quân”, mỹ nữ lão sư cũng không thể đặc tội.

Tổng hợp quán là nơi hoạt động trọng yếu của sinh viên đại học z sau khi tan học. Ngoại trừ một ít xã đoàn ở trong này khai triển hoạt động, cầu lông, đá cầu linh tinh đều cũng được thiết trí ở trong này.

Tiêu Tân đi xuống thang lầu, chứng kiến không ít học sinh đang đi tới, đi sát qua bên người. Đúng lúc này, một tiếng đàn dương cầm thật thanh thoát từ trên lầu truyền vào trong tai.

“Khúc nhạc này chính là Trí Ái Lệ Ti!” Tiêu Tân dừng bước, trong lòng vừa động.

Trước kia còn trong đặc cần trung đội, cuộc sống nghiệp dư của hán cũng không đơn điệu như bây giờ. Ngoại trừ luyện võ, đọc sách cùng chơi bóng,

còn thích đùa nghịch các loại nhạc khí, đối với nhiều khúc nhạc của đàn dương cầm cũng không xa lạ. Từ sau khi gặp kiếp nạn sống chết, hẳn đối với rất nhiều sự tình dần dần mất đi hứng thú, rất lâu không có tiếp xúc qua âm nhạc. Hôm nay đột nhiên nghe được tiếng đàn tuyệt vời như thế, không khỏi gọn lên ký ức trước kia.

Không thể phủ nhận, người đánh đàn có tiêu chuẩn tạo nghệ rất cao, rất nhiều kỹ xảo đánh đàn khó khăn đều có vẻ thành thạo. Cả khúc nhạc diễn tấu dĩ thường thoải mái, không ít chỗ trụ cột lại còn có điều sáng tạo, làm cho người ta có một loại cảm giác tươi mát không giống người thường.

Bất tri bất giác, Tiêu Tân lại theo tiếng đàn đi lên lầu lần nữa. Khi hắn dừng bước tại một gian phòng chơi đàn ở lầu ba, một bóng dáng mảnh khảnh đập vào mi mắt.

Đây là một nữ tử trẻ tuổi, mặc váy dài màu trắng vải bông. Bởi vì khuất bóng, dung mạo của nàng mờ hồ không rõ. Mái tóc dài đen nhánh, vòng eo nhỏ nhắn, cánh tay ngọc trắng muốt thon dài, làm cho người ta có một loại thị giác mãnh liệt. Vào giờ khắc này, nàng giống như biến thành tinh linh âm nhạc, huy động linh hoạt mười ngón sinh động, ở trên phím đàn đen trắng tùy ý buông rơi tài tình.

“Nữ nhân này là ai?” Tiêu Tân thầm nghĩ, đối với vị bạch y nữ tử này sinh ra lòng hiếu kỳ.

Rốt cuộc, bạch y nữ tử đàn xong nốt nhạc cuối cùng, hết thấy dần dần quy về sự yên lặng. Cổ nhân nói: “nhiều khắp ba ngày, dư âm không dứt.” Khúc nhạc này làm cho người ta có cảm giác như say như ảo.

Qua một hồi lâu, bạch y nữ tử đứng lên, chậm rãi quay lại.

Bất thực nhân gian yên hòa! (Không nhiễm chút khói lửa nhân gian!)

Đây là cảm thụ duy nhất nàng gây cho Tiêu Tân. Nếu nói đàn dương cầm của nàng vẫn còn chứa linh khí của cuộc sống, nhưng dung mạo của nàng chỉ dùng sáu chữ để hình dung. Hai hàng lông mày, như nét xuân sơn, ánh mắt của nàng, tinh thuần mà linh động, không chút tạp chất. Mỗi anh đào của nàng, không hề đượm chút son, lại hồng nhuận như thế. Làn da của nàng trắng nõn, búng tình mưa bụi mỏng lung, gây cho mọi người một loại cảm giác không chân thật.

Hiệp Mộng Thi!

Tiêu Tân nhìn trên áp phích bên ngoài thấy được tên của nàng. Đây là nữ tử được mệnh danh đệ nhất mỹ nữ của hoa băng trường đại học z, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày

Tiêu Tân cùng Hiệp Mộng Thi gặp thoáng qua ngoài cửa phòng chơi đàn. Đối với vị đệ nhất mỹ nữ của trường đại học này, trong lòng Tiêu Tân cũng không hề sinh ra ý tưởng gì. Nhưng nghe xong một đoạn nhạc khúc, chỉ là thỏa mãn được chút lòng hiếu kỳ trong nội tâm mà thôi. Mỹ nữ thì như thế nào, không nhiễm khói lửa nhân gian thì như thế nào? Hết thấy chỉ là mây khói trước mắt.

Cái gọi là hoa hậu giảng đường bằng không biết là ai bình bầu ra tới? Nói vậy những mỹ nữ được liệt danh vào trong đó chưa chắc cảm giác tốt hơn. Cùng so sánh với sự kiêu ngạo và thỏa mãn, có lẽ phiền não càng nhiều hơn một ít. Tiêu Tân nhìn thấy Hiệp Mộng Thi vừa rời khỏi lầu, lập tức bị một đám ruồi bọ vây quanh, không khỏi càng đồng tình với nàng. Có lẽ, đây là cái giá phải trả của tiên tử lạc phàm trần.

Tiêu Tân đẩy cửa ra, Mộ Dung Thanh Tư đang ngồi trước cửa sổ đọc sách. Từ bên cạnh nhìn lại, hình dáng gương mặt của mỹ nữ lão sư dĩ thường tuyệt đẹp, mắt đẹp như sao, lông mày như phiến, hay cho một bức tranh mỹ nữ đọc sách.

“Mộ Dung lão sư, cô tìm ta có việc?” Tiêu Tân nhẹ giọng hỏi.

“Nga, người tới rồi!” Chứng kiến Tiêu Tân đã đến, đôi mắt Mộ Dung Thanh Tư sáng ngời, kéo một chiếc ghế bên cạnh, ý bảo đối phương ngồi xuống. Nàng không có lập tức thuyết minh nguyên nhân, mà là đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Tiêu Tân quay đầu, nhìn thấy Hà Viên Tuyết thướt tha đi đến, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Thực hiển nhiên, Mộ Dung Thanh Tư cũng gọi nàng tới, không biết mỹ nữ lão sư trong hồ lô đến tột cùng là đựng thuốc gì?

“Hà Viên Tuyết, người tới đúng lúc!”

Mộ Dung Thanh Tư lấy ly trà, rót cho hai người, sau đó nói: “Tiêu Tân, nói vậy ngươi thật buồn bực a! Vào tuần sau, trong trường sắp sửa tổ chức một buổi văn nghệ đón tân sinh mới đến. Dựa theo trường học thống nhất yêu cầu, từng lớp học phải xuất ra hai tiết mục, thống nhất tham gia vào buổi văn nghệ.”

“Chuyện đó có quan hệ gì tới ta?” Tiêu Tân hỏi.

“Ngươi hãy nghe ta nói xong, không nên gấp gáp.” Mộ Dung Thanh Tư thâm ý nhìn Tiêu Tân, tiếp tục nói: “Viện trưởng đem nhiệm vụ đề cử tiết mục giao cho ta, hơn nữa yêu cầu ít nhất phải có một tiết mục lấy được giải thưởng. Hai ngày nay, ta muốn hỏi các ban có ai đề cử tiết mục, nhưng ngoại trừ Viện Tuyết mùa đơn, những tiết mục khác không có chỗ nào chiếm ưu thế. Bởi vậy, hiện tại chúng ta thương lượng một chút, hy vọng ngươi có thể cống hiến một tiết mục.”

Tiêu Tân rất buồn bực. Từ khi nhập học tới nay, hắn vẫn cúi thấp làm việc, không nghĩ tới chính mình không tìm người khác phiền toái, phiền toái lại luôn tìm hắn. Từ sự cố lần đó ra, hắn chỉ là tâm như nước, thăm nghĩ hão hão học xong đại học, tương lai chưa từng nghĩ nhiều.

Mộ Dung Thanh Tư sớm nhìn thấu ý tưởng của Tiêu Tân, cũng không tính toán buông tha hắn. Tiểu tử này bộ dạng tuy rằng không suất, nhưng có thực tài thực học, điển hình là giả heo ăn lỗ hổ. Mấy ngày này, nàng từ trong miệng biểu muội được không ít chi tiết về Tiêu Tân, cho nên định liệu trước, chuẩn bị không trâu bắt chó đi cày.

“Mộ Dung lão sư, cô không phải làm chứ? Cô xem bộ dáng này của ta, có thể lên được sân khấu sao?” Tiêu Tân lời nói không mặn không nhạt, một bộ dáng không chút hứng thú.

Hà Viên Tuyết ở một bên bật cười ra tiếng, nói xen vào: “Tiêu Tân đồng học, ngươi cũng đừng giả vờ nữa! Người nào không biết trang nguyên thi vào trường đa tài đa nghệ!”

“Ngươi nói ta đa tài đa nghệ? Có làm lần không?” Tiêu Tân chỉ vào miệng mình, vẫn không chút cảm xúc. Mất của ngươi có vấn đề, hay là con giun trong bụng bản nhân, dựa vào cái gì liền nhận định được ta?

“Đây là ta nói cho nàng!” Chứng kiến bộ dáng kinh ngạc của Tiêu Tân, Mộ Dung Thanh Tư có bao nhiêu vui vẻ. Người này tính cách quái gở, phải sáng tạo cơ hội, nhiều hơn cải tạo. Không thể để hắn ghim hàng trong bụng, còn phải khoe ra cho mọi người biết a!

Tiêu Tân vừa muốn mở miệng cự tuyệt, ai ngờ Mộ Dung Thanh Tư chỉ dùng câu nói đầu tiên lại đổ ngược trở về.

“Ngươi dám thề với trời, sẽ không biết đàn ghi ta?”

Ách! Chứng kiến bộ dáng đảo dật đặc ý của Mộ Dung Thanh Tư, Tiêu Tân rốt cuộc hiểu được chỗ mấu chốt. Chính là học trò của mình trở thành nội gian. Trước đó vài ngày, hắn nhìn thấy trong phòng ngủ Hoa Phi Nhi có cây đàn ghi ta, trong lúc vô ý gây vài cái, thuận miệng hăm hừ vài câu. Không nghĩ tới bị tiểu nha đầu nghe thấy, quay đầu liền nói cho biểu tỷ. Thật sự là buồn cười, còn tuổi nhỏ đã đi học mặt báo, những vất vả cần cù dạy dỗ đã toàn bộ uống phí.

Chứng kiến vẻ mặt buồn bực của Tiêu Tân, Mộ Dung Thanh Tư mừng rỡ khanh khách cười không ngừng. Hà Viên Tuyết nháy đôi mắt to xinh đẹp ở một bên trầm mặc không lên tiếng, hiển nhiên đối với tên thần bí này thực cảm thấy hứng thú. Tiêu Tân cũng không biết, gần đây da mặt của hắn đã khá hơn rất nhiều, không hề giống như nguyên lai chỗ trắng chỗ đen, dù là làn da phi thường thô ráp, màu da có chút đen, nhưng so sánh với lúc ban đầu thuận mắt hơn không ít.

Tiêu Tân suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc tìm được cái cớ: “Lão sư, có thể an bài người khác hay không? Diện mạo này của ta, cho dù lên sân khấu, cũng không lấy được giải thưởng.”

“Ai nói, ngươi chỉ là làn da đen một chút, bộ dạng cũng không kém nha!” Mộ Dung Thanh Tư phản bác nói. Nàng cũng nhìn ra biến hóa gần đây của Tiêu Tân, vì hắn mà cảm thấy cao hứng tận đáy lòng.

“Không thể nào! Các ngươi không phải hoa mắt chứ?” Trên trán Tiêu Tân u ám. Vì muốn ta làm tiết mục, lời này nói ra cũng quá giả dối a! Nếu nói diện mạo của ta còn không kém, như vậy Trư Bát Giới lại là siêu cấp suất ca, Phù Dung tỷ tỷ có thể gọi là tiên tử rồi!

Mất thấy Tiêu Tân còn đang đùn đẩy, Mộ Dung Thanh Tư quyết định sử dụng đòn sát thủ, hành sử quyền uy của lão sư, tay phải vung lên nói: “Không cần nói nữa! Chuyện này liền định như vậy. Hà Viên Tuyết đồng học, Tiêu Tân thuộc lớp ngươi, tiết mục của hắn do ngươi phụ trách.”

Quyết định xong, không hề cấp cho Tiêu Tân cơ hội cự tuyệt, Mộ Dung Thanh Tư tiếp tục nói: “Tiêu Tân, ngươi chỉ là làn da còn thiếu chút nữa, không có gì quá lắm đâu. Ta có bạn tốt là bác sĩ thẩm mỹ, hai ngày nữa cho nàng xem ngươi, khẳng định không có vấn đề.”

Mất thấy Tiêu Tân còn muốn lên tiếng, nàng trừng mắt, uy hiếp trắng trợn: “Ngươi đừng quên, máy thí nghiệm lực lượng của nhà Hoa thúc là ngươi phá hư, giá trị hơn một vạn, bây giờ còn chưa bồi thường!”

Nghe được lời này, Tiêu Tân hoàn toàn không còn gì để nói. Hắn rốt cuộc hiểu được “chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi nhất” Những lời này quả thực chính là chân lý, hơn hai ngàn năm trước Khổng lão phu tử hiển nhiên tràn đầy thể hội.

Rời đi văn phòng, Tiêu Tân buồn bực tới cực điểm, lại nghe Hà Viên Tuyết ở một bên nói: “Tiêu Tân, ngươi trở về suy nghĩ lại, ngày mai tan học chúng ta nói chuyện, mau chóng sắp xếp tiết mục của ngươi.”

Tiêu Tân nhàn nhạt gật đầu, hướng ký túc xá đi đến. Trải qua nháo chuyện như vậy, hẳn hoàn toàn không có tâm tình, hoàn toàn quên ước định với mấy người bạn cùng phòng.

Trở lại ký túc xá, hẳn ngồi trước bàn thật lâu. Nếu diện mạo của ta xem không kém, thì có phải hai nàng bị mù rồi không?

Di, đây là có chuyện gì?

Tiêu Tân tùy tiện cầm lên chiếc gương nhỏ mà Mạnh Hiểu Dương hay dùng để chải đầu, nhìn mình liếc mắt. Đột nhiên, đồng tử của hắn rõ ràng nở lớn, quả thực không thể tin được hai mắt của mình. Không thể nào, đây là ta sao? Trong gương rõ ràng là một nam tử làn da ngăm đen, mày kiếm dày rậm, ánh mắt sáng ngời, ngoại trừ làn da mặt không tốt, so sánh với vài tháng trước quả thực hoàn toàn khác hẳn.

“Quá tốt rồi!” Ở cửa sổ tầng năm trong ký túc xá truyền ra một tiếng gầm rú kinh thiên động địa. Trong khoảng thời gian ngắn, cả ký túc xá gà bay chó sủa, tiếng chửi mắng vang lên không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sơ Học Hình Ý

“Lão đại, sao ngươi còn ở nơi này?”

Mạnh Hiểu Dương vô cùng lo lắng từ bên ngoài tiến vào, chứng kiến Tiêu Tân thoải mái thích ý nằm trên giường, nhất thời nổi giận. Mấy huynh đệ đứng ngoài cổng trường nửa ngày làm bảo an, thủy chung không thấy bóng Tiêu Tân, không nghĩ tới người này cư nhiên đã quên việc mời khách.

Trần Tín Hoài ánh mắt bén nhọn, nhìn ra vẻ mặt Tiêu Tân có chút dị thường, kỳ lạ nói: “Lão đại, trong chốc lát không thấy, ngươi không phải là gặp được chuyện tốt gì?”

Lúc này Tiêu Tân mới nhớ tới việc hẹn mọi người cùng đi ăn cơm, đứng dậy nói: “Không có gì! Mọi người tới vừa lúc, hiện tại cùng nhau ăn cơm, sau đó đi võ thuật truyền thống Trung Quốc xã bảo danh.”

“Không đúng, ngươi nhất định có chuyện gì gạt chúng ta?” Lúc này, Mạnh Hiểu Dương cũng nhìn ra không thích hợp, ở một bên truy hỏi. Bọn họ ở chung thời gian cũng không dài, lại biết Tiêu Tân luôn hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nói một không hai. Nếu như không có chuyện gì đặc biệt, tuyệt sẽ không giống như hôm nay, bỏ mặc mọi người.

Tiêu Tân mỉm cười, chỉ vào gương mặt mình nói: “Các ngươi có cảm thấy được bộ dáng của ta có biến hóa gì hay không?”

Huynh đệ sớm chiều ở chung, mỗi ngày gặp mặt, thật đúng là không có để ý. Giờ phút này nghe Tiêu Tân vừa nói, còn thật sự đánh giá vài lần, lập tức nhìn ra sự bất đồng: “Di, lão đại, ngươi sao lại biến đổi rồi? Làn da biến tốt hơn rất nhiều, có phải là vụng trộm thoa kem không đó?”

“Phải không?” Nghe nhóm bạn khẳng định, Tiêu Tân càng cao hứng. Nếu nói không hề để ý chút nào đến dung mạo của mình, thì nhất định là lời nói dối. Qua lâu như vậy, hẳn sớm nản lòng thoái chí, không nghĩ tới gương mặt đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, sao không làm người ta mừng rỡ như điên.

Mạnh Hiểu Dương lập tức kêu la: “Lão đại, đây chính là tin tức tốt. Như thế xem ra, ngươi càng nên mời khách rồi! Không bằng như vậy, đêm nay đi ăn hải sản một bữa, các huynh đệ không say không về.” Đề nghị này được hai người còn lại đồng ý hai tay.

Đêm đó, Tiêu Tân tiêu một mớ tiền lớn. Bốn người uống đến say mèm, khi trở về một đường hát vang: “Thương Hải một tiếng cười”, đã sớm đem chuyện tham gia võ thuật truyền thống Trung Quốc xã ném lên chín tầng mây.

Buổi chiều hôm sau tan học, Tiêu Tân vừa muốn rời đi phòng học, lại bị Hà Viên Tuyết ngăn ở cửa, mỉm cười hỏi han: “Tiêu Tân, tiết mục của ngươi nghĩ ra chưa?”

Tiêu Tân đối với vị mỹ nữ trưởng lớp tính tình chất phác ấn tượng rất tốt, hơn nữa gặp việc vui, thập phần sáng khoái nói: “Thực xin lỗi, bây giờ còn không nghĩ ra. Nhưng ngươi cứ việc yên tâm, hai ngày nữa nhất định báo cáo kết quả công tác, cam đoan cho ngươi vừa lòng.”

“Như vậy là tốt rồi!” Hà Viên Tuyết gật đầu, đối với thái độ thay đổi của Tiêu Tân cảm thấy ngạc nhiên.

Lúc này, nàng chợt phát hiện đôi mắt sáng ngời trong suốt của đối phương nhìn mình, trái tim không khỏi nhảy mạnh, vội vàng xoay người sang chỗ khác, gương mặt kiều diễm ửng ửng nổi lên một tia đỏ ửng nhàn nhạt.

Đi vài bước, Hà Viên Tuyết quay đầu, nhẹ giọng nói: “Chuyện này nhất định phải xem trọng, chúng ta cứ an bài như vậy!”

“Được!” Nhìn thân ảnh thướt tha của mỹ nữ trường lớp dần dần biến mất, khoe miệng Tiêu Tân nổi lên một tia mỉm cười.

Buổi sáng hôm nay, hần rời giường chuyện thứ nhất là soi gương, phát hiện gương mặt mình so với ngày hôm qua càng tốt hơn một ít, rốt cuộc đã hoàn toàn yên tâm. Xem ra, on trời cũng không có vứt bỏ mình! Bắt đầu hướng phượng hướng tốt phát triển, cho tới nay những buồn bực đè nén trong lòng nhất thời trở thành hư không.

Tiêu Tân ở trong căn tin ăn cơm chiều, đi thư viện mượn vài cuốn sách, sau đó trở lại ký túc xá, phát hiện Mạnh Hiểu Dương đang khổ chiến trên máy tính, còn hai người kia cũng không thấy bóng dáng, thuận miệng hỏi: “Dương tử, a Đông với Tín Hoài còn chưa trở lại sao?”

Ánh mắt Mạnh Hiểu Dương vẫn nhìn màn hình, bàn tay vẫn không dừng, đáp: “Mô hôi, người đừng quản hai người bọn họ! A Đông tên kia tính nết khác thường không nói, hôm nay mới quen một người bạn gái, đi ra ngoài hẹn hò rồi! Còn tiểu tử kính mắt kia vừa mới trở về lưng lay một chút, không biết lại đi đâu rồi? Đứng rồi, chúng ta còn đi võ thuật truyền thống Trung Quốc xã bảo danh không?”

Nhắc tới việc này, Tiêu Tân lập tức nhớ tới sự tình trọng yếu, vì thế bỏ sách lên giường, lớn tiếng nói: “Đương nhiên muốn đi, bằng không ảnh hưởng đến đại kế tán gái của người. A Đông tiểu tử này chân tay thật nhanh, ngày hôm qua còn chưa có, hôm nay không ngờ lại có rồi!”

Nghe được việc mỹ nữ, Mạnh Hiểu Dương chạy nhanh rời khỏi hệ thống, tắt máy tính, thần tình *** nói: “Lão đại, tiểu đệ đối với người kính ngưỡng như nước sông thao thao, kéo dài không dứt. Chỉ cần người bảo trì anh hùng bản sắc như vậy, cam đoan mỹ nữ như mây, ngoắc là sẽ qua! Không bằng như vậy, Lâm Hiểu Nặc về người, ngoài ra những mỹ nữ khác đều để lại cho tiểu đệ!”

“Tới địa ngục đi!” Tiêu Tân nhẹ giọng quát lên, cho Mạnh Hiểu Dương một cái tát.

Mạnh Hiểu Dương nhất thời đau đến nhảy lui ra sau, nhếch miệng kêu lên: “Lão đại, người có thể nhẹ tay một chút hay không? Cánh tay của ta không chịu nổi cái chụp của người.”

Chỉ trong chốc lát, hai người đi vào võ thuật truyền thống Trung Quốc xã. Hôm nay tới trễ một chút, bên trong đã bắt đầu luyện tập. Một đoàn đệ tử đang huy quyền đá chân, đều nhịp, thoát nhìn cũng thật lạ. Gần đây, võ thuật truyền thống Trung Quốc xã cấp các học viên mua y phục đồng nhất, không còn giống như trước kia mặc lung tung, nhìn không ra thứ gì.

“Hai người các người tới báo danh sao?” Một nam sinh tóc dài dáng người thon dài chứng kiến hai người đang quan sát, tiến lên hỏi.

“Đúng vậy!” Tiêu Tân gật đầu.

Nam sinh cười nói: “Ta là phó xã trưởng Viên Định Nhất, hoan nghênh các người đã đến.”

Mạnh Hiểu Dương không có nhìn thấy thân ảnh của Lâm đại mỹ nữ, ở một bên hỏi: “Lâm xã trưởng không có tới?”

Viên Định Nhất kiên nhẫn đáp: “Lâm xã trưởng là người bận rộn, mỗi tuần vào thứ tư mới đến đây chỉ giáo mọi người luyện quyền. Thời gian còn lại, từ ta cùng một vị phó xã trưởng tên Hạ Mậu Sinh phụ trách. Các người tới vừa lúc, hôm nay là thứ tư, Lâm xã trưởng trong chốc lát sẽ đến.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Viên Định Nhất có chút ý vị sâu xa, hiển nhiên nghĩ là Tiêu Tân hai người cũng là hướng về Lâm Hiểu Nặc mà đến, trong giọng nói mang theo vài phần cảm thù.

Tiêu Tân không chú ý tới việc này, cho dù chú ý tới, cũng sẽ không để trong lòng. Đôi mắt Mạnh Hiểu Dương káo liêng nhìn ngắm, quả nhiên để cho hắn phát hiện vài mỹ nữ tổ chất không tệ. Oa, mục tiêu tập trung, lập tức bắt đầu hành động.

Rất nhanh, hai người làm xong thủ tục báo danh, đều nộp hai trăm nguyên hội phí, hai ngày nữa mới có thể đến lãnh đồng phục tập võ. Về phần Âu Dương Chính Đông cùng với Trần Tín Hoài, hãy để cho bọn họ tự báo danh cho thỏa đáng. Hai vị này một vội vàng đi tán gái, một xuất quỷ nhập thần, chẳng biết đi đâu, không biết bọn họ có thời gian hay không?

Đi theo mọi người luyện tập trong chốc lát, Tiêu Tân cảm thấy phi thường thất vọng. Viên Định Nhất dạy chính là Thái Cực quyền, Hạ Mậu Sinh dạy chính là Nam quyền, công phu tạo nghệ đều không có gì đáng để nói. Khó trách võ thuật truyền thống Trung Quốc xã không có lực hấp dẫn, nếu như không có Lâm Hiểu Nặc ở trong này chống đỡ, tình huống chỉ sợ càng tệ hơn. Hiện tại chỉ có thể đem hy vọng kí thác lên người Lâm Hiểu Nặc, bằng không thật sự là lãng phí thời gian.

“Lâm xã trưởng tới rồi!” Đúng lúc này, một gã nam sinh đột nhiên kêu lên. Tiêu Tân xoay người, lập tức chứng kiến thân ảnh Lâm Hiểu Nặc xuất hiện ngay trước mắt mình.

Đêm nay, cách ăn mặc của Lâm Hiểu Nặc khác hẳn hai lần trước rất lớn. Khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc dài đen nhánh buộc đuôi ngựa, bên trong mặc bộ áo trắng, bên ngoài là chiếc áo khoác màu tím đậm, trên cổ đeo sợi dây chuyền kiểu dáng độc đáo, phía dưới là quần màu lam sọc, dưới chân là một đôi giày bột màu trắng, có vẻ xinh đẹp động lòng người, một bộ dáng mỹ nhân.

Các học viên đều chào hỏi, Lâm Hiểu Nặc chỉ lạnh nhạt đáp lại. Trong chốc lát nàng đã thay xong bộ quần áo võ hôm trước.

Tiêu Tân báo danh có ghi rõ ý đồ muốn học tập Hình Ý quyền, Viên Định Nhất không dám làm tay chân gì trong đó, chỉ hướng Lâm Hiểu Nặc chào hỏi. Lâm Hiểu Nặc đầu tiên phụ đạo cho một ít đệ tử cũ, sau đó bắt đầu dạy cho vài đệ tử mới đến.

Rất nhanh, một nam sinh thân hình cao lớn, gương mặt thô đen khiến cho Lâm Hiểu Nặc chú ý. Người này học phi thường nhanh, lực linh ngộ rất mạnh, mới học mấy chiêu đã tiêu hóa cùng lý giải, tuy rằng chỉ là sơ học chợt luyện, từng chiêu từng thức lại chuẩn xác đúng chỗ, trên cơ bản không có lệch lạc.

“Người tên là gì? Trước kia có phải từng học võ?” Lâm Hiểu Nặc hỏi.

Đệ tử này đứng là Tiêu Tân. Nghe câu hỏi của Lâm Hiểu Nặc, hắn dừng lại động tác đang tiến hành, gật đầu đáp: “Học tử, ta gọi là Tiêu Tân, trước kia có học qua ngoại gia quyền.” Hắn giới thiệu thập phần đơn giản, cũng không nghĩ tới bại lộ chính mình quá nhiều.

“Hèn chi khó trách!” Lâm Hiểu Nặc bộ dáng như là thì ra là thế, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đã thấy Viên Định Nhất đi lại, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người.

“Lâm xã trưởng, gần đây tuyển nhận đệ tử nhiều lắm, tốt xấu lẫn lộn, không tốt quản lý. Người xem có phải nên tiến hành kiểm tra một chút để đánh giá, không hợp cách thì yêu cầu rời khỏi.”

Nói xong, Viên Định Nhất làm như lơ đãng nhìn Tiêu Tân liếc mắt một cái, hiển nhiên là có ý ám chỉ.

Lâm Hiểu Nặc nghe được lời ấy, mảy liễu nhíu lại nói: “Như vậy chỉ sợ không tốt! Võ thuật truyền thống Trung Quốc xã tôn chỉ là cường thân kiện thể. Nếu mọi người có hứng thú gia nhập, tại sao có thể tùy tiện đuổi người? Không bằng như vậy, căn cứ trình độ của đệ tử, chia làm cao, trung, thấp ba cấp, sau đó chọn lựa người thích hợp phân biệt phụ đạo, hiệu quả có thể rất tốt.”

Viên Định Nhất là người theo đuổi Lâm Hiểu Nặc, mục đích của hắn là giảm bớt cơ hội tiếp xúc của người trong lòng với kẻ khác. Hiện tại đạt tới mục đích, tự nhiên tỏ vẻ đồng ý: “Như vậy tốt nhất! Chúng ta như vậy sẽ dễ dạy hơn rất nhiều. Chuyện này ta lập tức cùng với Mậu Sinh thương lượng một chút.”

Tiêu Tân một bên nhíu mày. Nếu là như thế này, hắn phải ở thời gian rất dài, căn bản không được tiếp thụ Lâm Hiểu Nặc đích thân tương truyền. Chẳng phải làm chậm trễ công sức, khi nào mới có thể nhập môn?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Vô Công Mà Phán

Mục đích Tiêu Tân muốn học Hình Ý quyền, chính là xuất phát từ long ham thích võ thuật, thứ hai là hy vọng tìm được phương pháp khống chế dị năng. Hiện giờ bị Viên Định Nhất trộn lẫn như vậy, chỉ biết lãng phí thời gian, cuối cùng vô công mà phán(vô ích mà về).

Lâm Hiểu Nặc không có lập tức đem lực chú ý dời khỏi người Tiêu Tân, tiếp tục nói: “Căn cơ của người tốt lắm, tuy rằng hiện tại học quyền chậm một chút, nhưng có thể bỏ chuyết, đều không phải là không có hy vọng học thành.”

Tiêu Tân đương nhiên biết mình có bao nhiêu cân lượng, cũng không cảm thấy vui sướng. Mục đích của hắn là học được công phu thật sự, mà không phải mỗi tuần hai lần học thứ linh tinh. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ bốn năm đại học, cũng chỉ học được lớp da lông bên ngoài. Hắn thành khẩn nói: “Học tử, ta đối với Hình Ý quyền thực cảm thấy hứng thú, có thể dùng nhiều thời gian dạy ta một chút không?”

Nghe được Tiêu Tân thỉnh cầu, Lâm Hiểu Nặc rõ ràng có chút do dự. Trước kia từng có nhiều người thông qua phương thức này ý đồ tiếp cận, làm cho nàng cảm thấy phiền không đếm xuể. Nàng cũng không muốn lâm vào phiền toái không cần thiết, đến lúc đó dây dưa không rõ.

Lúc này, Viên Định Nhất ở bên cạnh không bình tĩnh nói: “Nơi này đệ tử nhiều như vậy, Lâm xã trưởng làm sao có thể chuyên môn dạy người? Hay là qua thêm mấy ngày, đợi kiến thức cơ bản của người phát triển rồi nói sau!”

Lâm Hiểu Nặc vốn cũng có quyết định này, vì thế nương theo nói: “Chỉ có thể như vậy! Nếu người có chỗ nào không rõ, có thể hỏi ta.” Nói tới đây, nàng không hề để ý tới Tiêu Tân, xoay người đi tới chỗ đệ tử khác.

Tiêu Tân thở dài, trong lòng biết học quyền vô vọng, không khỏi giảm đi hứng thú. Hắn luôn luôn quyết định thật nhanh, không thích ướm át bản thiêu, đêm đó sau khi kết thúc luyện tập, liền tìm Viên Định Nhất, hướng đối phương xin nghỉ học. Viên Định Nhất cũng không giữ lại, thập phần sáng khoái đáp ứng, vền vẹn thu mười nguyên tiền phí, còn thừa trả về toàn bộ.

“Lão đại, sao người không học?” Mạnh Hiểu Dương cảm thấy rất kỳ quái, nhin không được hỏi. Với thủ đoạn của lão đại, cho dù không đến gần Lâm Hiểu Nặc được, cũng không nên nhanh như vậy mà rút lui có trật tự!

Tiêu Tân lạnh nhạt nói: “Vô thuật truyền thống Trung Quốc xã không có công phu thực học thật sự. Ở trong này học không được công phu chân chính, cần gì phải lãng phí thời gian.”

Mạnh Hiểu Dương suy nghĩ một chút, nhát thời trong lòng giật mình: “Như vậy sao! Công phu của ngươi không kém nàng, không nhất thiết phải ở trong này lãng phí thời gian. Hay là tìm cơ hội đánh thắng nàng, như vậy mới có khoái cảm chinh phục.”

Tiêu Tân từ chối cho ý kiến, thuận miệng hỏi: “Ngươi là tính thể nào?”

Mạnh Hiểu Dương cười hắc hắc nói: “Lão đại, ngươi cũng biết ta tới tán gái. Vừa rồi, ta nhìn thấy vài mỹ nữ, còn chưa ra tay làm sao bỏ được chứ.”

Hai người cười nói rồi khỏi phòng học, không nghĩ tới lời nói đã bị Lâm Hiểu Nặc từ trong phòng thay đồ đi ra nghe được rõ ràng. Kể từ đó, Tiêu Tân ở trong lòng vị mỹ nữ này bị liệt vào loại sắc lang, tuy rằng không đương trường phát hỏa, nhưng ấn tượng lại kém tới cực điểm.

Học không được Hình Ý quyền, Tiêu Tân cũng không cảm thấy uể oải. Quan điểm xử sự của hắn luôn luôn là “duyên phận chưa tới, cưỡng cầu cũng không được”, rất nhanh đem lực chú ý chuyển tới địa phương khác.

Tiêu Tân phát hiện dị năng của mình tựa hồ không có mang đến phiền toái gì cho bản thân. Chỉ cần tâm bình khí hòa, không ra toàn lực, sẽ không xuất hiện hiện tượng ra quyền bốc lửa. Tin tưởng là vấn đề dị năng có thể giải quyết. Mặt khác, làn da mặt hắn càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, đã tin tưởng không cần bao lâu, có thể hoàn toàn khôi phục bình thường.

Hai ngày sau, Tiêu Tân bị Hà Viên Tuyết chộp đầu, đã đúng hạn nộp lên “bài tập” của chính mình. Về phần Mộ Dung Thanh Tư có thông qua hay không, hắn lại không thèm để ý chút nào.

Buổi trưa không có khóa học, Tiêu Tân vẫn thường lui tới thư viện đọc sách. Quản lý viên đã sớm có ấn tượng khắc sâu đối với hắn. Người học sinh này mỗi ngày phải mượn mười quyển sách, không sót ngày nào, cũng không biết là xem hết hay không, hay chỉ là làm dáng? Cũng may học sinh lĩnh tình trong trường đại học cũng không nhiều lắm, như vậy thì càng không có, trong lòng cũng chỉ là ngạc nhiên không trách.

Hôm nay học sinh tới đọc sách cũng không nhiều, trong thư viện thập phần yên lặng. Tiêu Tân ngồi trước bàn xem chăm chú, đột nhiên ngửi được một hương thơm như hoa lan, theo bản năng hếch hếch mũi.

“Đại sắc lang!” Hà Viên Tuyết kêu lên một tiếng, lui hai bước ra sau, gương mặt đỏ bừng một mảnh. Vừa rồi, nàng thấy Tiêu Tân ngồi chỗ này, vốn định lén nhìn một chút, không nghĩ tới đối phương đột nhiên quay đầu lại, suýt nữa bị hắn chiếm tiện nghi.

Tiêu Tân nhú mày, cảm thấy kỳ lạ. Hắn đối với vị mỹ nữ trường lớp cũng không có ý gì, cho tới bây giờ đều là theo khuôn phép, tại sao lại gọi hắn là sắc lang?

Hà Viên Tuyết nhìn thấy đối phương thần tình mờ mịt, trong lòng biết vừa rồi có thể là hiểu lầm, nhưng lời đã ra miệng làm sao thu hồi, đành phải nói sang chuyện khác.

“Tiêu Tân, sao ngươi ở chỗ này? Hại ta tìm ngươi nửa ngày.”

Tiêu Tân chậm rãi khép sách lại, lạnh nhạt nói: “Lớp trưởng tôn kính, đặc biệt tới nơi này tìm ta có gì phải làm sao?”

Hà Viên Tuyết tức giận nói: “Còn không phải là vì tiết mục của ngươi, Mộ Dung lão sư bảo ta gọi ngươi tới một chuyến.”

Tiêu Tân kỳ lạ nói: “Như thế nào, ta chỉ là tùy tiện viết viết, như vậy cũng có thể thông qua?”

Chứng kiến bộ dáng chẳng hề để ý của Tiêu Tân, Hà Viên Tuyết hận không thể cho hắn mấy quyền. Ngày hôm qua, nàng cùng Mộ Dung lão sư đem ca khúc đó ngâm nga ra, không nghĩ tới càng xướng càng cảm thấy có vị. Tiêu Tân này quả nhiên là quái lạ! Ca khúc không chỉ hay, hơn nữa còn đẹp, nếu trình diễn ra, nhất định là nổi tiếng.

Hà Viên Tuyết căng cứng khuôn mặt nhỏ nhắn, tức giận nói: “Tùy tiện viết viết? Ngươi là người ở đâu nha!”

Tiêu Tân nhìn thấy bộ dáng tức giận đáng yêu của nàng, trong lòng không khỏi buồn cười, theo lời nói của đối phương nói: “Nếu ngươi cho là như vậy, hay là thỉnh cao minh khác a.!”

Nghe được lời ấy, Hà Viên Tuyết lập tức luống cuống. Mắt thấy đối phương tiếp tục cúi đầu đọc sách, trong lòng không biết là tư vị gì. Tuy gia cảnh nàng không tốt, nhưng vì thông minh mỹ mạo, từ nhỏ được người theo đuổi, chưa từng gặp qua ai không xem nàng vào mắt. Tiêu Tân đáng chết này, ý có vài phần bốn sự, cư nhiên không để ý tới người ta, quả thực là đáng tức giận!

Nhưng tức giận thì tức giận, nhiệm vụ còn phải hoàn thành. Hà Viên Tuyết ngậm làm bầm vài câu, nũng nịu cười nói: “Thực xin lỗi! Vừa rồi chỉ đùa một chút, ngươi là một đại nam nhân, sẽ không phải không vui đùa được a!”

“Phải không?” Tiêu Tân lên tiếng, thái độ vẫn như cũ không mặn không nhạt.

Hà Viên Tuyết giọng lên nắm tay nhỏ, đang muốn làm bộ như gõ lên đầu Tiêu Tân một quyền, không nghĩ tới đối phương bỗng nhiên đứng dậy, nhát thời hoảng sợ.

Tiêu Tân làm bộ như không thấy, thuận miệng hỏi: “Ngươi thế nào vậy? Chúng ta rốt cuộc có đi hay không?”

“Đi, đi, đi, ta sẽ đi ngay bây giờ.” Hà Viên Tuyết vội vàng giấu hai tay ra sau, chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, sắp từ trong cổ họng nhảy ra ngoài! Mắt thấy Tiêu Tân thu hồi sách vở đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo.

“Ngươi chờ ta, làm gì đi nhanh như vậy!”

Tiêu Tân sai bước phía trước, làm Hà Viên Tuyết chạy theo không kịp thở. Một ít học sinh chứng kiến mỹ nữ truy theo, đều bị kinh ngạc. Nếu ở một tháng trước, hai người có thể xưng là “mỹ nữ cùng dã thú”, hiện tại hình tượng Tiêu Tân đại biến, đứng chung với Hà Viên Tuyết cũng không quá chướng mắt.

Tiêu Tân dừng bước, chứng kiến trên trán đối phương tràn đầy mồ hôi tinh mịn, không khỏi trong lòng mềm nhũn, xoay người tới bên quầy bán quà vặt trong sân trường mua một chai nước mát, duỗi tay đưa cho đối phương, đợi hơi thở của nàng dần dần bình ổn xuống, mới tiếp tục bước đi, tốc độ thả chậm hơn rất nhiều so với vừa rồi.

“Vậy cũng còn không tệ lắm!”

Tâm tình của Hà Viên Tuyết bỗng nhiên biến tốt hơn, quay đầu nhìn tên tính tình cổ quái bên cạnh, thầm nghĩ trong lòng: nguyên lai hắn cũng hiểu được cách chiều cổ người, đều không giống như vẻ lãnh khốc bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tái Hiện Tài Năng

Thấy Tiêu Tân cùng Hà Viên Tuyết sóng vai đi đến, Mộ Dung Thanh Tư đứng dậy, mỉm cười châm biếm: “Tiêu Tân, cuối cùng ngươi cũng tới! Quả nhiên không làm lão sư thất vọng.”

Tiêu Tân không thêm đề ý chút nào nói: “Chỉ cần lão sư vừa lòng là được.”

“Vừa lòng, đương nhiên vừa lòng!” Đôi mắt động lòng người mở to ra, Mộ Dung Tư Thanh mười phần tin tưởng nói: “Vậy là tốt rồi! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai tiết mục tại tài chính học viện tiến cử khẳng định có thể dành giải thưởng.”

Nói xong, trong ánh mắt của nàng hiện lên vẻ thỉnh cầu, ôn nhu nói: “Ngươi có thể đem ca khúc đó hát lại một lần không, cho chúng ta nghe một chút hiệu quả thực hành.”

“Được a!” Trong lòng Tiêu Tân đã sớm chuẩn bị, thấy trên bàn bên cạnh có cây ghi-ta điện, tiện tay cầm lên.

“Leng keng leng keng.....” Để thử âm sắc như thế nào, hắn tùy ý gảy một đoạn ghi-ta ngắn để luyện tập. Ân, cảm giác không tệ lắm, lâu rồi không đụng vào đàn ghi-ta, cũng không có cảm giác lạ lẫm gì.

Mộ Dung Thanh Tư và Hà Viên Tuyết liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Đối với âm nhạc các nàng cũng không lạ gì, chỉ cần động tác đàn vừa rồi trong khúc nhạc luyện tập của Tiêu Tân, cảm giác được kỹ thuật rất thành thạo, nếu so sánh với người chuyên nghiệp cũng không kém chút nào.

Tiếp theo, Tiêu Tân nhớ lại bản nhạc sau đó gảy lên cất giọng hát, giọng hát có vẻ u buồn, ca từ động lòng người, tiếng nhạc đệm du dương từ cây ghi-ta, làm người ta như mê như say, thần tình mê mẩn.

Một lúc lâu qua đi, ca khúc dừng lại.

“Bài hát này thật sự rất hay!” Mộ Dung Thanh Tư thần nhiên khen ngợi, nhưng trong lòng lại nổi lên mừng như điên. Tiểu biểu muội nói không sai chút nào, gã Tiêu Tân này quả thật quái dị, không làm thì thôi, đã làm thì luôn khiến người khác kinh ngạc.

Chia tay khó, tương tư khổ, khúc nhạc nói lên tâm tình chung của tất cả sự vật.

Nhạn bay về phía nam, mộng biệt ly, ngàn vạn chuyện tình bi thương được hòa tan trong năm tháng, biến thành ký ức nhạt nhòa.

Ánh mắt Hà Viên Tuyết lóe sáng, thì thào tự nói hai câu hát từ khúc nhạc, vẫn còn đang đắm chìm trong ca khúc.

“Ba.....” Buồng đàn ghi-ta, Tiêu Tân vỗ vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của hai người kia.

“Tốt lắm, hát hò cũng xong rồi, ta nên đi thôi!”

“Không được!” không hẹn mà hai vị mỹ nữ đồng thời lớn tiếng kêu lên.

Tiêu Tân chút nào để ý, đứng dậy nói: “Thật có lỗi, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta tập luyện. Nếu hai vị nghe chưa đủ, chỉ có thể chờ đến buổi dạ yến thôi!”

Âm thanh dừng lại một chút, góc miệng của hắn nổi lên một tia xấu xa, tươi cười: “Những bài hát của ta đều là kinh điển, về sau nếu muốn nghe, thì phải thu phí!”

Hai vị mỹ nữ trở mắt nhìn Tiêu Tân nhẹ nhàng rời đi, đồng thời cảm giác thập phần quái dị. Các nàng chợt phát hiện, gần đây Tiêu Tân lại rất khác so với trước kia. Cái này là do tính cách cổ quái của tên kia phải không?

※※※※※

Ra khỏi phòng, Tiêu Tân lập tức đem chuyện vừa rồi bỏ sau lưng. Lúc này, tâm tình của hắn rất tốt, cũng không trở lại thư viện, quyết định một mình đi ra ngoài một chút. Vào z đại gần hai tháng, hắn chưa tự mình đi ra ngoài lần nào, nên lần này thay đổi không khí, muốn thả lỏng một chút.

Lúc này đang là hoàng hôn, phía xa mặt trời đang lặn xuống làm chân trời một màu vàng nhạt, làm cho thành phố hiện đại này như được phủ thêm một bức tranh bằng cát vàng. Giao thông trên đường tiến vào giờ đông đúc, nếu so với việc Tiêu Tân nhàn nhã đi dạo thì đúng là hai hình tượng đối lập nhau.

Dưới nắng chiều, thân ảnh Tiêu Tân có vẻ cô độc, nhưng thân hình ngay thẳng, ánh mắt sâu thẳm, khuôn mặt tang thương, đều cho thấy khí độ và phong phạm vượt quá lứa tuổi của hắn. Việc dung mạo được khôi phục, làm lòng tin của hắn cũng tăng lên, quá khứ tâm tình hắn rất bình thản, nhưng từ khi phát sinh biến hóa hắn nổi lên một cỗ hung tâm trắng chỉ trước nay chưa từng có.

Mười năm mài kiếm, hiện giờ đã sắp xuất võ.

Tiêu Tân à Tiêu Tân, tương lai của ngươi lo chính ngươi nắm giữ a!

Lúc này, trong đầu Tiêu Tân hiện ra hình ảnh của mẫu thân, trong lòng âm thầm tính toán: Qua vài ngày nữa nhất định phải về nhà xem như thế nào. Mẫu thân mà nhìn thấy hình dáng hiện tại của ta nhất định sẽ mừng như điên!

“Đại ca ca, xin rừ lòng thương!” Bên tai truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Tiêu Tân trong suy nghĩ tĩnh lại, thấy một đứa bé trai khoảng tám tuổi, quần áo tả tơi, đang cầu xin phía dưới. Nếu là lúc trước có lẽ hắn sẽ có chút do dự, dù sao xã hội hiện tại cũng có quá nhiều lừa đảo. Nhưng hôm nay hắn trực tiếp lấy ra 50 tệ nhét vào tay đứa nhỏ, mỉm cười với đối phương.

Trao cho người con cá, không bằng đưa cho họ chiếc cần câu. Đáng tiếc năng lực hiện giờ của hắn có hạn, chỉ có thể giúp đỡ một chút. Xã hội công bằng chỉ một loại ý niệm, những tình trạng như thế này sẽ không bao giờ hết. Đợi năng lực trong tương lai phát triển hơn, nhất định phải tìm cách thay đổi.

Nhưng mà, khi Tiêu Tân đi chưa được bao xa, thì nghe truyền đến một trận đánh đập. Quay đầu, thấy bé trai vừa rồi bị hai tên nam tử ăn mặc như lưu manh đánh đập, trên mặt dần dụa nước mắt.

“Đ.m, cả ngày mới kiếm được chút tiền thế này, có phải da ngươi ngứa rồi không!” Một tên miệng mang một chiếc răng vàng đập tiểu nam hài hai cái, cướp đoạt số tiền vừa rồi nhét vào tay.

Tiểu nam hài ngồi trên mặt đất, nhỏ giọng rên rĩ, cầu xin: “Khôn ca, có thể để lại cho ta hai đồng được không? Ta với muội muội còn chưa ăn cơm!”

“Ăn, ăn, ăn, chỉ biết có ăn! Có bản lĩnh tự mình kiếm đi!” tên cao lớn, mặt bự, tức giận lớn tiếng mắng.

Một tên còn đồ có vóc dáng thấp hơn đá một cước vào bụng nam hài, mắng to

: “Lời nói của Khôn ca ngươi nghe rõ chưa. Ngày mai mà không giao đủ 200 đồng thì ta đánh gãy chân ngươi.”

Nói xong, hai người đang muốn nghênh ngang rời đi, thì phía sau truyền lại âm thanh của một nam tử.

“Đánh người xong muốn đi như vậy sao?”

Hai gã cơ bắp quay đầu, thấy một nam tử cao lớn nhú mây lạnh lung nhìn bọn họ, khuôn mặt ra vẻ cực kỳ chán ghét.

Tên cao kêu cười mà có vẻ như không cười nói: “Ai da, ngươi có phải người ở đây không, muốn quạ vào chuyện tình của ngũ long bang chúng ta. Có phải thấy là đã sống quá lâu rồi không?”

Nam tử lạnh nhạt nói: “Ngũ Long bang là thứ gì?”

Tên còn đồ thấp bé nghĩ đối phương yếu thế, đắc ý nói: “Tiểu tử ngươi đúng là không phải ở nơi này, ngay cả Ngũ Long bang cũng không biết. Tất cả

khu vực xung quanh đây đều là địa bang của Ngũ Long bang chúng ta, thức thì nhanh biến đi.”

Nam tử nâng tiểu hài dậy, giọng nói lạnh lùng:“Bây giờ cho các ngươi hai lựa chọn, đem toàn bộ tiền vừa cướp được trả lại. Nếu không hậu quả các ngươi tự gánh lấy.”

Hai gã côn đồ nhìn nhau cười ha ha:“Tự gánh lấy hậu quả, chi bằng mình ngươi?”

Vừa dứt lời, hai người thấy được một bóng đen lóe lên, Ngay sau đó trên bụng truyền đến cảm giác đau nhức. Bọn họ chưa kịp phản ứng, đã bị đối phương đánh ngã trên mặt đất.

Người ra tay chính là Tiêu Tân. Hắn biết lực lượng mình rất lớn, nên chỉ dùng không đến hai thành. Nhưng chỉ như thế, hai gã côn đồ đã chịu không nổi, đại tiện tiểu tiện đồng thời phóng ra, ngất xỉu tại chỗ.

Tiêu tân biết bọn họ không chết được, nên cũng không để ý, đến bên tên côn đồ cao lớn, móc hết tiền ra xoay người bước đến cạnh tiểu nam hài, nhẹ nhàng nói:“Tiểu đệ đệ, nhanh cầm số tiền này mà đem về nhà!”

Tiểu nam hài cũng không nhận tiền, rung rung nói:“Đại ca ca, muội muội của ta có bệnh, người có thể giúp ta không?”

Trong lòng Tiêu Tân khẽ run lên, nhanh hỏi:“Ngươi đang ở nơi nào? Muội muội của ngươi bị bệnh nghiêm trọng sao?”

Tiểu nam hài giữ chặt tay Tiêu Tân, vừa dất hẳn đi về phía trước vừa khóc:“Đại ca ca, muội muội của ta bệnh rất nặng, đã lên sốt được vài ngày! Ta lại không có tiền, ta biết phải làm sao bây giờ ?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Trùng Quan Giận Giữ

Tiêu Tân đi theo tiểu nam hài, chỉ sau một lúc đã đến một nơi dưới chân cầu vượt. Thấy một cô bé nằm trên đồng giấy vàng, báo chí, đắp một cái chăn cũ trên người, môi da nẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đỏ bừng.

“Nó đã phát sốt, phải lập tức đưa đến bệnh viện!” Tiêu Tân sờ sờ cái trán nóng ran của cô bé, nhanh chóng đưa ra phán đoán.

“Đại ca ca, xin người cứu nó đi! Vạn xin người!” Tiểu nam hài đau khổ van xin, từng viên từng viên nước mắt lớn theo dòng chảy xuống.

Tiêu Tân không nói nhiều, bế thân hình gầy yếu của tiểu cô nương lên, đến ven đường bắt một chiếc taxi. Tiểu nam hài nhanh chóng theo Tiêu Tân lên xe, liên tục hỏi:“Đại ca ca, muội muội của ta bệnh có nghiêm trọng không? Nó có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Tiêu Tân vừa phân phó tài xế nhanh đến bệnh viện gần nhất, vừa nói với tiểu nam hài:“Yên tâm đi, muội muội của ngươi sẽ không chết! Nó nhất định sẽ khỏe lại.”

Một khắc sau, xe taxi đã dừng trước cửa bệnh viện. Tiêu tân đưa cho lái xe hai mươi đồng, cũng không thèm lấy lại tiền lẻ, ôm tiểu cô nương chạy thẳng vào phòng cấp cứu, rống lớn :“Bác sĩ, mau tới đây! Đứa bé này bị sốt rất nặng!”

Lúc này phòng cấp cứu chỉ có một tên bác sĩ trẻ, đang ngồi “nấu cháo” bên điện thoại. Thấy tình huống này, hắn cầm đại một cái nhiệt kế trên bàn, đưa vào dưới nách tiểu cô nương, thản nhiên tiếp tục câu chuyện.

“Tiểu mai, chúng ta nói đến chỗ nào rồi?”

“Đúng rồi, hôm nay em có nhớ anh không? Nhớ nhiều không?.....”

“Cùng ời, tối nay anh phải trực ban, ngày mai được nghỉ, cùng nhau đi dạo phố, xem phim nha?”

.....

Nghe được những lời đường mật cực kỳ buồn nôn của tên bác sĩ này, trong lòng

Tiêu Tân phát hỏa, không dừng được bước chân nhẹ nhàng đi tới. Thấy đã qua

năm phút đồng hồ, hần nhanh chóng đến bên cô bé rút nhiệt kế ra. Tự mình nhìn

xem, trời ạ! sao lại sốt cao như thế!

“Bác sĩ, nhiệt độ cơ thể đứa nhỏ này đã vượt qua 40 độ, xin người nhanh cứu nó!” Thấy tên bác sĩ vẫn còn đang gọi điện thoại, Tiêu tân ở bên lớn tiếng thúc dục.

“Tiêu mai, anh có chút việc, xong việc anh sẽ gọi lại cho em.”

Cuối cùng tên bác sĩ cũng cúp điện thoại, tâm tình không kiên nhẫn nói lên: Sao ở đây lại gọi ầm lên thế. Chỉ là lên sốt thôi, có cái gì cũng phải từ từ.”

Nói xong, động tác tên bác sĩ vẫn chậm chạp như cũ, thuận miệng hỏi:“Đăng ký chưa?”

“Ta lập tức đi đăng ký, người cứ chữa cho nàng trước đi!” Có việc cầu người, ngữ khí Tiêu Tân không thể không nhỏ lại.

“Tên!” Bác sĩ hỏi.

“Đỗ Tiểu Nguyệt” Tiểu nam hài bên cạnh nhanh chóng trả lời.

Thấy tiểu côn nương một thân rách rưới, mặt tên bác sĩ nhú lên vài cái, hiện ra vẻ chán ghét. Hần ký đơn thuốc, phui phui vài cái, sau đó đưa cho Tiêu Tân:“Đi đăng kí và nộp phí trước đi!”

Thấy tên bác sĩ ngồi tại chỗ, không có chút hành động nào muốn chữa bệnh, Tiêu Tân gấp giọng :“Ta đi nộp phí, phiền ngài chữa giúp.”

“Biết rồi!” Bác sĩ thuận miệng đáp.

Tốc độ đăng ký và nộp phí của Tiêu Tân rất nhanh. Nhưng khi hần trở lại phòng cấp cứu, thấy tiểu cô nương vẫn nằm trên giường bệnh, tiểu nam hài thì lo lắng đứng bên cạnh, tên bác sĩ thì không thấy đâu.

“Tiêu đông, bác sĩ đâu?” Tiêu tân hỏi.

Tiểu nam hài gấp đến độ khóc rống:“bác sĩ vừa rồi nhận được cuộc điện thoại, sau đó đã đi ra ngoài! Đại ca ca, hần sao có thể làm như vậy! Muội muội của ta nên làm sao bây giờ?”

Lừa giận của Tiêu Tân bốc lên vạn trượng, con mắt sắp bốc hỏa, xoay người đi ra phòng cấp cứu, rống lớn:“Bác sĩ, bác sĩ!”

“Có chuyện gì vậy?” Một gã y tá từ phòng bên cạnh đi ra, thấy được bộ dạng tứ giận sắp không kiềm chế được của Tiêu Tân, nhất thời hoảng sợ.

Tiêu tân lớn tiếng kêu lên:“Mau tìm bác sĩ đến đây, có người nguy hiểm đến tính mạng!”

“Nga!” Thấy bộ dạng tức giận đến nổi gân xanh của Tiêu Tân, y tá nhanh chóng đi tìm người. Qua một hồi, tên bác sĩ kia và tên y tá mới vừa rồi chạy đến.

“Biết rõ nơi này có người bệnh, sao người lại chạy loạn đi nơi khác.” Tiêu Tân thấy tên bác sĩ kia trong long dâng lên cỗ nộ khí, nhin không được tức giận nói.

Tên bác sĩ kia đang định phân phó y tá đi lấy thuốc, nghe được lời tức giận của Tiêu Tân, về mặt bất cần nói:“Ta đi đâu người có thể quản được sao? Rốt cuộc người là bác sĩ hay ta là bác sĩ. Có bản lĩnh thì người đi mà trị!”

“Người nói cái gì?” Tiêu Tân vốn đang chứa một bụng nộ khí, không nghĩ tới người này lại khơi mào, tức thì trong lòng cực kỳ giận dữ.

“Oanh!” một âm thanh vang ra. Chiếc bàn làm việc trong phòng cấp cứu bị Tiêu Tân dùng một chưởng đánh nát. Bốn chân bàn không thể chịu được lực lượng như thế, toàn bộ ngã xuống . Tức thì, trong phòng gỗ vụn và giấy tờ rơi vãi lung tung, tạo thành một mảnh bừa bộn.

“Ta hỏi lại một lần, cuối cùng người có trị hay không?” Nắm tay Tiêu Tân vang lên tiếng rắc rắc, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi .

“Má ơi!” Tên bác sĩ và tên y tá sợ đến nỗi hồn phi phách tán - hồn vía lên mây, nhanh chóng phân nhau hành động. Bệnh tình Đỗ Tiểu Nguyệt rất nhanh được chuẩn đoán ra, sốt nặng và thiếu dinh dưỡng, sau khi được hạ sốt, nhanh chóng được nhập viện, tiến hành bước chữa trị tiếp theo. May mắn trong người Tiêu Tân có mạng theo chi phước, không phải vì vấn đề tiền bạc mà đau đầu.

Mất thấy đỗ Tiểu Nguyệt vào phòng bệnh, cuối cùng Tiêu Tân cũng thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng hần không ngờ phiền phức lại nổi gót tới.

“Vị tiền sinh này, mời theo chúng ta một chút!” Vừa quay người lại, đã thấy hai gã có bộ dạng là cảnh sát xuất hiện tại cửa phòng bệnh.

Tiêu tân cảm thấy rất ngạc nhiên, thuận miệng hỏi:“Hai vị cảnh sát có chuyện gì không?”

“Người bị nghi ngờ là gây náo loạn nơi công cộng tại bệnh viện, vời theo chúng ta về đồn công an để điều tra.” Một gã cảnh sát nói.

“Cái gì?” Tiêu tân chấn động. Vừa rồi trong lúc giận dữ hắn đã đập vỡ cái bàn làm việc trong phòng cấp cứu, không nghĩ tới một chuyện nhỏ như vậy lại bị báo cảnh sát. Nếu hắn đoán không lầm, tám chín phần là do tên thầy thuốc tắc trách kia dở trò quý?

Tiêu Tân nắm chặt hai tay tức giận, nhưng sau khi suy nghĩ lại lập tức bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Được rồi! Ta đi cùng các người.” Lấy thân thù của hắn nếu muốn rời đi thì rất dễ dàng, nhưng nghĩ đến hậu quả liên lụy đến hai đứa bé kia, nên không chống cự.

“Các người được mang đại ca đi, hắn là người tốt.” Tiểu Đông mở đôi tay che trước người Tiêu Tân, la lớn về phía hai người cảnh sát, khuôn mặt nhỏ nhắn gấp đến độ bùng.

Tiêu Tân bế Tiểu Đông lên, nhẹ nhàng đem đặt lên cái ghế, nhỏ nhẹ nói: “Tiểu Đông, người không cần lo lắng, không có chuyện gì với đại ca đâu, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ngà!” Thấy con mắt sáng người của đại ca, tiểu đông liền tin tưởng. Trong xã hội này, từ nhỏ hắn và muội muội luôn nương tựa lẫn nhau để sống, còn có ca ca này đối với bọn họ tốt nhất, đã biến đổi phương thành chỗ dựa duy nhất của mình.

Từ cửa sổ của phòng cấp cứu, tên bác sĩ vừa rời nhìn Tiêu Tân bước lên xe cảnh sát, nhìn không được nở nụ cười, tức giận nói: “Người không phải có khí lực rất lớn sao? Vậy cùng cảnh sát nói đạo lý đi a! Xem thử là nắm tay của người cứng, hay là còng số 8 cứng hơn.”

※※※※※

“Tên?”

“Tiêu tân!”

“Tuổi?”

“19 tuổi!”

“Nghề nghiệp?”

“Sinh viên!”

.....

Tại đồn công an trong phòng thẩm vấn, hai gã cảnh sát tiến hành lấy lời khai từ Tiêu Tân. Sau lưng có tám chữ “Thật thà khoan dung, kháng cự nghiêm trị”, tám chữ này chính là tượng trưng cho sự uy hiếp và lực lượng của quốc gia

Ánh sáng phát ra từ ngọn đèn chiếu thẳng vào mặt Tiêu Tân, làm cho hắn chói mắt, gây cho hắn không kịp thích ứng. Việc cảnh sát đối với việc nhỏ như vậy lại đem ra làm lớn, làm cho hắn cảm thấy ngoài dự định. Nhất là tên cảnh sát bên trái, lời nói lúc nào cũng ác hiểm, lời nói hoàn toàn muốn dồn hắn vào chỗ chết.

“Tiêu tân, người có biết ở bệnh viện đã phạm phải tội gì không? Gây rối nơi công cộng, phá hoại đồ vật của bệnh viện, đã thương bác sĩ có trách nhiệm. Là ai cho người là gan lớn như vậy? Mau khai thành thật. Người có quan hệ với xã hội đen hay không? Có tiền án hay không?”

Tiêu tân cảm thấy rất bất ngờ. Ta đánh tên bác sĩ kia khi nào? Ngay cả ngón cái cũng không chạm qua. Lời nói của tên cảnh sát này lại nghe có vẻ chuẩn xác, càng nói càng thổi phồng mọi chuyện, thậm chí đưa lên cả việc có quan hệ với xã hội đen. Rốt cuộc sao lại có chuyện này?

“Chờ một chút!” Tiêu tân vươn tay, dừng một tên cảnh sát đang ghi chép, trầm giọng nói: “Ta chưa thú nhận thứ gì, sao người có thể ghi liên tiếp như vậy?”

Tên cảnh sát phụ trách việc tra hỏi nhất thời biến sắc, ánh mắt hiện toát lên tia hàn quang, lạnh lùng nói: “Người còn cố ý狡辯, có phải muốn ngoan cố chống cự hay không?”

Nói xong, hắn liếc nhìn đồng đội một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài. Qua một hồi lâu, tên cảnh sát tra hỏi đi vào, vẻ mặt mang theo nét âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nắm Tay Cứng Mới Là Đạo Lý.

“Đang!” Một gã giám ngục đẩy cánh cửa sắt của phòng giam, nói với Tiêu Tân: “Vào đi, đây là phòng của ngươi.”

Tiêu Tân chậm rãi đi vào, tùy ý quan sát một chút. Phòng giam này không lớn, trái phải đều treo cùng một loại giường sắt, trong phòng tràn ngập một mùi hôi khó ngửi, trên tường treo đồ đạc loạn xạ, thậm chí có cả một bức tranh hiện lên những đường cong của một nam một nữ đang XYZ.

Cánh cửa sắt vừa mở ra, vài tên tội phạm trong phòng giam đứng lên, chỉ có một tên lười biếng ngồi tựa lưng bên giường dưới, cầm một cái dưa móng tay, ra vẻ hờ hững.

“Lính mới, ngươi phạm tội gì?” Một gã phạm nhân mở miệng hỏi nói.

Tiêu Tân thuận miệng nói: “Đánh nhau.” Nếu ăn ngay nói thật là chỉ đập vỡ cái bàn trong bệnh viện đã phải vào trại giam thì ai sẽ tin những lời này?

“Yêu a! Nhìn bộ dạng thư sinh của ngươi mà cũng ngang tàng vậy à?” Tên phạm nhân cười lạnh nói.

Trong lúc nói chuyện, vài tên phạm nhân đã đến gần, trừng mắt nhìn Tiêu Tân, hiển nhiên không có hảo ý.

“Biết quy củ ở đây không?” Gã phạm nhân lúc này đặc ý hỏi. Tên mới tới này tuy rằng cao lớn, nhưng song quyền khó địch tứ thủ, có thể đem hấn chinh lại một chút.

Tiêu Tân quét mắt liếc đối phương một cái, tất nhiên trong lòng đã hiểu rõ. Đêm trước hắn đã ở trong phòng thẩm vấn, sáng ra đã bị dắt vào trại tạm giam, hiển nhiên người đứng phía sau chính là tên cảnh sát hỗn đản kia vụ không tội danh. Hắn từng nghe qua trong tù giam có một ít quy định. Thấy bản thân mới tới không lâu, mấy tên kia tính lại tìm đến gây phiền phức, nên rất buồn cười.

“Chậm đã!” Tiêu Tân thấy bọn kia chuẩn bị ra tay, đột nhiên lên tiếng.

Vài tên phạm nhân hơi bất ngờ, đã thấy một tay Tiêu Tân che trước mặt, một tay tùy ý bắt lấy một thanh sắt rỗng ruột ở giường, ngón tay chợt phát lực, hừ lạnh nói: “Các ngươi nghĩ lại có muốn thử hay không?”

“Trời ạ!” Tất cả phạm nhân đồng thời biến sắc, miệng húp một ngụm khí lạnh. Thanh sắt rỗng ruột kia rõ ràng bị Tiêu Tân tùy ý sờ qua, không ngờ đã biến thành gãy sắt. Trên cây gãy sắt rõ ràng còn in thấy năm dấu vân tay có thể phân biệt rõ ràng, nhìn rợn cả người.

“Chúng ta!” Một tên phạm nhân tiến lên sờ sờ, chỗ đó tựa hồ hơi nóng, không khỏi phát ra một tiếng hô nhỏ. Đem thanh sắt rỗng ruột biến thành gãy sắt, cần có bao nhiêu khí lực? Gã mới tới này có phải là người không? Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người tiến thoái lưỡng nan, không biết như thế nào cho phải. Ra tay thì đánh không lại, không ra tay thì sợ mất hết mặt mũi.

“Hò ca, phải làm sao bây giờ?” Tròng mắt tên phạm nhân nói chuyện khi này di chuyển, cúi xuống bên lão đại nói nhỏ.

Tên lão đại được gọi Hò ca ngồi đối diện, thấy được rất rõ ràng động tác của Tiêu Tân. Hiển nhiên, người vóc dáng cao to tuổi tác lại nhỏ nên không xem trọng, ai ngờ ai xui xẻo còn chưa biết. Chỉ là, giám trưởng trại giam đã đem phân phó cho mình chinh đốn lại tên này, bây giờ không biết phải kết thúc như thế nào?

Tâm tình Hò ca đang rất buồn bực, đã thấy Tiêu Tân đi tới ngồi xuống đối diện hắn.

“Ngươi gọi là Hò ca?” Giọng nói Tiêu Tân trầm thấp, cặp mắt lóe điện, giống như có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Trong lòng Hò ca khẽ ru lên. Trước khi vào đây, tên tuổi của hắn trên giang hồ có thể xem như số 1 làm một nhân vật nổi danh, nhưng cũng chưa thấy được nhân vật nào như vậy. Ánh mắt của đối phương như một mũi tên đâm thẳng vào trong đáy lòng hắn, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ra rùng rùng, hai chân nhũn ra, toàn thân nổi lên cảm giác vô lực. DCM, tên vương bát đần nào dám đưa ra chủ ý rầm thoỉ như thế này? Lại đem một tên sát thần nhét vào trong phòng giam này, không phải muốn hại chết ta sao?

“Vị đại ca này xưng hô như thế nào?” Tâm niệm xoay chuyển như điện. Hò ca quyết định cúi người với đối phương, bằng không ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không rõ.

Đối với hành động của Hò ca, những phạm nhân khác cũng không cảm thấy kỳ quái. Quy củ nơi này chỉ là cường giả vi tôn, nắm đầm ai cứng người đó sẽ là lão đại. Nếu Hò ca đối địch với người kia thì nhất định là ngại sống quá lâu hoặc thần kinh có vấn đề.

“Ta tên Tiêu Tân!” Ánh mắt Tiêu Tân phóng ra xa, không thèm nhìn đối phương nữa.

Hắn cũng không muốn làm lớn chuyện, để tạo cho những tên hăm hại kia một cơ hội. Huống hồ hắn biết khí lực mình lớn, khi ra tay, khẳng định không kiềm chế được, hậu quả có khi sẽ là mấy mạng người. Kiếp nạn qua đi, dung nhan cũng hồi phục, lòng tự tin của hắn theo đó cũng dần khôi phục, tính tình và suy nghĩ đã biến đổi rất lớn, cách hành xử trong cuộc sống càng thêm trầm ổn, lời nói hành vi đều toát lên phong phạm của cường giả. Lần này bị hăm hại, ngày khác ổn định hắn sẽ báo thù. Còn tên bác sĩ đang đặc ý kia nếu như biết được đã chọn phải một đại phiền toái, có khi tới nay lại gặp ác mộng.

“Tiêu ca đúng không! Về sau cứ gọi ta là Hò được rồi! Có chuyện gì cứ việc sai bảo.” Khí thế của Hò ca khi gặp Tiêu Tân có phần giảm bớt, nhanh chóng khom lưng hướng tới đối phương giao hảo.

Tiêu Tân hướng đối phương gật đầu nói:“Tao chỉ có một yêu cầu, đừng có mà chọc đến tao, nếu không tao sẽ không khách khí!”

“Hiểu rồi! Hiểu rồi!” Hồ ca cúi đầu khom lưng lấy qua một cây thuốc là, mời Tiêu Tân một điếu, sau đó quay đầu qua chỗ khác, lớn tiếng hô lên:“Đây là Tiêu ca, các huynh đệ có nghe thấy không?”

“Tiêu ca, chúng ta đều hiểu được!” Vài tên tội phạm không người xuống, ra về là tiểu đệ.

Tiêu Tân cũng không muốn liên quan nhiều đến hắc đạo, nên không thèm để ý. Quả nhiên là “Ác nhân sợ nhất ác nhân diệt”, hẳn chẳng qua mới biểu lộ một chút thủ đoạn, bọn người kia lập tức biến thành những tên ăn hại chuyên bắt nạt kẻ yếu. Nhớ tới hai huynh muội tiểu Đông trong bệnh viện, không biết bây giờ như thế nào? Minh tuyệt đối không thể ở quá lâu trong này, phải nhanh chóng tìm cách ra ngoài.

Nhưng mà, cuộc sống trong tù của Tiêu Tân cũng hơi ngắn. Chỉ vừa nằm xuống giường chưa đến hai giờ, phía ngoài đã có người kêu tên hắn.

“Tiêu tân, người có thể ra ngoài!”

“Có chuyện gì?” Tiêu tân chưa kịp hiểu vấn đề. Tên quản lý trại giam đã đi vào thu gom tất cả đồ đạc chỗ hắn.

Sau một lát, Tiêu Tân đơn độc đứng bên ngoài cửa lớn của đồn cảnh sát. Những tên cảnh sát đó đang làm cái quỷ gì? Đem hắn đưa vào trại tạm giam, lại không biết lý do gì mà thả ra. Cuối cùng chuyện này là thế nào?

“Tiêu tân!” Cách đó không xa truyền đến một giọng nữ.

Tiêu tân xoay người lại, thấy một người có thân hình xinh đẹp đứng bên cạnh chiếc BMW màu đỏ, đang ngoắc tay với hắn.

“Mộ Dung lão sư, cảm ơn cô!” Tiêu tân bừng tỉnh hiểu ra, đi đến gần, âm thanh chân thành nói.

Vừa rồi, hắn cảm thấy có người giúp đỡ, nhưng lại không nghĩ đến là nàng. Chỉ là, chuyện này thật đúng là kỳ quái. Minh gặp chuyện không may mới một thời gian ngắn, nàng là làm sao mà biết được? Lại có thể nhanh chóng đem mình ra từ trại tạm giam. Thế lực sau lưng vị lão sư mỹ nữ kia có thể không đơn giản .

“Cảm ơn là được rồi!” Ánh mắt Mộ Dung Thanh Tư hiện lên một tia tiếu ý, có vẻ như rất đắc ý. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Tân, trong lòng nàng hết sức cao hứng.

“Mộ Dung lão sư, làm sao cô biết ta gặp xui xẻo?” Tiêu tân nhin không được hỏi.

“Lên xe rồi nói!” Mộ Dung thanh tư mở cửa xe, ngồi vào vị trí người lái, Tiêu Tân ngồi ghế phụ, chậm rãi khởi động xe.

Mộ Dung thanh tư tất nhiên cũng là một người thích tốc độ . Chiếc xe BMW màu đỏ phóng như điện về phía trước, như con cá bơi trong biển lớn, thình thoảng vượt qua vài chiếc xe phía trước.

Vừa lái xem vừa nhìn qua bên cạnh, Mộ Dung Thanh Tư có chút thất vọng. Nàng tiếp tục truy hỏi vấn đề, nhưng lại không nghĩ tới người này lại nhàn nhã nhắm mắt lại dưỡng thần, dường như bỏ lại mọi chuyện sau lưng. Thật là buồn cười, bản thân hao hết tâm tư trợ giúp đối phương, nhưng hẳn ngoài câu cảm ơn cũng không nói được gì thêm!

“Này!” Mộ Dung Thanh Tư nhin không được kêu lên.

“Có chuyện gì sao?” mắt Tiêu Tân hơi mờ ra, dường như thấy không có việc gì hừ một tiếng. Bộ dạng hiện tại của Mộ Dung Thanh Tư có vẻ rất oán trách, không có điểm nào giống giáo viên, ngược lại lại giống một cô gái có tính cách đáng yêu.

Mộ Dung thanh tư tức giận phồng quai hàm, đột nhiên hãm phanh, dịu dàng nói:“Xuống xe!”

Tiêu tân quan sát bốn phía một chút, già vờ không hiểu hỏi:“Có làm không! Chúng ta còn chưa và thành phố?”

Chứng kiến được bộ dạng ngây ngốc của đối phương, Mộ Dung thanh tư liền tức khí, nổi giận đùng đùng hét lớn:“Ta bảo người xuống xe.”

“Tại sao?” Tiêu tân tiếp tục bộ dạng giả ngu, ngồi im tại chỗ. Lòng của nữ nhân, kim dưới đáy biển, biến đổi liên tục, không cách nào hiểu rõ. Ta đâu có ngu, nếu như bây giờ xuống xe, chắc chắn sẽ bị bỏ dọc đường.

Gặp được một tên học trò xấu xa như vậy, Mộ Dung thanh tư tức giận trợn mắt. Ta quả thực là rồi việc? Vừa nghe được Tiêu Tân xảy ra chuyện, liền lập tức vận dụng quan hệ của người nhà, đem hắn cứu ra khỏi trại tạm giam. Không nghĩ tới hắn lại có thái độ này, một chút thành ý cảm ơn đều không có. Sớm biết như thế, bản thân cần gì phải chịu khổ, cho hắn ngồi trong ngục vài ngày ném đầu khổ, tốt nhất là bị các tên tội phạm đánh thành đầu heo.

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên.

Mộ Dung Thanh Tư lấy chiếc di động 3G trong bóp ra, nhấn cái nút, trên màn hình hiện ra hình ảnh của biểu muội Hoa Phi Nhi, đồng thời âm thanh truyền đến có chút vội vàng.“Biểu tỷ, người quái dị được cứu chưa?”

“Đã ra ngoài!” Mộ Dung thanh tư liếc Tiêu Tân trên ghế, tức giận trả lời.

“Các người vào thành phố chưa? Hắn bây giờ có sao không?” Phi nhi truy hỏi.

“Hắn đang ở bên cạnh ta!” Thấy được bộ dạng nhà nhả của Tiêu Tân, Mộ Dung Thanh Tư hận không thể một cước mà đá hắn rớt xuống xe. Nhưng mà, hiện tại đã không thể đuổi hắn được nữa rồi, nếu không tiểu biểu muội không giận mình mới lạ.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung thanh tư nói tiếp: “Tiểu nha đầu đừng có gấp, chúng ta sẽ lập tức đến ngay.”

“Biểu tỷ xấu xa, ai sốt ruột, người ta chỉ tùy tiện hỏi thôi? Ta có chút việc, cúp máy đây!” Tiểu biểu muội lè lưỡi trên màn hình, lập tức cắt liên lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gió Lốc.

“Tiểu nha đầu chết tiệt!” Mộ Dung thanh tư khẽ quát. Quay lại thấy ánh mắt của Tiêu Tân cười cười nhìn mình, nhìn không được liếc mắt một cái, cắt đi động vào bóp, khởi động lại chiếc xe.

Tiêu Tân thu lại ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung lão sư, chuyện lúc nãy thật sự cảm ơn cô!” Trước luôn là hắn cứu người khác, bây giờ hắn lại được người khác cứu, trong lòng rất cảm động.

Nghe ra được thành ý trong giọng nói của đối phương, tâm tình Mộ Dung Thanh Tư nhất thời tốt lên, nhưng miệng vẫn đề ý như cũ, không dễ dàng buông tha: “Cảm ơn ta cái gì? Chỉ là thấy một quả trứng gà trôi trên con rạch, thuận tay nhặt lên, không ngờ lại gặp phải trứng thối, làm bẩn đôi tay của mình, thật sự hối hận.”

Nhìn lại trên người mình, Tiêu Tân không khỏi cười gượng. Đạo qua một vòng trong đồn cảnh sát, ra ngoài người hắn quả thật rất bẩn. Lại nghe đối phương nói như thế, cả người thật sự cảm thấy nhột nhạt.

“Thực xin lỗi, đã làm bẩn xe của cô.” Tiêu tân ngưng ngừng gãi đầu. Khi hắn ra ngoài đã thay lại quần áo, nhưng không biết quần áo khi nào lại dính vết bẩn.

“Trời ạ, xe của ta!” Mộ Dung thanh tư phát ra một tiếng thét chói tai, nhưng lập tức nghĩ đến việc gì phát tay: “Quên đi, đã bẩn. Sau khi về đành phải tẩy rửa lại vậy!”

Tiêu tân còn tưởng rằng đối phương sẽ bắt hắn chùi rửa lại chiếc xe, không nghĩ tới được buông tha dễ dàng như vậy. Xem ra cô giáo xinh đẹp này miệng cứng nhưng mềm lòng, sau này phải báo đáp tốt cho người ta mới được, mời khách, ăn cơm, uống nước, xem phim, hoặc là mua lễ vật, bất luận thứ gì làm cho đối phương có thể hài lòng.

Không bao lâu, chiếc xe tiến vào “Quý tộc trang viên”, dừng lại trước cửa Hoa phủ. Không đợi hai người xuống xe, cửa lớn đã mở ra, bên trong thoát ra một bóng dáng xinh đẹp, không phải Hoa Phi Nhi thì là ai?

“Biểu tỷ, người quái dị, hai người đã về rồi!”

Hoa phi nhi hôm nay ăn mặc rất đáng yêu, mái tóc màu nâu uốn xoắn trên trán cài một chiếc kẹp tóc hình kitty màu hồng nhạt, cân xứng với chiếc váy màu lam nhạt, trên eo cũng mang một chiếc thắt lưng mỏng cùng màu, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh ngày trước. Xem ra, tiểu nha đầu càng ngày càng có xu hướng biến thành một thực nữ.

Mộ Dung Thanh Tư đứng tại cửa vỗ cái đầu nhỏ của tiểu nha đầu một cái, cầm tay đi vào trong nhà.

Hoa phi nhi quay đầu hướng Tiêu Tân lè ra cái lưỡi hồng, giọng nói trách mắng: “Người quái dị, không phải người rất có năng lực sao? Lúc này lại chịu khổ a!”

Nghe được lời ấy, Mộ Dung Thanh Tư đứng bên trên chọc: “Tiểu nha đầu người còn châm chọc. Thế ai khi nghe hắn bị bắt, liền gấp lên giống như khi?”

“Nói vậy, chị mới giống khi!” Mặt Hoa Phi Nhi ửng hồng, luồn tay xuống nách Mộ Dung Thanh Tư chọc lét.

Mộ Dung Thanh Tư tất nhiên đã sớm chuẩn bị, buông bàn tay nhỏ bé của tiểu muội ra, lách người vào phòng khách. Hoa phi nhi không bỏ qua, lập tức theo vào. Trong phòng khách lập tức truyền đến từng tiếng cười cùng những trận đùa giỡn.

Tiêu Tân đứng phía sau cười không nói gì, trong lòng sinh ra cảm giác ảm áp. Có nhà cảm giác thật sướng a!

“Tiểu Tiêu, người tới rồi!” Một giọng nói dịu dàng vang lên từ phòng khách, chính là nữ chủ nhân của Hoa gia: Hạ Uyển Như. Vị mỹ phụ trung này làm người ta có thấy luôn có vẻ lịch sự, biết kiềm chế cảm xúc, hoàn toàn ngược lại với đứa con gái hoạt bát.

Tiêu Tân định vào nhà, lại bị Hoa Phi Nhi đuổi tay ngăn lại, giọng nói trách mắng: “Heo bần, trông một thân người nhếch nhác như vậy. Nhanh tắm rửa, bằng không người không được vào nhà.”

Mộ Dung Thanh tư lập tức bắt lỗi trong lời nói của tiểu cô nương: “Người không cho hắn vào nhà, thế nói hắn đi đâu tắm rửa? Chẳng lẽ đứng bên ngoài tắm?”

Ách! Khuôn mặt Hoa Phi Nhi lập tức đỏ bừng, chu cái miệng nhỏ nhắn hướng đến mẫu thân kháng nghị: “Mẹ, biểu tỷ ức hiếp con!”

Hạ uyển như đem nữ nhi ôm vào lòng, hiện ra vẻ ôn nhu, đối với việc làm nũng của nữ nhi lại càng yêu mến. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, đã có một thời gian ngắn Hạ Uyển Như không quá chú ý đến Tiêu Tân, lúc này ánh mắt lại dừng trên người đối phương, trong lòng lại thấy hiếu kỳ. Dung mạo thanh niên này rõ ràng rất xấu xí, sao chỉ có vài ngày không gặp lại biến đổi lớn như thế. Ngoại trừ làn da đen có phần thô ráp, khuôn mặt đã không còn chỗ nào bất ổn. Thấy nữ nhi có bộ dáng thẹn thùng, trong lòng nàng sinh ra một tia nghi ngờ và lo lắng

Hạ uyển như để lại mối nghi ngờ trong lòng, nhẹ nhàng phân phó: “Tiểu Tiêu, người đi theo Vân đi tắm rửa thay đổi quần áo đi.”

Thấy Tiêu Tân đi theo Vân đi lên lầu, Hạ Uyển như hướng tới cháu họ hỏi lại sự tình không may của Tiêu Tân, đôi lông mi từ từ nhíu lại.

Không lâu sau, Tiêu Tân từ trên lầu bước xuống, ánh mắt mọi người nhất thời sáng rực.

Hắn vẫn như thế, nhưng thân hình lại như có thêm đường nét, ánh mắt sáng ngời, thân hình cao to lực lưỡng, lại mặc thêm bộ y phục làm tăng lên khí chất bất phàm, tràn ngập anh khí. mỗi người đều nói, nữ nhân mười tám lần thay đổi, tên Tiêu Tân này là người như vậy! Thật đúng với một câu ngôn ngữ: Ba ngày không thấy, nhìn lại đã thấy khác xưa.

“Biểu tỷ, ánh mắt của tỷ thật không tệ, quần áo do tỷ chọn đúng là rất vừa người!” Hoa phi nhi nhìn không được khen.

“Đó là đương nhiên! Không biết biểu tỷ người là ai à.” Tên mặt Mộ Dung Thanh Tư hiện ra vẻ hớn hơ khoe khoang, đối với ánh mắt của bản thân hết sức vừa lòng. Cái này gọi là “Người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào trang sức”. Trải qua một phen thay đổi, thần thái và khí chất của Tiêu Tân dường như được thể hiện đầy đủ, chân chính có thể nói là có chút đẹp trai(thua mệnh tí xú =))).

Nghe được lời khen của hai tỷ muội, lòng tự tin trong lòng Tiêu Tân bạo tăng. Vừa rồi, hắn soi gương trong phòng tắm, cũng rất hài lòng về hình dáng của mình.

“Người quái dị, người đối bụng chưa?” Hoa phi nhi dịu dàng nói, biểu thị rất quan tâm.

Tiêu Tân còn chưa trả lời, đã nghe Mộ Dung Thanh Tư đứng bên xen vào: “Ta nói phi nhi biểu muội, sao người còn gọi hắn là người quái dị? Hắn là thầy giáo của người, tiểu hài tử cần phải học được sự lễ phép.”

Cặp mắt to của Hoa Phi Nhi chớp nháy, cười khanh khách nói: “thật ngại, chỉ là thói quen! Nếu không sau này ta sẽ gọi hắn là suất ca đi!” Nói xong, nàng thật sự hướng đến Tiêu Tân hô vài tiếng “suất ca”, giọng nói ngọt ngào khiến người khác nhũn xương.

Nghe được hai cách xưng hô kế tiếp nhau, Tiêu Tân sờ sờ cái mũi, không nhịn được nở nụ cười. Tục ngữ nói “Ba nữ nhân hợp lại có thể thành rạp hát”, nhưng chỉ cần hai tỷ muội trước mắt này, cũng đã đủ thành một cái sân khấu!

Thấy ba người nói chuyện sôi nổi, trong mắt Hạ Uyển Như hiện lên một chút ưu buồn. lát sau, nàng đem ánh mắt chuyển đến Tiêu Tân, đột nhiên nói: “Tiểu Tiêu lão sư, mới từ trong kia đi ra, việc học tập của người chắc bị chậm trễ a?”

Trong lòng Tiêu Tân sửng sốt, lập tức hiểu được ý từ biểu tình cùng lời nói của đối phương.

“Cám ơn bá mẫu quan tâm. Chuyện này đã làm chậm trễ không ít thời gian, ta lập tức trở về trường học ngay!” Sắc mặt Tiêu Tân không đổi, làm cho người khác thấy không có gì không ổn.

“Tiểu ca, ăn cơm rồi hãy đi!” Hoa phi nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, vẫn nũng nịu giữ lại.

Liếc nhìn Hạ Uyển Như một cái thật sâu, trên mặt Tiêu Tân lộ ra vẻ lạnh nhạt, sau đó hướng Hoa Phi Nhi mỉm cười nói: “Ta sẽ không quấy rầy. Trên đường trở về ký túc xá, vài huynh đệ đã gọi điện thoại hẹn ta dùng cơm chiều.”

Nói xong, ánh mắt hắn chuyển đến Mộ Dung Thanh Tư, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung lão sư, cảm ơn sự giúp đỡ của cô, cả bộ quần áo nữa, hôm nào gặp lại ta sẽ đặc biệt cảm tạ.”

Nói xong, Tiêu Tân hướng mọi người vẫy tay, xoay người tiêu sái rồi đi.

Đã chưa xa, một chiếc xe BMW màu đỏ theo tới. Cửa kính xe kéo xuống lộ ra khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thanh Tư.

“Lên xe, ta cùng người trở về trường học!”

Trong lòng Tiêu Tân phát ra một vài tia tình cảm ấm áp, nhưng vẫn hướng đối phương phát tay, lạnh nhạt nói: “Mộ Dung lão sư, cô đi trước đi! Ta bị nhốt trong sở cảnh sát một ngày, ta thấy bản thân nên tự đi lại một chút để có thể hít thở không khí.”

Mộ Dung thanh tư muốn nói gì lại thôi, không tiếp tục kiên trì. Trong ánh mắt của đối phương nàng đã nhìn thấy sự kiên định, không khỏi thở dài một hơi.

Nhìn chiếc xe chạy như bay về phía trước, Tiêu Tân vẫn tiếp tục đi. Lúc này, trong lòng hắn rất thoải mái, không hề để sự cự tuyệt của Hạ Uyển Như ở trong lòng. Hắn hiểu được lòng quan tâm của cha mẹ đối với con cái, cách làm của nàng không sai, bất quá là nhìn nhầm đối tượng có phần xem nhẹ hắn. Về phần tiểu nha đầu Phi nhi, vốn không cùng con đường với hắn, chỉ có thể phụ thuộc vào duyên số sau này gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thành Thị Tội Ác

Bầu trời xám xịt, nhiều mây nhưng không mưa.

Rời khỏi Hoa phủ, Tiêu Tân đi dọc trên đường cái một lát, ánh mắt dần dần giãn ra. Hắn là một người có tâm tình rộng lượng; mỗi tình đầu thất bại, chạy trốn khắp nơi, khuôn mặt bị hủy, trải qua nhiều đã kích nghiêm trọng như vậy, một chuyện nhỏ như vậy hắn không thêm để trong lòng.

Nửa giờ sau, hắn bắt một chiếc taxi, theo hướng bệnh viện trong thành phố mà đi. Một ngày không thấy, hai đứa nhóc bọn Tiểu Đông không biết như thế nào rồi, thật sự làm người khác lo lắng.

Xuống xe, Tiêu Tân đến siêu thị cạnh bệnh viện mua một ít đồ ăn và hoa quả. Nhưng khi hắn vào phòng bệnh, lại ngạc nhiên khi thấy chiếc giường số 4 của tiểu Nguyệt lại có một bệnh nhân khác đang nằm.

Tiêu Tân chạy nhanh đến quầy tiếp tân, gấp giọng hỏi: “Y tá, cho ta hỏi bệnh nhân Đỗ Tiểu Nguyệt khoa nội phòng 408 giường số 4 đã chuyển đến nơi nào?”

Y tá sau khi tra lại dữ liệu trên máy tính, trả lời: “Đỗ Tiểu Nguyệt sáng hôm nay đã xuất viện!”

“Người có nhầm lẫn gì không? Đứa nhỏ đó hôm qua còn phát sốt, hôm nay sao có thể xuất viện?” Trong lòng Tiêu Tân đầy nghi ngờ, nhanh chóng hỏi.

Y tá tìm lại một lượt nữa, kết quả vẫn như thế.

Tiêu Tân nhíu mày, lập tức hỏi: “Xin hỏi bác sĩ chịu trách nhiệm của Đỗ Tiểu Nguyệt còn làm việc không? Ta là người nhà của đứa nhỏ, muốn hỏi thăm một chút tình hình.”

May mắn là tên bác sĩ còn chưa hết giờ làm việc, sau khi hỏi Tiêu Tân đã được biết: Đỗ Tiểu Nguyệt quả thật đã xuất viện. Nghe nói đón nàng là hai gã nam tử, tự xưng là ca ca của nàng. Mặc dù bệnh tình của Tiểu Nguyệt còn chưa khá hơn, nhưng tên ca ca kia vẫn nằng nặc đòi xuất viện, đành phải theo ý đối phương làm thủ tục xuất viện.

Tiêu Tân cảm thấy có chuyện không ổn, tiếp tục hỏi: “Nam hài đi cùng Tiểu Nguyệt đâu?”

Bác sĩ nhớ lại một chút, trả lời: “Nam hài kia hình như đi theo bọn họ, về phần sự việc phía sau ta cũng không rõ!”

Tiêu Tân thấy không hỏi được gì có ích nữa, nên cũng không lãng phí thời gian. Hai huynh muội kia không có thân nhân nào, chắc chắn đã gặp phiền toái, bằng không bệnh tình của Tiểu Nguyệt còn chưa khá hơn, không có khả năng xuất viện sớm.

“Bọn chúng cuối cùng đã đi đâu?” Tiêu Tân suy nghĩ một chút, quyết định đến nơi hôm qua đã gặp tiểu Đông, và chân cầu vượt nơi ở của hai huynh muội tìm thử.

Nhưng mà, tại hai nơi này hắn không thu hoạch được gì, không thấy tìm thấy hai đứa nhỏ. Về việc báo cảnh sát, không có khả năng sẽ được việc. Người mất tích được hai tư giờ cảnh sát mới có thể lập án, nhưng loại án này lại rất nhiều, đồn công an cũng chỉ lập hồ sơ, cũng không coi trọng. Trải qua chuyện hôm qua, ấn tượng của cảnh sát với Tiêu Tân là cực kém, mất hết sự tin tưởng, hiện giờ chỉ có tự bản thân đi tìm mới là thượng sách.

Đột nhiên Tiêu Tân nhớ lại một việc. Hôm qua hắn đã giáo huấn hai tên côn đồ là xã hội đen. Nói không chừng là bọn chúng làm. Suy nghĩ đến đây hắn cảm thấy việc này rất có khả năng. Hai tên này xưng là người của Ngũ Long Bang, chính là một thế lực của xã hội đen. Chỉ cần bọn chúng còn ở

gần đây, nhất định sẽ tìm thấy.

※※※※※

Sau lưng sự an bình của một thành phố phồn hoa, luôn luôn tồn tại rất nhiều vết nhơ mà nhiều người không biết. Ví dụ như một ít địa bàn thể lực ngầm kiểu như xã hội đen chính là nơi an toàn để xảy ra một số tội phạm hoạt động. Vì những địa điểm này kín đáo, khó theo dõi, nên vòi của cảnh sát rất khó kéo dài đến những chỗ này.

Tiêu Tân đi xung quanh để tìm kiếm hai huynh muội Tiêu Đông, nhưng không biết dưới chân mình là thiên hạ của người khác. Vào lúc này, cách hán chưa đến 100 mét ở chỗ đoạn đường ngầm bỏ hoang, đang có một giao dịch đen tối.

“Lão Đại, đây là tiền của tháng này.” Một gã côn đồ có chiếc răng vàng lấy ra một xấp tiền, cung kính đưa đến trước mặt một nam tử da đen. Suy nghĩ nhon kia quả thực không tệ, lại có thể bên trong một đường ngầm bỏ hoang thiết lập ra hang ổ của Ngũ Long bang.

Hắc nam tử này là Đàm Phong bang chủ Ngũ Long bang, thân người cao lớn thô kệch, làn da ngăm đen, trên cổ đeo một sợi dây chuyền to bằng vàng, ra dáng một tên nhà giàu mới nổi. Hắn cầm tiền trong tay giao cho một tên đàn em, gật đầu nói: “Àn, tháng này không tệ, nhiều hơn tháng trước 3 phần. Sau này tiếp tục làm tốt.”

“Tạ ơn lão đại.” Tên lưu manh khom người nói.

Tiếp theo, hán làm ra vẻ thần bí nói: “Lão Đại, anh biết tại sao tháng này tiền lại nhiều hơn không?”

Đàm phong kinh ngạc nhìn đối phương một cái, lại nghe tên lưu manh mặt mày hớn hờ nói: “Ta đã nghĩ ra một phương pháp phát tài, chính là lợi dụng một số lượng lớn trẻ nhỏ.”

“A khôn, nói nhanh lên một chút! Nếu ngươi có tài, có thể cống hiến kế sách giúp bản bang phát triển, ta cho ngươi làm quân sư.” Có cách kiếm tiền tốt, ánh mắt Đàm Phong lập tức sáng ngời.

Mặt mày tên lưu manh a Khôn lập tức hớn hờ, tiếp tục nói: “Thủ hạ của ta sở hữu 35 đứa bé, dựa theo cách trước kia mỗi ngày kiếm nhiều nhất cũng chỉ là 2000 tệ, vận khí tốt cũng không đến 3000. Khấu trừ phí cho bọn họ, nguồn thu vào thực quá ít. Nhưng hôm nay ta phát hiện ra một cách kiếm tiền, có thể đặc biệt kiếm nhiều tiền, nguồn tiền như nước.”

Tạm dừng, nuốt ngụm nước miếng, hán tiếp tục nói: “Có đứa bé tên Tiểu Nguyệt, đã phát sốt hai ngày nay, cuối cùng có người gấp được đưa vào bệnh viện, trả cho nó 2000 tệ tiền viện phí. May mắn hôm nay sáng nay ta đã phát hiện được, nhanh chóng bắt xuất viện, lập tức có được 1800. Lão Đại người nghĩ xem, nếu đem lợi dụng tất cả ba mươi lăm đứa nhỏ, nghĩ biện pháp lừa tiền, một ngày tùy bình thường cũng có thể kiếm ngót ngét một vạn. Nếu vận khí tốt, có thể nhiều hơn. Ngoài việc giả bệnh, những cách tương tự còn rất nhiều. Ví dụ như giả đâm xe, đứt tay hay chân, chỉ cần chúng ta làm cho hợp lý, tiền sẽ đếm không hết.”

Nói tới đây, hán cảm thấy ý tưởng vẫn chưa hết, tiếp tục bổ sung: “Mấy ngày này, ta luôn suy nghĩ. Kỳ thật, ngoài việc bảo kê ra, Ngũ Long bang chúng ta còn rất nhiều tiềm lực có thể khai thác. Không thể cứ mãi thu phí bảo kê, nên mở ra các loại hình làm ăn khác, phát triển toàn diện. Ví dụ đến gần trường học mở một số loại công việc, kiếm cơ hội ở những người già về hưu. Mặt khác, chúng ta có thể không cần đi mãi trên con đường xã hội đen, tương lai có thể thành lập công ty……”

Nói xong lời này, trong lòng tên lưu manh đầy chờ đợi hướng về lão đại của mình, thấy ánh mắt của đối phương chứa sự vui mừng, nhanh chóng móc ra một gói thuốc lá, cẩn thận mời lửa, cung kính nói: “Lão Đại, người thấy ý tưởng của ta như thế nào?”

“Ý tưởng này không tệ! A khôn, sau này ngươi chính là quân sư của bản bang!” Đàm phong rất là vừa lòng gật đầu, dùng sức vỗ vai A Khôn. Đúng lúc này, theo một tiếng bước chân gấp gáp, một tiểu nam hài chạy tới.

“Tên răng vàng, muội muội của ta gần chết! Tên khốn nạn nhà ngươi! Ta muốn liều mạng với ngươi!” Người tới chính là tiểu Đông. Thấy tên lưu manh a Khôn, lập tức không cần suy nghĩ, trong tay nắm một vật được mài nhon như chiếc răng, hướng đối phương đâm tới.

Nhưng Tiểu Đông còn chưa lại gần, lập tức bị một tên đứng cạnh đánh ngã.

“A khôn, sao lại thế này? Ngay cả một đứa nhỏ cũng quản không được à!” Đàm Phong cau mày đem ánh mắt mang một tia nghi ngờ chuyển đến A Khôn

A khôn nhanh chóng giải thích: “Lão Đại, thằng nhỏ này chính là ca ca của Tiểu Nguyệt. Chắc là tại ta đem tiểu muội của hán ra khỏi bệnh viện, nên nhất thời trong lòng nghĩ quẩn. Ngài cứ việc yên tâm, tiểu tử này chắc đang ngứa da, bị đánh một trận chắc sẽ không còn vẩn đề gì.”

.

Thân là bang chủ, đối với những việc nhỏ như thế này, Đàm Phong tất nhiên sẽ không chú ý: “Về sau những công việc này sẽ do ngươi quản, ngàn vạn lần không được xảy ra sơ xuất.”

“Tạ ơn lão đại rất nhiều!” Về mặt a Khôn rạng rỡ, hai chiếc răng vàng lấp lánh dưới ánh đèn.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một cái một giọng nói trầm thấp: “Các vị, chào buổi tối!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trùng Tri

Đi tới chỉ có một người, hơn nữa lại che mặt. Đàm phong lặng lẽ đánh mắt cho một tên thuộc hạ có ý bảo ra ngoài trông chừng. Chỗ này là nơi bí mật, sao lại bị người khác phát hiện, người này lại không rõ lại lịch, có thể là địch thủ không khéo sẽ bị cắt đứt mọi đường làm ăn.

Người tới chính là Tiêu Tân. Hắn chậm rãi lại gần, đột nhiên tung ra một quyền hạ ngực một tên thuộc hạ của Ngũ Long bang. Vừa rồi, khi hắn tìm kiếm chung quanh đây còn chưa thu hoạch được gì, thân ảnh tiểu Đông đột nhiên xuất hiện, vì thế hắn đi theo sau tới.

“Người là ai?” Đàm phong hỏi, ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác.

Tiêu tân cũng không trả lời, sắc mặt lạnh lùng ra mệnh lệnh: “Thả đứa bé ra.”

Tên thuộc hạ kia tất nhiên sẽ không nghe lệnh của hắn, ngược lại còn bồi cho tiểu Đông một cước.

“Người tm.....?” Tên thuộc hạ kia đang muốn mở miệng mắng to, thì trên đùi phải truyền đến cảm giác đau nhức. Ngay sau đó thân thể lập tức bay lên trời, té mạnh trên mặt đất.

Đàm phong nhất thời chấn động. Vừa rồi, hắn chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh của người kia lóe lên, còn chưa kịp phản ứng, thuộc hạ của mình đã bị đánh ngã nằm dưới đất, nam hài lì lợm kia cũng bị hắn cứu đi.

“Chân của ta gãy rồi!” Tên thuộc hạ kia nằm trên mặt đất la lớn lẫn lộn, đau đến toát mồ hôi lạnh. Tiêu Tân đã dùng một cước đã gãy chân của hắn thành mười khúc, cho dù được chữa trị kịp thời, cũng không có cách nào hồi phục như trước, nửa đời còn lại hắn chỉ có thể di chuyển bằng xe lăn.

“Ngũ Long Bang chúng ta đã đắc tội gì với huynh đệ, sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy?” Đàm phong lớn tiếng hỏi, dưới ánh đèn mờ ảo khuôn mặt trông có vẻ rất dữ tợn. Thân bang chủ Ngũ Long Bang, hắn không thể để người khác làm càng như thế. Nơi này cũng có hơn hai mươi mấy thuộc hạ, người đông thế mạnh hắn không việc gì phải lo. Muốn đứng vững trên giang hồ, thứ nhất phải dựa vào thực lực, thứ hai là huynh đệ, solo có thể đánh không lại, nhưng đối phương cũng không thể đánh lại với nhiều người.

“Tiểu đông, người mau ra ngoài đi, đừng có đi quá xa. lát sau ta sẽ gặp người.” Tiêu tân hướng tiểu Đông dặn dò, lại nói nhỏ thêm thứ gì đó vào tai đứa nhỏ.

Tiểu đông nghe được lời Tiêu Tân, sắc mặt lập tức vui mừng, nhỏ giọng nói: “Đại ca ca, anh phải cẩn thận.” Nói xong, thân hình nhỏ bé chạy vội đến miệng đường ống ngầm chui ra ngoài.

Thấy Tiểu Đông an toàn rồi đi, Tiêu Tân yên lòng. Chỉ ở trong trại giam một khoảng thời gian ngắn, tâm tình của hắn đã trở nên cứng rắn dị thường, đối với tương lai phía trước của bản thân đã có một ít định hướng. Trên thế giới này, chỉ có cường giả chân chính, mới có thể được người khác tôn trọng. Cái này gọi là pháp luật đạo đức, khuôn phép chỉ dành cho những kẻ yếu.

“Người tên gì? Ngũ Long bang có quan hệ gì với người?” Tiêu Tân lạnh giọng nói.

“Người -- nghĩ muốn -- làm gì?” Thấy ánh mắt đối phương dừng lại trên người mình, Đàm Phong cảm thấy trái tim như bị đình chỉ, nói chuyện cũng lắp bắp. Lúc này, trong lòng hắn sinh ra một cảm giác kinh sợ: Đối phương tuy rằng chỉ có một người, nhưng mọi người nơi đây cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của hắn. Vô luận có phản kháng hay không đều gặp phải tai ương.

Tên rằng vàng a Không thấy tình thế không ổn, ở phía sau thấp giọng nhắc nhở Đàm Phong: “Lão Đại, để các huynh đệ cầm chân hắn, chúng ta nhân cơ hội trốn đi.”

Tất nhiên Đàm Phong cầu còn không được. thấy Đàm Phong gật đầu, A Khôn hét lớn: “Các huynh đệ, đừng nói lời vô nghĩa với hắn. Mọi người cùng nhau tiến lên đập chết tiểu tử này.”

Đám thủ hạ chính là những tên tiểu đệ đáng thương, bản thân sắp chết lại không biết mình đã thành vật hy sinh, ngu ngốc bán mạng cho tên bang chủ. Nghe được lời kích động của a Khôn, cùng rút vũ khí đeo bên hông tiến lên vây Tiêu Tân vào giữa.

Hôm nay tuy là lần đầu tiên Tiêu Tân đối mặt với nhiều địch nhân như vậy nhưng trong lòng hắn không chút nào nao núng. Hắn từ nhỏ tập võ, nên rất tự tin đối với võ công của bản thân, gần đây lại có thêm dị năng, tuy chưa thể khống chế tùy ý, nhưng chỉ cần dựa vào lực lượng kinh người trong hai năm

đám, hấn cản bản không đem đám ô hợp này để vào mắt.

Ngay tức khắc, tiếng đánh nhau vang lên liên tiếp, theo đó là những tiếng la hét thảm thiết. Người bật mặt ra tay chưa đến một phút đã đánh ngã hơn một nửa trong số hai mươi mấy tên tiểu đệ, trong lòng Đàm Phong thầm kêu không ổn.

“Lão Đại, còn không mau đi!” A Khôn phía sau hét lên một tiếng, nhanh chân chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn.

Đàm phong khom dấm chậm trễ, nhanh chóng chạy theo A Khôn đến chỗ hấn đã nói. Nhưng mà bọn họ tuyệt đối không ngờ, phía trên miệng đường ống ngầm đã bị một vật nặng chặn lại.

“Nguy rồi, mặt trên bị chặn bởi một vật nặng, không đẩy ra được.” A khôn lớn tiếng la lên, sắc mặt trắng bệch. Hấn tự cho mình thông minh, nhưng không ngờ tới đối phương đã chặn mất đường lui.

“Làm sao bây giờ?” Đàm phong nhất thời kinh sợ. Lúc này, cách đó không xa tiếng đánh nhau nhỏ dần, qua thêm một lát, đám tiểu đệ toàn quân đã bị tiêu diệt. Trời ạ, hai mươi mấy người không chống đỡ nổi đến ba phút, tên kia là thần thánh phương nào? Ra tay thì cực kỳ tàn nhẫn, giống như ma quỷ.

Ánh mắt a Khôn xoay tròn, lập tức có chủ ý: “Phải chạy thẳng về phía trước mới có đường sống. Bên trong cái hắc động, hấn nhất định sẽ không truy tới đó.”

Vì thế, bọn họ men theo con sông, hướng về nơi đen tối phía trước chạy như điên. Nhưng hai người chạy còn chưa được bao xa, sau lưng lại truyền đến con đau nhức, đồng thời nghe được một giọng nói lạnh lùng -- “Từ hôm nay trở đi, trên thế giới sẽ không còn tồn tại cái tên Ngũ Long Bang.”

※※※※※

Lúc Tiêu Tân quay lại kí túc xá đã là mười giờ tối. Bên trong chỉ còn một người là Mạnh Hiểu Dương. Vị phóng viên tương lai này làm việc không giống những người khác, hấn đang ngồi trước computer chiến đấu kịch liệt.

“Lão Đại, sao hôm qua ngươi không quay về?” thấy Tiêu Tân đi vào, Mạnh Hiểu Dương thuận miệng hỏi.

Tiêu Tân đang nghĩ một lý do để biện hộ, không ngờ Mạnh Hiểu Dương đang ngồi máy tính quay đầu lại, vẻ mặt mờ ám: “Lão Đại, nhanh thành thật nói ra, có phải ngươi đi đánh mảnh lè đúng không? Ăn bận quần áo này thì chắc hấn không sai!”

Tiêu tân bị đối phương hỏi đến mù mờ, lại nghe Mạnh Hiểu Dương tiếp tục: “Ngươi còn không thừa nhận! Vừa rồi, ta nhận được hai cú điện thoại tìm ngươi, do hai nữ sinh khác nhau gọi đến. Giọng nói rất ngọt ngào, chắc chắn là mỹ nữ, điểm phúc của ngươi thật sâu đó!”

Việc này cũng đúng a! Mỹ nữ? lại còn hai người! Trong đầu Tiêu Tân hiện lên hai dấu hỏi, chưa nghĩ ra được đáp án. Hoa phi nhi, Hà Viên Tuyết, hay là Mộ Dung lão sư? Hoặc là.....

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, mạnh hiểu dương cầm lấy microphone hỏi một câu, sau đó lại kêu lên: “Lão Đại, có một mỹ nữ gọi đến!”

Tiêu tân tiếp nhận microphone mới alo một tiếng, bên trong truyền đến một tiếng nói: “Tiêu tân, ta là Hà Viên Tuyết, sao hôm nay ngươi không đi học?”

“Này!” Tiêu tân trầm ngâm một chút, không biết trả lời thế nào cho phải, đành nói dối: “Nga, có một bằng hữu cần ta giúp đỡ nên hôm nay ta không tới. Ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Âm thanh trong điện thoại của Hà Viên Tuyết vẫn ngọt ngào như cũ, ôn nhu nói: “Cũng không có chuyện gì? Chỉ tùy tiện hỏi thôi. Đúng rồi, nhắc lại cho ngươi nhớ, hôm nay là thứ hai, buổi dạ tiệc hôm thứ sáu ngươi đừng quên, bây giờ rưỡi chính thức bắt đầu, phải có mặt trước nửa tiếng.”

Tiêu tân thuận miệng đáp ứng, thấy không còn gì để nói, hướng đến đối phương tạm biệt một tiếng, sau đó cúp máy.

“Hừ, Tiêu Tân đáng chết, lại dám cúp điện thoại của ta. Lời ta nói còn chưa xong cơ mà!” Ở đầu bên kia của điện thoại, Hà Viên Tuyết tức giận dầm chân, phần nộ nửa ngày, cũng đành phải cho qua.

Nói chuyện điện thoại xong, Tiêu Tân không để ý đến sự trêu chọc của Mạnh Hiểu Dương, cầm khăn và xà phòng đi tắm. Buổi chiều đã tắm qua ở Hoa Phù, nhưng là sau đó lại vận động nhiều, ra một thân mồ hôi. Hấn cuối cùng hạ thủ lưu tình, Ngũ Long bang không chết người nào, nhưng toàn bộ đều bị hấn đánh tàn phế, không thể tiếp tục làm việc ác. Sau đó hấn còn tốn một ít công phu, lần nữa đem Tiểu Nguyệt vào bệnh viện, đưa cho Tiểu Đông ít tiền để chiếu cố, còn hiểu rõ hơn một chút về hai đứa nhỏ. Về phần sau này an bài cho hai đứa nhóc như thế nào, chỉ có thể chờ Tiểu Nguyệt tỉnh lại!

Tắm rửa xong, hấn đang chuẩn bị lên giường đọc sách, chuông điện thoại lại vang lên.

“Lão Đại, ngươi bắt máy đi! Nhất định là của ngươi a.” Mạnh hiểu dương mười phần khẳng định.

Tiêu tân cầm lấy microphone, quả nhiên là tìm hấn, nhưng khi nghe xong được hai câu, khuôn mặt hấn lại lộ ra vẻ lãnh đạm.

Chương 27: Vườn Trường Kỳ Nhân

Hạ Uyển Như là người thứ hai gọi điện tới, làm Tiêu Tân có chút ngoài ý muốn.

“Tiều Tiều lão sư, ta là Hạ Uyển Như. Không biết bây giờ cậu có thể nói chuyện cùng ta hay không? Ta muốn nói chuyện một mình với cậu.” Giọng nói Hạ Uyển Như vẫn nhẹ nhàng như cũ.

“Có chuyện gì thì nói luôn trong điện thoại đi?” Tiêu Tân hít sâu một hơi, tận lực kiềm chế giọng nói của mình cho bình tĩnh.

“Vây cũng được!” Dường như Hạ Uyển Như đã sớm đoán được phản ứng của Tiêu Tân, nói tiếp: “Tiều tiêu, chuyện hồi chiều ta thật sự có lỗi, ta thấy có việc cần giải thích với cậu.”

Tiêu Tân lạnh nhạt: “Bá mẩu, người quá khách khí rồi! Bà là chủ, có quyền quyết định có việc thuê ta làm gia sư cho con gái bà hay không. Về phần cảm giác của ta, bà không cần quá chú ý.”

Hạ Uyển Như nghe được từ trong giọng nói của Tiêu Tân có một tia oán giận, không khỏi thở dài một hơi: “Ta là mẹ của Phi Nhi, tất cả chuyện này là việc cần thiết, hy vọng cậu có thể hiểu được.”

Hiển nhiên thái độ của Tiêu Tân càng lạnh nhạt: “Ta hiểu được, cũng không ý kiến gì. Nếu kết cục của chuyện này đã được định, bá mẩu không cần phải nhiều lời!”

Những lời này đã làm cả cuộc nói chuyện trở nên vô nghĩa, Hạ Uyển Như á khẩu không nói được gì nữa

Nói chuyện điện thoại xong, Tiêu Tân trở lại giường đọc sách, lập tức đem chuyện vừa rồi để sau lưng. Thân là thầy dạy kèm tại nhà, hẳn chưa có ý gì với Hoa Phi Nhi. Chỉ là vì Hạ bá mẩu này chỉ dựa vào cảm giác mà đã lập tức cự tuyệt hẳn, thật làm cho người khác thất vọng. Quên đi, sự tình đã qua, không nên phiền lòng. Hay cho câu nói kia: ta được là do số mệnh, không được là do hạnh phúc, bỏ qua ta là tổn thất của các người.

※※※※※

Sáng hôm sau, Tiêu Tân vẫn như cũ rời giường lúc 6h sáng, mặc đồ thể dục, ra ngoài luyện công. Ba tên bạn cùng phòng vẫn nằm trên giường thờ ơ, tiếng ngáy vang lên liên tiếp.

Đại học Z có diện tích rất lớn. Mỗi lần Tiêu Tân tập luyện buổi sáng đều chạy ở sân thể dục vài km, sau đó tìm một nơi yên lặng để luyện quyền. Hôm nay lại cực kỳ quái lạ, trên sân thể dục có không ít gương mặt xa lạ. Hỏi một chút mới biết được là cuối tuần toàn trường sẽ mở một đại hội thể thao. Vì muốn lấy được vị trí tốt, nên những học sinh này làm nóng thân thể một chút để khôi phục lại trạng thái của bản thân. Đương nhiên, việc muốn tranh tài trong đại hội thể thao có một nguyên nhân rất quan trọng là lúc đó sẽ có rất nhiều MM ở bên cạnh cổ vũ a, có thể đạt được vị trí đầu thì tuyệt đối sẽ rất cool a! Nói không chừng còn có thể thu hoạch được một hoạch được một vườn tình yêu.

Trên sân thể dục có rất nhiều người, Tiêu Tân không muốn chen chúc, vì thế hắn chạy bộ bên ngoài rìa của sân tập. Lúc này đang đầu thu, đêm qua lại có gió to, trên lối mòn của sân trường được phủ đầy lá rụng, dẫm lên trên có cảm giác xộp xộp. Mặt trời lúc này còn chưa mọc, không khí trong rừng tít tít rất mát mẻ, khi hít thở tạo cảm giác rất sáng khoái.

Tiêu Tân chạy trên đường mòn một lát, cảm thấy thân thể hơi có chút nóng lên, vì thế từ từ dừng chân lại. Lúc này, hắn phát hiện đang ở một nơi rất xa lạ, trước đây chưa từng tới, không biết có phải khu vực thuộc học viện? Giương ánh mắt quan sát, thật sự là một nơi xinh đẹp. Miếng đất trước mặt lộ ra một cái hồ nhỏ chừng 1 mẫu, mặt hồ trong vắt như gương, sáng sớm gió nhẹ lướt qua làm nổi lên vài gợn sóng; Hai bờ hồ đều làm hai hàng liễu rủ phát phơ, mặc dù không có lá xanh, nhưng lại dạt dào ý thu.

Tiêu Tân nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ vài nơi xa xa có thấy thấp thoáng vài bóng người, những vùng phụ cận không có người quây rầy, trong lòng không khỏi mừng thầm. Tiêu Tân không thích mặc áo khi luyện quyền, vì thế cởi áo khoác làm lộ ra bộ ngực cường tráng, tức thời thân thể to lớn hướng đến một cây liễu xuất quyền.

Các quyền pháp gia truyền, Tiêu Tân vẫn thích nhất là nam quyền, giống Vĩnh Xuân quyền và Thái Lý Phạt quyền đều được hắn luyện rất tốt, về phần quyền pháp bên ngoài, ví dụ như Thiếu Lâm trường quyền, ngũ tổ quyền hắn cũng có học sơ qua. Trước đây lúc còn đi học, có vị sư phụ là cao thủ cước pháp, tiêu tân học tập với đối phương nửa năm, cuối cùng ở cước pháp cũng có chút thành tựu.

Hôm nay, Tiêu Tân luyện tập là một bộ nam quyền. Phòng theo đặc điểm và sở thích của bản thân, hắn tổng hợp tất cả quyền pháp học được sau đó lại sáng tạo cải biến, thành một loại phù hợp cho bản thân. Đương nhiên, loại quyền pháp này của Tiêu Tân không thể đủ tiêu chuẩn để lập môn phái, nhưng trong giới cao thủ trẻ tuổi của gia tộc coi như là nổi tiếng.

Đem bộ quyền pháp đánh ra, mười phần uy lực và mạnh mẽ. Tiêu Tân không còn cố ý che dấu lực đạo nữa, uy lực của quyền được xuất ra mạnh mẽ hơn bình thường gấp mấy lần.

Đang lúc tiêu tân tăng tốc độ ra quyền, đột nhiên trước mặt xuất hiện một người. quyền xuất ra như điện, hần căn bản không thu về được, mắt thấy nắm tay sắp đánh lên người đối phương, thân hình người này đột nhiên loáng lên một cái, tiến sát bên cạnh người Tiêu Tân. Ngay sau đó, Tiêu Tân cảm thấy mình bị đối phương túm lấy ném lên, lập tức dang vãn giá vũ bay ra ngoài .

“Đánh đồng!” Tiêu nghĩ là mình sẽ té rất thảm, nhưng sau khi rơi xuống đất, ngoại trừ có chút đau nhức bên ngoài, còn lại không bị thương tích gì .

Trong lòng Tiêu Tân giật mình, đây là lần đầu tiên hần bị đánh bại sau khi rời khỏi Vũ Giáo. Tất nhiên hần không tự cho mình là thiên hạ vô địch, nhưng bị đối thủ dễ dàng đánh bại như thế, trong lòng cũng có chút bất ngờ. Hần rất rõ tốc độ và lực đạo của quyền vừa rồi, mà đối phương có thể dễ dàng tránh thoát, ngoại trừ tốc độ so với bản thân hần cao hơn, nhất định còn có một ít chiêu thức và bộ pháp độc đáo.

Sau một lúc kinh hoàng, Tiêu Tân nhanh chóng đứng dậy. Giương mắt vừa thấy, cách đó không xa có một lão nhân, tay đang vè chòm râu dài tươi cười nhìn hần. Hiện nhiên, vừa rồi chính là người này đánh ngã mình.

“Vị lão tiên sinh này, vừa rồi thiếu chút nữa vãn bối đã lỡ tay, thật sự xin lỗi!” Tiêu Tân hướng đối phương hành lễ, cung kính nói.

Vị lão giả này mặc một bộ võ phục màu trắng, mặt mũi hiền lành, râu tóc bạc trắng, làm cho người có cảm giác tiên phong đạo cốt. Làm người khác kỳ quái là làn da của lão như trẻ con, sắc mặt hồng nhuận, dường như ở tuổi trung niên, căn bản không thể nhìn ra tuổi tác thật.

Lão giả mỉm cười nói:“Nam quyền của vị tiểu huynh đệ này rất hoa mỹ a! Là cao đồ của gia tộc nào?”

Tiêu Tân gãi đầu, ngượng ngùng nói:“Trước kia ở quê hương có tham gia vào Vũ Giáo, nhưng còn rất kém! Bằng không sao lại không đỡ được một chiêu từ tay của tiền bối.”

Về mặt của lão giả có chút kỳ quái, cẩn thận đánh giá Tiêu Tân:“Nếu cho ngươi thử lại lần nữa, ngươi có chắc kết quả sẽ khác?”

Tiêu Tân hồi tưởng lại lần giao thủ vừa rồi. qua một lúc lâu, mới tự tin nói:“Cho ta một tuần thời gian, nhất định ta sẽ không bại dưới một chiêu này.”

“A, khẩu khí của tiểu huynh đệ cũng không nhỏ!” Lão giả mỉm cười nói.

Tiêu Tân vừa rồi nói như vậy cũng không phải là nói khoác . Trong thời gian ở Vũ Giáo, cách học võ của hần rất khác với người khác. Đa số những người khác đều là vui đầu khổ luyện, chú ý vào đầu luyện nên ít đạt được sự tiến bộ. Nhưng mà, Tiêu Tân lại không giống vậy. Mỗi khi học được một bộ quyền pháp, hần luôn ngồi suy nghĩ lại, cho đến khi thấu hiểu từng chiêu thức hần mới chịu bỏ qua. Nói cũng kỳ quái, phương pháp này của hần lại mang đến hiệu quả thật thần kỳ. Tuy thời gian luyện tập ít hơn người khác, nhưng hiểu quả lại rõ rệt, hần tiến bộ cực nhanh.

Tiêu Tân biết rõ vị lão giả này chính là cao thủ đương đại, thân thủ sâu không lường được. Chỉ là một chiêu vừa rồi, muốn phá giải cũng không phải chuyện dễ. Nhưng hần lại cực kỳ tin tưởng thiên phú cùng linh ngộ của mình, nên chỉ nói một tuần.

Chứng kiến bộ dạng hoài nghi của lão giả, trong lòng Tiêu Tân động một chút, bỗng nhiên nói:“Tiền bối, không bằng chúng ta đánh cược.”

“Ngà! Ngươi nói thử xem.” Lão giả có chút hứng thú đáp.

Tiêu Tân thấy đối phương hường ứng, chớp lấy cơ hội rèn sắt khi còn nóng nói:“Nếu sau một tuần ta có thể phá giải chiêu này , tiền bối phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Lão giả hình như hiểu được ý của Tiêu Tân, nhưng không nói ra, mỉm cười nói:“Nếu ngươi không thể phá giải?”

Tiêu Tân lập tức hồi đáp:“Đương nhiên vãn bối cũng sẽ đáp ứng một điều kiện của ngài.”

Lão giả tiếp tục hỏi:“Nội dung điều kiện hai bên như thế nào?”

Tiêu Tân không chút do dự nói:“Đương nhiên sẽ nói sau. Bất kỳ người thắng đưa ra điều kiện gì bên bại phải nghe theo.”

Đột nhiên lão giả cười to lên, nhìn Tiêu Tân một cái thật sâu, tiện thể xoa người.

“Cuối tuần sẽ gặp lại!” Một âm thanh trầm mạnh từ xa truyền đến.

Mắt thấy thân hình lão giả từ từ biến mất, Tiêu Tân đứng như trời trồng tại chỗ. Đột nhiên hần có cảm giác kỳ dị, cái nhìn lúc gần đi của lão giả như hai lưỡi đao vô hình bắn thẳng vào tim của hần, phảng phất khoảnh khắc đó như có thể nhìn thấu suy nghĩ của hần.

Vị lão giả này là người nơi nào? Lợi hại đến như vậy?

Đối mặt với siêu cấp cao thủ như thế, trong lòng Tiêu Tân đột nhiên mất tin tưởng đối với lần giao thủ sắp tới.

Chương 28: Lừa Dối Người Không Thương Lượng

Thời gian trôi qua như bay, đảo mắt một cái đã là thứ sáu.

Mấy ngày nay, Hà Viên Tuyết cũng không ngại phiền phức bên ngoài, đến giục Tiêu Tân bỏ ra ít thời gian để tập luyện. Nhưng mà Tiêu Tân lại luôn phớt lờ, làm cái miệng nhỏ nhắn của mỹ nữ lớp trưởng tức giận đến chu lên. Nếu ngày đó nàng và Mộ Dung lão sư không nghe được tiến đàn của Tiêu Tân, trước mặt ban lãnh đạo của học viện võ ngực cam đoan, sợ rằng tiết mục này đã sớm chết từ lâu.

Mấy ngày nay, ngoại trừ đi học như thường, trong đầu Tiêu Tân luôn nghĩ đến phương pháp phá giải chiêu thức của lão già áo trắng kia. Không phải là hắn sợ thua đến không dậy nổi, cũng không phải lo lắng điều kiện từ chối phương, mà hy vọng nhân cơ hội khó gặp này, thực hiện được việc đi vào cánh cửa võ thuật. Hắn có thể thấy được lão già áo trắng kia chính là siêu cấp nhất lưu cao thủ, trừ phi có biện pháp đặc biệt ra, hắn không thể nào động được tới đối phương. Về kết quả cuối cùng như thế nào, chỉ có thể trông vào duyên số, làm hết khả năng, nghe theo mệnh trời. Cùng có câu: được là vận của ta, mất cũng là hạnh phúc của ta: Cũng hoặc đắc chí ta hạnh, thất chí ta mệnh. Tâm tình Tiêu Tân rất thản nhiên, thắng không vui, bại không buồn.

Phút ngẩn ngơ qua đi, cuối cùng Tiêu Tân cũng khôi phục lại tin tưởng, bắt đầu tìm kiếm phương pháp phá giải. May thay, trí nhớ của hắn tốt hơn rất nhiều so với người thường, nhưng một cuốn phim được ghi lại đem quá trình giao thủ ngày ấy, nhớ lại không chút sai sót. Bởi vậy, trong đầu hắn có thể tưởng tượng ra một loại chiến đấu ảo. Bất kể ở chỗ nào, hắn cũng có thể tùy ý thực hiện.

Vì thế, vài người bạn chung phòng hay chung lớp thấy được một hiện tượng kỳ quái: Một con người hiểu học như Tiêu Tân lại bần thần, khi đi học cũng đờ đẫn. Có khi trong lớp, miệng của hắn cần nhai, lẩm bẩm, trong tay cầm một cây bút máy vẽ vẽ trên giấy. Mà ngay cả lúc đi đường cũng như thế, thỉnh thoảng tay lại đám ra một quyền, hai tay múa may, chặt, chém, né tránh, tung cước, xoay, bẻ được thực hiện linh tinh. Tới khi đi ngủ càng thái quá, trong miệng luôn nói mớ những lời kì quái, có khi còn hét lớn, đem nửa đám người Mạnh Hiểu Dương nửa đêm đi nhà cầu sợ chết khiếp.

“Thần kinh Tiêu Tân xảy ra vấn đề!” Sáng ra, lớp trưởng Hà Viên Tuyết hướng đến Mộ Dung lão sư báo cáo nghiêm túc, hơn nữa còn miêu tả lại triệu chứng kỳ quái của Tiêu Tân.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Thanh Tư là “chuyện này thật không hay”. Thật trùng hợp là hai ngày nay nàng có chuyện phải nghỉ phép, không nghĩ tới khi xong việc lại gặp phải tình huống này. Tối hôm nay diễn ra buổi văn nghệ của tân sinh viên. Nếu Tiêu Tân có chuyện gì, việc thay đổi tiết mục sẽ không kịp.

Chẳng lẽ là do chuyện xảy ra mấy hôm trước? Ai, học trò xảy ra chuyện, thân là sự phụ sao có thể làm ngo! Lúc ấy nên khuyên bảo hắn một chút thì tốt rồi. Suy nghĩ đến đây, Mộ Dung Thanh Tư áy náy không thôi.

Hai phút sau, Mộ Dung Thanh Tư bước vào phòng học, lời Tiêu Tân đang ngồi ngẩn ngơ ra ngoài.

“Có chuyện gì không Mộ Dung lão sư?” vẻ mặt thất thần, Tiêu Tân hỏi han. Lúc này, tâm tình của hắn rất buồn bực, bị đối phương một chiêu đánh ngã, vừa nghĩ ra được một phương pháp hay để hóa giải lại quên mất.

Trong lòng Mộ Dung Thanh Tư rất sốt ruột, kéo áo của tên học sinh đi thẳng đến văn phòng, lúc này mới phát hiện tay hai người đang nắm nhau, nhất thời hoảng sợ.

Mộ Dung Thanh Tư giả vờ suy nghĩ rút tay phải lại, khuôn mặt nhỏ mềm mại có chút ửng đỏ. Bất quá, lão sư vẫn là lão sư, luôn đem học sinh đặt lên hàng đầu. Sau một lát, Mộ Dung lão sư đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu quan sát và tìm “Triệu chứng của bệnh tâm thần”.

Đầu tiên, cô nàng cảm thấy vui mừng là trong vài ngày nay Tiêu Tân dường như lại có biến hóa, màu da của khuôn mặt cơ bản đồng đều, nếu không nhìn kỹ, cũng không còn vấn đề gì quá lớn. Bất quá, da cũng quá thô ráp, lại còn đen sì, hiển nhiên chất sừng đã sếp tăng quá nhiều, sắc tố đen đã tích đọng lại, phải tiến hành xử lý thỏa đáng.

Tiếp theo, là các phản ứng về thần kinh. Trong ánh mắt có ít hoang mang, nhưng ánh mắt trong suốt, nói năng rõ ràng, dường như không nhìn ra dị tật gì.

“Học sinh Tiêu Tân, hai ngày này trong lòng ngươi có chuyện gì phiền não sao?”

Mộ Dung Thanh Tư quyết định tiến hành giúp đỡ tâm lý cho Tiêu Tân. Làm giáo viên bên hệ hướng dẫn, về vấn đề tâm lý học thì nàng chỉ là nghiệp dư, đối với một ít vấn đề tâm lý bình thường, nàng cự kỳ tin tưởng. Bất quá, bình thường nàng đều giúp đỡ tư vấn cho nam sinh, thực tế giọt nước trong dòng sông.

Nhưng câu trả lời của Tiêu Tân thật bất ngờ lại hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Mộ Dung Thanh Tư.

“Mộ Dung lão sư, người thật lời hại a? Việc này cũng có thể nhìn ra được.” hai mắt Tiêu Tân mở trừng, lớn tiếng nói.

Trong lời chứa đựng sự khen ngợi, tình huống hình như không nghiêm trọng như nàng nghĩ. Tầng đá trong lòng mỹ nữ lão sư lập tức rơi xuống một nửa, thậm chí còn có chút ít đắc ý: “Đó là đương nhiên! Nói đi, người phiền não chuyện gì? Ta giúp người giải quyết.”

Tiêu Tân liếc nhìn lão sư cảm thấy kỳ quái, thuận miệng nói: “Mộ Dung lão sư, chỉ sợ việc này người không thể giải quyết được!”

Mộ Dung Thanh Tư thấy được đối phương rõ ràng có vấn đề, vì thế tiếp tục khoét sâu: “Người còn chưa nói sao biết ta không thể giải quyết? Ta là giáo viên của người.”

“Lão sư cũng không thể giải quyết được chuyện này!” Tiêu tân không muốn nói thật, rõ ràng đang nói lòng vòng cùng đối phương.

Có lẽ là do biến chuyển trong tâm tình, tình cảm của Tiêu Tân đã tăng trở lại, trong khi nói chuyện cũng đồng thời quan sát mỹ nữ lão sư một chút. Cuối cùng đưa ra được kết luận: Mộ Dung Thanh Tư rất đẹp, cử chỉ tao nhã, gia thế không tồi, được giáo dục nghiêm chỉnh, trong hơi thở cũng mang mùi hương của Hoa Lan, đúng là một cực phẩm mỹ nữ. Nghĩ đến đây, trong tim hắn hơi động dẩy.

Chẳng biết tại sao, Mộ Dung thanh tư cảm thấy mình có chút buồn bực, còn tưởng rằng là do thời tiết, miễn cưỡng kiềm chế nói: “Giáo viên đương nhiên không phải vạn năng, chắc chắn sẽ có chuyện không giải quyết được. Bất quá, ta tin rằng có thể giải quyết được vấn đề của người.”

“Thật vậy sao?” Trên mặt Tiêu Tân lộ ra vẻ vui mừng và sợ hãi, sau đó thốt ra một câu.

“Lão sư, người thật tốt! Phiền não của ta chính là đã đem lòng yêu thương người, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.”

Thấy được vẻ mặt ngây ngốc của đối phương, tiêu tân lập lại: “Ta lặp lại lần nữa, I—Love-You!”

Nói xong câu đó, Tiêu Tân bước ra khỏi phòng cũng không thèm quay đầu lại. May mắn trong phòng làm việc không còn giáo viên khác, bằng không mọi người sẽ điên mất.

Mộ Dung thanh tư ngây người nửa ngày, sau một hồi bình tĩnh lại, phát giác bản thân đã bị học trò đùa giỡn.

“Tên này lại còn nói yêu ta!”

“Tiêu tân, người dám nói dối với ta!”

Từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, Mộ Dung Thanh Tư liền xông ra ngoài.

Kết quả có thể nghĩ. Tất nhiên Mộ Dung Thanh Tư không thể tìm được Tiêu Tân, trong phòng học không có, trong sân trường không có, phòng ở trong ký túc xá không có, tìm chung quanh hơn nửa ngày cũng không thấy được hình dáng. Trên thực tế, tất cả câu phản ứng của mỹ nữ lão sư đều nằm trong dự đoán của Tiêu Tân. Là một người thông minh, hắn làm sao có thể ngồi yên một chỗ mặc cho lão sư xâm phạm. Bởi vậy, hắn lựa đường trốn đi.

Nhưng mà, ngoài ý muốn của Mộ Dung Thanh Tư, hai tiếng sau, đột nhiên Tiêu Tân lại tìm đến cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Người Kính Ta Một Thước, Ta Khinh Người Một Trượng!

“Mộ Dung lão sư, ta về rồi!”

Tiêu tân đẩy cánh cửa văn phòng ra, hướng về đối phương bắt chuyện làm như chưa xảy chuyện gì, sau đó kéo ngăn tủ thủy tinh lấy cho mình một chén trà, tự rót cho bản thân một chén trà nóng. Không tệ, sự thưởng thức của Mộ Dung lão sư rất độc đáo, là loại Vân Nam phổ nhĩ mà người địa phương rất ít uống. hương vị của loại trà này lúc mới uống có chút kỳ lạ, nếu khi quen thuộc, sẽ thấy được dư hương trong miệng rất khó tan.

Thấy Tiêu Tân đi vào, Mộ Dung thanh tư đang muốn nổi bão lên, đột nhiên phát hiện trong phòng làm việc lúc này có thêm vài lão sư, đành phải dè dặt cục tức trong lòng xuống, thấp giọng hỏi: “Không phải người có bản lĩnh chạy trốn sao? Sao bây giờ lại quay về rồi?”

Nói xong, nàng vươn cánh tay nhỏ muốn đánh lén, không nghĩ tới tiêu tân sớm có phòng bị, không thể thành công.

“Tròn Tiêu Tân, mau ngồi xuống đi!” khuôn mặt Mộ Dung Thanh Từ ráng rặn nụ cười, nghiêng răng .

Biểu hiện của Tiêu Tân lại nằm ngoài dự kiến của nàng, đột nhiên khom người vái một cái thật sâu, trịnh trọng nói:“Mộ Dung lão sư, thật sự xin lỗi, ta xin giải thích hành vi vừa rồi. Ta không nên lợi dụng sự quan tâm của ngài để làm trò đùa như vậy. Vừa rồi, ta gặp được lớp trưởng, mới biết được lý do ngài tìm ta. Kỳ thật, thần kinh của ta không có vấn đề, chỉ là mấy ngày qua phải suy nghĩ một chuyện rất quan trọng, tinh thần không được tập trung, làm cho các ngài và các bạn khác hiểu lầm!”

Nghe được Tiêu Tân thành khẩn như thế, Mộ Dung Thanh Từ cũng dè nén cơn giận trở lại. Nhưng bị đối phương chiếm tiện nghi lớn như vậy, nàng không ccam lòng chút nào, nên hếch bản mặt lên nói:“Chuyện này ta có thể cho qua, nhưng phải đem chuyện của ngươi nói rõ ràng ra.”

Tiêu tân nhú mày, vẻ mặt đau khổ nói:“Lão sư, đây là chuyện riêng của ta có thể không nói được không?”

“Phải nói cho ta biết!” Tất nhiên Mộ Dung Thanh Từ sẽ không đáp ứng. Đúng là chuyện cười, học trò lại dám trêu đùa giáo viên như vậy, chắc chắn sẽ có trừng phạt . Nếu không đào ra được bí mật của ngươi, ta sẽ không mang họ Mộ Dung, mà mang họ Tiêu của ngươi.

Sở dĩ Tiêu Tân quay lại, tất nhiên là đã có đối sách, vì thế làm ra dáng vẻ thần bí, sau đó nhỏ giọng nói:“Lão sư, chúng ta có thể thay đổi địa phương nói chuyện không?”

“Được rồi!” Họ Mộ Dung thanh từ gật đầu đồng ý. Trốn được hòa thượng, nhưng không thể thoát khỏi chùa, trừ phi ngươi không còn học tập trong trường, thì nên thành thật sẽ có được khoan hồng.

Lát sau, hai người đi lên tầng thượng của dãy phòng học. Đưa mắt trông về phía xa, toàn bộ khuôn viên của đại học Z được thu vào trong mắt, hồ nước trong phẳng, phong cảnh nơi này tuyệt đẹp.

“Giờ ngươi có thể nói!” Mộ Dung thanh từ lạnh lùng nói, ra vẻ nghiêm túc

Lúc này Tiêu Tân mới nói:“Lão sư, thật ra mấy ngày nay ta đang luyện nội công, cho nên hành vi có chút quái dị.”

Về mặt Mộ Dung Thanh Từ không tin nói:“Trên thế giới này làm gì có nội công? Ta thấy hơn nữa là ngươi lại nói dối, hoặc nên sớm dừng lại, cẩn thận không bị tẩu hỏa nhập ma.” Xem ra, trước đây mỹ nữ lão sư chắc chắn rất thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, bằng không làm sao biết “những từ ngữ chuyên nghiệp”. Xem tính cách của nàng, nếu ở trong thời cổ đại, không chừng sẽ là một nữ hiệp trong giang hồ.

Tiêu Tân đầu đi một nửa, khẳng định đối phương sẽ nghi ngờ, dù sao dị năng hay nội công cũng không thể phân định rõ. Vì thế, hần móc trong túi ra một cây đinh đã chuẩn bị từ trước, đưa cho đối phương.

“Ngươi đưa cây đinh cho ta làm gì?” Mộ Dung thanh từ thấy kỳ quái.

“Ngươi kiểm tra một chút, có phải là thật hay không.” Tiêu tân trịnh trọng nói.

Mộ Dung thanh từ dùng sức đập đập, lại dùng cái đinh vạch một đường màu trắng trên tường xi-măng, khẳng định cây đinh này là hàng thật, vì thế trả lại cho tiêu tân, nhưng vẫn không rõ cuối cùng đối phương muốn làm gì.

“Không có vấn đề gì à!” Tiêu tân hỏi, thấy đối phương gật đầu, sau đó dùng ngón cái vào ngón trỏ của một tay nắm hai đầu của chiếc đinh, chậm rãi dùng sức. Chỉ thấy cái đinh từ từ cong lại thành một góc chín mươi độ, sau đó dụng lực kéo ra, cái đinh lại thẳng ra như cũ.

“Không thể nào!” Mộ Dung thanh từ thực sự không thể tin vào mắt mình, tưởng bản thân sinh ra ảo giác. Nàng đoạt lấy cái đinh kiểm tra cẩn thận, chính giữa cây đinh ngay cả điểm gấp khúc cũng không thấy.

“Ngươi tin lời ta nói chưa!” Tiêu tân hỏi.

Ai ngờ phản ứng của Mộ Dung Thanh Từ lại hoàn toàn khác trong tưởng tượng của hắn:“Oa, ngươi thật lợi hại, lại còn biết cả ảo thuật. Mau nói cho ta biết, làm sao ngươi có thể biến ra như vậy ? Ta thấy tiếc mục này có thể báo danh biểu diễn trong tối nay.”

Tiêu tân nhất thời buồn bực !

Điều vừa rồi làm thật thừa , đem chiếc đinh bẻ cong còn không đủ, lại đem nó làm thành như cũ !

Cuối cùng, Tiêu Tân phải mất một đồng nước miếng, biểu diễn lại một lần nữa, còn làm thêm “Một ngón tay đâm xuyên vách tường”, rốt cuộc cũng làm cho Mộ Dung thanh từ tin tưởng.

Nhất thời, ánh mắt của mỹ nữ lão sư lấp lánh ánh sao, hoàn toàn tiến vào sự sung bái. Nguyên lai nhưng điều nói trong tiểu thuyết lại có thật, thế giới này thật sự có nội công, võ lâm cao thủ ở ngay bên cạnh mình.

“Trò Tiêu Tân, ngươi có thể dạy ta nội công hay không?”

Nghe được yêu cầu của mỹ nữ lão sư, Tiêu Tân lại buồn bực .

Dưới sự năn nỉ của Mộ Dung Thanh Tư, cuối cùng Tiêu Tân cũng đồng ý. Bất quá, cách này chỉ có thể ứng phó tạm thời. Ngay cả Tiêu Tân cũng không biết nội công được luyện như thế nào, làm sao có thể dạy người khác.

Nhưng mà việc nhón nháo này thật ra cũng có chỗ tốt. Ví dụ như: Mỹ nữ lão sư lại thành đệ tử, không chỉ việc gì sẽ không tìm Tiêu Tân gây phiền toái, bình thường có thể chiếu cố nhiều hơn. Chỉ là thân phận cao thấp như thế này, có chỗ hỗn loạn.

Nhân dịp quan hệ hai người tiến triển, Tiêu Tân liền đề nghị ăn cơm với mỹ nữ lão sư. Lần trước, đem Tiêu Tân từ trại giam ra ngoài chính là đại ân. Mặt khác, lúc trước lại trêu chọc quá mức, thật sự có lỗi. Tiêu tân không phải là người chột nhả, chẳng qua bị hiểu sai thì hồng hêt, bản thân cũng thất rất kỳ quái.

12h30 trưa, tại quán cà phê mưa bụi.

Mọi người ngần vịn lần dừng tưởng rằng quán cà phê chỉ có cà phê hoặc đồ uống, đặt ra câu hỏi như vậy cũng chỉ có nhưng người già ở quê. Lúc Tiêu Tân ngồi xuống tay cầm thực đơn, thấy được quán cà phê này trang trí không những đẹp đẽ mà đồ ăn cũng cực kỳ phong phú, không chỉ có các món ăn chính của Trung Quốc, mà từ đại từ điển món ăn đều có, còn có các loại thức ăn phương Tây, hơn nữa giá cả rất mắc. Chứng kiến từng con số phía sau món ăn, hắn cảm thấy kinh hãi không ít. Hắn vốn định tìm một quán ăn nhỏ, nhưng không ngờ Mộ Dung lão sư lại không khách khí giới thiệu nơi này. Nguy rồi, trong ví không đủ tiền mặt. Cho dù là xài thẻ, cũng làm cho đau lòng a!

“Tiêu tân, sao ngươi không gọi món ăn?” Mộ Dung thanh tư ra vẻ không biết hỏi han. Thấy được sắc mặt xanh lè của Tiêu Tân, nàng cực kỳ vui vẻ. Không cần biết ngươi có thành ý mời khách hay không. Chỉ cần một lần này, ta sẽ cho ngươi nhớ kỹ một năm.

Tiêu tân gượng cười:“Ưu tiên cho nữ. Ngươi thích ăn cái gì cứ việc gọi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tiêu tân lập tức hối hận, bởi vì Mộ Dung thanh tư không chút khách khí gọi liên tiếp 8 món ăn, thêm một chai vang đỏ của Pháp. Vị đại tiểu thư hiển nhiên là khách quen đối với nơi này, gọi món ăn cần bản cũng không cần thực đơn, mở miệng gọi, tên món ăn Tiêu Tân chưa từng nghe qua lần nào. Hắn trộm liếc thực đơn một tí, anh mắt nhất thời trợn lên. Trời ạ, rẻ nhất cũng là 200 tệ. Má ơi, bữa cơm này sẽ tốn bao nhiêu tiền đây?

Tục ngữ nói: Người không thấy hàng, qua giá cả sẽ biết chất lượng. Tuy đồ ăn nơi này đắt, nhưng quả nhiên, mỗi món ăn đều có sự hài hòa giữa hương sắc, vị, chỉ cần nhìn thấy tay sẽ tự động, con trùng trong dạ dày sẽ tỉnh giấc.

Trong bữa cơm, vẻ mặt của Mộ Dung Thanh Tư khi ăn rất hớn hờ, tiêu tân ngồi bên sậu mi khô kiểm. Bình thường khi dùng cơm hắn ăn như lang hỏ bị đói, hôm nay lại trông nhả nhặn khác thường, rất có phong độ của thân sĩ. Ngược lại, một thân thực nữ Mộ Dung Thanh Tư lại rộng mở cái bụng ăn đến văng cả nước bọt, khi ăn trông rất vui vẻ. Đồ ăn trên bàn tám chín phần mười đều chui vào bụng nàng, chai vang đỏ cũng bị uống hơn nửa chai. Tuy rằng số lượng đồ ăn trên bàn cũng vừa phải, nhưng là sức ăn của nàng như vậy cũng khiến người khác giật mình.

“Mộ Dung lão sư, ngươi ăn uống thật khỏe, chẳng lẽ không sợ béo sao?” Tiêu tân thấy Mộ Dung lão sư ăn cực nhiều, lại còn đang sử lý một chén chè ngọt, nhin không được hỏi.

Mộ Dung thanh tư vuốt cái bụng căng tròn, cười duyên nói:“Ngươi yên tâm, ta thuộc loại người có ăn nhiều hơn nữa cũng không béo được, đúng là làm người khác hâm mộ a!”

“Quý mới hâm mộ ngươi!” Tiêu Tân mắng thầm một câu, bắt đầu tính cách trả tiền. Đại tiểu thư ngươi no bụng, nhưng ta lại thê thảm! Bữa cơm này tốn bao nhiêu tiền đây, nếu tiền trong thẻ ta không đủ tình làm sao bây giờ? Thậm chí Tiêu tân bắt đầu lo lắng, có phải làm công trả nợ ở đây không.

Mất thấy Mộ Dung Đại tiểu thư đem dao nĩa để trên bàn, cầm lấy khăn tay lau miệng. Tiêu tân không thể kiên trì, lớn tiếng gọi tính tiền, cặp mắt trông về vị quản lý trên tay cầm hóa đơn đang từng bước hướng phía mình đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người Đẹp Cũng Điên Cuồng

Thấy trên trán Tiêu Tân toát ra mồ hôi lạnh, Mộ Dung thanh tư ra vẻ quan tâm hỏi han:“Tiêu tân, ngươi sao vậy? Trong người có chỗ nào khó chịu sao?”

Nhưng Tiêu Tân lại không nghe thấy, nắm chặt thẻ trong tay, thấy quản lý của đại sảnh cầm hóa đơn trong tay của bồi bàn, nhưng lại trực tiếp đi đến bên cạnh Mộ Dung Thanh Tư. Mộ Dung thanh tư cũng không thêm nhìn qua, cầm cây bút ký tên vào tờ hóa đơn.

“Mộ Dung tiểu thư, hoan nghênh ngươi lần sau lại tới.” Quản lý đại sảnh cung kính, khiêm tốn hành lễ nói.

“Ăn!” Mộ Dung thanh tư gật đầu, hướng Tiêu Tân cười ngọt ngào:“Còn ngồi ngây ở đây làm gì?”

“Đây là quán cà phê do nhà ngươi mở ?” Tiêu Tân có chút ngập ngừng.

“Nếu không ngươi cho là gì? Ăn cơm ở nhà mình chẳng lẽ còn phải trả tiền? Cho nên lần này không tính, ngươi vẫn thiếu ta một bữa ăn.” Mộ Dung thanh tư tự nhiên nói, cười khanh khách.

Lúc này Tiêu Tân cuối cùng cũng yên lòng. Có phải tất cả mỹ nữ đều thích làm người khác cực khổ , hoa phi nhi như thế, Mộ Dung lão sư cũng không ngoại lệ. Nhưng mà cũng rất may mắn, nếu vừa rồi để hắn trả tiền, phỏng chừng nửa năm tiền ăn sẽ vô cánh bay đi . Xem ra, nhà của Mộ Dung Thanh Tư rất giàu, sao lại còn đi dạy học trong trường?

“Xem ra, ta lợi hại hơn tiểu biểu muội. Lần này ta thắng!” Họ Mộ Dung thanh tư tràn ngập đắc ý.

“Ngươi thắng cái gì?” Tiêu Tân cảm thấy lạ hỏi.

Mộ Dung thanh tư nhìn hắn trừng mắt, giọng nói mang tiểu ý:“Đây là bí mật của hai tỷ muội chúng ta.”

Ách, Tiêu Tân hoàn toàn không còn gì để nói. Xem ra, trước đây bản thân vẫn coi thường vị mỹ nữ lão sư này. Hai tỷ muội này quả nhiên là “Người một nhà”.

Rời khỏi quán cà phê mưa bụi, hai người lại lên xe.

Chiếc xe BMW đi còn chưa xa, tiêu tân thấy đường đi không phải:“Mộ Dung lão sư, này hình như đường này không về trường học? Ngươi có đi ngược đường không?”

Họ Mộ Dung thanh tư xem thường, tức giận nói:“Cuối cùng là ngươi lái xe hay ta lái, nói nhiều lời thừa như thế làm gì! Chốc nữa tới nơi ngươi sẽ biết!”

Nói xong, nhện không được hai mắt nàng lại nhìn Tiêu Tân, trong lòng lại đắc ý. Hắc, về mặt bây giờ của ngươi khiến người khác rất chờ đợi a!

※※※※※

Hai mươi phút sau, chiếc xe Jeep dừng lại trước một tòa nhà. Tiêu tân nhìn lên tầng một thấy một tấm biển “Nơi tạo hình dáng cho phái nữ Lệ Na”, trong lòng sinh ra cảm giác nghi ngờ.

Sau một lát, cuối cùng Tiêu Tân cũng hiểu đây là địa phương gì. Lầu một nơi làm tóc, lầu hai là thẩm mỹ viện, hay cho cái tên “Nơi tạo hình dáng”, tên này quả thật rất chính xác. Nhưng Tiêu Tân chú ý nhất là hai chữ “Phái nữ” , nói cách khác nơi này chỉ giới hạn phục vụ cho nữ. Nhưng mà vị mỹ nữ lão sư kia dẫn mình tới đây làm gì, chẳng lẽ.....

“Tiêu tân, sao ngươi lại không vào? Thân là một nam nhi có việc gì phải sợ .” Mộ Dung Thanh Tư thấy Tiêu Tân đứng im trước cửa, rõ ràng là đang khích tướng.

Tiêu tân tất nhiên là một nam nhân, lá gan cũng rất lớn, nhưng khi hắn tiến vào nơi làm việc này, lập tức cảm thấy là đến nhầm nơi.

Mọi người có thể tưởng tượng một chút. Một nam nhân vừa bước vào cửa, lập tức bị vô số ánh mắt của nữ nhân vây quanh. Thậm chí, đa số lại còn là khuôn long, người béo, kẻ gầy, tướng mạo khác nhau, tính tình không thuần nhất. Đối diện với một đám MIM chỉ trỏ như vậy, thậm chí trong đó có người ánh mắt sáng rực, về mặt âm muội, cho dù là “Đạo Soái” Sở Lưu Hương của Cổ Long tiên sinh đến đây, cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi, sau đó xoay người chạy dài.

Nhưng Tiêu Tân lại không thoát được, vì bên cạnh hắn còn có Mộ Dung Thanh Tư. Khi hắn chuẩn tìm cơ hội để chuồn, một mỹ nữ đã đi tới.

“Thanh tư tỷ, hôm nay sao lại rảnh rồi ghé qua đây?” Mỹ nữ kéo cánh tay nhỏ bé của Mộ Dung Thanh Tư, chào hỏi hết sức thân mật.

Mộ Dung Thanh Tư nói rất nhiều chuyện, sau đó thì thăm bên tai mỹ nữ kia hai câu. Nhất thời, hai mỹ nữ cười ngặt nghẽo, làm cho Tiêu Tân cảm thấy lạnh sống lưng.

Qua một hồi tiếng cười cũng dừng lại, mỹ nữ hướng đến Mộ Dung thanh tư nói:“Thanh tư tỷ, ngươi cứ việc giao hắn cho ta! Cam đoan sau hai giờ, sẽ trả lại cho ngươi một chàng đẹp trai.”

Họ Mộ Dung thanh tư nhớ tới một chuyện, bổ sung nói:“Đúng rồi, lệ na, tối nay hắn phải tham gia biểu diễn cho tiệc mục trong trường, ngươi không cần làm hắn quá đẹp, chỉ cần nhìn thuận mắt là được rồi.”

Giọng nói mỹ nữ nhỏ nhẹ, cười: “ok, Vậy thì vấn đề càng đơn giản!”

Nói xong, Mộ Dung Thanh Tư đi theo một người phục vụ làm mát-xa thân thể, Tiêu Tân đành chịu đựng đi theo mỹ nữ kia lên lầu.

Lúc này, Tiêu Tân biết được tên của người đẹp kia là viên lệ na, người này vừa là nhân viên phục vụ nhưng cũng là lão bản của nơi này. Người đẹp này quả thật người cũng như tên, ngoại hình có vài phần tư sắc, đôi mắt hình trái hạnh rất hút hồn người khác, giọng nói có vài phần phong tình nhộn nhạo.

Đương nhiên, Tiêu Tân không phải là một nam nhân tầm thường, người đẹp thế này cũng không thể đã động tâm trí hắn. Nhưng mà, lúc hai người đi riêng vào một phòng, Viên Lệ Na ra lệnh cho hắn nằm lên một chiếc giường làm đẹp, ý chỉ Tiêu tân như muốn hồng mắt.

“Lệ na tỷ, ta có thể không làm việc này không?” Tiêu Tân cầu xin. Lúc này, cuối cùng hắn cũng hiểu được đối phương muốn làm gì. Đắp mặt nạ , trên mặt một nam nhân lại bôi một lớp bột thật dày. Loại hình ảnh này nghĩ sao cũng thấy chút quái dị.

“Chuyện này không được!” Viên Lệ Na sẵn giọng , mặc dù ngữ khí không giống Mộ Dung Thanh Tư nhưng vẫn chứa sự bắt buộc, đồng thời một đôi tay nhỏ bé tiến gần tới bộ ngực lại càng tăng thêm tính sát thương.

Vì để tránh tiếp xúc cùng đối phương, tiêu tân đành phải nằm xuống. Người được mùi hương từ người đẹp bay ra, trong đầu ong lên một cảm giác choán váng. Tuy Tiêu Tân đã trải qua một mối tình đầu, nhưng chỉ giới hạn ở việc nắm tay, ở những việc khác của nam nữ hắn vẫn là trai tân, chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy. Nếu không thể cự tuyệt, đành phải tự giác tiếp nhận.

Cũng may Viên Lệ Na cũng không làm thêm một hành động nào quá phận. Qua một hồi kiểm tra làn da, nàng xoay người đi ra ngoài; lát sau, nàng bưng một chậu nước cùng với một cái chén trong suốt bên trong chứa một thứ màu đen như keo dán tiến vào.

Tiếp theo Viên Lệ Na lấy đầu ra một cái bao bằng vải cứng, mở sợi dây cột trên miệng bao ra, đặt xuống cái bàn bên cạnh, trong cái bao không ngờ là một loạt ngân châm dài ngắn khác nhau.

Kế tiếp, nàng ra lệnh cho Tiêu Tân nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói:“Da của ngươi hình như đã chịu thương tổn quá nghiêm trọng, vì vậy ta phải dùng một phương pháp chuyên trị về mặt da. Để làn da tăng tính hấp phụ, theo đó sẽ tạo hiệu quả tốt nhất cho phương pháp chữa trị, đầu tiên ta muốn châm cứu trên mặt của ngươi để kích thích sự hoạt động của tế bào da.”

Lúc này, Tiêu Tân đành phải nghe lời, không nói tiếng nào, mặc người khác thích làm gì thì làm.

Viên lệ na thật sự có bản lĩnh trong việc châm cứu, bàn tay mềm mại hoạt động liên tục, ngoại trừ những chỗ trọng yếu, trên mặt Tiêu Tân cảm thấy ngàn châm. Một lát sau, nàng vờn cánh tay nhỏ bé trắng nõn, cầm cây châm cuối cùng không ngừng vẽ vẽ , thỉnh thoảng đổi một cây khác, liên tục lặp lại mấy lần mới đem ngân châm rút ra.

Lúc sau, trên mặt Tiêu tân bị đồ đầy thứ màu đen như bùn. Không biết thành phần là gì, chỉ ngửi được một làn hương thoát ra. Lúc bắt đầu, trên mặt có cảm giác lạnh lạnh, nhưng chỉ vài phút đồng hồ sau, đột nhiên trở nên nóng rực. May mắn cũng không quá nóng, trong phạm vi hắn có thể chịu được.

“Đắp chiếc mặt nạ này tốn một giờ, ta sẽ mát-xa toàn thân cho ngươi có được không?” Viên lệ na nhẹ nhàng hỏi, không đợi đối phương trả lời, đôi tay mềm mại đã lướt trên người Tiêu Tân xoa bóp.

Thủ pháp mát-xa của Viên Lệ Na rất chuyên nghiệp, khi thì ôn nhu như nước, khi thì lặp lại như đánh trống. Dưới thủ pháp chuyên nghiệp của nàng, Tiêu Tân từ từ buông lỏng, mí mắt kéo xuống, chìm vào giấc ngủ khi nào không biết.

Không biết qua bao lâu, bên tai hắn truyền đến tiếng gọi, mang hắn từ giấc ngủ sâu tỉnh lại. Lúc này, hắn thấy mặt nạ đã được lột ra, Viên Lệ Na thì đứng bên cạnh, khuôn mặt mỉm cười nhìn hắn.

“Lệ na tỷ, thật sự là thật có lỗi. Vừa rồi ta đột nhiên lại ngủ gật.” Tiêu tân gãi gãi đầu, cảm thấy thật khó xử.

Thấy động tác của một chàng trai đã lớn như thế, vẻ mặt Viên Lệ Na có chút cổ quái, sao đó giãn khuôn mặt ra cười:“Không có gì, bây giờ ngươi theo ta xuống lầu! Ta muốn làm lại tóc cho ngươi!”

Bị một người đẹp đùa giỡn lâu như vậy, trong lòng Tiêu Tân đã từ từ thích ứng được. Nhưng khi hắn đi xuống, lại lâm vào cảnh được nữ nhân vây quanh, khắp người vẫn cảm thấy không chút nào tự nhiên.

“Ai Za! Lệ na tỷ, tiểu bạch kiểm này là ai thế? Sao có làn da đẹp như vậy?” Một vị thiếu phụ mở miệng đầu tiên, giọng nói rất lẳng lơ.

Có người bắt đầu, tự nhiên những người khác sẽ lần lượt tiến lên. Nhất thời, toàn bộ chỗ làm tóc ở lầu một trở nên náo nhiệt, những câu hỏi không ngừng truyền đến, làm cho đầu Tiêu Tân muốn nổ tung ra .

Từ từ, vừa rồi thiếu phụ gọi ta là cái gì? tiểu bạch kiểm! Không thể nào, tuy rằng đã dần dần hồi phục, nhưng bị người khác gọi là tiểu bạch kiểm thì có vẻ hơi quá , có lẽ là thói quen phát ra từ miệng các nàng!

Nhưng lúc này, ánh mắt Tiêu Tân đột nhiên dừng lại ở tấm gương, nhất thời hai mắt mở to.

Không thể nào! Vừa rồi Lệ Na tỷ đã dùng cái gì lau mặt của ta?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nhân Cùng Chí Đoản

Tiêu Tân trong gương, làn da vẫn đen, nhưng lại nhẵn nhụi, diện mạo hoàn toàn khác hẳn, nhưng không thể nghi ngờ có thể xưng là dễ nhìn, nhất là cặp mắt thâm thúy sáng ngời, giống như mang theo vô cùng vô tận ma lực, làm cho gương mặt tuấn đạt bất phàm càng có thêm vài phần thần thái khác thường.

Đây là hiệu quả do đắp mặt nạ mang đến sao? Quả thật rất thần kỳ!

Chứng kiến vẻ mặt si ngốc của Tiêu Tân, Viên Lệ Na ở bên cạnh nhìn không được nở nụ cười.

“Thế nào? Hiệu quả mặt nạ của ta không tệ a!”

Tức khắc, các vị phu nhân vẻ mặt mừng như điên, trăm miệng một lời kêu lên: “Đây là nam nhân vừa rồi mới vào sao? Lệ Na tỷ, ta cũng muốn thử loại mặt nạ này!”

Sau một lát, nhóm phu nhân được Viên Lệ Na an bài toàn bộ lên lầu làm thẩm mỹ, bên tai Tiêu Tân rót cục thanh tinh rất nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ lầu một trở nên trống trơn vắng vẻ, có vẻ có điểm lạnh lùng.

“Tiêu tiên sinh, mời ngồi trong này.” Bên tai truyền đến một thanh âm ngọt ngào.

Tiêu Tân quay đầu, chứng kiến một cô gái dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mày cong, sóng mắt như nước, môi anh đào như bức tranh, mái tóc dùng một cây trâm gài tóc tùy ý búi ở sau đầu, toàn thân hiển lộ vẻ phong tư cùng thanh tú của cô gái Giang Nam.

“Được!” Lúc này Tiêu Tân đã hoàn toàn từ trong khiếp sợ hồi phục lại. Trên thực tế, Mạc Bất Ly trị liệu phi thường thành công, chẳng qua thời gian Tiêu Tân hồi phục lại sớm hơn một chút. Dựa theo tốc độ khôi phục của da tay hắn, qua không được bao lâu sẽ hoàn toàn hồi phục như cũ, nhưng do Viên Lệ Na chăm cứu cùng kết hợp trị liệu thẩm mỹ bằng mặt nạ nên làm gia tốc tiến trình này.

Khi nói chuyện, Viên Lệ Na từ trên lầu đi xuống, ở bên cô thợ cắt tóc chuyên nghiệp nói nhỏ vài câu bên tai, đem thiết kế của Mộ Dung Thanh Tư nói cho nàng nghe. Tiểu Tú mỉm cười, cũng không hỏi Tiêu Tân có ý kiến gì, liền giờ cây kéo bắt đầu làm việc. Theo tiếng kéo vang lên, mái tóc rơi xuống. Hai mươi phút sau, Tiêu Tân lại đem ánh mắt hướng trong kính nhìn mình, lập tức bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Này...đây chính là ta sao?

Nếu nói Tiêu Tân sau khi đắp mặt nạ thẩm mỹ, có thể gọi là dễ nhìn, như vậy sau khi thay đổi kiểu tóc, dung mạo hắn từ “dễ nhìn” biến thành “siêu cấp”. Khuôn mặt hình dáng rõ ràng, ánh mắt u buồn không kiềm chế được, mũi thẳng cao, khoe môi hơi nhếch lên, làn da hơi đen, hơn nữa với kiểu tóc lộ ra vẻ tang thương khí tức mới nhất, hết thấy hết thấy, quả thực cực kỳ hoàn mỹ.

Này quả thực là kỳ tích!

Tiêu Tân bỗng nhiên có loại cảm giác muốn khóc. Đã hơn một năm, hắn rót cục khổ tận cam lai, dung mạo hồi phục, hơn nữa còn suýt hơn vài phần so với trước kia. Nếu mẫu thân đã biết, sẽ cao hứng biết bao nhiêu a!

Tiểu Tú đứng bên cạnh, ánh mắt si mê nhìn nam nhân này, trên gương mặt nổi lên tia đỏ ửng. Chứng kiến một nam nhân tuấn tú sinh ra trong tay mình, nàng bỗng nhiên cũng bị cảm động. Lúc này, Tiêu Tân nghe được phía sau truyền đến thanh âm của Mộ Dung Thanh Tư cùng với Viên Lệ Na, nên quay đầu lại.

Tức khắc lúc này, hai vị mỹ nữ đồng thời ngây người, cằm của Mộ Dung Thanh Tư sắp rơi luôn xuống đất.

Này, này, này, này là Tiêu Tân sao? Cùng so sánh với vừa rồi, quả thực đúng là hai người.

Hắn như thế nào lại có bộ dạng suýt như vậy?

Điều này cũng thật là thái quá a!

Cuối cùng, vẫn là Tiêu Tân đánh vỡ cục diện bế tắc này, thập phần thành khẩn nói: “Lệ Na tỷ, không biết làm sao cảm tạ người!”

Viên Lệ Na quả nhiên giao tế rộng khắp, lập tức kịp phản ứng, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, dịu dàng nói: “Nếu người thành tâm tỏ vẻ cảm tạ, thỉnh đảm nhiệm hình tượng người phát ngôn của phòng thẩm mỹ của ta!”

Mộ Dung Thanh Tư ở một bên cười nói: “Ta xem đề nghị này không sai! Không bằng thừa dịp hiện tại có rảnh, dẫn hắn đi chụp ảnh nghệ thuật để làm hình tượng tuyên truyền.”

Tiêu Tân nhất thời choáng váng. Ta còn không đáp ứng, như thế nào lập tức đã thành người phát ngôn? Chẳng phải là làm người mẩu bò trong tủ kính ngoài mặt bằng, mặc cho người tùy ý thương thức. Đây chính là sự riêng tư của ta.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân về mặt đau khổ nói: “ Cũng không thể đổi lại việc khác sao?”

Mắt đẹp vòng vo chuyển, Viên Lệ Na vươn bàn tay trắng nõn ôn nhuận nhỏ bé, cười giống như con tiểu hồ ly.

“ Hôm nay cho người thử dùng mặt nạ mỹ dung lại là thành quả mới nhất của bốn điểm, chọn dùng núi lửa tảo của quần đảo Nicaragua, bùn nơi biển sâu của rãnh Mariana, cùng với hơn mười loại dược liệu quý báu với ngọc trai Nam Hải phối chế mà thành. Nếu người không muốn làm người đại diện, trả tiền mặt hay thế đều có thể. Tiền mỹ dung là một vạn nguyên, thiết kế hình tượng một ngàn nguyên, nê mặt Thanh Tư, giảm phần trăm cho người, tổng cộng là tám ngàn tám trăm nguyên, giá tiền này là tiện nghi rồi đó!”

Một chuỗi dài danh từ rối loạn linh tinh, đem Tiêu Tân làm cho choáng váng. Sau một lát, hắn lại bắt đầu lo lắng cho cái bóp của mình. Giữa trưa vừa mới tránh được một kiếp, như thế nào hiện tại lại là như vậy!

Mộ Dung Thanh Tư ở một bên âm thầm cười trộm. Cô nàng Lệ Na này thật sự là rất đáng yêu, cũng quá mức, thật không hổ là bạn thân của ta. Nàng đối với bốn sự kiêu tiền của vị chị em tốt này luôn luôn bội phục, căn bản không tin phôi phượng gì đó trong miệng đối phương. Rõ ràng chỉ là mặt nạ bằng thuốc đông y thôi, cùng cái gì mà núi lửa tảo, biển sâu bùn đất lại có quan hệ gì đâu? Rãnh biển Mariana là địa phương gì, chiều sâu mấy ngàn thước, ai sẽ ăn no rãnh rồi, xuống dưới vớt bùn!

Về phần dược liệu quý báu cùng với bột ngọc trai thì còn vài phần tin được, nhưng giá cả cũng không đắt đến như vậy. Đổi lại là biểu hiện trước kia của Lệ Na, mồm mép hé ra, hét một cái đã tới mười hay hai mươi vạn cũng đều có thể. Mộ Dung Thanh Tư còn chưa biết, mặt nạ này chỉ còn trong giai đoạn thí nghiệm, Tiêu Tân chỉ là con chuột bạch, hiệu quả may mắn là phi thường không tệ.

Tiêu Tân lần đầu tiên nảy sinh ý tưởng phải mau chóng kiểm tra tiền. Mới bị Mộ Dung Thanh Tư chinh một hồi, hiện tại lại bị Viên Lệ Na hành tội, đây rõ ràng là khi dễ người thôi! Chi phiếu của Tiêu Tân cũng có thể trả được số tiền kia (tuy rằng rất đau lòng), nhưng nghĩ đến hai an hem tiểu Đông còn chưa an trí, sao dám đem tiền tùy tiện tiêu hết.

Vì thế, trước khi còn chưa kiểm được tiền, Tiêu Tân đành phải ủy khuất chính mình, làm người mẩu một hồi, trong lòng chỉ biết kêu khổ! Cũng may Mộ Dung Thanh Tư còn muốn Tiêu Tân lên đài biểu diễn vào buổi tối, nên chỉ cho thợ chụp ảnh làm qua loa tùy tiện cho xong việc.

Tốc độ rửa ảnh so với mấy năm trước đã mau hơn, một giờ đã rửa xong. Chứng kiến ảnh của mình phóng to đặt nơi tủ kính, tâm tình Tiêu Tân thật không tốt. Nhưng màn kẻ tiếp làm cho Tiêu Tân thật sự buồn bực.

Viên Lệ Na cư nhiên đề xuất đem hình ảnh trước và sau khi mỹ dung của Tiêu Tân phóng lớn ra, cắt nối biên tập, cùng đặt cạnh nhau. Một xấu một đẹp, hình thành đối lập mãnh liệt, lấy hình ảnh này làm hấp dẫn những người đi ngang qua. Viên Lệ Na vốn đang tính toán ăn thành bản tuyên truyền phát ra nơi nơi hoặc là đăng báo, bị Tiêu Tân mãnh liệt phản đối, lúc này mới từ bỏ.

Ai, tám ngàn tám trăm nguyên, sẽ đem ta bán mất rồi!

Nhiều năm về sau, khi Tiêu Tân đã có hàng tỉ hàng tỉ nguyên, ngẫu nhiên hồi tưởng lại chuyện này, trong lòng thật sự là cảm khái hàng vạn hàng ngàn.

Lúc ấy, thật sự là “ nhân cùng chí đoan” a! (người nghèo chí ngẩn)

Viên Lệ Na cũng không “ keo kiệt” như Tiêu Tân, phóng khoáng mời hai người đến một nhà hàng bốn sao ăn cơm chiều, sau đó Mộ Dung Thanh Tư lái chiếc Beatle, cùng Tiêu Tân trở về trường học.

Dọc theo đường đi, Tiêu Tân trầm mặc không nói, môi mím chặt, sắc mặt dị thường trầm lặng. Mộ Dung Thanh Tư mấy lần mở miệng, đều không được đáp lại.

Mộ Dung Thanh Tư không khỏi âm thầm bùng tỉnh: “ Hôm nay ta cùng Lệ Na dường như có điểm quá mức, căn bản không có nghĩ đến cảm thụ của hắn. Nhưng người này còn thiếu nhân tình của ta, không lý do gì bắt ta đi giải thích! Mò hôi, ta sao vậy! Nếu đã làm, cũng không có gì phải lo lắng. Đây cũng không giống phong cách của bốn tiểu thư, còn nữa, da mặt người này rất dày, không chuẩn ngày mai sẽ không sao. Nguy rồi, còn trông cậy vào hắn dạy ta khí công nữa! Như thế nào lại cao hứng, đem chuyện này bỏ quên mất!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lô Sanh Luyện Ca

Hà Viên Tuyết mặc một thân trang phục dân tộc thiểu số đang hóa trang, bỗng nhiên từ trong gương nhìn thấy thân ảnh của Mộ Dung Thanh Tư, vội vàng hỏi: “Mộ Dung lão sư, người có gặp Tiêu Tân không? Sao bây giờ hắn còn chưa tới?” Tiêu Tân đi theo sau lưng Mộ Dung Thanh Tư cùng nhau tiến vào, Hà Viên Tuyết tưởng hắn là một học sinh khác, căn bản cũng không có để ý.

Trong lòng Mộ Dung Thanh Tư âm thầm buồn cười, cũng không lập tức vạch trần, ra vẻ lo lắng nói: “Phải nha! Tiêu Tân này, hiện tại là khi nào, sao còn chưa đến?”

Lúc này, Lâm Hiểu Nặc phụ trách chủ trì buổi nhạc hôm nay mặc một chiếc váy trắng dài, từ bên ngoài đi đến. Nàng cùng vài lão sư trong học viện sau khi kiểm tra đối chiếu tình huống xong, mới đi tới hỏi: “Mộ Dung lão sư, học viện tài chính của các người hôm nay có hai tiết mục tham gia biểu diễn, múa đơn (lô sanh luyện ca) xếp vị trí thứ bảy, đàn ghita (Hồi ức) xếp vị trí thứ mười hai. Hiện tại người diễn đã đến chưa? Đã sắp bắt đầu rồi đó!”

Hà Viên Tuyết vội nói với Lâm Hiểu Nặc: “Học tử, Tiêu Tân trong lớp chúng ta cho tới bây giờ còn chưa tới qua, người có thể điều tiết mục của hắn lui ra sau một chút không?”

Bởi vì lời nói sau khi rời khỏi võ thuật truyền thống Trung Quốc xã của Tiêu Tân, Lâm Hiểu Nặc đối với “sắc lang” này ấn tượng kém đến cực điểm, không chút do dự nói: “Vậy đi! Ta đem tiết mục của hắn điều đến cuối cùng, nếu đến lúc đó hắn vẫn không thể xuất hiện, chỉ có thể xem như tự bỏ cuộc thôi!” Căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng, tiết mục cuối cùng khẳng định phải chịu thiệt thòi. Bởi vì vào trước nên sẽ tốt hơn, Lâm Hiểu Nặc vì không muốn Tiêu Tân lấy được giải thưởng, nên cố ý đem hắn đặt đến cuối cùng, căn bản không hề có cơ hội.

Mộ Dung Thanh Tư vừa định tỏ vẻ phản đối, lại nghe phía sau có người nói: “An bài tốt lắm!”

Lâm Hiểu Nặc không có chú ý đối phương là ai, còn tưởng rằng là lão sư khác của học viện tài chính, vội vàng rời khỏi hậu trường.

“Ai! Chờ một chút!” Hà Viên Tuyết ở phía sau hô to, đáng tiếc Lâm Hiểu Nặc không có nghe thấy, đành phải nói với Mộ Dung Thanh Tư: “Mộ Dung lão sư, chúng ta đi tìm Tiêu Tân thôi! Tranh thủ đem trình tự tiết mục đổi lại, người này thật đúng là phiền toái, ngay cả di động cũng không có, cũng không biết là đang làm gì?”

“Không cần sửa lại, biểu diễn cuối cùng cũng không hề gì.” Tiêu Tân ở bên cạnh nói, đối với hắn mà nói, lần này tham diễn bất quá chỉ là một nhiệm vụ, xếp hạng mấy lên đài, có thể đoạt giải hay không cũng không trọng yếu.

“Người là ai? Mắc mớ gì tới người?” Hà Viên Tuyết thật sự tức giận, liếc mắt nhìn hắn. Người học sinh này làm gì mà luôn xen mồm, không phải là học viện khác đến đây quấy rối chứ.

Mộ Dung Thanh Tư thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Viên Tuyết sầm xuống, không khỏi nở nụ cười: “Hà Viên Tuyết, hắn chính là Tiêu Tân, chẳng lẽ người không biết sao?”

Hà Viên Tuyết lấp bắp kinh hãi, cẩn thận đánh giá một chút, mày tựa hồ có điểm giống, nhưng làn da Tiêu Tân không trắng như thế nha! Lúc này, nàng chợt nhớ tới thanh âm đối phương, hai ánh mắt nhìn, nhất thời la hoảng lên: “Tiêu Tân, sau chỉ không gặp một buổi trưa, người biến thành thế này?”

Mộ Dung Thanh Tư cười nói: “Thế nào? Như vậy một đại soái ca lên đài, hơn nữa còn hát ca khúc động lòng người, cam đoan đem tất cả đều chấn xuống dưới. Người cần phải cố lên, đừng làm cho hắn đem danh thứ nhất cướp mất đó!”

Hà Viên Tuyết lên nhìn Tiêu Tân, hai gò má nóng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, cắn môi nói: “Nếu hắn có bản sự đạt hạng nhất, ta cũng nhất định có thể đoạt giải.”

Mộ Dung Thanh Tư nắm chặt nắm tay, mặt mày hơi hờn nói: “Như vậy là tốt rồi! Học viện tài chính chúng ta cố gắng cùng đột vây, lấy hai giải trở về.”

Bây giờ ba mươi phút, buổi ca nhạc chính thức bắt đầu.

Màn sân khấu đỏ thẫm kéo ra, hai chủ trì xuất hiện bên trên sân khấu. Nam chủ trì là Trương Xương Minh, là tuyên truyền bộ trưởng của trường đại học, nữ chủ trì là phó chủ tịch hội học sinh Lâm Hiểu Nặc.

Lẽ ra nữ chủ trì là do Lâm Nhị Nhị của bộ văn nghệ đảm nhiệm, nhưng ngày hôm qua nàng ta bị cảm mạo, cổ họng khàn đặc, đành để cho Lâm Hiểu Nặc tạm thời thế thân. Lâm Hiểu Nặc không hổ là bài danh thứ hai hoa bảng đại học, không chỉ có công phu giỏi, tài nghệ khác cũng không tầm thường, mặc dù là lần đầu cứu viện, cũng rất mau hòa nhập trạng thái.

Đêm nay, Lâm Hiểu Nặc mặc bộ váy trắng, tóc búi cao, trên cổ đeo chuỗi kim cương sáng lấp lánh, đáng người thon dài mảnh mai, có khí chất cao quý, đáng vẻ thanh lịch.

Nam chủ trì Trương Xương Minh là một người dễ nhìn, mặc lễ phục màu đen, khí độ nho nhã, cử chỉ hào phóng, cùng Lâm Hiểu Nặc đứng chung một chỗ, ngoại trừ vóc dáng thấp hơn một chút, phương diện không có gì thua kém.

Giám khảo lần này, ngoại trừ hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, tuyên truyền bộ, nghệ thuật học viện viện trưởng vài vị lãnh đạo, còn mời tới ba vị vốn là nhân sĩ chuyên nghiệp của giới văn nghệ, phân biệt là Hoàn Vũ công ty đĩa nhạc âm nhạc tổng giám Tạ Hải, Tinh Quang diễn nghệ công ty phó tổng giám đốc Hoàng Y Đình, Thịnh Thế công ty quảng cáo tổng giám Minh Sinh. Mặt khác, còn có hai giám khảo là học sinh, phân biệt là nghệ thuật học viện âm nhạc năm thứ ba Hiệp Mộng Thi cùng với vũ đạo năm thứ hai Tư Đồ Thanh Tuệ.

Trước buổi ca nhạc, tự nhiên là hiệu trưởng nói chuyện về tôn chỉ trường đại học là “ Cầu thực phải cụ thể”, hiệu trưởng Lâm Hoành Vũ nói chuyện phong cách cũng giống như thế. Năm phút nói chuyện lời lẽ chặt chẽ, có một lời cổ vũ học sinh mới cùng với kỳ vọng, mong ước buổi thi thành công, cũng nói những lời hài hước, thúc giục mọi người phấn khởi. Sau khi nói xong, dưới đài truyền đến tiếng vỗ tay nhức óc.

Theo sau, buổi ca nhạc chính thức bắt đầu. Mười hai học viện có hai mươi hai tiết mục tham diễn. Văn học viện dẫn đầu, lấy nữ sinh đơn ca (Thịnh thế hoa chương), mở đầu buổi thi ca nhạc.

Lần này tân sinh tố chất rất cao. Vì tham gia cuộc thi lần này, mọi người đã nghĩ hết biện pháp trở tài. Tiểu phẩm, ma thuật, võ thuật, ca múa, từng người lên đài làm nổi bật tâm tư nhân vật, mang đến từng trận vỗ tay. Tân sinh của hệ tin tức học viện kế toán lại lợi hại, không ngờ đem cả máy tính lên sân khấu. Người biểu diễn nghe theo dưới đài đưa ra hơn mười ý kiến, thế nhưng chọn một ý kiến rồi trong nửa giờ lại biến ra một loạt bức tranh hình flash động, cũng truyền phát tin lên màn hình lớn, tuy rằng chỉ ngắn ngủi mười lăm giây, nhưng hình tượng sáng ý với công lực, lập tức đạt được sự ủng hộ của mọi người.

Sau khi học viện tin tức flash ngẫu hứng sáng tác hoàn thành, là một tiểu phẩm, kế tiếp sẽ đến phiên Hà Viên Tuyết biểu diễn múa đơn. Hà Viên Tuyết đang chờ bên cánh gà sân khấu, phụ trách đánh đập bỗng nhiên chạy tới, nói nhỏ bên tai Lâm Hiểu Nặc hai câu. Lâm Hiểu Nặc lập tức biến sắc, bước nhanh tới, về mặt hồi lỗi nói: “ Ra vấn đề, múa đơn của ngươi cần lui sau một chút.”

“ Sao lại như vậy?” Mộ Dung Thanh Tư đứng bên cạnh vội vàng hỏi.

Lâm Hiểu Nặc giải thích: “ Là như vậy, Hà Viên Tuyết có đưa băng ghi âm bài múa, nhưng lúc thử âm đột nhiên bị kẹt, căn bản mở không ra. Chúng ta đã áp dụng bổ cứu, an bài đồng học tra tìm trên mạng, hy vọng có thể tìm được ca khúc giống nhau.”

Hà Viên Tuyết gấp đến độ ánh mắt đỏ lên, lớn tiếng nói: “ Vậy phải làm sao bây giờ? Nhạc đệm này là ta phải chạy đến rất nhiều nơi ghi âm và ghi hình mới tìm được. Các ngươi ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy rất khó tìm được. (Lô sanh luyện ca) vốn là hai người múa, ta lại cải biên thành múa đơn, nếu là không thể biểu diễn, coi như là uống công bỏ phế rồi.”

Lâm Hiểu Nặc vội vàng chạy đi, còn phải nghĩ biện pháp khác. Hà Viên Tuyết gấp đến độ dậm chân, đã muốn khóc. Ngay lúc mọi người đang lo lắng vạn phần, Tiêu Tân đột nhiên hỏi: “ Hà Viên Tuyết, thủ khúc này của ngươi có phải là nhạc đệm trong phim điện ảnh (Hôn thệ), câu đầu tiên là a ca a muội tình ý dài, dùng lô sanh hoặc là hồ lô ti diễn tấu.”

“ Phải!” Hà Viên Tuyết gật đầu.

Mộ Dung Thanh Tư giật mình tỉnh ngộ nói: “ Ý của ngươi là nhạc đệm hiện trường, đúng rồi, âm nhạc học viện Từ lão sư biết thổi kèn, ta lập tức đi tìm hắn.”

Tiêu Tân vội ngăn cản, lắc đầu nói: “ Dù có tìm được hắn cũng vô ích, hiện tại đi đâu mà tìm kèn. Cho Từ lão sư về lấy cũng không kịp, không bằng để ta thử một lần!”

“ Ngươi?” Ánh mắt hai người đều hướng Tiêu Tân.

Tiêu Tân ngữ thanh bình tĩnh nói: “ Yên tâm đi! Thủ khúc này ta biết thổi, tuyệt đối không có vấn đề. Nhưng bây giờ là cấp cứu, chỉ có thể dùng nhạc khí khác thay thế, hiệu quả có thể sẽ hơi kém. Vừa rồi, ta xem danh sách diễn xuất, mặt sau có tiết mục là độc tấu sáo, ta đi tìm đồng học kia, hy vọng có thể mượn dùng.” Nói xong, Tiêu Tân xoay người đi.

Cũng không lâu lắm, Lâm Hiểu Nặc mang đến tin tức xấu, quả nhiên không tìm được nhạc đệm thích hợp, vốn định tải xuống từ trên mạng, nhưng inte của trường đang duy tu, xem ra phải trông cậy vào Tiêu Tân.

Hai người lo lắng chờ đợi, qua hồi lâu, Tiêu Tân rút cục vội vã chạy vào.

“ Mượn được cây sáo rồi.” Tiêu Tân chạy không kịp thở, thở dốc một lát mới tiếp tục nói: “ Đồng học kia lo lắng cây sáo có vấn đề, nên không chịu cho ta mượn. May mắn ta nhớ đồng học bên cạnh phòng có một cây sáo, cực khổ mới tìm được hắn, lúc này mới mượn về được.”

Chứng kiến Tiêu Tân chạy đến đầu đầy mồ hôi, Hà Viên Tuyết cảm động không biết nói gì cho phải. Mặc kệ trình độ đệm nhạc của hắn như thế nào, chính mình cuối cùng có thể lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dương Niên Minh Nguyệt

Nguyên lai múa đơn vốn xếp vị trí biểu diễn thứ bảy, không biết nguyên nhân nào lại lùi lại, làm cho rất nhiều người chờ mong chứng kiến hoa hậu giăng đường biểu diễn cảm thấy rất mất mát.

Khi tiết mục tiến hành đến thứ mười tám, nhóm tân sinh của học viện tài chính cùng kêu lên hoan hô. Theo chương trình do người chủ trì Lâm Hiểu Nặc giới thiệu, Hà Viên Tuyết rút cuộc xuất hiện trước sự chờ đợi của mọi người.

Hiệp Mộng Thi cùng Tư Đồ Tuệ ngồi dưới đài đảm nhiệm giám khảo không khỏi nhìn nhau cười. Niên niên nguyệt nguyệt hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng (hàng năm mặt trăng vẫn giống nhau, nhưng người hàng năm lại khác hẳn). Trường hợp này làm người mong chờ cũng giống nhau ra sao! Năm kia là Hiệp Mộng Thi, năm trước là Tư Đồ Thanh Tuệ, năm nay đổi lại là Hà Viên Tuyết. Trong lòng hai vị mỹ nữ giám khảo tràn ngập tò mò. Hà Viên Tuyết học múa này có được như kỳ danh, đa tài đa nghệ hay không?

Rất nhiều người lớn tuổi từng xem qua một bộ phim điện ảnh kể lại, nhưng thanh niên thế kỷ hai mươi mốt lại không có mấy người biết, lại đừng nói từng nghe qua nhạc đệm điện ảnh, chỉ sợ còn có người không thể phân biệt âm thanh giữa kèn và sáo là chỗ nào cũng không biết.

Khi Hà Viên Tuyết mặc một bộ trang phục dân tộc xuất hiện trên sân khấu, trước mắt mọi người nhất thời sáng ngời.

Hà Viên Tuyết bình thường cấp cho mọi người hình ảnh thuần khiết không tỳ vết, hôm nay mặc bộ dân tộc thiểu số, hơn nữa hóa trang sân khấu, cùng phong cách dĩ vãng hoàn toàn khác hẳn. Theo tiếng địch réo rất thần nhiên vang lên, một cô gái dân tộc La Hu đáng yêu xuất hiện ở trước mắt mọi người. Chỉ thấy cô gái khi thì xoay tròn di chuyển, khi thì cất bước nhảy múa, khi thì nhún mảy suy ngắm... Dưới tiếng địch làm nhạc đệm, nàng dùng ngôn ngữ chân tay thành thạo động lòng người hoàn mỹ nói lên một lịch trình yêu đương của một thiếu nữ, đem khát vọng, kích động, hân hoan, tưởng niệm, bi thương những tình cảm lần lượt bày ra, làm cho tất cả người xem tán thưởng không thôi.

“Vũ đạo của cô bé này không tệ! Nếu chỉ là nghiệp dư, thiên phú như vậy thật là khó được.” Tư Đồ Thanh Tuệ theo góc độ chuyên nghiệp, làm đánh giá khách quan đối với biểu diễn trên đài.

Lúc này, nàng phát hiện trong đôi mắt đẹp của Hiệp Mộng Thi lóe ra ánh sáng, vẻ mặt có chút dị thường, liền hỏi: “Học tỷ, người suy nghĩ cái gì?”

Hiệp Mộng Thi mặt mang nghi hoặc nói: “Ta đang suy đoán người thổi địch đệm nhạc là ai?”

Tư Đồ Thanh Tuệ ngạc nhiên nói: “Như thế nào, chẳng lẽ nàng không phải là đang dùng nhạc đệm máy sao?”

Hiệp Mộng Thi lắc đầu, chậm rãi nói: “Thủ khúc này phải là kèn diến tấu, hiện tại lại đổi thành sáo. Nếu ta đoán không sai, vừa rồi chính là nguyên nhân này, mới khiến cho tiết mục này bị lùi ra sau.”

Ánh mắt xinh đẹp tựa như ảo mộng, Hiệp Mộng Thi nhẹ giọng thở dài: “Có thể dùng cây sáo đem kèn khúc tiến hành cải biên tại chỗ, hơn nữa còn thổi êm tai như thế, người bình thường làm sao làm được.”

“Chẳng lẽ là học viện lão sư của chúng ta?” Tư Đồ Thanh Tuệ như có điều suy nghĩ, ở một bên đoán.

Đôi mắt đẹp của Hiệp Mộng Thi trở nên sáng ngời, nhẹ giọng nói: “Vũ đạo cô bé này tuy rằng không tệ, nhưng so sánh, người đệm nhạc càng làm người cảm thấy ngạc nhiên.”

Tư Đồ Thanh Tuệ lạ lùng nói: “Không thể nào! Theo ta nghe, người này thổi sáo coi như không tệ, nhưng lại chưa đạt tới tiêu chuẩn người nói. Lấy tạo nghệ thanh nhạc của học tỷ, không có khả năng nghe không hiểu.”

Hiệp Mộng Thi kiên nhẫn giải thích: “Ta đương nhiên biết trình độ của người này cũng không chuyên nghiệp. Chân chính là ta thưởng thức, không phải là kỹ xảo của hắn, mà là hắn đối với âm nhạc phi thường cảm ngộ. Chẳng lẽ người không cảm thấy được sao, nhịp tiếng địch cùng với pháp phòng biến hóa vô cùng có sức hút cực độ, kết hợp với vũ đạo của Hà Viên Tuyết phi thường hoàn mỹ. Đúng là có tiếng địch của hắn, mới khiến cho vũ đạo của Hà Viên Tuyết tràn ngập linh khí.”

Nói tới đây, nàng khẽ cau mày, thì thào lầm bầm: “Di, đoạn này sa lại thay đổi, phảng phất có loại cảm giác ưu thương.”

Thân là vũ đạo chuyên nghiệp cao tài sinh, Tư Đồ Thanh Tuệ như thế nào không hiểu được đạo lý này, trải qua Hiệp Mộng Thi giải thích, lập tức hiểu được, trong miệng phát ra tiếng kinh hãi: “Ý của người là nói tiếng địch dẫn đường vũ đạo, đây chính là một cảnh giới rất cao. Trước kia ta từng nghe qua thủ khúc này, tựa hồ có nhiều chỗ không giống nhau lắm. Người này thật lợi hại, cải biên cơ hồ nghe không ra sơ hở.”

Nói tới đây, trong lòng Tư Đồ Thanh Tuệ tràn ngập tò mò, sợ hãi than: “Người vừa nói như thế, ta thật sự muốn gặp người này một lần!”

“Vậy còn không dễ dàng, đi hỏi tiểu Nặc một chút là được.” Hiệp Mộng Thi lạnh nhạt nói, một lần nữa khôi phục vẻ mặt nhàn nhạt thần nhiên, giống như cử chỉ ngạc nhiên vừa rồi, chỉ là nhất thời biểu lộ tình cảm.

Trên mặt Tư Đồ Thanh Tuệ hiện ra biểu tình cười khế, dịu dàng nói: “Ta thật muốn nhìn người này là nam hay nữ, đến tột cùng là thần thánh phương nào?”

Trong tiếng nghị luận của khán giả dưới đài, vũ đạo rốt cục đã xong. Hà Viên Tuyết quả nhiên không làm mọi người thất vọng, biểu diễn phi thường phấn khích. Đoạn múa đơn này chiếm được điểm cao nhất, lập tức oanh động toàn trường, đưa tới một trận hoan hô nhiệt liệt. Mỹ nữ vĩnh viễn luôn được

hoan nghênh nhất, huống chi là mỹ nữ tài nữ. Phía trước vài người dự thi không chịu phục, nhưng ai bảo người ta là mỹ nữ, không phục có năng lực thế nào!

Hà Viên Tuyết trở lại hậu trường, thần tình hưng phấn nói: “Mộ Dung lão sư, ta nhảy thế nào?”

Trong ánh mắt Mộ Dung Thanh Tư tràn ngập tán thưởng, hợp thời khen ngợi: “Trạng thái của ngươi phi thường không tệ, so với tập luyện hiệu quả còn tốt hơn!”

Hà Viên Tuyết ừ một tiếng, nũng nịu nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy. Thật sự là kỳ quái, nghe tiếng địch nhạc đệm, ta liền cảm thấy dị thường hưng phấn, thậm chí vượt xa phát huy ngày thường. Ngươi biết không, rất nhiều động tác lâm thời ta mới múa ra.”

Trong lòng Mộ Dung Thanh Tư loáng thoáng có điểm cảm giác, nhưng cũng nói không rõ nguyên nhân vì sao. Dù sao nàng không phải xuất thân chuyên nghiệp, ở nghệ thuật chỉ hiểu khiêm khuyết.

Hà Viên Tuyết hưng phấn một chút, lúc này mới phát hiện Tiêu Tân không ở nơi này, lạ lùng nói: “Tiêu Tân đâu? Hôm nay thật sự là cảm ơn hân, nếu không phải hân đứng lúc cứu viện, múa đơn của ta liền bị hỏng rồi!”

Đối với biểu hiện vừa rồi của Tiêu Tân, cùng ở trong hậu trường Mộ Dung Thanh Tư tự nhiên cảm thụ thâm hậu, nhưng người kia luôn hành động kinh người, mà ngay cả Hồi Ưc cũng có thể sáng tác ra, cũng không biết nói thế nào. Nghe được câu hỏi của Viên Tuyết, Mộ Dung Thanh Tư đáp: “Đệm nhạc cho ngươi xong, hân mượn cây sáo đi ra ngoài. Qua thêm ba tiết mục đến phiên hân, có thể cần thả lỏng một chút.”

“Có thể a!” Hà Viên Tuyết tỏ vẻ lý giải. Trước kia lần đầu lên đài biểu diễn, nàng liền đặc biệt khẩn trương. Nếu hôm nay đem năng xếp hạng cuối cùng biểu diễn, cảm giác có lẽ giống nhau.

Lúc này hai người chứng kiến Tiêu Tân đi đến. Hà Viên Tuyết đang muốn nói chuyện, đã thấy Tiêu Tân hướng nàng lạnh nhạt cười, sau đó kéo ghế ngồi xuống, lặng lẽ nhắm mắt lại.

“Hân sao vậy?” Hà Viên Tuyết cảm thấy đối phương phảng phất như đang có tâm sự. Mộ Dung Thanh Tư cũng không rõ, chậm rãi lắc đầu.

Hai nàng cũng không biết, sở dĩ Tiêu Tân như vậy, là bởi vì tình tự chôn sâu trong lòng bị nhạc đệm vừa rồi tác động. Thế giới này thật sự là tràn ngập trùng hợp. Thời còn trung học, Tiêu Tân từng tham gia một lần văn nghệ hội diễn. Lúc ấy hân cùng Khang Mẫn ngồi cùng bàn, cùng nhau tham diễn, biểu diễn tiết mục chính là múa đôi Lô Sanh Luyện Ca. Không nghĩ tới nhiều năm về sau, Tiêu Tân lại biểu diễn lại khúc nhạc này. Đó cũng là nguyên nhân vì sao ở đoạn cuối cùng, khúc nhạc của hân đột nhiên biến đổi. Chứng kiến Viên Tuyết trên sân khấu, hân giống như nhìn thấy Khang Mẫn đang múa năm đó, đồng dạng mỉm cười yên nhiên, đồng dạng xinh đẹp động lòng người, khác hân chính là cô gái xinh đẹp năm đó hiện tại trái tim đã không còn thuộc về hân.

Đương niên minh nguyệt tại, từng chiếu thái vân quy (Năm đó trăng sáng ở, từng chiếu ánh mây về.)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Oanh Động Toàn Trường

Mỗi người đều là động vật có cảm tình, Tiêu Tân cũng không ngoại lệ, tuy rằng thân phận trước mắt của hân là một học sinh, bề ngoài có chút lạnh lùng, nhưng hân cũng có cảm tình riêng mình.

Khi Mộ Dung Thanh Tư nhắc nhở Tiêu Tân chuẩn bị lên sân khấu, hân vẫn còn chưa thoát khỏi hồi ức xưa kia. Nhưng đúng là loại cảm xúc này khiến cho hân biểu diễn càng thêm thành công.

Thời gian đã qua hai giờ, buổi thi ca nhạc đã sắp kết thúc. Xem qua hai mươi một tiết mục phía trước, vô luận là giám khảo hay người xem đều có vẻ có chút mệt mỏi. Đây là một buổi ca nhạc của sinh viên, không phải đài truyền hình diễn xuất chuyên nghiệp, mọi người vẫn không có lòng chờ mong đối với người biểu diễn. Dù sao, những tiết mục đầu tiên tương đương màu sắc, căn cứ bài danh đạt được, trong lòng mọi người đã đoán được ba giải đầu tiên thuộc về ai.

Lòng của nữ nhân, như kim dưới đáy biển. Những lời này nói ra một chút cũng không sai. Tuy rằng ban đầu Lâm Hiểu Nặc đối với Tiêu Tân ấn tượng không tốt, nhưng nghe qua chuyện hân chủ động giúp đỡ dùng cây sáo diễn tấu, bỗng nhiên đối với nam sinh có vẻ mặt u buồn sinh ra tò mò. Có lẽ xuất phát từ lý do này, lúc nàng giới thiệu chương trình theo bản năng thay đổi một chút lời kịch.

“Các vị, buổi ca nhạc tiến hành đến nơi đây, lập tức chính là tiết mục cuối cùng làm chúng ta chờ mong. Mọi người có lẽ đối với học viện tài chính múa

đơn nhạc đệm còn có ấn tượng, mà ca khúc cuối cùng này chính là do một vị khách mời làm thời biểu diễn. Phía dưới, chúng ta cho mời Tiêu Tân, xin nghe hân đàn ghita độc tấu Hồi Ưc. Bài hát này do chính bản thân hân sáng tác, tin tưởng nhất định sẽ không để cho mọi người thất vọng.”

“Học tử, người nghe được không? Người biểu diễn này chính là tân sinh thời địch khi này.” Tư Đồ Thanh Tuệ thần tình hưng phấn kêu lên.

Hiệp Mộng Thi gật đầu, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn lên đài, trong lòng không khỏi có loại chờ mong nho nhỏ. Nam sinh dùng tiếng địch hướng dẫn vũ đạo này, kế tiếp sẽ mang đến sự ngạc nhiên thế nào cho nàng?

Tia sáng đèn pha chiếu ngay giữa sân khấu, theo một trận màn khói qua đi, một nam sinh dung mạo anh tuấn làm cho tất cả mọi người phải đổ kị xuất hiện. Tức khắc, dưới đài đầy tiếng nghị luận, tiếng thét chói tai không ngừng. Trải qua tác giả phân thân phỏng vấn đối với người xem ngay hiện trường, sau đây là bộ phận quan điểm được sửa sang lại:

Một, đại bộ phận nữ sinh cảm thụ:

“Oa, nam sinh này bộ dáng thật suất! Thật sự là mê chết!”

“Ánh mắt của hân dường như mờ ảo, mang theo vẻ u buồn khó kèm chế, không biết có thể phóng điện hay không?”

“Tiêu Tân, như thế nào còn chưa từng nghe nói qua. Người biết không? Hân học hệ nào?”

“Nếu ta có thể làm bạn gái hân, thì hạnh phúc đến chết.”

“Không thể nào! Hân cũng gọi Tiêu Tân, lớp chúng ta dường như có một người trùng tên trùng họ. Nhưng người này quá suất!”

“Ta muốn lập tức thu thập tư liệu của hân, chiều cao, cân nặng, nhóm máu, sở thích, điều kiện kén vợ, những trải qua từ nhà trẻ đến bây giờ..”

Hai, bộ phận nam sinh cảm thụ:

“Tên này cho là mình nổi bật nha, làm ra vẻ khốc như vậy, để làm chi mà không mặc áo gió, mang mũ, lại đeo thêm cặp kính râm.”

“Các huynh đệ, hân là phần tử nguy hiểm. Sau khi tiệc tối nên hỏi thăm hân một chút, cẩn thận hân đoạt mỹ nhân của ta.”

“Có gì đặc biệt hơn người, ta so với hân càng suất hơn.”

“Tìm cơ hội đem hân đánh thành đầu heo, dựa vào cái gì mà bộ dạng còn suất hơn ta.”

“Ài, nam nhân bộ dạng suất thật sự là nổi tiếng! Nếu ta có thể suất như vậy thì tốt bao nhiêu! Kiểu tóc của hân đẹp thật, ngày mai ta cũng đi cắt mới được.”

..

Ba, ba vị bạn cùng phòng của Tiêu Tân quan điểm như sau:

Mạnh Hiểu Dương: “Lão đại, ta thật sự là sùng bái người đến chết! Người ở địa phương nào trang điểm dung nhan, chạy nhanh giới thiệu cho ta.”

Âu Dương Chính Đông: “Huynh đệ, người rút cục lộ ra bộ mặt thực của chính mình rồi! Hắc, hắc, ta xem trọng người.”

Trần Tín Hoài: “Đại ca, người quá lợi hại. Ngày mai ta muốn cùng với người cùng nhau thần luyện, ta muốn cao, ta muốn cường tráng, ta muốn bộ dạng suất hơn người.”

..

Bốn, biểu tình phản ứng của vài vị mỹ nữ (năng lực có hạn, trạng thái tâm lý tạm thời nhìn không ra được):

Lâm Hiểu Nặc: Biểu tình gương mặt có điểm cổ quái, có hoang mang, có mê mang.

Mộ Dung Thanh Tư: tim đập nhanh hơn, mặt phát sốt.

Hà Viên Tuyết: khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, có bệnh trạng si mê bước đầu.

Hiệp Mộng Thi: sóng mắt lưu động, biểu tình tràn ngập chờ mong.

Tư Đồ Thanh Tuệ: cái miệng nhỏ há hốc, có thể bỏ vào nửa trái táo.

...

Năm, quan điểm của những giám khảo khác: Không phải trường hợp cá biệt, tỏ vẻ chờ mong chiếm đa số.

Tóm lại, Tiêu Tân xuất hiện chỉ dùng một chữ có thể hình dung, thì phải là “ Suất”.

Nhưng kế tiếp khi hắn biểu diễn thì phải dùng hai chữ để hình dung, thì phải là “ chấn động”.

Đối với phản ứng dưới đài, Tiêu Tân căn bản không có để ý. Hắn thầm nghĩ mau chóng biểu diễn xong, mau rời khỏi nơi này. Nhưng nếu đã lên đài, hắn vẫn tính toán thật sự biểu diễn, dù sao ca khúc này là tâm huyết cả một buổi tối của hắn. Nếu khán giả dưới đài biết ý tưởng này của hắn, khẳng định sẽ có hai loại phản ứng, một là đập đồ vách tường trường học, lấy gạch ném hắn, một là tập thể té xỉu, bởi vì quá bị sốc nặng.

“ Có làm hay không, cứ nhiên ngồi biểu diễn? Người cho người là Quách Phong a?” Một học sinh trong ánh mắt tràn ngập đồ kỳ lớn tiếng kêu lên. Vừa dứt lời, trên đầu của hắn đã bị người phía sau ném một bình nước có gas.

Đúng vậy, Tiêu Tân đích thật là ngồi trên ghế, làm cho người ta cảm giác càng thêm tự nhiên. Năm ngón tay phải lướt nhẹ lên dây đàn một chút, dùng phương thức này bắt đầu biểu diễn.

Khác hẳn với những biểu diễn ghi ta khác chính là thủ khúc Hồi ức này mở màn là một đoạn nhạc dạo tương đối dài. Theo dây đàn run lên, một trận làn điệu du dương tràn ngập lan ra, từng đợt từng đợt truyền vào tai mọi người.

“ Người chưa hát, khúc đi trước, vị tân sinh này biểu hiện thật làm cho người ta chờ mong. Loại thủ pháp này giống như trong mùa đông hâm rượu uống, rượu chưa uống, hương khí đã lan tỏa vào mũi.” Hoàn Vũ công ty đĩa nhạc âm nhạc tổng giám Tạ Hải nhất thời trước mắt sáng ngời, trong miệng phát ra tán thưởng như vậy.

Ngồi bên cạnh hắn chính là Tỉnh Quang phó tổng giám đốc Hoàng Y Đình, nằng đối với đánh giá của Tạ Hải vô cùng đồng cảm, gật đầu nói: “ Người thanh niên này rất có tiềm chất, không biết hắn hát như thế nào?”

Hai người vừa nói xong, trên đài rốt cuộc vang tiếng hát.

“ Đêm nay sao trời sáng lạ,

Đêm qua *** rồi,

Có bao nhiêu chuyện tình yêu xa xưa,

Ở trong trí nhớ phủ đầy bụi chậm rãi mở ra.

Năm đó em,

Mái tóc thật dài,

Năm đó ta,

Ngồi bên cạnh bàn ngăn người.

Trí nhớ ngây ngô,

Liền giống như phim điện ảnh chiếu lại,

Từng hình ảnh hiện dần.

Kiếp này trọn kiếp đều không thể quên,

...

Chia tay khó,

Tương tư khổ,

Đoạn kết tan vỡ đã nát tan.

Nhạn bay về phía nam,

Mộng biệt ly,

Vạn ngàn tình sầu vùi chôn trong năm tháng,

Biến thành hồi ức nhạt nhòa.

...

Rốt cục, tiếng ca cùng với tiếng đàn chậm rãi dừng lại, nhưng mỗi người ở đây đều như mê như say, chìm đắm trong khúc cảnh tuyệt vời không thể tự kiềm chế.

Không biết qua bao lâu, một phút đồng hồ, hai phút, thậm chí là năm phút, chẳng đến có người đầu tiên vỗ tay, mọi người rốt cục tỉnh lại, trong từng trận vỗ tay, không ngừng phát ra tiếng hoan hô cùng tiếng than sợ hãi đình tai nhức óc.

Nhưng mà giờ phút này, Tiêu Tân đã rời đi hiện trường, một mình trên đường phản hồi ký túc xá. Hát đã xong, hết thầy đã thành. Về phần có thể đoạt giải hay không, hẳn đã hoàn toàn ném ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Di Chứng Biểu Diễn

“Lão đại, người thật giỏi! Ở trước mặt toàn bộ trường học lão sư cùng học sinh bày ra như vậy, cư nhiên bây giờ trốn ở chỗ này đọc sách!”

Mạnh Hiểu Dương mới vừa tiến vào ký túc xá, liền chứng kiến Tiêu Tân nằm trên giường, đang làm như không có việc gì nằm đọc sách, lập tức lớn tiếng ồn ào lên. Âu Dương Chính Đông cùng Trần Tín Hoài hai người một trước một sau tiến vào, nhanh chóng gia nhập tập thể vây công.

“Được, được, được, tính ta sợ các người đi! Nói đi, các người đến tột cùng là muốn thế nào?”

Tiêu Tân bị ba người làm cho đồ mồ hôi lạnh, lỗ tai muốn điếc, nhanh chóng nhấc tay đầu hàng. Làm hắn cảm giác ngoài ý muốn sâu sắc chính là, ba vị bạn cùng phòng cư nhiên không vòng vo, cũng không nháo bắt mời ăn cơm, ý kiến lại cao độ thống nhất, thì là Tiêu Tân vì sao đột nhiên biến suất như vậy?

Đối với vấn đề này, Tiêu Tân có nỗi khổ tâm riêng, trên trán ứa ra mồ hôi. Chẳng lẽ nói mình đi vào thẩm mỹ viện của nữ nhân, đổi thân biến đổi là thành người dễ nhìn, điều này cũng nói không nên lời nha! Nghĩ lại tương tượng, hắn vẫn quyết định thành thật nói ra, dù sao ảnh chụp đã trưng bày trong tủ kính, sớm hay muộn cũng lộ, không bằng nói chuyện giật gân, cho mọi người biết khó mà lui.

“Ách, tình huống thật sự là như vậy. Chiều hôm qua, Mộ Dung lão sư mang ta đi tới một thẩm mỹ viện của bạn nàng mở ra, làm trị liệu da mặt cho ta, kết quả liền biến thành thế này! Các người không biết nha, lúc ấy có mấy chục ánh mắt nhìn ta chăm chăm, nhìn đến ta phát sợ hãi, thẳng đến nổi da gà. Chờ làm xong mỹ dung, toàn thân ta cao thấp ướt đầy mồ hôi! Người không biết cô chủ kia hắc ám bao nhiêu, tổng cộng thu của ta hơn một vạn nguyên. Không tính mỹ dung phí, chỉ là cắt tóc mà phải một ngàn, đem hai năm sinh hoạt phí của ta đều lấy mất, phải lập tức làm công kiếm tiền, bằng không về sau chỉ có ăn không khí mà thôi.”

Tiêu Tân trả lời đại bộ phận là thật, tiểu bộ phận là giả, không dám nói ra vụ chụp hình trưng bày quảng cáo. Theo hắn nghĩ, lần này nói sẽ có tác dụng nhất định, không nghĩ tới nhóm bạn cùng phòng lại có phản ứng khác.

Lúc này Mạnh Hiểu Dương đưa ra nghi ngờ, vấn đề một chuỗi lại một chuỗi: “Tình huống đơn giản như vậy? Ta xem người nhất định còn có chỗ giấu diếm. Mau thành thật khai ra, người chừng nào quan hệ với Mộ Dung lão sư? Hai người các người có oxxx không? Những nữ nhân ở trong thẩm mỹ viện làn da có trắng nõn không? Người khẳng định ở bên trong vui đến quên cả trời đất!”

Mồ hôi, ta biết ngay. Tiêu Tân không còn gì để nói, chỉ biết im lặng.

Âu Dương Chính Đông biểu tình phi thường phong phú, oa oa hét lớn: “Huynh đệ, chúc mừng người! Từ hôm nay trở đi, người bắt đầu số đào hoa rồi! Có phải là gặp được rất nhiều mỹ nữ hay không? Mỹ dung của người có bao nhiêu bước? Có mat xa cùng tắm rửa? Ta xem hơn một vạn nguyên này của người dùng thật giá trị, người suất đến vô địch, nói không chừng về sau còn có vô số mỹ nữ tranh nhau cấp lại cho người, người còn sợ không có tiền kiếm hay sao.”

Đồ mồ hôi, mỹ nữ không có mấy người, nhưng đàn bà ba, bốn mươi tuổi thì có một đống lớn. Đó chính là thẩm mỹ viện, người cho là chỗ ăn chơi? Trên trán Tiêu Tân treo đầy u ám

Trần Tín Hoài đẩy kính mắt, đôi mắt nhỏ sau làn kính lờ lờ sáng lên: “Đại ca, từ nay về sau người là thần tượng của ta, ngàn vạn lần phải nhớ che chở ta. Còn có, về sau nhất định sẽ có rất nhiều mỹ nữ truy người, nhớ rõ giới thiệu cho ta một người.”

Mồ hôi như thác nước, không thể nào! Sớm biết như thế, hôm nay vì sao ta lại làm chi nổi bật? Không phải tự tìm phiền toái sao? Về sau làm việc phải chú ý hạ thấp, ra cửa nhất định phải mang khẩu trang cùng với kính râm

Lúc này, Tiêu Tân bắt đầu tính toán an toàn của mình. Chính mình mặc dù có chút công phu, còn chưa bao giờ đánh nữ nhân. Nếu đến đây một đám nữ

nhân, lại nên làm gì bây giờ? Hiện tại có vụ theo đuổi ngôi sao, hy vọng đêm nay mình biểu diễn được quá tốt, nếu không về sau không được an bình.

Đang lúc Tiêu Tân còn đang phiền não, Mộ Dung Thanh Tư cũng cảm thấy phi thường đau đầu. Nhìn chiếc cúp trên bàn, nàng tức giận không thể đem nó lập tức đập vỡ. Buổi ca nhạc vừa mới chấm dứt, còn có một đoàn nữ sinh hô lớn “Tiêu Tân” vọt vào hậu trường. Nàng phải mất thật lớn khí lực, rốt cục chen được ra ngoài, biến thành trên quần áo bị rơi vào cái nút thắt. Tên bại hoại này, biểu diễn xong liền trốn mất, đem đồ rác cho lão sư thu thập. Thật sự là rất không chịu trách nhiệm...

Lúc này, Mộ Dung Thanh Tư bắt đầu hồi hận giới thiệu Tiêu Tân đi làm mỹ dung. Một nam sinh bộ dạng quá suât, đây không phải là tai họa hay sao? Nhớ tới cặp mắt sáng ngời trong suốt của Tiêu Tân, cùng với gương mặt đột nhiên biến suât, còn có lời vui đùa lần trước hắn đột nhiên nói ra, nàng đột ngột cảm thấy tim đập nhanh như hươu chạy, trên mặt phát sốt.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tân mang theo một đôi mắt gấu mèo thức dậy. Tối hôm qua, hắn ngủ không được ngon giấc, không chỉ là bởi vì phiền não, mà là vì Mạnh Hiểu Dương bọn họ cứ ở bên tai lao thao, thẳng đến hai giờ sáng mới mơ mơ màng màng được ngủ, ngay cả kế hoạch đọc sách hàng ngày cũng không thể hoàn thành.

“Ai, trở thành danh nhân thật sự là phiền não nhiều hơn. Chỉ là biến suât một chút, ở trên đài lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, mà đến như vậy sao? Không biết những đại minh tinh làm sao sống nổi dưới sự theo dõi điên cuồng của fans hâm mộ cùng với đội chó săn theo dõi? Thu nhập tuy cao, nhưng áp lực tinh thần khẳng định cũng lớn. Khó trách có không ít người tuổi còn trẻ mà bị bệnh trầm cảm, không cắt cổ tay thì lại đi nhảy lầu.

Vừa muốn xuống lầu, Tiêu Tân hoảng sợ. Má ơi! Sao lại có vài mm(chắc là nói mấy cô nàng béo) đang ở dưới lầu mai phục, một đám ánh mắt mở to nhìn trừng lên. Tốc độ này cũng thật quá nhanh a! Chẳng lẽ là nhóm fans đầu tiên của ta?

Nửa tin nửa ngờ xuống lầu, mới vừa đi được vài bước, vài mm lập tức vọt tới, trên mặt tràn đầy vui mừng. Tiêu Tân nhất thời quá sợ hãi, chạy nhanh thì triển “Bát Bộ Cân Thiên” tuyệt thế kinh công bỏ chạy. May mắn mấy nữ sinh chạy không lại hắn, nếu không chắc đã bị cuốn lấy.

Hôm nay là thứ bảy, học sinh không nhiều lắm, dưới sự né tránh cẩn thận của Tiêu Tân, cuối cùng có kinh không hiểm. Trải qua lần nháo vừa rồi, hắn cũng không dám ở lại trong sân thể dục hoặc trong sân trường chạy bộ, rõ ràng đi tìm địa phương tương đối hẻo lánh để đi luyện quyền. Cùng lão nhân thần bí ước định không bao nhiêu ngày, phương pháp phá giải vẫn không nghĩ ra, trong lòng rất sốt ruột.

Trải qua mấy ngày trước suy nghĩ, Tiêu Tân rốt cục cho ra một kết luận. Lão nhân kia có thể là một cao thủ nội gia quyền, ngày đó giao thủ thì động tác tựa hồ cùng Lâm Hiểu Nặc và Bùi Nguyên Tuấn sử dụng bộ pháp cùng chiêu thức có chút tương tự, lại có chút chỉ giống bề ngoài.

Tiêu Tân cũng không cho rằng, mình có thể ở trong một tuần đột nhiên trở thành siêu nhân mặc quần lót lộn ngược ra ngoài, nhưng ngăn trở một chiêu là vẫn có thể, mấu chốt là làm sao để cho đối phương không thể triển khai sử dụng bộ pháp. Nếu ở trên tốc độ sánh không bằng đối phương, vậy động không bằng tĩnh, vô chiêu thắng hữu chiêu.

Nhưng trong óc Tiêu Tân đã suy nghĩ không biết mấy ngàn lần về thực chiến, nhưng vẫn tìm không được biện pháp phá giải. Chê cười, vô chiêu thắng hữu chiêu, lại là tuyệt học một đời của Độc Cô Cầu Bại, tung hoành giang hồ vài chục năm sau mới bỗng nhiên ngộ đạo, đáng tiếc bộ Độc Cô Cửu Kiếm của vị tiền bối này bị Lệnh Hồ Xung tiểu tử đưa vào trong quan tài, hiện tại không biết chôn ở đâu rồi? Nếu Tiêu Tân có thể trong vòng một tuần hiểu được, thì Độc Cô Cầu Bại khẳng định sẽ từ trong lòng đất nhảy ra, sau đó chảy như điên mấy ngụm máu tươi rồi lại chết thêm lần nữa.

Tiêu Tân nguyên tưởng rằng chính mình có khả năng trong vòng một tuần nghĩ ra biện pháp, nhưng càng nghĩ lại càng mê mang, tựa hồ mình ở chỗ nào đó lâm vào trầm mê, nghĩ mãi cũng không rõ.

Hắn không phải là một người thích để tâm vào chuyện vụn vặt. Ở trong rừng khoa tay múa chân trong chốc lát, thủy chung không bắt được trọng điểm, nên bỏ qua một bên, đánh lên Nam quyền.

Thời gian còn ba ngày, hết thấy đều có thể xảy ra. Có lẽ đột nhiên sẽ có linh cảm cũng chưa biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Nan Đề Hai Giới Tính

So sánh với Phiền Não của Mộ Dung Thanh Tư, phiền toái của Tiêu Tân hiển nhiên càng lớn. Trước mắt, xảy ra chính là nan đề giữa hai giới tính, vô luận là về mặt kỹ thuật, hay là trình độ khó khăn mà xem, đều rất khó giải quyết, so với “Phòng đoán của Goldbach”, hệ số khó khăn còn cao hơn vài phần.

Thứ nhất, là ước định cùng lão nhân thần bí. Tuy rằng chỉ là một chiêu, nhưng cảnh giới võ công của hai người kém nhau chỉ một bậc. Tiêu Tân tuy rằng có được dị năng, nhưng không cách nào nắm trong tay, khi giao thủ không thể dùng ra được nhiều. Võ học chỉ đạo, chỉ có nhanh chứ không có gì không

phá được. Tốc độ của Tiêu Tân đã sánh không bằng người ta, vốn đã là kém cỏi, cho dù khí lực có lớn hơn, không thể đánh trúng đối phương cũng đã là không tốt. Nếu như không có kỳ tích phát sinh, cuộc luận võ ba ngày sau kết quả cũng giống như đại lực sĩ nước Nga cùng Hoắc Nguyên Giáp, không thể không cam bái hạ phong.

Thứ hai, là di chứng làm não động. Vô số đại minh tinh khi đối mặt với vấn đề này, chỉ có thể cười khổ. Các minh tinh muốn được nổi tiếng, nhất định phải hy sinh sự riêng tư cùng tự do để trả giá. Mà Tiêu Tân cũng không phải minh tinh, không lý do phải chịu sự trả giá như vậy. Hắn thầm nghĩ yên lặng học xong đại học, không ngờ bị Mộ Dung Thanh Tư không trâu bắt chó đi cày, trong buổi thi ca nhạc lộ ra bộ mặt nhỏ nhắn, kết quả phiên toái liền tới rồi.

Bởi vì là thứ bảy, Tiêu Tân luyện công buổi sáng rồi trở về, rõ ràng trốn vào bên trong ký túc xá. Đại học Z quản lý sinh viên cực nghiêm, hắn không đi ra, đám fans si mê cũng không vào được. Về phần nam sinh cùng chung ký túc xá, có Âu Dương Chính Đông ở ngoài cửa từ chối khéo, cũng không thể tiến vào. Hôm nay, bạn gái a Đông về nhà có việc, tiểu tử này cuối cùng được rảnh, cam tâm tình nguyện làm chung cực bảo tiêu dùm một ngày. Nhưng làm bảo tiêu cũng phải trả giá, điều kiện trao đổi là: Tiêu Tân phải vì hắn tỉ mỉ tổn hao sức, chế tác một lá thư tình có lực sát thương cực lớn. Hôm nay Tiêu Tân vốn định đi tới bệnh viện thăm tiểu Đông cùng tiểu Nguyệt. Trải qua vài ngày trị liệu, tiểu nha đầu hắn đã sắp xuất viện, kết quả đành phải làm biên bức hiệp một ngày(ý là như con doi trốn trong tối), buổi tối sẽ tìm cơ hội đi ra ngoài.

Mạnh Hiểu Dương vẫn luôn ngồi chơi game trên máy tính. Gần đây, nước Mỹ ra một trò chơi inte Tinh Cầu Đại Chiến, không gian lớn, hiệu quả rất thật. Mấy ngày nay, Mạnh Hiểu Dương say mê đến cơm nước không ăn, ngoại trừ đi học cùng ngủ, thời gian rảnh đều chỉ lo chơi đùa trò chơi này. May mắn Trần Tín Hoài thật ý tứ, lúc đi căn tin ăn cơm, cũng không quên mua cho hắn một phần cơm, nếu không tiểu tử này phải đói chết.

Tiêu Tân là văn khoa trạng nguyên, thi vào trường cao đẳng môn văn lại đủ điểm hoàn toàn, viết thư tình dĩ nhiên chỉ là chuyện nhỏ. Không đến nửa giờ, một phong thư tình vô cùng chân ý, nồng đậm mật ngọt, tài văn chương tung hoành như lửa nóng ra lò. Âu Dương Chính Đông mới vừa niệm một nửa, liền lòng tràn đầy vui mừng lập tức dùng email Tiểu Lệ đưa cho send đi.

Nhưng mấy người bạn cùng phòng đều là kẻ chạy nhảy, ở trong phòng ngày người một buổi sáng, rốt cục không chịu nổi.

Đầu tiên là Âu Dương Chính Đông. Bạn gái của hắn tiểu Lệ thu được email xong, lập tức bị thư tình đánh động trái tim, một cú điện thoại đã lập tức câu tên bạn này đi mất. Trần Tín Hoài ăn xong cơm trưa, lấy có có một người bạn học bị hư máy tính nên mời hắn tới sửa, đảo mắt cũng không thấy tăm hơi bóng dáng. Mạnh Hiểu Dương vốn đang chơi game thật say mê, kết quả bạn bè phòng bên mời hắn cùng đi chơi điện tử đối chiến, lập tức không nói hai lời phóng thật nhanh. Kết quả, chờ Tiêu Tân xem xong một quyển sách, xuống giường rót nước, lúc này mới phát hiện trong phòng chỉ còn một mình hắn.

Một người chỉ đọc sách, vốn cũng không có gì. Tiêu Tân ở trong sơn cốc suốt một năm, ngoại trừ Mạc Bất Ly, cũng chỉ có hắn, chín mươi chín phần trăm thời gian là không ai nói chuyện với hắn, đã sớm quen với sự tịch mịch. Nhưng phía sau, Tiêu Tân liên tục nhận hai cuộc điện thoại, đã không thể tiếp tục ở trong phòng.

Điện thoại thứ nhất là Hoa Phi Nhi gọi tới. Cô gái nhỏ còn chưa biết Tiêu Tân đã bị mẫu thân cho nghỉ việc, trách hắn vì sao vẫn không đến, cũng không gọi điện đến an ủi một chút. Cuối cùng nói mình đang ở dưới lầu ký túc xá, nếu trong năm phút hắn không xuống, nàng sẽ trực tiếp xông lên.

Điện thoại thứ hai là do Mộ Dung lão sư thân ái gọi tới, nói là đang chờ hắn tại khu nhà ở của lão sư trường học, có chuyện trọng yếu cần thương lượng.

Điều này thật sự là làm khó cho Tiêu Tân. Hoa Phi Nhi tiểu ma nữ nếu biết mình bị mẫu thân đuổi việc, khẳng định sẽ trở về nháo loạn, vẫn phải tạm thời nói dối cho qua chuyện. Mộ Dung lão sư thân ái bí bí trong điện thoại, làm cho hắn rất là kỳ quái. Thứ bảy không phải ngày nghỉ sao, mỹ nữ lão sư vì sao không về nhà hay đi dạo phố? Xem ra, chỉ đành nghĩ cách đuổi tiểu ma nữ về trước mới tới được.

Tiêu Tân vừa tính toán vừa đi xuống lầu. Nhìn trái nhìn phải, kỳ quái, dưới lầu thanh tĩnh như vậy, đám fans đã đi từ khi nào?

“Uy!” Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu của một cô gái.

Tiêu Tân ngẩng đầu vừa thấy, Hoa Phi Nhi đứng bên cạnh một chiếc xe thể thao màu hồng nhạt, đang hưng phấn hướng hắn ngoác ngoác.

Hôm nay, vị bách biến tiểu ma nữ này ăn mặc tuyệt đối là trang phục như người Nhật, rất giống một cô gái xinh đẹp Nhật Bản, trang điểm hồng nhạt, bộ ngực vẽ ra hai đạo đường cong tuyệt vời, phía dưới là một chiếc váy ngắn, một đôi đùi đẹp, vớ da ôm đùi, quả thật là gương mặt thiên sứ, đáng người mà quý, lực sát thương không tầm thường. Xem ra, những fans dưới lầu biến mất là do kiệt tác của nàng, cũng không biết nàng tốt cùng muốn làm gì?

Hoa Phi Nhi xuất hiện, nhóm cầm thú trên ký túc xá cũng thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống, trong mắt lóe dâm quang, nước miếng ào ào chảy ròng. Chứng kiến tiểu la ly đáng yêu như vậy đang thân mật đến thế với Tiêu Tân, đều bậm môi dậm chân, kêu to thiên lý bất công.

Hoa Phi Nhi nháy đôi mắt to xinh đẹp, cẩn thận đánh giá Tiêu Tân một chút, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn hiện ra tia cười đắc ý: “Ánh mắt của tôi không sai. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã cảm thấy anh cũng không tầm thường. Vài ngày không thấy, người quái dị lại biến thành đại soái ca. Nếu không phải Thanh Tư tỷ tỷ gọi điện thoại nói cho tôi biết, thiếu chút nữa bị anh qua mặt.”

Hai câu này còn có chút bình thường, nhưng câu kế tiếp làm cho Tiêu Tân bắt đầu hồng mặt.

“Bộ dạng anh suất như vậy, coi như có thể làm bạn trai của tôi. Năm nay tôi mười bảy tuổi, ba năm sau có thể được pháp định tuổi tác. Đến lúc đó, Phi nhi gả cho anh, sinh ra một đồng cực cưng đáng yêu thông minh.”

Mồ hôi, tiểu ma nữ chính là tiểu ma nữ, có lối suy nghĩ phóng khoáng tính thật quá lớn, hai câu nói đã kéo tới vấn đề sinh em bé. Còn sinh cho một đồng, cô cho là đường heo nhỏ a! Nếu để cho nàng tiếp tục nói tiếp, còn không chừng sẽ nghĩ luôn đến chuyện con cái kết hôn, khi nào thì bằng cháu?

Chúng kiến biểu tình quái dị của Tiêu Tân, Hoa Phi Nhi vênh cái mũi đáng yêu, dịu dàng nói: “Như thế nào, anh không muốn sao! Chẳng lẽ cảm thấy Phi Nhi không được xinh đẹp?”

Ách! Tiêu Tân sờ mũi mình, trên trán ứa ra mồ hôi, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tôi nói Phi Nhi, chuyện này về sau hãy nói. Bây giờ tôi còn một chuyện phải làm, liên lạc sau nhé!”

Quả nhiên lực chú ý của tiểu ma nữ nhanh chóng dời đi, lớn tiếng chất vấn nói: “Anh thành thật nói đi, có phải đã có bạn gái hay không. Bằng không, vì sao mấy ngày nay anh không đến tìm tôi?”

Nói xong, đôi mắt xinh đẹp đỏ lên, rõ ràng có xu thế muốn khóc. Tiêu Tân nhanh miệng nói: “Cô hiểu lầm rồi, tôi thật sự có việc. Kỳ thật, chuyện này có liên quan đến chị họ của cô. Vừa rồi đột nhiên nàng gọi điện thoại cho tôi, nói có chuyện rất quan trọng cần tôi hỗ trợ.”

“Tôi không tin, anh khẳng định đang gạt tôi.” Hoa Phi Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt lã chã muốn khóc.

Tiêu Tân đành phải nói: “Nếu cô không tin, chúng ta hiện tại cùng đi.”

Lúc này Hoa Phi Nhi mới tin tưởng Tiêu Tân không lừa nàng, đôi mắt vừa chuyển, khuôn mặt đáng yêu nổi lên tia tươi cười cổ quái: “Tôi hiểu được, có phải anh thích chị họ của tôi không?”

Nói xong, nàng nghiêng đầu suy nghĩ: “Chị họ luôn đối xử với tôi tốt nhất. Nếu không như vậy đi, tôi cùng chị họ làm bạn gái của anh.”

Mồ hôi, như thế nào càng nói càng thái quá.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Điều Trùng Tiểu Kế Của Phi Nhi

Hai người lên xe, liền cùng lái tới khu nhà ở của lão sư. Cửa phòng mở ra, lộ ra một thân ảnh xinh đẹp. Nhìn thấy Hoa Phi Nhi đứng bên cạnh Tiêu Tân, Mộ Dung Thanh Tư rõ ràng sững sốt, lập tức liền phản ứng: “Phi Nhi, sao em cùng hắn tới đây?”

Hoa Phi Nhi buông cánh tay Tiêu Tân ra, cười hì hì nói: “Chị tìm Tiêu Tân có việc, hắn không thể theo giúp em, cho nên hai chúng ta phải cùng đi tới đây thôi.” Nói xong nàng nhìn chằm chằm Mộ Dung Thanh Tư, trên mặt như cười: “Chị họ, chị vội vã tìm hắn tới đây như vậy, đến tột cùng là có chuyện gì nha?”

Tiêu Tân quan sát bốn phía, đây là một bộ phòng ở có hai gian, phòng khách quét tước thập phần sạch sẽ, vách tường dán giấy hoa, sô pha màu lam, cửa sổ sơn màu trắng có màn rũ sát đất, trên kệ ti vi có một bộ máy hát nhỏ, trên bàn có một lọ hoa, toàn bộ tràn ngập cảm giác ấm áp. Xem ra, mỹ nữ lão sư là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Bởi vì đang ở nhà, Mộ Dung Thanh Tư ăn mặc rất tùy ý, một thân áo ngủ bằng tơ lụa, bên ngoài khoác áo, mái tóc đen nhanh buộc sau đầu, so với lúc đi làm thân thiết hơn rất nhiều, có loại cảm giác như một bà chủ gia đình.

Khi nói chuyện, ba người cùng chia nhau ngồi xuống. Hoa Phi Nhi ôm một chiếc gối dựa trên ghế, ôm ngay trước ngực, chờ đợi chị họ trả lời.

Mộ Dung Thanh Tư rót trà cho hai người, lúc này mới nói: “Chị muốn nhờ Tiêu Tân giúp dùm một việc. Em cũng biết, ba của chị ngày nào cũng thúc giục chị kết hôn. Hôm nay lại an bài một đối tượng cho chị. Nhớ tới thật là phiền muộn chết.”

“Chị họ, chị cũng đã không còn nhỏ, là lúc nên tìm đối tượng mà!” Hoa Phi Nhi trêu chọc.

Mộ Dung Thanh Tư nhún mày, tức giận nói: “Nha đầu là cố ý chọc chị hả! Cái gì gọi là không còn nhỏ, ta còn chưa qua tuổi thanh xuân đâu!”

Hoa Phi Nhi khanh khách nở nụ cười: “Em hiểu rồi, chị muốn nhờ Tiêu Tân giả mạo bạn trai của chị, ra mặt đem đối phương bức lui.”

Gương mặt Mộ Dung Thanh Tư nổi lên một tia đỏ ửng, ngượng ngùng nói: “Tiêu Tân, tôi cũng chỉ là bắt đắc dĩ, không biết cậu có thể giúp dùm không?”

Tiêu Tân vừa muốn nói, Hoa Phi Nhi lại thay thế hắn phát biểu ý kiến, thập phần rộng lượng nói: “Đương nhiên có thể, em đem Tiêu Tân cho chị mượn, nhưng chị phải đáp ứng em một điều kiện.”

Mộ Dung Thanh Tư hỏi: “Điều kiện gì?”

Hoa Phi Nhi vươn ngón trỏ tay phải, chỉ chỉ đối phương, nghiêm trang nói: “Chị không được động tâm với Tiêu Tân.”

“A!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Thanh Tư nhất thời đỏ bừng, vừa thẹn vừa vội nói: “Em đang nói gì chứ? Chị đã nói là cho hấn tạm thời giả vờ, cũng không phải cho hấn làm bạn trai của chị.”

Hoa Phi Nhi không buông tha nói: “Đó thì không chắc. Lỡ như có người nào lại có hảo cảm với vị đại soái ca này thì sao! Hôm nay giả vờ làm bạn trai, ngày mai liền có thể làm thật, em không phải là mệt lớn.”

Tiêu Tân ở bên cạnh càng nghe càng không thích hợp, liền làm ra động tác ngăn cản, lớn tiếng kêu lên: “Dừng, dừng, dừng.”

Nói xong, hấn nhìn Hoa Phi Nhi nói: “Cái gì gọi là đem tôi đưa cho cô ấy mượn?”

Hoa Phi Nhi mở trừng hai mắt, làm vẻ đương nhiên nói: “Anh là bạn trai của tôi nha! Đương nhiên là từ tôi làm chủ.”

Tiêu Tân vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Cô chừng nào thì trở thành bạn gái của tôi vậy? Sao tôi lại không biết?”

“Ngay vừa rồi đó! Chúng ta rõ ràng đã nói.” Hoa Phi Nhi làm vẻ lí trực khí tráng, tức giận nói: “Anh đúng là kẻ phụ lòng, Trần Thế Mĩ, cư nhiên vừa mới nói đã rồi không thừa nhận.”

“Kẻ phụ lòng! Trần Thế Mĩ! Nha đầu này từ đâu học được?” Trước mắt Tiêu Tân tối sầm, trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh. Ta đáp ứng cô hồi nào? Rõ ràng là một mình cô tự nói.

Trong lòng Tiêu Tân biết tiểu ma nữ này rất dây dưa, căn cứ sự giáo huấn trong dĩ vãng, cãi nhau khẳng định không vượt được nàng ta, đành phải đem đề tài này tạm thời buông bỏ, quay đầu nhìn Mộ Dung Thanh Tư nói: “Mộ Dung lão sư, thật sự là thật xin lỗi! Chuyện này chỉ sợ tôi không thể đáp ứng cô.”

Không đợi Mộ Dung Thanh Tư nói chuyện, Hoa Phi Nhi ở một bên chen lời nói: “Vì sao, chẳng lẽ bởi vì anh biến suât, liền ngại bộ dạng chị họ không đủ xinh đẹp?”

Đây là thế nào? Tiêu Tân giải thích: “Điều này không quan hệ gì đến sự xinh đẹp, lại là tôi...”

Không đợi hấn tiếp tục nói, Hoa Phi Nhi ngắt lời: “Không phải là anh muốn chuyện giả thành thật đó chứ?”

“Tại sao tôi lại muốn như vậy?” Tiêu Tân vội vàng phủ nhận.

Hoa Phi Nhi cũng không nghe hấn giải thích, lớn tiếng kêu la: “Tôi chỉ biết, anh không thừa nhận tôi là bạn gái của anh, là bởi vì anh thích chị họ.”

Tiêu Tân càng nghe nàng nói càng quá đáng, nhịn không được quát lớn: “Phi nhi, cô đừng càn quấy, tôi nói qua khi nào?”

Vừa dứt lời, Hoa Phi Nhi oa một tiếng khóc lên, một đầu nhào vào trong lòng Mộ Dung Thanh Tư, dị thường ủy khuất nói: “Chị họ, hấn rổng em, hấn chê em càn quấy, Phi nhi không ai ưa phải không?”

Tức khắc, Hoa Phi Nhi khóc càng thêm thương tâm, Tiêu Tân ở một bên trăm miệng không lời giải thích. Hôm nay làm sao vậy, mới nói mấy câu đã thành như vậy, dường như ta phạm vào nhiều sai lầm! Ta thật sự còn oan hơn cả đậu nga nha?

Mộ Dung Thanh Tư nhẹ nhàng vuốt bả vai em họ, ôn nhu nói: “Phi nhi, Tiêu Tân không phải ý tứ này.”

“Không phải ý tứ này vậy là ý tứ gì? Hấn chính là thích chị mới có thể nói như vậy.” Hoa Phi Nhi đem đầu chui trong lòng chị họ, thanh âm ông ông tức khí, trong lòng lại đang cười trộm. Hắc, thấy ngu chưa, bốn tiểu thư vừa ra tay, nhìn anh làm sao mà chống đỡ?

Mộ Dung Thanh Tư ý bảo Tiêu Tân đừng nói chuyện, nhỏ nhẹ nói: “Chị là cô giáo của Tiêu Tân, không thể nói chuyện làm bạn bình thường với hấn.”

Hoa Phi Nhi giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi han: “Chị nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Mộ Dung Thanh Tư khẳng định gật đầu.

Nhưng câu kế tiếp của Hoa Phi Nhi, làm cho Mộ Dung Thanh Tư lâm vào hồng mắt.

“Chị họ, chị gạt em. Tối hôm kia, em nghe chị nói mớ kêu tên của hấn.”

“A!” Mộ Dung Thanh Tư hét lên kinh hãi, trời ạ, chẳng lẽ ta ở trong mộng thật sự nói qua? Bằng không Phi nhi làm sao biết?

Tức khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xấu hổ đến đỏ bừng, muốn trốn vào phòng ngủ, nhưng bị Hoa Phi Nhi ôm thật chặt, căn bản không thể đào thoát.

Trời ạ, thật sự là mắc cỡ chết người. Lúc này đến phiên đầu của Mộ Dung Thanh Tư chui vào trong lòng ngực em họ, khuôn mặt đỏ rực nhanh chóng lan

luôn xuống cổ, nổi lên màu hồng phấn mê người.

Đổi mặt cục diện như vậy, Tiêu Tân rất là xấu hổ, đang muốn nhân cơ hội này rời đi, lại bị Hoa Phi Nhi kêu trở về: “Sắc lang, anh đứng lại đó cho tôi. Tôi cùng chị họ hai đại mỹ nữ đồng thời thích anh, anh nói làm sao bây giờ?”

Sắc lang? Đường như là không phải ta a! Tiêu Tân sờ sờ mũi mình, trên mặt tràn đầy cười khò: “Đại tiểu thư, cô cũng đừng trêu tôi nữa! Tôi đáp ứng làm bạn trai giả của Mộ Dung lão sư được chưa?” Xem ra, chỉ đành đáp ứng điều kiện này trước, nếu không tiểu nha đầu này quyết sẽ không buông tha.

Nói tới đây, hẳn nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng, liền nhanh chóng bổ sung một câu: “Chỉ một lần này, lần sau không được viện lý do này nữa.”

Hoa Phi Nhi sầm khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Quý hẹp hòi, anh không cần nói thế. Tôi là muốn hỏi anh làm sao tính toán phụ trách với chị họ?”

Tiêu Tân gãi đầu nói: “Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm! Chị của cô hẳn là không thích tôi đâu.”

Lúc này, Mộ Dung Thanh Tư đã bình tĩnh trở lại, ở một bên nói: “Phi nhi, em thật sự hiểu lầm rồi! Lúc ấy có thể là chị nằm mơ, mới có thể kêu tên Tiêu Tân. Người này luôn tự đại, tự cho là đúng, tính cách quái gở, chị làm sao có thể thích hẳn!”

Hoa Phi Nhi thần tình không tin, nói: “Chị họ, chị cho em là tiểu hài tử ba tuổi sao? Nếu chị không thích hẳn, làm sao không nghĩ đến nhờ người khác, mà lại nhờ hẳn giả vờ làm bạn trai của chị?”

“Này!” Mộ Dung Thanh Tư liếc mắt nhìn Tiêu Tân, cái khó ló cái khôn nói: “Còn không phải bởi vì bộ dáng hẳn đẹp trai, như vậy mới có thể chọc tức tên kia bỏ đi.”

Hoa Phi Nhi nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, vừa cẩn thận quan sát biểu tình hai người, lúc này rốt cục mới chịu buông tha hai người bọn họ, gật đầu nói: “Được, tin tưởng hai người một lần.”

Nói xong, nàng chuyển ánh mắt qua Tiêu Tân, tiếp tục hỏi: “Chuyện của chị họ đã giải quyết, còn tôi?”

“Cô có vấn đề gì?” Tiêu Tân ra vẻ không biết.

Hoa Phi Nhi cảm gổ dựa nệm tới, lớn tiếng kêu lên: “Anh còn không thừa nhận tôi là bạn gái của anh sao? Uống cho tôi mỗi ngày nhớ anh, không ngờ anh không xem tôi ra gì.”

Mộ Dung Thanh Tư biết Tiêu Tân bị cho nghỉ việc, liền ở một bên giảng hòa.

“Em họ, hiện tại em còn nhỏ, Tiêu Tân có thể là sợ ảnh hưởng học tập của em, nên mới bán khoán.”

“Thật sự?” Hoa Phi Nhi nửa tin nửa ngờ hỏi.

Tiêu Tân biết có sự chuyển biến tốt đẹp, đành phải nói: “Phải, Phi nhi mới mười bảy tuổi, sang năm còn phải thi cao đẳng. Ca ca là không muốn ảnh hưởng đến cô.”

Hoa Phi Nhi lập tức chuyển buồn làm vui, xác nhận nói: “Ý của anh là chỉ cần em thi lên đại học, là có thể làm bạn gái của anh?”

Ách! Tiêu Tân không còn gì để chống đỡ. Nhìn thấy đôi mắt đối phương trông mong nhìn mình, không khỏi có chút mềm lòng, lập tức nghĩ tới thời gian còn hơn nửa năm, hay là đem vấn đề trước mắt giải quyết trước, sự tình sau này hãy nói sau. Nói không chừng tiểu ma nữ lên tới đại học, lại sẽ đi thích người khác. Vì thế nói: “Tôi đáp ứng cô.”

Được nghe lời ấy, Hoa Phi Nhi nhất thời cao hứng đứng lên, lớn tiếng nói: “Lời không bằng chứng, chúng ta kéo tay thề.”

“Kéo tay là được, sao lại phải thề? Không cần đâu!” Tiêu Tân bỗng nhiên có loại cảm giác bị trúng kế.

Hoa Phi Nhi lập tức bấu đôi môi nhỏ nhắn, giả bộ cá giận nói: “Nguyên lai là anh cố ý nói cho có lệ.”

Roi vào đường cùng, Tiêu Tân đành phải cùng Hoa Phi Nhi kéo tay, cũng đồng thời phát hạ trọng thệ.

“Sau khi Hoa Phi Nhi thi lên đại học, Tiêu Tân phải hết lòng tuân thủ lời hứa, cho Hoa Phi Nhi làm bạn gái. Nếu vi phạm lời thề, Tiêu Tân đi trên đường sẽ bị xe đụng chết, ra cửa bị gạch đập chết, đi đường bị rơi xuống giết chết đuối, đi núi ngã chết, boi lội chết chìm, ăn cơm nghẹn chết, uống nước sặc chết, đi ngân hàng bị người đoạt cướp...”

Lời thề còn chưa nói xong, cả khuôn mặt Tiêu Tân liền tái ngắt.

Lúc này, rốt cục hẳn hiểu được chính mình đã bị đưa vào một kế hoạch lớn, mà người lập kế hoạch chẳng qua chỉ sử dụng một chút điều trù tiểu kế.

Chương 38: Hí Kịch Của Hai Đại Mỹ Nữ

Sau khi phát xong lời thề, Hoa Phi Nhi rốt cục cảm thấy mỹ mãn, vốn mặc kệ Tiêu Tân suy nghĩ cái gì. Tóm lại, đối phương rơi vào trong tay nàng, thì cũng giống như Tôn hầu tử rơi vào lòng bàn tay Phật tổ, đời này nếu muốn đào thoát, quả thật chính là mơ tưởng.

Lúc này, Hoa Phi Nhi cuối cùng nhớ ra chính sự, nhìn Mộ Dung Thanh Tư nói: “Chị họ, buổi hẹn là mấy giờ?”

“Năm giờ chiều.” Mộ Dung Thanh Tư không hề nghĩ ngợi liền trả lời, lập tức nhìn đồng hồ. Bây giờ là hai giờ mười lăm phút, tựa hồ còn sớm một chút, vì thế nói: “Còn có một chút thời gian, không bằng chúng ta đi shopping, sau đó mới đi.”

“Hay oa!” Hoa Phi Nhi lập tức hân hoan nhảy nhót, từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, vui vẻ nói: “Đi dạo phố xong, em đi với hai người.”

Mộ Dung Thanh Tư hơi sững sốt, lập tức tỏ vẻ đồng ý: “Như vậy cũng tốt, có em cùng đi, hiệu quả khẳng định rất tốt.”

Hoa Phi Nhi khanh khách nở nụ cười: “Nhớ tới bộ dáng của tên kia, em có chút gấp không muốn đợi.”

Mộ Dung Thanh Tư tự nhiên hiểu rõ em họ có nhiều thủ đoạn, không khỏi cảm thấy bí ai cho kẻ sắp gặp mặt kia. Em họ ra ngựa, dễ dàng giải quyết. Có nàng đi ra, hơn nữa thêm Tiêu Tân làm bảo hiểm, tên không may kia hôm nay cứ chờ mà khóc đi!

Lúc này, biểu tình của Hoa Phi Nhi rất cổ quái, đôi mắt to xinh đẹp chuyển vòng, trên đỉnh đầu như lộ ra hai chiếc sừng màu xanh trong suốt, trên gương mặt tinh xảo lộ ra nụ cười mỉm của ác ma.

Hắc! Hắc! Hắc! Ước hội hôm nay, thật sự làm cho người ta phi thường..Chờ mong.

Bởi vì Hoa Phi Nhi lái xe thể thao, nên Mộ Dung Thanh Tư để lại xe mình trong gar a, đi nhờ xe em họ. Thân là người phối hợp biểu diễn, Tiêu Tân về mặt buồn bực ngồi ở phía sau, nửa ngày cũng không nói chuyện.

Hoa Phi Nhi cùng chị họ ở phía trước lúi rúi nói nửa ngày, lúc này mới phát hiện Tiêu Tân biến thành câm điếc, rất bất mãn nói: “Người quái dị, sao anh không nói lời nào?”

Mộ Dung Thanh Tư thông cảm tâm tình của Tiêu Tân, ở một bên nói xen vào: “Phi nhi, sao em còn gọi hắn là người quái dị?”

Hoa Phi Nhi le lưỡi ra, nũng nịu nói: “Ngại quá, em nhất thời quen miệng.”

Đang muốn sửa lời, nàng lại nói: “Hay gọi hắn là người quái dị tốt hơn, vừa dễ gọi, lại cho thấy em rất xinh đẹp.”

“Khoác lác!” Mộ Dung Thanh Tư nhìn không được trêu chọc. Nhưng nói thật, bộ dạng của em họ thật sự rất đẹp, trời sinh một bộ dáng mỹ nhân bại hoại, đáng người so với mình càng hoàn hảo. Cô nàng này hiện tại đã đẹp tới câu hồn đoạt phách, trường thành nhất định càng khó diễn tả.

Tâm tình Hoa Phi Nhi hiển nhiên rất tốt, vừa lái xe vừa lẩm bẩm hát, đem vị chuẩn bạn trai ngồi phía sau ném ra sau đầu. Lúc này, nàng phát hiện chị họ luôn nhìn nàng, cười nói: “Chị họ, em biết bộ dạng của mình rất được, kỳ thật chị cũng không kém a! Chẳng qua là kém hơn em một chút.”

Mộ Dung Thanh Tư gương mặt hờn dỗi, liếc nhìn Hoa Phi Nhi: “Chị nói em nha, em thật sự là rất quá phận! Có ai giống như em nói chị mình như vậy sao?”

Hoa Phi Nhi cười hi hi nói: “A a, vừa rồi là em nói giỡn. Kỳ thật chị họ còn đẹp hơn em, giống như tiên nữ trên trời. Lấy tuyệt thế mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành của chị, người theo đuổi hẳn là không trăm cũng là một ngàn nha?”

Kỳ thật, người theo đuổi của Hoa Phi Nhi cũng không hề ít. Từ khi vào sơ trung, mỗi ngày nàng nhận được vô số thư tình, mà nàng mỗi ngày đều đem lá thư tình đi dán trên bảng thông cáo của trường. Thế cho nên có một thời gian, trong ngăn kéo của nàng không còn lá thư tình nào nữa. Nhưng cũng không lâu lắm, phương thức theo đuổi như tro tàn cháy sáng, xuất hiện đủ loại, đủ mọi trò thăng cấp khó tin. Vì thế chiêu số kia của Hoa Phi Nhi cũng không còn dùng được. Nhưng đối với những người đeo đuổi, vị thiên tài tiểu ma nữ lại có đủ loại phương thức đi chinh người, khiến cho trong trường học mỗi ngày đều có chuyện kinh ngạc buồn cười không ngừng. Hoa Phi Nhi đồng học cũng coi như không thẹn trở thành nhân vật phong vân có danh hiệu “tiểu ma nữ”, tên hiệu làm người ta nghe thấy liền biến sắc.

Nghe được lời của em họ, trên gương mặt nàng không khỏi nổi lên ý lo lắng. Với mỹ mạo của nàng, người đeo đuổi đương nhiên không ít, nhưng từ trung học cho tới bây giờ, ngoại trừ lần thất bại của mối tình đầu, vốn không ai khiến cho nàng để ý. Nam nhân hiện tại, vừa nhìn thấy mỹ nữ hai mắt liền tỏa ánh sáng, vốn không có một ai đáng tin.

Hoa Phi Nhi đối với chị họ của mình cũng thật hiểu rõ, nhìn thấy cảm xúc của nàng không tốt, lập tức nghĩ sang nói chuyện khác.

“Chị họ, em nghe nói chị đã tìm được bạch mã hoàng tử rồi?”

“Làm gì có!” Mộ Dung Thanh Tư lập tức phủ nhận.

Hoa Phi Nhi cười hắc hắc, liếc mắt vào kính chiếu hậu nhìn Tiêu Tân một cái, hướng chị họ mờ trùng hai mắt. Mộ Dung Thanh Tư nhìn thấy biểu tình thần bí của em họ, lập tức hiểu được đối phương đang suy nghĩ gì, gương mặt ửng hồng nói: “Tiểu ma nữ, uống cho chị vẫn luôn thương em, lại dám lấy chị ra trêu đùa!” Nói xong, nàng nhin không được vuron bàn tay trắng nõn, chợt lết Hoa Phi Nhi.

“Phi nhi nào dám chứ! Tôn kính chị còn không kịp nữa là!”

Hoa Phi Nhi nhanh miệng cầu xin tha thứ: “Chị họ, đừng làm rộn, em đang lái xe, coi chừng đụng người ta.”

Mộ Dung Thanh Tư thu hồi tay mình lại, tức giận nói: “Em đụng gì đó còn ít sao? Nếu chị nhớ rõ, người nào đó mới học biết lái xe nửa năm trước, lập tức xuất hiện những tai nạn xe cộ tới mười lần, trong đó đâm chết một con mèo, làm tàn phế hai con chó, làm gãy ba cột điện...”

Vừa nói xong, Mộ Dung Thanh Tư dùng ngón tay chỉ vào đầu mình. Hoa Phi Nhi thấy nếu để chị họ còn nói tiếp, chẳng phải đem toàn bộ chuyện xấu của nàng nói ra hết, vội vàng tắt xe vào ven đường, duỗi tay bịt kín miệng chị họ.

Ước chừng qua nửa phút, Mộ Dung Thanh Tư rút cục giãy ra, từng ngum thở hổn hển, đứt quãng nói: “Hoa Phi Nhi, em nghĩ muốn mưu sát chị nha! Hừ, không ngờ dùng sức mạnh như vậy!”

Hoa Phi Nhi đắc ý dào dạt nói: “Nhìn xem chị về sau còn dám nói xấu em không. Hắc hắc, chị đó, cẩn thận cho tương lai gả không ra đi.”

“Em mới là gả không ra đó.” Mộ Dung Thanh Tư then quá thành giận, gương nanh múa vuốt đánh tiếp.

Hoa Phi Nhi sớm có phòng bị, mở cửa xe bỏ chạy. Mộ Dung Thanh Tư làm sao chịu bỏ qua, không để ý xe còn trên đường cái, vây quanh xe thể thao điên cuồng đuổi theo, nếu không phải bị ô tô chạy ngang qua thiếu chút nữa đụng phải, không biết khi nào mới có thể dừng lại.

Tiêu Tân ở trên xe nhìn hồi lâu, nhìn thấy hai nữ nhân huyên náo thật kỳ cục, nhin không được nói: “Uy, một ngàn con vịt chết, hai người nháo đủ rồi chưa?”

“Một ngàn con vịt chết?” Đại tiểu mỹ nữ nhất thời sững sốt, lập tức hiểu được ý tứ đối phương, hai miệng một lời kêu to: “Anh nói ai là một ngàn con vịt chết?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Làn Đầu Giao Phong(Thượng)

Vừa rồi Tiêu Tân chỉ là thuận miệng nói ra, mắt thấy hai cô gái bộ dáng hung tợn, đáng vẻ như muốn ăn thịt người, không khỏi rung mình một cái. Hay thật, tiểu ma nữ đã ứng phó không được, hiện tại lại thêm một đại ma nữ, vẫn không chọc tới mới tuyệt vời.

Mười phút sau, trải qua việc Tiêu Tân thành khẩn giải thích, hơn nữa đáp ứng mời hai người đi ăn kem, hai vị mỹ nữ rốt cục tiêu trừ tức giận. Lúc này, hai người rốt cục nhớ tới việc đi dạo phố, lập tức bắt đầu điên cuồng shopping. Gia đình hai chị em họ này là kẻ có tiền, tự nhiên không cần lo lắng tiền bạc, cuối cùng chỉ khổ cho tên cu li miễn phí như Tiêu Tân. Không bao lâu, hai tay của hắn đã cầm mười mấy chiếc túi, phát hiện hai người kia còn chưa thỏa mãn, chuẩn bị tiếp tục đi mua tiếp, liền nhanh miệng nhắc nhở năm giờ chiều còn một cuộc hẹn.

“Cậu không nói, chúng ta suýt chút đã quên.” Mộ Dung Thanh Tư nhìn đồng hồ, làm ra quyết định như sau: “Hiện tại còn chưa tới năm giờ, chúng ta đi thêm chốc lát.” Nói xong, nàng kéo tay Hoa Phi Nhi đi vào một cửa hàng bán quần áo hướng đôi diện.

“Đã đến giờ, hai người còn đòi đi chơi? Không sợ đối phương chờ lâu bỏ đi sao?” Tiêu Tân ở phía sau lớn tiếng kêu lên.

Hoa Phi Nhi quay đầu, nhìn bộ dáng chật vật của Tiêu Tân, nhin không được cười nói: “Hiện tại chúng ta đi qua cửa hàng bán quần áo nam. Nhìn bộ dạng lòi thoi của anh, nếu không chọn cách ăn mặc đẹp một chút, như thế nào xứng đôi với chị họ của tôi? Giã trang cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ!”

Mộ Dung Thanh Tư liếc mắt nhìn Tiêu Tân, ở một bên nói: “Nam nhân hẹn cùng nữ nhân, chờ đợi là chuyện bình thường. Còn nữa, tôi cũng hi vọng hắn đợi không được mà bỏ đi trước. Như vậy bốn tiểu thư không cần ứng phó hắn.”

Ách! Trên trán Tiêu Tân hiện lên mấy đạo chỉ đen. Hai nữ nhân này quả thật là hết cứu. Vị lão huynh còn chưa gặp mặt kia ơi, nếu anh là một người thông minh, hi vọng anh nhanh chân chạy đi đi.

Đối với thiện ý nhắc nhở của Tiêu Tân, vị nam nhân kia dĩ nhiên không có thiện lý nhĩ để nghe thấy, tự nhiên là không biết được. Khi hai vị mỹ nữ cùng một người đàn ông đi vào Thái Cực Trà Đạo Quán, vị lão huynh kia đang ngồi trong một căn phòng thật trang nhã si ngốc chờ đợi.

Thái Cực Trà Đạo là một xí nghiệp có trong cả nước, tại nơi thành phố này mở ba nơi, mà nơi này là nơi có giá cả mắc nhất. Dù là như thế, sinh ý nơi này vẫn rất tốt. Tâm lý tiêu xài của mọi người là như vậy, mắc nhất chính là tốt nhất, huống chi hoàn cảnh của trà lâu này thật không sai, bên trong yên tĩnh, rất thanh nhã, các hạng phục vụ lại rất tốt.

Bên trong quán còn có suối giả nước mát, nước chảy róc rách, thập phần khác biệt. Trong không khí tràn ngập hương trà nhàn nhạt, cổ khúc tri âm tri kỷ vang lên mờ mờ có thể nghe thấy, quanh suối còn có những phòng riêng biệt, khách đến vừa có thể thưởng thức biểu diễn trà nghệ, còn có thể tiếp khách, quả thật là có thể thưởng thức trà nhàn nhã, là địa phương có thể nói chuyện làm ăn rất tốt.

Tổng Chi Kiều nhìn chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, đã là năm giờ bốn mươi phút, nhưng hần cũng không sốt ruột. Mỹ nữ, để cho nam nhân chờ đợi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống chi vị mỹ nữ kia thật đáng giá cho hần tiếp tục chờ đợi.

Tổng Chi Kiều, năm nay hai mươi tám tuổi, hai năm trước từ đại học Harvard tốt nghiệp bằng tiến sĩ MBA, hiện tại đang là tổng giám đốc của công ty chi nhánh Phi Lợi Phổ tại ZJ. Không chỉ như thế, hần còn là nhị công tử của chủ tịch Tổng Thanh Lưu của đại hình xí nghiệp Trí Viễn tập đoàn. Với nhân phẩm cùng gia thế của hần, nếu muốn tìm một cô gái xinh đẹp tuổi trẻ tự nhiên là không khó khăn. Nhưng đối tượng ước hẹn hôm nay lại không giống. Nếu có thể cùng vị mỹ nữ trong mộng này thành công đính hôn, thì địa vị của hần trong mắt cha hần sẽ nhảy lên mấy bậc thang, vô cùng có khả năng thay thế được người anh vô năng hão sắc trong mắt hần, kế thừa gia nghiệp khổng lồ của cha hần.

Xem lại thực lực tổng hợp của bốn đại tập đoàn, Thiên Vũ tập đoàn của Hoa Thiên Vũ được liệt thứ nhất, Trí Viễn tập đoàn của Tổng Thanh Lưu liệt thứ hai, Thiên Mộ tập đoàn của Mộ Dung Trung Hoa bài danh thứ ba, thứ tư chính là Viên Bắc Xuyên Phương Đông tập đoàn. Tứ đại tập đoàn này thực lực cũng không hơn kém bao nhiêu, nếu hai nhà liên thủ, sẽ thay đổi cả vận mệnh nền kinh tế. Hoa Thiên Vũ cùng Mộ Dung Trung Hoa vốn là thân thích, nhưng không biết do nguyên nhân gì, quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt lắm, nếu không Thiên Vũ tập đoàn cùng Thiên Mộ tập đoàn hợp tác, thì hai đại tập đoàn còn lại sẽ bị uy hiếp thật lớn.

Trà đạo quán này không chỉ phục vụ tốt, tổ chất của nữ nhân viên phục vụ cũng phi thường cao, bọn họ mặc loại sườn xám rất khác biệt, những đôi chân thon dài tuyết trắng lúc ẩn lúc hiện, dáng người mạo diệu vô cùng. Tổng Chi Kiều vừa kiên nhẫn chờ đợi, vừa thưởng thức những chiếc mông đầy đặn của các nữ nhân viên. Nếu không phải ước hẹn hôm nay quá mức trọng yếu, hần khẳng định sẽ tiến lên trên chọc vài câu. Với nhân phẩm cùng mị lực của hần, đem tiêu mỹ nữ nhét vào trong lòng quả thật dễ như trở bàn tay.

Phía sau lưng Tổng Chi Kiều, có một bức thư pháp viết Ninh Tĩnh Dĩ Trí Viễn, đáng tiếc vị Tổng công tử này mặt ngoài tuy rằng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại phập phồng cuộn sóng.

Lúc này, Tổng Chi Kiều nhìn thấy có một nam hai nữ đang theo nữ tiếp tân đi vào bên trong. Tổng Chi Kiều đương nhiên nhận ra Mộ Dung Thanh Tư, con gái của Mộ Dung Trung Hoa chủ tịch tập đoàn Thiên Mộ. Đã lâu không gặp, vẻ đẹp của nàng càng thêm mê người so với trước kia, không biết một nam một nữ đi cùng nàng lại là ai?

Đi vào phòng có tên U Hoàng Cư, Tiêu Tân nhìn thấy một nam tử trắng bóc trẻ tuổi đang chào đón. Người này thoát nhìn dung mạo thanh tú, tư nhã nhặn văn, thêm chiếc kính bằng gong bạc, mái tóc vuốt thẳng nếp, mặc một thân âu phục tinh tế bằng hàng hiệu, trong cử chỉ rất có phong độ thân sĩ. Nghĩ đến nhiệm vụ lần này của mình không phải giúp Mộ Dung Thanh Tư kết đôi, mà lại là cố ý quấy rối, Tiêu Tân bắt đầu vì vị lão huynh trước mắt này mà cầu nguyện. Vị nhân huynh này a, ngàn vạn lần đừng có trách ta, bản nhân cũng chỉ bị ép buộc a!

“Mộ Dung tiểu thư, mời ngồi!”

Lúc này, Tổng Chi Kiều vô cùng ân cần kéo ghế, mời Mộ Dung tiểu thư ngồi xuống, tiếp theo vô cùng phong độ lại phục vụ kéo ghế cho Hoa Phi Nhi. Tiêu Tân cũng không muốn để người phục vụ, liền tự mình ngồi xuống một bên.

Tổng Chi Kiều ngồi xuống đối diện Mộ Dung Thanh Tư, thần sắc mê hoặc hỏi han: “Mộ Dung tiểu thư, hai vị này là..?”

Vừa dứt lời, Hoa Phi Nhi chớp đôi mắt to xinh đẹp, thập phần nhu thuận nói: “Vị này chính là Tổng tiên sinh nha! Tôi gọi là Hoa Phi Nhi, là em họ của chị Thanh Tư.”

Thanh âm của nàng ngọt đến cực kỳ, tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng bề ngoài dị thường tình lệ, hơn nữa thêm tạo hình đáng yêu hôm nay, lập tức hấp dẫn đôi mắt của Tổng Chi Kiều. Nếu không phải Mộ Dung Thanh Tư ngồi ngay bên cạnh, khẳng định hần sẽ lập tức dời đi mục tiêu.

“Chào cô, Hoa tiểu thư, gặp cô thật phi thường vinh hạnh.” Tổng Chi Kiều gật đầu đáp lại, trong lòng thâm nghĩ: Nàng là em họ của Mộ Dung Thanh Tư, chẳng lẽ là tiểu ma nữ của Hoa gia?

Lúc này Hoa Phi Nhi lại tiếp tục giới thiệu: “Về phần vị này...!” Thanh âm của nàng cố ý tạm dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Vị này chính là bạn trai của chị họ.”

Chương 40: Lần Đầu Giao Phong(Hạ)

Nghe được Hoa Phi Nhi giới thiệu, sắc mặt Tống Chi Kiều hơi đổi. Hắn không ngờ rằng, ước hội hôm nay thế nhưng lại sinh ra biến cố như thế. Mộ Dung Thanh Tư có bạn trai khi nào? Như thế nào cho tới bây giờ không có nghe nói qua?

Với lòng dạ cùng tu dưỡng hơn người của Tống Chi Kiều, đương nhiên sẽ không ngạc nhiên đến lập tức trở mặt. Trước mắt đột nhiên xuất hiện đối thủ cạnh tranh, làm trong lòng hắn nhắc lên con sóng gió động trời.

Dung mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, chỉ nhìn bề ngoài mà xem, người này cũng không phải là hạng người bình thường. Mộ Dung Thanh Tư cố ý đem người này mang đến, rõ là hướng hắn biểu đạt một tín hiệu. Điểm này đối với Tống Chi Kiều mà nói đúng là cực kỳ bất lợi. Nhưng Tống Chi Kiều có thể khẳng định một chút, cũng là phương diện có lợi đối với hắn, đó là ước hội hôm nay, nói rõ nam nhân này vẫn chưa được Mộ Dung Trung Hoa nhận thức. Lấy danh môn phú hộ như Mộ Dung gia tộc, nếu không được trưởng bối trong nhà cho phép, Mộ Dung Thanh Tư không có khả năng tự sắp xếp chung thân. Bởi vậy, Tống Chi Kiều ta, tuyệt đối còn có cơ hội. Sau khi trở về, nhất định phải phải người tra rõ chi tiết của người này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tống Chi Kiều nổi lên vẻ mỉm cười nhàn nhạt, ra vẻ rộng lượng nói: “Vị tiên sinh này khí độ bất phàm, cũng không phải là vật trong ao. Hôm nay thật sự là hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Mộ Dung Thanh Tư biết rõ thái độ làm người của vị Tống công tử này, dùng một thành ngữ để hình dung, chính là mặt người dạ thú. Đừng nhìn bề ngoài hắn xem tao nhã, kỳ thật trong bụng đều là xấu xa, không biết lại có tâm tư ghê tởm gì. So sánh với anh hai Tống Chi Tề của hắn, Tống Chi Kiều đã tâm bùng bùng, càng khó đối phó. Người này rất biết nguy trang chính mình, bình thường làm cho người ta có cảm giác hắn luôn khiêm tốn, cười tủm tỉm, kỳ thật là một người sát phạt quyết đoán, thủ đoạn tàn nhẫn, là người có dục vọng sở hữu rất mạnh. Nếu không phải Mộ Dung Thanh Tư từng có một vị chị em từng bị Tống Chi Kiều lăng nhục, chỉ sợ bây giờ cũng bị sự giả nhân giả nghĩa của hắn lừa bịp.

Mộ Dung Thanh Tư từ khi biết được phụ thân Mộ Dung Trung Hoa an bài việc gả mặt thân cận lần này, cũng từng cố gắng giải thích. Nhưng phụ thân lại có tính cố chấp không chịu nghe nói chuyện, ích lợi của gia tộc là chuyện lớn, hạnh phúc của con gái là nhỏ, hai thứ so sánh, đương nhiên bỏ nhẹ mà lấy nặng. Đó cũng là lí do dù trong nhà Mộ Dung Thanh Tư có tiền, nhưng bản thân nàng lại cam nguyện đi dạy học ở đại học. Mọi nhà đều có chuyện khó riêng, ai có thể nghĩ tới Mộ Dung tiểu thư thanh xuân mỹ mạo lại lâm vào khốn cảnh như thế?

Mộ Dung Thanh Tư đối với biểu hiện của Tống Chi Kiều không thêm để ý chút nào, ngữ khí mềm nhẹ nói: “Tống công tử, anh ấy là bạn trai của tôi, Tiêu Tân.” Nói xong nàng cố ý liếc mắt nhìn Tiêu Tân, trong đôi mắt đẹp lộ ra tình ý nhàn nhạt.

Trong lòng Tống Chi Kiều giận dữ, trên mặt lại cười nói: “Nguyên lai là Tiêu tiên sinh! Không biết hiện tại anh đang làm việc ở đâu?” Vừa nói, hắn vừa vươn tay phải hướng tới Tiêu Tân.

“Tống tiên sinh, hạnh ngộ!” Tiêu Tân đành phải đáp lại.

Hai tay cùng nắm, sắc mặt Tiêu Tân nhất thời biến đổi. Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, người này cư nhiên dám đối với ta đùa giỡn ám chiêu!

Tống Chi Kiều không chút biến đổi về mặt tiếp tục dùng sức, ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương. Tiểu tử nguoi tự đưa lên cửa muốn chết, đừng trách ta lòng dạ độc ác. Bàn công tử là Không Thủ Đạo hắc mang tam đoạn, nhìn bộ dạng da thịt mềm mại trời gà không chặt của nguoi, nói không chừng là con vịt chết do Mộ Dung Thanh Tư mời đến.

Phong thủy luôn thay đổi, chỉ là trong giây lát, lại đến phiên Tống Chi Kiều thay đổi sắc mặt. Bàn tay của đối phương giống như biến thành một tảng đá cứng rắn, vô luận hắn dùng sức như thế nào, vốn không làm gì được đối phương. Không chỉ có như thế, Tống Chi Kiều phát hiện đối phương bắt đầu phản kích, từ xương ngón tay dần dần gấp khúc, bàn tay hắn đau đớn như muốn nứt ra, trên trán dần dần toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Tân thấy đối phương rốt cục không thể thừa nhận, lúc này mới chậm rãi buông lỏng tay phải. Từ lần trước diệt Ngũ Long Bang, tâm tính của hắn cải biến rất nhiều. Đối với địch nhân nhân từ chính là đối với mình tàn nhẫn. Nếu không phải lo lắng đây là nơi công cộng, nhiều ít có chút phiền phức, Tiêu Tân khẳng định sẽ phé bỏ tay phải của Tống Chi Kiều. Nếu nói trước khi đến nơi này, trong lòng Tiêu Tân còn có chút áy náy có lỗi, nhưng giờ phút này hắn đã quyết định, đem người này này đuổi đi.

Thật vất vả mới được Tiêu Tân buông tay ra, Tống Chi Kiều vội vàng thu lại tay phải, đau đến suýt chút té xỉu. Từ ngón tay sưng tấy đỏ bừng như quả cà rốt, chỉ cần co lại đã cảm thấy toàn tâm đau đớn.

Tiêu Tân đương nhiên biết được lực lượng của mình lớn đến bao nhiêu, vừa rồi chỉ dùng ba phần lực, đã làm đối phương ném khổ nhiều. Tay phải Tống Chi Kiều mặc dù không đến nỗi tàn phế, nhưng hai tuần tới cũng đừng mơ tưởng cầm nổi đôi đũa, xem như cấp cho người này một giáo huấn nho nhỏ.

Hoa Phi Nhi nhìn thấy hết thảy, trong lòng âm thầm cười trộm, nhưng lại ra vẻ không biết hỏi han: “Tổng tiên sinh, anh bị thế nào vậy? Có phải trong thân thể có gì không thoải mái?”

Trên trán Tổng Chi Kiều đều là mồ hôi lạnh, đầu đến nửa ngày nói không ra lời, tâm trạng hừng khởi định dùng trên người Mộ Dung Thanh Tư hoàn toàn phá hư, bởi vì cú nắm chặt của Tiêu Tân mà phá hư. Tên tuổi trẻ này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Dám đối với ta hạ độc thủ như vậy. Từ giờ trở đi, Tổng Chi Kiều ta sẽ không đội trời chung với ngươi. Ngươi dám đã thương tay của ta, ta phải lấy mạng của ngươi.

Chứng kiến bộ dáng tái nhợt của Tổng Chi Kiều, Mộ Dung Thanh Tư hoảng sợ. Nàng phi thường rõ ràng Tiêu Tân luyện tập “khí công” đến cảnh giới uy lực thế nào, ngay cả bức tường cement còn có thể tùy tùy tiện tiện dùng ngón tay đâm lủng một lỗ, để cho hắn nắm chặt như vậy, chẳng phải đem tay phải Tổng Chi Kiều biến thành tàn phế! Nàng không có hảo cảm gì với Tổng gia nhị công tử này, nhưng nếu chuyện này để cho ông bố cực kỳ bao che khuyết điểm của Tổng Chi Kiều biết được, khẳng định sẽ gây ra một hồi sóng lớn, tùy theo mà đến là đủ loại phiền toái.

Tiêu Tân hướng Mộ Dung Thanh Tư nháy mắt ý bảo yên tâm, dường như không có việc gì nói: “Ngại quá! Vừa rồi, ta còn tưởng rằng Tổng tiên sinh luyện qua công phu, không cẩn thận dùng sức hơi mạnh một chút. Ta từ nhỏ chỉ có chút khí lực mạnh, thường xuyên không khống chế được, mời anh thông cảm nhiều hơn.”

Nói tới đây, Tiêu Tân ra vẻ hảo ý nói: “Tổng tiên sinh sau khi trở về nếu vẫn còn thấy đau tay, ta có một phương thuốc tổ truyền có thể thử xem. Mỗi ngày ngâm tay trong xi dàu(nước tương) chừng một giờ, khoảng hai tuần, có thể hoàn toàn khôi phục.”

Nói xong, hắn lại giả vờ nói: “Chờ vết thương của Tổng tiên sinh tốt lại, đem tất cả hóa đơn đưa qua, ta sẽ chi trả tiền thuốc men.”

Nghe xong câu nói này, Tổng Chi Kiều thật sự là ăn phải quả đắng, có khổ nói không ra lời. Tay phải của hắn thật sự đau đến lợi hại, phải chạy nhanh cứu trị, vì thế hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Tân một cái, giọng căm hận nói: “Chút tiền thuốc men ấy Tổng nỗ còn trả được, sẽ không phiền toái anh!” Tiếp theo hắn nhìn Mộ Dung Thanh Tư miễn cưỡng cười nói: “Mộ Dung tiểu thư, hôm nay thật xấu hổ, Chi Kiều tạm thời xin lỗi không tiếp được, hẹn lại lần sau.”

Nhìn Tổng Chi Kiều trong hoảng sợ chạy trốn còn mau hơn con thỏ, Hoa Phi Nhi khanh khách cười, chỉ Tiêu Tân nói: “Người quái dị, không nghĩ tới anh lại dùng cách này. Nhìn hắn đau đến thế, mấy ngày khẳng định ăn ngủ không yên.”

Mộ Dung Thanh Tư vẫn lo lắng, nhanh miệng hỏi: “Tiêu Tân, cậu nói thật? Tay hắn có phải ngâm nước tương cũng sẽ không có việc gì?”

Tiêu Tân lạnh nhạt nói: “Cô yên tâm đi, tay hắn sẽ không có việc gì, nhưng phải nếm đau khổ. Còn chuyện ngâm nước tương, kỳ thật là do ta mới nghĩ ra. Biện pháp này dùng tốt hay không, ta không dám bảo đảm.”

Vậy là chết rồi, ngay cả Mộ Dung Thanh Tư cũng nhận không được khổ gắt một tiếng: “Cậu thật là nham hiểm, lại nói là ngâm nước tương, còn nói là phương thuốc tổ truyền. Nói không chừng vì Tổng nhị công tử này trở về lại đi thử một lần cho xem.”

Cười chết ta! Hoa Phi Nhi oa oa kêu to, ôm bụng cười đến đau sốc hông, đứt quãng nói: “Cái gì ngâm nước tương, ta xem là thịt heo kho tàu thì có!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phương Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Đến Bệnh Viện Thăm Hỏi.

Mộ Dung Thanh Tư nhớ đến Tổng Chi Kiều tay phải buông thõng khuôn mặt đần ra như heo, không khỏi oán trách nhìn Tiêu Tân liếc mắt một cái, cùng hướng tới cô em họ mình cười một tràng dài.

Qua một hồi lâu, hai người rốt cuộc cũng ngừng cười. Hoa Phi Nhi cười đến đau cả bụng, vui vẻ nói: “Ta thật sự là buồn cười chết đi mất. Tiêu Tân chiều này được gọi là có thực lực thì áp đảo hết tất cả mảnh khoé. Vốn ta còn muốn suy nghĩ mấy chiêu đùa cợt tên kia, kết quả toàn bộ đều trở thành vô dụng.”

Sau khi cười xong, Mộ Dung Thanh Tư bắt đầu lo lắng, trên khuôn mặt hiện lên một mảng ưu sầu: “Em họ, Tiêu Tân trêu đùa hắn như vậy quả nhiên là được, nhưng lại đắc tội với Tổng gia. Không biết hai nhà có vì chuyện này mà nảy sinh mâu thuẫn không?”

Hoa Phi Nhi ở một bên an ủi nói: “Chị họ, người cũng đừng nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại làm thì cũng đã làm, lo lắng cũng vô dụng. Không phải ngươi không muốn gả cho Tổng lão nhị sao? Với mặt mũi của cha con Tổng gia hai người kia, đắc tội như thế nào thì cũng đều giống nhau. Còn nữa, nhà các ngươi có thật sự sợ bọn họ không. Nếu thật sự không được, ta sẽ nài nỉ Lão ba ta trợ giúp.”

Mộ Dung Thanh Tư suy nghĩ, nếu có ông Chú ra mặt nói giúp, cũng không sợ hãi chuyện bất bình này. Phụ thân cùng nàng cũng sẽ bởi vì chuyện này mà

quan hệ trở nên căng thẳng,nhưng là vì hạnh phúc của cả đời mình, tuyệt không có chịu thỏa hiệp gì cùng phụ thân. Nhớ tới Tổng Chi Kiều bộ dạng khuôn mặt giả nhân giả nghĩa kia, nàng đã cảm thấy thật ghê tởm. Hôm nay nếu không phải Tiêu Tân ra mặt, khẳng định sẽ càng thêm phiền toái, nếu không nhanh trí đem hấn đuổi đi.

Một hồi nao loạn, tiệc trà tự nhiên cũng không thành. Ba người đi ra khỏi phòng, đến bên Tổng tài phục vụ ở quầy hỏi, quả nhiên Tổng Chi Kiều không có tính tiền.Đương nhiên, Mộ Dung Thanh Tư cũng không để ý một chút tiền ấy,có thể làm cho gã ôn thần này tức khí bỏ đi, hôm nay như vậy đã đạt được mục đích.

Đi ra khỏi Thái Cực trà đạo, sắc trời đã tối sầm xuống.Ba người đến một quán nhỏ ở gần đó ăn cơm tối, Hoa Phi Nhi vốn muốn rủ Tiêu Tân đến nhà nàng chơi nhưng lại bị đối phương nhẹ nhàng cự tuyệt. Tiêu ma nữ hôm nay đặc ý phi thường vui vẻ cũng không có tiếp tục dây dưa nữa ,lái xe đưa hai người về tới trường học.

~~~~~

Tới cổng trường, nhìn thấy Hoa Phi Nhi đang mở cửa chiếc xe hơi thể thao đời mới ra, Tiêu Tân thờ dãi một hơi. Tiểu nha đầu này tuy rằng tinh ranh cổ quái,nhưng lại là một người hoạt bát vui vẻ, làm cho mọi người ở bên cạnh cũng không cảm thấy tĩnh mịch. Nhưng mà, hấn cùng với Tiêu ma nữ địa vị thân phận cách xa quá mức,nếu muốn trở thành bằng hữu chân chính chỉ sợ cũng không hề dễ dàng.

“Tiêu Tân, sao ngươi không nói gì?” Mộ Dung Thanh Tư cảm giác được chút gì đó, ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Tân lạnh nhạt nói :” Không có gì !” Lúc này,hấn chợt nhớ phải đi tới bệnh viện thăm huynh muội Tiểu Nguyệt cùng Tiểu Đông, vì thế hướng Mộ Dung Thanh Tư cáo biệt :”Mộ Dung lão sư, ta có chút việc phải đi ra ngoài,sẽ không thể đưa ngươi về ký túc xá được !”

Mộ Dung Thanh Tư nhin không được hỏi :” Đã trễ thế này, ngươi còn muốn đi ra ngoài sao?”

Tiêu Tân cười khổ nói :” Mộ Dung lão sư,ngươi hại ta đến khổ! Tối hôm qua thật nổi bật a, đến giờ không được tự do, đành phải thừa dịp trời tối đi ra ngoài có chút việc.”

Mộ Dung Thanh Tư biết hấn nói đến cái gì. Ngày trước là đương kim hoa hậu trên giảng đường, thời điểm đó người theo đuổi nàng mỗi ngày đều dây dưa không dứt. Hiện tại là lão sư, tình huống cũng tốt hơn một chút ít,nhưng sự việc phiền não này vẫn như thế đều muốn tránh cũng không được,tỷ như ước hội hôm nay là một trong những việc đó.

“Như thế là sao ! Ý của ngươi là nói ta hào tâm mang đến phiền toái !” Mộ Dung Thanh Tư gằn lên nói.

Đồ mờ hôi, Tiêu Tân vốn là thuận miệng mà nói,không nghĩ tới đối phương lại nghĩ thành thật.Lại nói, chuyện này cũng không trách được Mộ Dung lão sư.Nàng giúp mình khôi phục lại dung mạo chủ yếu cũng là vì muốn tốt cho hấn. Ai lại nghĩ tới Tiêu Tân lại trở lên tuấn tú như vậy! Haiiz, nữ nhân lớn lên mà xinh đẹp chính là hồng nhan họa thủy kẻ gây tai họa,nam nhân lớn lên mà tuấn tú, cũng chính là sẽ lăm phiền não a !

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân vội vàng giải thích nói:” Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải là cái ý tứ này.Chính là cứ như vậy ,cũng có chút không tiện.

Mộ Dung Thanh Tư đương nhiên không phải thật sự tức giận, huống chi hôm nay Tiêu Tân đã giúp nàng một chuyện thật tốt,vì thế nói :” Ngươi giúp ta một việc, ta cũng giúp ngươi một việc,hon nữa đều cùng nhau bị phiền toái tìm tới, hiện tại coi như là huề nhau.”

Tiêu Tân từ té nghĩ một hồi, muốn cùng đối phương cười một cái. Vào giờ khắc này, tất cả mọi phiền não tựa như đều không quan trọng. Sự tình giải thích rõ ràng, Tiêu Tân cũng cáo từ.Mộ Dung Thanh Tư đôi lông mày thanh tú nhũu lại nói :” Ngươi thật sự có việc sao ?”

“Thật sự !” Tiêu Tân hơi trầm ngâm xuống, đem sự tình hai anh em Tiểu Đông cùng với Tiểu Nguyệt đơn giản kể qua một lần. Về chuyện có liên quan đến sự tình Ngũ Long bang,lại dùng Xuân Thu bút pháp,một chữ cũng không nói đến. Hấn trước cũng đã dặn dò qua Tiểu Đông,mà toàn bộ sự việc trải qua tiểu tử kia cũng không có chứng kiến,tự nhiên cũng sẽ không nói lung tung.

Mộ Dung Thanh Tư nghe xong, đối với anh em thâm tình cũng cảm động, lập tức nói :” Dù sao bây giờ còn sớm, ta về cũng không ngủ được, không bằng cùng ngươi đi tới bệnh viện thăm bọn chúng.” Mỹ nữ lão sư nhiệt tâm như vậy,Tiêu Tân đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế cùng đi đến đó.

Hai người đón Taxi đi tới bệnh viện, đã là hơn chín giờ tối.Vốn giờ này cũng đã quá giờ cho phép người nhà đến thăm bệnh,nhưng mà mị lực của Tiêu Tân cùng Mộ Dung Thanh Tư quá lớn, một người tuấn tú, một người xinh đẹp,chỉ nói mấy câu đơn giản, bác sĩ trông coi cùng với mấy hộ sĩ liền đã bật đèn xanh.

Đi vào phòng bệnh, Tiểu Đông cùng với Tiểu Mai hai cái tiểu tử kia đang nằm trên giường bệnh,thấy hai người Tiêu Tân đi đến, lập tức vui vẻ nhảy dựng lên. Tiểu Đông kéo tay Tiêu Tân cao hứng nói :” Anh hai, người cuối cùng đã đến. Bác sĩ nói bệnh của Tiểu Nguyệt đã hoàn toàn hồi phục, có thể xuất viện rồi.”

Lúc này, Tiểu Nguyệt nhìn thấy Mộ Dung Thanh Tư đứng bên cạnh, nên thập phần tò mò liền hỏi :” Anh hai, người cùng đi với ngươi, vị đại tỷ tỷ này bộ dạng thật khá, nàng là bạn gái của anh sao?”

Mộ Dung Thanh Tư cùng với Tiêu Tân đi chung, bất quá là xuất phát từ trong thâm tâm cảm động,không nghĩ tới lại gây một cái hiểu lầm như vậy,khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức trở nên đỏ ửng.

Tiêu Tân cũng cảm thấy rất là xấu hổ, ra vẻ nghiêm túc nói :”Tiểu Nguyệt ,hai người đừng nghịch ngợm. Mộ Dung tỷ tỷ là lão sư của anh, nghe nói

chuyện của các người nên đặc biệt tới đây thăm các người.Mau nói tiếng cảm ơn đi !

Hai tiểu tư kia cũng rất nhu thuận, tranh nhau hướng Mộ Dung Thanh Tư nói cảm tạ. Mộ Dung Thanh Tư kéo cánh tay nhỏ bé của Tiểu Nguyệt,cẩn thận quan sát biểu tình của hai đứa trẻ. Tiểu Nguyệt khí sắc không sai, nhưng là cả người gầy yếu, thể chất thoát nhìn thấy rất kém cỏi,còn Tiểu Đông so với em mình thì hơn hai tuổi,vóc dáng cũng cao hơn em hẳn cả một cái đầu, nhưng bộ dạng trông cũng gầy yếu như nhau,hiển nhiên vì phải chịu khổ cho cô em Tiểu Nguyệt mà ở bên ngoài đã chịu không ít khổ.

Mộ Dung Thanh Tư trong lòng nổi lên từng trận thương xót, quay đầu lại hỏi:”Người tính toán an trí cho hai đứa trẻ này thế nào?”

Tiêu Tân cau mày nói:”Tạm thời vẫn không có biện pháp nào .Ngày mai đem bọn chúng xuất viện, trước tiên thuê một căn phòng nhỏ gần bên trường học,như vậy cũng dễ dàng chiếu cố tới bọn chúng.Về vấn đề đưa Tiểu Đông và Tiểu Nguyệt tới trường để đi học, còn có điểm khó khăn! Hai người bọn chúng đều là cô nhi, không có hộ khẩu, nên phải nghĩ biện pháp khác.”

Mộ Dung Thanh Tư trầm ngâm một chút, rồi mười phần chắc chắn nói :”Như vậy đi! Buổi sáng ngày mai ta cùng người tới đón Tiểu Nguyệt xuất viện, trước hết hãy đem bọn chúng an trí cho tốt. Về phần hộ khẩu và vấn đề đi học, để cho ta nghĩ lại biện pháp.”

Tiêu Tân nhất thời trong lòng mừng rỡ. Mộ Dung gia ở địa phương quyền lực ảnh hưởng cũng không phải nhỏ,giải quyết cái loại việc nhỏ như này khẳng định so với chính mình, kẻ không tiền không quyền dễ dàng hơn nhiều. Mộ Dung Thanh Tư tiếp chủ động nhận lời, hiển nhiên không phải tùy tiện nói chơi, đã nói là có thể giải quyết.

Tiểu Đông và Tiểu Nguyệt biết được tin tức này, đôi tay nhỏ bé chống xuống giường nhảy dựng lên. Hai người bọn chúng từ nhỏ đã cô khổ,điều linh, hôm nay rốt cuộc cũng khổ tận cam lai, trong lòng sao không vui mừng hân hoan nhảy nhót!

- “Anh hai, chúng ta rốt cục sắp có nhà rồi !”

- “Chỉ hai, chúng ta rốt cục cũng sắp đến trường rồi ! “

Nghe hai đứa trẻ thốt lên những câu từ trong phé phũ, Tiêu Tân cùng Mộ Dung Thanh Tư nhìn lẫn nhau, không khỏi vừa nhìn bọn chúng vừa mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Huynh Đệ Khập Khiễng

Quay lại thời gian xế chiều hôm đó.

Tổng Chi Kiều đang ở trong phòng ngủ của mình, được gia đình mời bác sĩ trị liệu.Nhưng bác sĩ vừa mới tiếp xúc tay phải của hắn, hắn đã kêu la oai oái, một đập đem đôi phương ngã lăn ra ngoài ,lớn tiếng mắng mồm:” Mẹ kiếp! Cuối cùng người có biết làm hay không ? Nhà của ta trả nhiều tiền như vậy cho mời người, còn không bằng nuôi dưỡng một con chó, quả thực là cái loại phế vật

Bác sĩ rơi lệ mà đi ra, ở cửa vấp ngã một cái,rồi theo sau cũng không thấy bóng dáng đâu nữa. Một bà vú già cẩn thận hỏi han: “ Nhị công tử,tay của người sưng to như vậy, nên làm cái gì bây giờ?”

Tổng Chi Kiều nghĩ nghĩ, quay sang bà vú già nói :” Người đi tới phòng bếp lấy cho ta một chén canh, bên trong đổ đầy nước tương vào.”

Bà vú già không dám hỏi nhiều, chạy nhanh đi tới phòng bếp.

“Nhị đệ, sao lại tức giận như thế? Là ai đã đắc tội với người?” . Âm thanh mĩa mai từ phía sau truyền đến.

Tổng Chi Kiều không cần quay đầu lại, cũng biết người tới là anh trai của mình Tổng Chi Tề.Từ khi anh trai hồi ở nhà trẻ đã đoạt bạn gái đầu tiên của em mình, nên hai anh em bọn họ liên hoàn toàn trở mặt với nhau. Sau khi lớn lên, hai người tuy bằng mặt mà không bằng lòng, chưa bao giờ đem đôi phương để vào trong mắt, bên ngoài nhìn thì anh em thâm tình, bên trong thì ngầm ngầm đầu đá nhau.

“Anh hai, người tới rồi !” Tổng Chi Kiều nhịn đau nói.

Tổng Chi Tề thấy tay của em trai mình sưng phù lên trông như cái giò heo, trong lòng âm thầm cười trộm, trên mặt lại giả bộ sợ hãi, thực lòng hỏi han : “Nhị đệ, là ai biến người thành như vậy?Mau nói cho ta biết, Anh hai sẽ vì người mà xuất đầu.”

Sự tình như thế, Tổng Chi Kiều cũng không ăn ngay nói thẳng, phần nộ nói :” Cảm ơn anh đã quan tâm. Chính em không cẩn thận cho nên tay bị

thương,qua vài ngày sẽ không có việc gì!”

Tổng Chi Tề “Nga” một tiếng, giả vờ như thật nói :”Như thế nào lại không cẩn thận như vậy ! Thoạt nhìn tay người bị thương cũng nặng, hay là đi tới bệnh viện xem qua, ngàn vạn lần không nên ý vào sức khỏe?”

“Biết rồi!” Tổng Chi Kiều đáp. Bên ngoài bị người ta đâm xuyên cho một đao, về đến nhà lại bị anh trai cười nhạo, tâm tình của hắn rất là buồn bực.

Chứng kiến anh trai bước khoan khoái đi ra khỏi phòng, Tổng Chi Kiều đóng cửa lại “rầm “ một tiếng, lại dùng quá lực, đầu đến tí thì ngất xỉu đi.

“Thím Tổng, người chạy đi đâu, một bát tương thối mà lấy lâu như vậy sao?”Trong phòng truyền đến một tiếng kêu to

Tổng Chi Tề ở bên ngoài cảm thấy mơ hồ. Tay của em hắn bị thương một cách kỳ quái? Vừa không giống bông, cũng không giống bị phù, ngã nên bị thương, không biết hắn cần bát tương dùng để làm gì? Mặc kệ như thế nào, ở bên ngoài kinh ngạc chứng kiến em trai mình, hắn tự nhiên rất vui vẻ, chuyện này nhất định phải hào hào ăn mừng một phen. Hắn gọi vài người anh em cùng đi đến Kim Bích Huy Hoàng bar, kêu Tang bà bà tìm hai cái xử nữ chưa được bóc tem. Một bên tay xoa tay nắn, một bên nhớ tới cảnh em trai mình tay sung như cái giò heo, hắc hắc, ta đây là anh trai, khẳng định sẽ không thoải mái chút nào.

Cuối cùng bát tương cũng được bung lên. Có lẽ do tác dụng của tâm lý, Tổng Chi Kiều cảm thấy tựa hồ tay phải bớt đau một chút,cả người bộ dáng khênh khênh lại ngồi dựa lưng một chỗ, trong đầu suy nghĩ tới chuyện tranh giành địa vị.

Anh trai mình không khác gì cái đồ vô dụng, vừa háo sắc, lại vô năng, lão gia hoá kia lại cố tình đồng ý đem gia nghiệp giao cho hắn chủ quản, ta là con thứ mà cũng không thấy lão nói năng gì, thật sự là buồn cười! Người bất nhân, ta sẽ bắt nghĩa. Cứ ngồi đợi chết, chờ cho đến khi tan gia bại sản, không bằng để cho tự ta lên thay thế. Chờ ta nắm được Mộ Dung Thanh Tư trong tay, nắm được tập đoàn Thiên Mộ trong tay, sẽ đem Trí Viễn tập đoàn đoạt về. Đến lúc đó, hai đại tập đoàn đều nắm hết trong tay ta, nhìn xem cái lão gia hoá người có tức giận chết chết không.

Nghĩ đến đây, Tổng Chi Kiều cảm lấy điện thoại ,tự tiện bấm một số.Sau một lát, điện thoại kết nối.Nghe được bên trong” ư” một tiếng, Tổng Chi Kiều thấp giọng nói :” Là ta, người lập tức điều tra cho ta cái tên Tiêu Tân , tuổi còn rất trẻ. Nghe nói là bạn trai của Mộ Dung Thanh Tư, con gái của Mộ Dung Trung Hoa. Ta muốn người tìm tất cả tư liệu về người này cho ta, càng nhanh càng tốt. Mặt khác, người phải người hai mươi bốn giờ theo dõi nhất cử nhất động của Mộ Dung Thanh Tư, có cái gì khác lạ thì lập tức phải báo ngay cho ta.”

Cúp điện thoại xuống, Tổng chi Kiều khuôn mặt trắng ớn hiện lên một chút lo lắng, cắn răng nói :” Tiêu Tân, tiểu tử người hãy chờ . Trong vòng 3 ngày, ta cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.”

Trong lòng cảm thấy đắc ý, tay phải của hắn theo bản năng huy động một chút, ngay lập tức cảm thấy đau đến thấu xương, không nghĩ lại quơ tay ngay phải cái bát tương.

“Ôi, mẹ ơi ! thật là ta đau chết đi mất.”

Trên lầu hai,chủ tịch tập đoàn Trí Viễn là Tổng Thanh Lưu nghe được thằng con thứ hai kêu la thảm thiết, nhưng căn bản vẫn thờ ơ, bình thản nằm trên giường để cho Phụng Vân Hà mát xa.

Phụng Vân Hà là vợ thứ ba của Tổng Thanh Lưu,ba mươi tuổi, có một đôi mắt câu hồn đoạt phách đẹp như hoa đào, dáng người đầy đặn tới cực điểm. Nàng trước kia có một chút tiếng tăm. Diễn viên nhạc kịch, trong một lần tham gia yến hội trong giới thượng lưu bị Tổng Thanh Lưu nhìn trúng, tiện tay bị hắn đem về làm vợ lẽ. Năm năm trước, vợ thứ hai của Tổng Thanh Lưu bệnh chết, Phụng Vân Hà đương nhiên đã có địa vị trong Tổng gia, đáng tiếc mấy năm qua vẫn không có ra sao, trong nhà địa vị còn không được vững chắc.

“Lão gia, nhị thiếu gia dường như có bệnh, người không đi xem sao a ?” Phụng Vân Hà thuận miệng hỏi .

Tổng Thanh Lưu năm nay đã sáu mươi tuổi đầu, bình thường cũng rất chú ý chăm sóc bản thân ,nên dung mạo thoạt nhìn không đến năm mươi. Nhưng mà, bề ngoài trông có trẻ nhưng cũng không thể giấu được thân thể đang già nua đi. Đến mỗi tối, Tổng Thanh Lưu cả người luôn đau nhức, mệt mỏi không chịu nổi, phải để cho vợ trẻ của mình mát xa , như vậy mới có thể ngủ một giấc ngon lành.

Nghe thấy Phụng Vân Hà hỏi một câu, Tổng Thanh Lưu hừ một tiếng, không thèm để ý chút nào nói :” Trên người không thiếu chân tay, lo lắng làm gì.”

Phụng Vân Hà biết được Tổng Chi Kiều không được ưu ái nên có nói lý ra về tùy ý hỏi han.” Lão gia, ta thật sự cảm thấy rất là kỳ quái, đều là con của ngài, vì cái gì lại đem công ty giao cho Chi Tề, đối với Chi Kiều căn bản lại mặc kệ là sao?”

“Việc này người không cần để ý!” Tổng Thanh Lưu hừ lạnh một tiếng, có vẻ như không được cao hứng.

Phụng Vân Hà thờ dãi một hồi, nói tiếp :” Chi Tề bình thường ở bên ngoài vẫn tìm hoa tâm lý, vậy mà ngài vẫn yên tâm. Ta xem Chi Kiều so với anh trai hắn cũng hữu dụng hơn chút.” Nói xong nàng châm một ly trà dâng cho trượng phu của mình.

Tổng Thanh Lưu cần lấy ly trà nhấp nhấp mấy ngụm, lúc này mới nói : “Tâm nhìn của bà hạn hẹp như là chuột nằm trong cống. Nam nhân tuổi trẻ ở bên ngoài gặp dịp thì ăn chơi cũng là chuyện bình thường. Chi Tề tuy rằng hoa tâm, nhưng đối với ta rất là kính trọng, với việc của ta phân phó lại nói gì nó nghe đấy. Cho hắn quản lý công ty cùng với ta đứng sau chỉ đạo, tuy rằng cũng không có quá hy vọng,nhưng là cũng sẽ rất vững vàng,sẽ không xảy ra đại sự gì.Mà Chi Kiều hoàn toàn bất đồng, người đừng nhìn hắn bề ngoài cung kính, làm việc cẩn thận, kỳ thực cái gì cũng đều giấu ở trong lòng, không chừng thì ngày nào đó cũng sẽ tạo phản, ta không thể không đề phòng hắn.”

Phượng Vân Hà đem những lời này ghi tạc trong lòng, mặt không đổi sắc nói :” Lão gia thật có ánh mắt nhìn người, Vân Hà đã biết.”

Tổng Thanh Lưu bỏ tách trà xuống bàn, vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của người vợ trẻ, nói giọng tràn ngập mong chờ :” Ta hiện tại đều đem hy vọng đặt cả trên người của ngươi. Chỉ cần ngươi có thể sinh thêm cho ta con trai, ta sẽ đem toàn bộ gia sản lưu lại cho các ngươi.”

“Lão gia !” Phượng Vân Hà khẽ gọi một tiếng, trên mặt nổi lên một mảng đỏ ửng, vô cùng thẹn thùng nói :” Vân Hà cái gì cũng đều nghe ngài ! Bất quá chuyện sinh con, còn muốn ngài...”

Nghe người vợ trẻ tuổi thì thầm nói nhỏ, Tổng Thanh Lưu bỗng nhiên cảm thấy cả người có chút khô nóng, đồng thời cặp tay kia của đối phương đã nhẹ nhàng vuốt ve chính mình, nhẹn không được động tĩnh đứng lên

“Vân Hà !”

“Lão Gia !”

Trong phòng nhiệt độ thanh âm nhanh chóng lên cao, bắt đầu trình diễn một màn chồng già vợ trẻ quấn lấy nhau thành một khối.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tình Cảm Khó Đề Nén(Thượng)

Tiêu Tân cùng với Mộ Dung Thanh Tư từ trong bệnh viện đi ra, lúc này đã muộn , đồng hồ điểm hơn mười giờ đêm. Hai người đứng ở trước cửa thang máy cùng chờ, lẳng lặng cũng không nói chuyện.

Mỹ nữ lão sư nhẹ nhàng ôn nhu đứng ở nơi đó, trên người tỏa ra một hương thơm nhàn nhạt, lông mi thật dài hơi rủ xuống, nhìn làm người ta bỗng phát sinh ra một cỗ cảm giác yêu thương. Tiêu Tân phát giác điểm này, theo bản năng lùi về phía sau nửa bước.

Mộ Dung Thanh Tư phát hiện ra Tiêu Tân làm một động tác nhỏ, đồng thời thấy đối phương đang nhìn mình, mặt cười hơi hơi đỏ lên.

“Mộ Dung lão sư, thật là cảm tạ ngài!” Tiêu Tân thành khẩn nói.

Mộ Dung Thanh Tư ngẩng đầu lên, bỗng nhiên hiểu được ý tứ đối phương, duỗi tay ra khoát một cái , ôn nhu nói” Ngươi có thể trợ giúp hai đứa trẻ không có chút quan hệ nào, chẳng lẽ ta không làm được một chút việc nhỏ, còn cần phải cảm ơn sao?”

Tiêu Tân trong lòng sinh ra một chút lo lắng, nhẹ giọng nói :” Mặc kệ như thế nào, ta cũng rất cảm tạ ngài!”

Mộ Dung Thanh Tư nghe trong lời đối phương còn có một ý tứ hàm nghĩa khác, mỉm cười nói :” Bộ dạng bây giờ so với xấu xí vẫn tốt hơn a!”

“Nói cũng là vậy !” Tiêu Tân gật gật đầu.

“Đỉnh!” Thang máy rốt cục đã đến, hai người cùng đi vào bên trong.

“Tiêu Tân, mặt của ngươi trước kia đã xảy ra chuyện gì?”. Mộ Dung Thanh Tư hỏi. Ở chung lâu ngày, nàng đối với Tiêu Tân loáng thoáng sinh ra chút hảo cảm, rất muốn biết quá khứ của hắn như nào.

Nhưng mà, câu hỏi của nàng cũng không có đáp án. Tiêu Tân trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói:” Lão sư, ta có thể không trả lời vấn đề này được không?”

Lúc này mà hắn lại vẫn coi ta là lão sư !Vào giờ khắc này ,Mộ Dung Thanh Tư trong lòng tràn ngập chua xót. Thì sao chứ, hắn cũng chỉ là giả bộ làm bạn trai của ta, làm sao lại có thể thành thật được ! Mộ Dung Thanh Tư, ngươi đến tốt cùng là đang nghĩ gì vậy! Hắn là học sinh của ngươi mà !

Tiêu Tân thầm nghĩ đem quá khứ hoàn toàn dứt bỏ, không biết trong lúc vô tình làm tổn thương người đẹp, thấy Mộ Dung Thanh Tư có chút thất thần, quan tâm hỏi:” Mộ Dung lão sư, ngươi không sao chứ?”

“Nga, không có gì! Vừa rồi suy nghĩ chút việc .” Mộ Dung Thanh Tư trong lòng có chút ai oán, nhẹ giọng đáp lại nói.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, đã xuống tầng một. Tiêu Tân cùng Mộ Dung Thanh Tư đi ra khỏi thang máy, chợt thấy một cái thân ảnh làm hắn khó có thể quên được, sắc mặt nhất thời đại biến.

Mộ Dung Thanh Tư đi vài bước , phát hiện Tiêu Tân không có đi theo, nhìn lại, đã thấy đối phương đứng im tại chỗ không có nhúc nhích, sắc mặt một mảng xanh lét, không khỏi hoảng sợ :” Tiêu Tân, ngươi có làm sao không ?”

Tiêu Tân cũng không nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chăm cái thân ảnh đang đi xa, lạnh lùng nói :” Mộ Dung lão sư, ngươi có biết tại sao ta lại bị bắt vào trại tạm giam không?”

“Ngươi thế nào lại nhớ tới chuyện này? Không phải là đã qua rồi sao?” Mộ Dung Thanh Tư nghi hoặc nói, theo ánh mắt Tiêu Tân cũng nhìn về phía trước, bốn phía trống không, cũng không có một người.

Tiêu Tân trong con mắt tràn ngập hàn ý, trầm giọng nói :” Ngươi cũng không biết sự thật đến cùng là vì cái gì. Ta vì muốn chữa bệnh cho Tiểu Nguyệt , làm bể một cái bàn ở bệnh viện này, kết quả bị người ta hãm hại. Nếu không phải ta có một thân công phu, chỉ sợ ngươi hôm nay cũng không còn thấy được mặt ta nữa.!”

“Tại sao có thể như vậy ?” Mộ Dung Thanh Tư chấn động. Ngày đó nàng nhận được điện thoại của một nữ sinh, vội vàng tìm chú Hoa Thiên Vũ hỗ trợ, đem Tiêu Tân trong trại tạm giam bảo lãnh ra ngoài. Vốn tưởng rằng Tiêu Tân cùng với bọn lưu manh đánh nhau, cho nên mới bị bắt vô trại tạm giam, không nghĩ tới sự thật dĩ nhiên lại vậy. Lại là, hắn vừa rồi còn tốt như thế, tại sao bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện này? Chẳng lẽ...?

Trực giác của một nữ nhân làm cho Mộ Dung Thanh Tư cảm giác có một chuyện nguy hiểm sắp xảy ra, chạy nhanh giữ chặt lấy cánh tay Tiêu Tân, ôn nhu khuyên nhủ, an ủi nói :”Ngươi không phải là đã thấy được người hãm hại ngươi chứ? Ngươi nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không được xúc động.”

Tiêu Tân nắm chặt hai tay , trầm giọng nói:” Lão sư, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm !”

Mộ Dung Thanh Tư biết rõ được thực lực của Tiêu Tân đáng sợ tới mức nào, đem cánh tay của đối phương giữ chặt hơn, ngữ khí run rẩy nói :” Tiêu Tân, ngươi hãy nghe ta nói, sự tình đã qua, ngươi không nên truy cứu.”

Lúc này, Tiêu Tân đã bị lửa giận làm cho đầu óc không được tỉnh táo, hai mắt bên trong nổi lên một mảng huyết sắc, nếu trong đầu không còn một chút lý trí, lo lắng ảnh hưởng đến lão sư, chỉ sợ sớm đã dùng sức kéo tay nàng ra.

“Lão sư, người này không phải đến đây trả báo ứng sao. Hắn có thể vì một chút việc nhỏ, đã nghĩ hại chết ta. Nếu để cho hắn tiếp tục làm ác, khẳng định sẽ hại chết càng nhiều người.” Tiêu Tân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mộ Dung Thanh Tư cảm giác được Tiêu Tân trong lời nói có một cỗ sát ý, rốt cục không nhịn được , đem đối phương gắt gao ôm vào trong ngực, cầu xin nói :” Tiêu Tân, ngươi không thể như vậy. Nếu ngươi nóng giận giết người, chẳng lẽ lại vì cái loại tiểu nhân như vậy mà đền mạng sao ?”

Không biết vì cái nguyên nhân gì , mà lúc này Mộ Dung Thanh Tư đem Tiêu Tân ôm vào trong lòng, hắn đột nhiên cảm giác được một chút lo lắng trước nay chưa từng có. Bởi vì phần nộ mà thân thể trở nên cứng nhắc dị thường, chậm rãi bình tĩnh lại

Mộ Dung Thanh Tư không có phát giác được biến hoá của Tiêu Tân, tiếp tục nức nở khóc lóc nói :” Nếu ngươi xảy ra chuyện, ta phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì ?” Tiêu Tân trong lòng khẽ run lên. Mộ Dung lão sư đối với mình nói những lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng...?

Trong nháy mắt, từng cảnh tượng hắn cùng Mộ Dung Thanh Tư quen biết nhau, từng hình ảnh đang dần hiện lên rõ ràng trong đầu của chính mình. Lần đầu tiên gặp là trước đợt tập huấn quân sự, thấy Mộ Dung lão sư xinh đẹp, hắn liền đã cảm thấy dị thường thân thiết.

Lần thứ hai gặp lại, là ở ký túc xá, Mộ Dung lão sư tươi cười thân thiện mời hắn đảm nhiệm thay giáo sư dạy kèm cô em họ Hoa Phi Nhi tại nhà. Lần thứ ba gặp lại là ở trên lớp, Mộ Dung lão sư luôn nhìn chăm chăm vào mình, một khắc cũng không thả lỏng.

Lần thứ tư gặp lại ....!

Gần đây nhất cũng vài lần gặp nhau, lần trước là Mộ Dung lão sư lo lắng tinh thần hắn có vấn đề, thập phần sốt ruột mà kéo hắn đến phòng làm việc hỏi han, sau đó lại dẫn hắn đi thăm mỹ viện trị liệu. Buổi tối tại hội Văn nghệ chào đón người mới đến, hắn chứng kiến Mộ Dung lão sư vẻ mặt khác thường đứng nhìn mình. Còn hôm nay, Mộ Dung lão sư lại đề nghị hắn giả bộ bạn trai mình, lúc sau này cùng đi với hắn vào thăm bệnh viện.

Tiêu Tân đột nhiên phát hiện, mình và mỹ nữ lão sư mỗi ngày đều đã phát sinh một ít chuyện tình đặc biệt, mỗi ngày đều gặp mặt. Nàng luôn dễ dàng bỏ qua cho sự lạnh lùng của mình, trước sau đều tỏ ra quan tâm tới bản thân mình. Khi mình bị người ta hãm hại vào trại tạm giam, mỹ nữ lão sư trước tiên đã cứu hắn: Chính mình may mắn thế nào lại được đề cử vào ban cán bộ, nói vậy cũng là do Mộ Dung lão sư chiếu cố a !

Mộ Dung lão sư, ngươi vì cái gì mà đối với ta tốt vậy ? Tiêu Tân ta chẳng qua chỉ là một tên cuồng vọng tự cao tự đại, lúc nào cũng cho mình là đúng. Hôm nay, trước mặt Phi nhi không phải ngươi đã nói vậy sao ?

Mộ Dung lão sư, ngươi vì cái gì mà đối với ta tốt vậy ? Tiêu Tân ta chẳng qua chỉ là một tên cuồng vọng tự cao tự đại, lúc nào cũng cho mình là đúng. Hôm nay, trước mặt Phi nhi không phải ngươi đã nói vậy sao ?

Mộ Dung Thanh Tư vì ngăn cản Tiêu Tân không cho phạm vào sai lầm lớn đó, liều lĩnh nói ra tâm can trong lòng. Lúc này, nàng rốt cuộc cũng không thể che giấu được tình cảm nội tâm, ô ô khóc lớn lên.

“Mộ Dung lão sư, người sao lại như thế ?” Tiêu Tân thanh âm mềm nhẹ dị thường.

Mộ Dung Thanh Tư đem khuôn mặt nhỏ nhắn nằm ở trên lưng của hắn thút thít khóc nỉ non, như đồ quỳên khóc thầm, tình cảm khó đè nén được, trong miệng lầm bầm nói :” Không cho người đi ! Ta không cho người đi !”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tình Cảm Khó Đè Nén(Hạ)

Vừa dứt lời, Mộ Dung Thanh Tư hoảng sợ phát hiện ra Tiêu Tân mở hai tay mình ra, từ trong ngực mình lúi ra ngoài. Không đợi nàng kịp phản ứng, đột nhiên cả thân thể cảm thấy ấm áp, cả người trái lại đã bị đối phương gắt gao ôm vào trong lòng.

Người ! Mộ Dung Thanh Tư sợ hãi nhìn không được khe khẽ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt ngẩng lên, tức thì chạm phải một ánh mắt trong suốt sáng ngời.

“Mộ Dung lão sư, nàng có thích ta không ?” Tiêu Tân thấp giọng hỏi.

Mộ Dung Thanh Tư tưởng như không thể tin vào lỗ tai mình được nữa. Vừa rồi hắn cuồng nộ muốn đi giết người, trong nháy mắt như thế nào lại đột nhiên thay đổi? Còn có, hắn vừa rồi là đang nói cái gì?

Tiêu Tân khoe miệng nhếch lên khe khẽ mỉm cười một tia xấu xa, thấp giọng nói :” Ta lặp lại lần nữa, nàng có thích ta không ?”

Lần này, Mộ Dung Thanh Tư rốt cục nghe rõ, xác định, hiểu được đối phương đang nói với mình cái gì, đột nhiên cảm thấy dưới chân trời đất như đang xoay chuyển.

Qua một hồi lâu, nàng cũng đã từ trong cơn mê muội ngán ngủ tỉnh dậy, phát hiện mình bị cái tên xấu xa này ôm vào trong ngực. Ta vừa rồi rõ ràng ôm hắn, như thế nào lại trở thành hắn ôm ta? Mộ Dung lão sư khả ái có chút hồ đồ chưa hiểu.

Mộ Dung Thanh Tư bỗng nhiên cảm thấy được đối phương ôm ấp thật là ấm áp! Nàng trong hai mươi lăm năm qua, lần đầu tiên có cảm giác ấm áp như thế.

Loại cảm giác này thật. ....

Tốt !

Mộ Dung Thanh Tư cả người ngây ngốc một chỗ, cũng không khác Tiêu Tân lúc này bao nhiêu. Chứng kiến mỹ nữ lão sư như con chim nhỏ nép cả người dựa vào trong lồng ngực mình, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng:” Uy , nàng vẫn chưa có trả lời vấn đề của ta đâu?”

Mộ Dung Thanh Tư chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt mê mang nhẹ giọng hỏi :” Người hỏi ta cái gì a?”

“Nàng có từng thích ta chút nào không ?” Tiêu Tân gần từng tiếng hỏi.

Nghe tên gia hỏa hỏi một câu, Mộ Dung Thanh Tư khuôn mặt nhỏ nhắn cảm tưởng như đang phát sốt lên.

“Người ta, người ta mới không thích người ! “Mỹ nữ lão sư xấu hổ rúc thẳng vào trong lồng ngực Tiêu Tân.

Tiêu Tân thanh âm nhẹ nhàng thản nhiên nói :” Nàng không thích ta, sao lại đem ta ôm gắt gao như vậy?”

“Ta có ôm người đâu! Rõ ràng là người. .... “

Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Thanh Tư chợt phát hiện đôi bàn tay nhỏ bé của mình đang gắt gao xoắn lấy đối phương. Gã xấu xa này làm bộ để cho người ta mắc bẫy. Ta trước kia như thế nào không phát hiện ra, hắn cư nhiên lại hư hỏng như vậy !

“Đồ bại hoại !” Mộ Dung Thanh Tư hai gò má ửng hồng, nhẹ giọng mắng. Đôi bàn tay nhỏ bé đang muốn thu về, lại bị hai bàn tay to bản, ấm áp giữ chặt lấy, bên tai truyền đến một thanh âm trầm áp:” Đàn ông không xấu, đàn bà không yêu. ”

Hai người ở cửa thang máy gắt gao âu yếm nhau, đến khi có người ở trong thang máy đi ra, không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời tách rời nhau ra.

Nhìn người đàn ông anh tuấn thầm yêu trộm nhớ trong lòng, mỹ nữ lão sư tâm tình ngọt ngào dị thường. Hạnh phúc tới đột ngột như thế, nàng hoàn toàn không thể tin vào chính mình. Mộ Dung Thanh Tư thật không có nghĩ đến, bản thân không thể tưởng tượng được lại đi yêu thích học sinh của chính mình.

Trên thực tế, mỗi người đều cũng không có rõ ràng bản thân mình sẽ cùng ai đó gắn bó cả đời, rồi đến một ngày nào đó tình cờ gặp nhau, mới có thể biết được đối phương chính là mục tiêu duy nhất mà mình tìm kiếm. Nhìn thấy mục tiêu, nhất định sẽ cảm thấy rạo rực trong lòng.

Lúc này, Mộ Dung Thanh Tư phát hiện Tiêu Tân đang kéo mình tới hướng trái rẽ vào, nghi hoặc hỏi:” Chúng ta bây giờ đi đâu?”

Tiêu Tân trả lời:” Đi làm một việc quan trọng.”

Mộ Dung Thanh Tư ngay lập tức hiểu được ý tứ của đối phương, trong lòng bỗng nhiên sợ hãi nhảy dựng lên nói:” Người như thế nào còn muốn...”

Tiêu Tân quay lại, nhìn nàng mỉm cười:” Người yên tâm đi! Ta chỉ là cho hắn một chút trừng phạt nho nhỏ thôi.”

“Uhm!” Mỹ nữ lão sư nhu thuận gật một tiếng, lựa chọn tin tưởng đối phương. Cái trừng phạt nhỏ này, hẳn là, sẽ không quá nghiêm trọng a ?

Tiêu Tân trên mặt có chút hài lòng, cước bộ bình tĩnh nhanh hơn, cầm bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thanh Tư kéo đi về phía trước. Một lát sau, hai người đã đi tới cửa phòng cấp cứu, trong phòng không có một bóng người.

“Người đâu?” Mộ Dung Thanh Tư kì quái hỏi.

Tiêu Tân cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nghiêng tai lắng nghe một chút, phát hiện ra bên phòng trực ban sát vách tường kia truyền đến một tràng âm thanh rất nhỏ.

Vặn chốt cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhất thời cảnh tượng nóng bỏng đang diễn ra như một bộ phim cấp ba. Chỉ thấy gã mục tiêu kia đang quay lưng về phía bọn họ, tay chân đang vuốt ve trên người một nữ y tá mặc đồ blue màu trắng. Bộ ngực sữa của cô nàng y tá nhỏ bé được bày ra một bên, khuôn mặt mờ mịt che kín những lớp ứng hồng, thân thể mềm mại uốn éo như rắn nước, trong miệng phát ra từng đợt âm thanh như rên rỉ.

“Na Na của ta, em cảm thấy khó chịu không...?” Tên bác sĩ cầm thú không ngừng trêu đùa hạ thê đối phương, thường thức phản ứng phản kích của cô nàng y tá nhỏ bé.

Tràng cảnh không khác gì những thước phim thấp kém của bọn đạo quốc.

“Anh yêu, anh đừng trêu đùa người ta nữa! Người ta sắp không chịu nổi rồi....?” Cô nàng y tá bé nhỏ cái miệng vắn vẹo càng thêm lợi hại, thanh âm nghe thật phần khó chịu.

Mộ Dung Thanh Tư trợn mắt há hốc mồm khi chứng kiến tràng cảnh trước mắt. Người này thật vô sỉ, ngay trong bệnh viện mà dám làm những chuyện loại này !

“Nàng ở bên ngoài chờ một chút !” Tiêu Tân nói nhỏ bên tai Mộ Dung Thanh Tư.

Mộ Dung Thanh Tư không kịp phản ứng, trên mặt hơi đỏ lên, vội vàng nói:” Người cẩn thận một chút.”

Vào lúc này, nàng rốt cục đã hiểu được tại sao Tiêu Tân lại kiên trì đến vậy? Nghĩ đến tình cảnh người thầm thương trộm nhớ gặp phải, mỹ nữ lão sư nguyên tắc xử sự bắt đầu có chút thay đổi.

“Ba !” Đèn điện đột ngột tắt, động tác trong phòng lập tức ngừng lại.

“Mẹ nó, như thế nào lại mất điện.”

Tên cầm thú khấn trương, tiếp tục dè xuống không cho cô nàng nhúc nhích. Chỉ nghe tên bác sĩ cầm thú thấp giọng nỉm một câu, trong bóng đêm rõ ràng đang cời quần, chuẩn bị dè thương lên ngựa.

“Na Na cưng, ta tới đây !”

Tên bác sĩ cầm thú hú lên một tiếng, đang muốn tiếp tục hành động, đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tới lưng, một âm thanh lạnh lẽo vang lên ở bên tai của hắn.

“Cảm giác thật sáng khoái a ?”

Tên bác sĩ cầm thú nhất thời tóc tai dựng đứng lên, giật mình hoảng sợ. Tiểu đệ đệ cũng cả kinh, nhanh chóng héo rũ lại còn không đến một tắc, chẳng khác nào một con tiểu trùng, mềm yếu đi không thể thẳng đứng.

Dưới tình huống kinh sợ, tên bác sĩ cầm thú phản ứng đầu tiên là quay đầu lại, nhưng lại bị một bàn tay to lớn túm lấy cổ hắn. Cùng lúc đó, dưới thân cô nàng y tá đang phát ra những tiếng rên rỉ, cả người đang vặn vẹo cả lập tức ngừng lại.

“Người, người, người là ai?” Tên bác sĩ cầm thú trong đầu hiện ra những điều bí hiểm cổ xưa, một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có chợt nảy lên trong

đầu. Hắn muốn giãy dụa, muốn hô to cứu mạng, nhưng trên cổ kia một bàn tay to lớn đang nắm chặt chẽ, làm cho hắn không thể nhúc nhích. Trong mồm miễn cưỡng khọt khẹt một thứ thanh âm đến ngay cả bản thân cũng không nghe được rõ ràng.

“Không lãng phí thời gian nữa, đối phó với loại người như ngươi thì đây là biện pháp tốt nhất, chính là cho ngươi sau này không thể làm chuyện xấu được nữa.” Trong bóng tối thanh âm lại một lần nữa vang lên, khí lạnh thấu xương theo bản năng của tên bác sĩ cầm thú từ dưới chân chạy dọc lên đỉnh đầu.

“Ngủ đi !” Đây là hai chữ cuối cùng trong cuộc đời này mà tên bác sĩ nghe được. Bàn tay kia nhẹ nhàng vỗ vào sau gáy hắn, cứ như vậy mà hôn mê bất tỉnh luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phụng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Kịch Tính Như Trên Ti Vi

Đứng bên ngoài bệnh viện Mộ Dung Thanh Tư chờ không quá 10 phút, liền thấy Tiêu Tân đã đi ra. Mộ Dung Thanh Tư chạy nhanh tới hỏi:

- Ngươi không sao chứ ?

Tiêu Tân mỉm cười nói :

- Chẳng qua là làm một cái thủ thuật nho nhỏ thôi, sẽ không có chuyện gì ?

- Thủ thuật nhỏ ?

Mộ Dung Thanh Tư không hiểu ra sao, không rõ Tiêu Tân cuối cùng đã làm cái gì. Thông minh như nàng, dĩ nhiên sẽ lựa chọn không hỏi. Có một số việc không biết sẽ tốt hơn . Nàng tin tưởng Tiêu Tân sẽ không làm gì sai.

Ban đêm không khí hơi lạnh, Mộ Dung Thanh Tư nhìn không được rút cổ lại, kéo cánh tay Tiêu Tân tiếp tục bước đi trước.

- Nàng cảm thấy lạnh phải không ?

Tiêu Tân cảm giác được động tác nhỏ của người đẹp, cúi đầu qua ôn nhu hỏi.

- Không có

Mộ Dung Thanh Tư lắc lắc đầu, cảm thấy vòng tay của Tiêu Tân hơi buông lỏng ra khỏi người mình. Ngay sau đó một chiếc áo ấm áp đã khoác lên trên người của nàng.

- Bây giờ còn lạnh không ? ~Tiêu Tân hỏi.

Mộ Dung Thanh Tư nhìn về phía hắn mỉm cười, đang muốn nắm lấy cánh tay đối phương, nhưng lại bị Tiêu Tân tiến lên ôm vào trong lòng ngực.

- Thân thể của ngươi thật là ấm áp !

Mộ Dung Thanh Tư nhẹ giọng cảm thán.

- Thật không ?

Ôm cả một khối thân thể mềm mại, nhưng trong lòng Tiêu Tân cũng không có một nửa điểm tà niệm, ngược lại cảm giác thấy vô cùng ấm áp.

Loại cảm giác này, thật sự là....Đã lâu... !

Không biết đi được bao nhiêu lâu, hai người đã đi tới trước cổng trường, liền phát hiện cổng trường đã khoá.

- Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Mộ Dung Thanh Tư cảm thấy có chút bối rối. Bình thường nàng ở ký túc xá của giáo viên, rất ít khi trở về muộn như này, căn bản không có nghĩ đến cổng trường lại khoá cửa.

Tiêu Tân mỉm cười, quay sang mỹ nữ lão sư nhẹ giọng nói:

- Lão sư, nàng đi theo ta. !

Nghe được người thầm yêu trộm nhớ trong lòng vẫn gọi mình là lão sư, Mộ Dung Thanh Tư sinh ra một loại cảm giác khác thường, tùy ý để hấn nắm tay của mình, cùng nhau đi đến bức tường bên ngoài cổng trường.

- Chúng ta phải đi vào bằng cách này sao? Tường cao như vậy..ta....

Mộ Dung Thanh Tư nhìn lên bức tường cao ngất của trường học, trong lòng rất do dự. Cơ bắp vận động của nàng luôn luôn không tốt, ngày xưa trong những giờ thể dục, môn nhảy xa, ngay cả một thước đều không qua được, huống chi là bức tường cao như vậy.

Chưa kịp nói dứt lời, Tiêu Tân đã duỗi tay ra ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, sau đó cả người nhảy dựng lên, tay phải nắm lấy bờ tường hơi dùng chút lực, liền mang cả hai người nhảy vào bên trong.

Sau khi chạm chân xuống đất, Mộ Dung Thanh Tư vẫn còn cảm thấy như đang nằm mơ, nhỏ giọng hỏi :

-Ngươi không phải là đại hiệp từ thời cổ đại xuyên thời gian tới đây chứ ?

Đây là câu hỏi buồn cười nhất mà cả đời này Tiêu Tân chưa từng nghe qua, nhìn không được vô nhẽ nhẹ lên đầu của đối phương, cười nói :

- Nha đầu ngốc, nàng không phải là đã xem quá nhiều mấy phim tiểu thuyết kiếm hiệp gì đó chứ ?

- Đừng có đánh lên đầu ta. Khí lực của ngươi lớn như vậy, sẽ làm cho ta ngốc đi mất !

Mộ Dung Thanh Tư dịu dàng nói.

- Người nào ?

Một tiếng hô lên giận dữ, ánh đèn phin chói loá hướng bên này phóng tới.

Không xong, là bảo vệ trong trường ! Tiêu Tân thầm hô không tốt, kéo tay nhỏ bé của mỹ nữ lão sư chạy nhanh như điên, giống như hai con thỏ đang hoảng sợ, đảo mắt cái đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Một lát sau, Mộ Dung Thanh Tư vuốt vuốt ngực mình, hồn hên thờ ..hô..hô... Vừa rồi quả thật rất kích thích, vừa trèo tường, lại chạy trốn, thật là đầy ngoạn mục và kịch tính giống như trên phim truyền hình. Lúc này, nàng vẫn còn không tin tưởng được chuyện đêm nay đã xảy ra, quyết định xác nhận một chút.

Tiêu Tân kêu to một tiếng:

- Ui da, sao nàng lại véo ta?

Mộ Dung Thanh Tư trả lời :

- Ta đang kiểm tra xem có phải mình đang nằm mơ hay không ?

Tiêu Tân xoa cánh tay của mình, cảm thấy khó hiểu liền hỏi :

-Nàng vì cái gì không véo chính mình ?

- Người ta sẽ đau !

Mỹ nữ lão sư thản nhiên trả lời, Tiêu Tân không thể nói thêm được câu nào nữa.Lúc này, hấn mới chợt phát hiện, mỹ nữ lão sư thì ra cũng là một cô nàng bé bỏng ,dám yêu ,dám hận, có khóc, có cười, và còn có thể làm nũng được !

Cảm giác như này ,dường như cũng không tệ lắm! Nhưng chính là cánh tay của hấn đau quá, dường như suốt nửa đã bị nàng véo chết rồi.

Một lát sau, đèn trên tầng đã bật sáng, một thân ảnh xinh đẹp đứng trên ban công giơ cánh tay lên vẫy vẫy. Tiêu Tân làm một cái thủ thế cúi chào, lúc này mới xoay người rời đi.

Hôm nay thật có nhiều chuyện đã xảy ra a, mà ngay cả chính hấn cũng có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Thật sự là một ngày tốt đẹp! Mọi chuyện đều đã được thay đổi rồi.

- Hắc ,hắc, mỹ nữ lão sư hoá ra là cũng yêu thích ta !

Cùng lúc đó, phòng y tá trực ban bên cạnh phòng cấp cứu trong bệnh viện, cô nàng y tá từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh lại.Nàng đang sờ soạng bật đèn điện lên, lập tức chứng kiến thấy một thân thể trần truồng nằm té trên mặt đất.

A ! ----- Tiếng hét cực kỳ chói tai xẹt ngang lên bầu trời đêm, một con quạ đen trên không trung cạc cạc kêu lên.

Buổi sáng, Tiêu Tân thường ngày vẫn có quy củ rời giường rất đúng giờ. Ngày hôm qua đi ngủ thực sự rất muộn nhưng chất lượng giấc ngủ rất tốt, còn gặp một giấc mộng đẹp bình thường khó có được.

Nhưng mà, tâm tình thoải mái của Tiêu Tân đồng học cũng không duy trì được bao lâu. Mới vừa bước ra ngoài một chút, hần liền chứng kiến thấy hai cái thân ảnh mới biến mất ngày hôm qua, chạy nhanh rút trở về. Đây hai cái người này, một người con gái vóc dáng lực lưỡng không khác gì đàn ông sang thái lan chuyển đổi giới tính, một người thì to béo ngang ngược không khác gì cái đám nhật bốn cường hoành. Đoán chừng tên của hai nàng này cũng không dễ nghe, đã kêu như hoa đi cùng với như nguyệt a ! Coi như hần không thông minh, nhưng cũng có thể thi vào đại học Z ? Thật sự làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Tiêu Tân đồng học bị phần rất muốn hét lớn lên một tiếng: Các ngươi lên đại học để học, chứ không phải lên đây để ăn chơi. Nếu cha mẹ các ngươi biết được, khẳng định sẽ bị các ngươi làm cho tức học máu. Nếu ông bà các ngươi còn sống, khẳng định sẽ bị các ngươi làm cho tức đến ngắt xiêu tại đường trường.

Đương nhiên những lời như này không thể nói ra, nếu không hai người say mê siêu cấp làm đẹp kia, khẳng định đường trường sẽ hồng mắt. Người ta tuy rằng bộ dáng không xinh đẹp, nhưng mọi người ai cũng đều yêu thích cái đẹp. Nếu ngay cả một giấc mộng nho nhỏ đều bị cướp đi, khẳng định sẽ không còn sống nổi.

Cuộc đời a, có nhiều lúc cuộc đời thật lắm trái ngang.

Tiêu Tân chỉ có thể thờ dài một hơi, cũng không thể nói gì. May mắn hần ở trong trung đội có luyện được tuyệt kỹ leo tường, từ trên tầng năm leo xuống cũng không mất quá một phút đồng hồ, mặc dù có chút kinh hồn táng đờm, nhưng lại là biện pháp duy nhất trước mắt.

Hôm nay, dưới sân thể dục, mọi người so với ngày hôm qua chỉ bằng một nửa, hiển nhiên là người ta cơ thể mệt mỏi liên tục không thể xuống dưới được. Loại tình huống này có thể lý giải.

Trên thế giới này, dù sao giống như Tiêu Tân mỗi ngày đều kiên trì luyện võ như vậy thì không có nhiều lắm, nhưng chắc rằng nhảy lầu để đi xuống dưới lại tuyệt đối không có.

Tiêu Tân một mạch chạy bộ đi xuống sân trường, vẫn chưa thấy tình cảnh ven đường xuất hiện những người hâm mộ điên cuồng la hét chói tai. Xem ra Tiêu Tân đem mị lực của mình đánh giá đến quá cao, này cái nan đề giới tính cũng không còn nữa, chỉ có một chút phiền não nho nhỏ chưa xử lý xong xuôi.

Tiêu Tân mấy hôm trước đã nghe được, cái chỗ này thuộc về phần sân của khoa Văn. Thời gian sáng sớm ở đây, có rất ít người xuất hiện, quả nhiên là buổi sáng luyện công ở đây không một bóng người.

Xem ra, các nhà văn tương lại có vẻ thích ngồi trước bàn phím mà động tay hơn, trên cơ bản là không thích vận động. Lúc sáng sớm không gian thật thoải mái, 99% là mọi người đang nằm trên giường đọc những tác phẩm văn học nổi tiếng, chỉ có một số ít là tân sinh khoa ngoại ngữ thì ở dưới tầng cây bên hồ làm bài học thuộc từ điển.

Tiêu Tân không thích bỏ dở giữa chừng. Sắp tới ước hội cùng với lão già thần bí rồi mà đến nay vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào, cho dù tới phút cuối cùng, hần cũng sẽ không buông thả cho chính bản mình.

So với ngày hôm qua giống nhau, Tiêu Tân đầu tiên vận khởi nam quyền, rồng cuốn hồ vò, quyền cước xé gió.

Khi mãi mê suy nghĩ mà gặp phải ngõ cụt, thì nên học tạm thời buông bỏ, đây là kinh nghiệm tổng kết được của Tiêu Tân sau nhiều năm tập võ. Ở điểm này, hần so với các võ giả khác cũng hiểu rõ ràng hơn nhiều, không chỉ phải có sự chuyên tâm tập luyện, còn phải có tư duy, đầu óc suy nghĩ nhiều, phải không ngừng đột phá khả năng của bản thân mình, mới đạt được cảnh giới võ thuật tối cao. Võ thuật không chỉ là phong trào thể dục hạng nhất mà còn có thể giúp cho người ta có được trí nhớ siêu việt, thể lực cùng tố chất tâm lý cũng đạt được tới một mức cực hạn.

Nam quyền chú trọng cả cương lẫn nhu, vừa có trường kiều ngành mã, cũng có công phu tiểu xảo... cảm nã thủ. Ngày hôm nay Tiêu Tân luyện là một bộ Vĩnh Xuân Quyền. Đánh xong bộ quyền, trên dưới toàn thân đều cảm thấy âm áp dào dạt, cảm giác rất thoải mái.

Lúc này, lại hồi tưởng lại ngày ấy lần thứ hai cùng giao thủ chiêu thức với lão già thần bí, đột nhiên trong lúc đó linh cơ khẽ động. Cái trận này, phải nghiên cứu kỹ xem phương pháp nào tốt nhất khi phá giải trận pháp này, căn bản là mình lấy ngắn chế dài, vậy làm thế nào để rút ngắn lại khoảng cách tốc độ trên không sai biệt nhau. Hiện tại nhìn từ một góc độ khác nghĩ lại, chỉ cần không cho đối phương tiếp cận vào là được ! Dù cho đối phương tốc độ có nhanh hơn nữa, thủ pháp cao minh tới đâu, nếu muốn đánh bại mình trong vòng một chiêu sợ rằng cũng không phải dễ dàng.

-Nếu phá không được, vậy thì không phá nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiêu Tân càng ngày, càng sáng. Trải qua vài ngày đau đầu suy đi tính lại, hần rốt cục đã thấy được hy vọng thắng lợi.

Chương 46: Liệt Hoả Thần Quyền.

Đạo lý này rốt cuộc cũng đơn giản như vậy. Vào giờ phút này, Tiêu Tân đối với những suy nghĩ về võ học đã xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Trước kia, hẳn cùng với người khác cùng luận võ hay bản luận chiêu thức bao giờ cũng lấy chiêu đối chiêu ý đồ ngạnh kháng muốn phá tan chiêu thức của đối phương. Hiện tại hẳn rốt cuộc đã hiểu rõ một cái đạo lý chiêu thức là chết, người mới là sống. Cái gọi là " Vô chiêu thắng hữu chiêu" cũng không phải là nói vứt bỏ toàn bộ chiêu thức, mà là giống như là từng nhịp hô hấp vậy, đem chiêu thức biến thành một thói quen của cơ thể, hơn nữa rèn luyện phản ứng một cách thích hợp, thì sẽ rảo bước hướng tới cảnh giới vô chiêu này. Đối phương khi xuất ra chiêu thức, ta có thể theo đó đúng lúc mà dùng một cái thể né tránh hoặc phá giải. Đó là lí do vì sao nhiều môn phái xưa nay xuất hiện nhiều siêu cấp cao thủ, luyện đến cảnh giới tối cao thì cũng như trăm sông đổ về biển lớn, khó phân cao thấp. Chiêu thức không phân cao thấp, chỉ có võ giả là trình độ bất đồng. Chiêu thức cũng như vậy, người khác nhau xuất chiêu hiệu quả cũng hoàn toàn không giống nhau.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiêu Tân nhắm mắt lại lần thứ hai bắt đầu tiến hành diễn luyện lại chiêu số, tay chân đều cùng sử dụng. Lúc này, động tác của hắn không phải chỉ riêng có né tránh, mà là ở trước mặt triển khai thêm một đạo công kích. Đối thủ có bộ pháp linh hoạt, thì sẽ bị vây chặt lại phương vị di chuyển, đối thủ có tốc độ nhanh hơn so với hắn, thì tìm cách rút ngắn lại cự ly khoảng cách.

Nếu như bây giờ vị Đàm Thối Lão Sư nằm đó mà đứng bên ở bên cạnh, khẳng định trông thấy sẽ phải sợ hãi mà thốt lên. Tiêu Tân hai chân vẫn sử dụng cước pháp Đàm Thối một cách nhuần nhuyễn, động tác như nước chảy mây trôi, chân trái hơi trầm xuống vững chãi, hai tay phách không, quyền ảnh như là Taek Won Do, như là Không Thủ đạo, có mềm mại như Thái Cực Quyền, có cả Vô Ảnh Cước biến hoá kỳ ảo. Các loại võ công dung hợp lại thành một khối, hết lần này tới lần khác bổ sung hỗ trợ cho nhau, liên hoàn không ngừng, không có nửa điểm cảm giác đình trệ lại.

- Xoát... xoát... Đã thêm hơn mười cước nữa, rồi lúc sau đột nhiên ngừng lại.

Tiêu Tân trong lòng mừng như điên, ước hội hai ngày sau hẳn không thể khẳng định được rằng chính mình có thể thủ thắng được. Nhưng vẫn còn không thể nói trước được điều gì, trải qua mấy ngày nay tìm tòi suy nghĩ, hẳn đối với võ học thâm ảo cũng đã tiến một bước dài.

Đứng ở bên hồ, đối diện thẳng với ánh mặt trời, Tiêu Tân hít thật sâu vài hơi, cảm thấy trạng thái tinh thần mình đã bước thêm một bước tiến vào một loại cảnh giới trước đây chưa từng gặp, toàn thân trên dưới đều căng cứng tràn ngập lực lượng. Hắn chợt nhớ tới " Lúc trước, sau khi nhìn thẳng vào ánh mặt trời, liền phát hiện ra mình có một loại cảm giác vô cùng đặc biệt liền không dám thử thêm một lần nào nữa". Hiện tại nhân lúc tinh thần đang ở trạng thái vô cùng thoải mái, sao không thử thêm một lần.

Nắm chặt mắt lại, hít một hơi thật sâu, khi hai con mắt của hắn một lần nữa mở ra. Hiện tượng kì lạ phát sinh lúc trước một lần nữa lại tái hiện.

Ánh mặt trời thoạt nhìn đẹp quá ! Ánh sáng ảm áp đi qua con ngươi, phóng thẳng lên trên vồng mạc, tiếp đó như hoá thành những dòng nước ảm áp theo trong đáy mắt chảy vào trong não bộ.

- " Oanh" đột nhiên có một tiếng nổ mạnh.

Trời ạ ! Tiêu Tân kinh ngạc phát hiện, bản thân chính mình lại có thể nội thị, đem tất cả bên trong cơ thể đều nhìn được rõ ràng. Bên trong có vô số những đạo kim tuyến màu sắc hoàng kim nhỏ li ti hình mất lưới đang không ngừng khuếch tán, tụ tập lại một chỗ bên trong lồng ngực, hình thành một khối cầu khá lớn, lơ lửng ở đó một lúc rồi cuối cùng tiến nhập xuống đan điền bên dưới tiểu phúc, cùng với một lớp sương mù mờ mờ dung hợp lại cùng một chỗ.

Loại trạng thái hấp thu ở bên trong không có một chút khách sáo nào vẫn không ngừng duy trì liên tục và đều tự động tiến hành. Không biết trải qua bao lâu, Tiêu Tân bỗng nhiên cảm thấy hai mắt truyền đến một trận đau nhức, vội vàng ngừng lại.

Sau một lát, Tiêu Tân cảm giác hai mắt không còn khó chịu nữa, đồng thời phát hiện ra màu sắc trong cơ thể đã ảm đạm đi rất nhiều, sợi kim tuyến nhỏ màu hoàng kim đã biến mất không trông thấy đâu, chỉ còn vùng đan điền thì có một khối cầu màu hoàng kim mờ mờ như sương vẫn không ngừng chậm rãi xoay tròn.

Tiêu Tân không biết khối cầu màu hoàng kim trông mờ ảo như sương kia là cái gì, nhưng loáng thoáng có một loại cảm giác, khí lực của mình đột nhiên có vẻ tăng lên, tác dụng như vậy nhất định là do khối cầu kia tạo lên. Nếu có thể nội thị cơ thể, không biết có thể khống chế được không?

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân bắt đầu tập trung tinh thần, tay trái bắt đầu chậm rãi phát lực.

Ban đầu trong cơ thể không phát sinh chuyện gì dị thường, nhưng theo sức nắm của cánh tay, tình huống bắt đầu phát sinh thay đổi. Lực lượng ở cánh tay cảm giác như dồn lại rất nhiều, bên dưới đan điền khối cầu màu hoàng kim xoay chuyển càng nhanh, ở giữa khối cầu phát ra một đạo khí lưu mỏng manh màu vàng nhạt, xuyên vào các cơ bắp bên trong thân thể với tốc độ của mắt thường khó mà nhìn được, cuối cùng trong chớp mắt chạy thẳng lên cánh tay.

Lúc này, Tiêu Tân cảm thấy nắm tay bên phải của mình nóng rực dị thường, bên ngoài nắm tay phát ra những đạo quang mang màu vàng nhạt, trong lòng biết dị năng đã phát sinh. Nhìn xung quanh thấy không có người nào, vì thế trong miệng gầm lên một tiếng hơi nhỏ. Hắn nhanh chóng quét một vòng ra bốn

phía xung quanh, hướng tới một tảng đá lớn phía bên cạnh bờ hồ đánh tới.

Hồ ...! Một luồng liệt hỏa cực kỳ bá đạo nương theo sau quyền kinh mà tuôn ra ngoài.

Oanh! ~~~

Tảng đá lớn bỗng nhiên biến thành vô số những mảnh đá vụn, vương vãi hết lên trên mặt đất. Càng làm cho người ta kinh hãi chính là những mảnh đá vụn này đang bốc cháy hừng hực.

Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy? Lần trước ở nhà Phi nhi sử dụng toàn bộ lực lượng xuất ra cũng không có biến thái như này. Chẳng lẽ dị năng này đã tăng lên?

Tiêu Tân bị một quyền này của mình hù dọa suýt nhảy dựng lên, đang định chạy lên dập tắt lửa, đột nhiên nghe được tiếng bước chân nho nhỏ ở đằng xa vọng lại, có tiếng người lớn kêu lên:

- Sao lại thế này? Tiếng nổ mạnh dường như là từ bên này truyền đến.

Hồngбет, nếu bị người khác phát hiện là ta làm, vậy thì nguy to rồi! Tiêu Tân tâm tình hoảng hốt nhanh chóng hướng tới một phương hướng khác chạy trốn. Nhưng hấn chạy cũng không được xa, thì bên này cũng có người đang đi tới, hai mặt đều có người, không còn đường nào chạy trốn.

Dưới tình huống cấp bách, Tiêu Tân lại xoay người chạy lại về chỗ vừa rồi cách đó vài bước, thấy có người đi tới bên cạnh, ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Vừa rồi người có nghe được tiếng nổ mạnh không? Chúng ta cùng đi nhìn xem.

- Ta cũng vậy, nghe được cũng một mạch chạy tới đây.

Người mới đến không nghi ngờ gì, cùng Tiêu Tân tới bên kia xem xét.

Đi tới gần địa điểm xảy ra sự cố đã có bảy, tám học sinh vây quanh, trong đó còn có một vị lão sư bộ dáng trung niên, đứng chỉ trỏ, mặt lộ vẻ hiếu kỳ.

Đứng ở phía đầu tiên hiển nhiên chính là những kẻ yêu thích thiên văn học, một kẻ dẫn đầu phát biểu:

- Tảng đá này tự cháy từ bên trong, chẳng lẽ là thiên thạch ngoài hành tinh?

Bên cạnh, một gã nhất định là một chuyên gia về hoá học, tiếp tục phân tích nói:

- Ta xem như không giống, ta nhớ được rõ ràng mấy ngày hôm trước chỗ này là một tảng đá lớn, sao bây giờ lại toàn mảnh vụn? Lửa này cháy thật cổ quái, nửa ngày rồi mà còn không tắt. Không biết tảng đá này thành phần gồm có cái gì? Rất có thể bên trong có phot-pho.

- Chẳng lẽ lại giống với truyện Tây Du ký, có quái vật gì đó từ trong viên đá chui ra ngoài sao?

Một gã đầu óc tưởng tượng quá phong phú, có lẽ là dân chuyên ngành tiếng Trung, hoặc có thể bình thường đã nghiên cứu khá nhiều mấy thể loại tiểu thuyết thần tiên ma quái tu chân.

- Đây là một cái sự kiện khủng bố, có người ở trong sân trường sử dụng thuốc nổ hoặc dùng súng bắn.

Một gã có vẻ am hiểu về trinh thám, có thể là kẻ điên rồ, hoặc là kẻ yêu thích quân sự, thích sự bạo lực.

Vị trung niên lão sư trả lời đơn giản nhất:

- Có phải là có người đã làm một trò đùa dai hay không?

Mọi người xung quanh suýt thì té xỉu.

.....

Tiêu Tân ở bên cạnh âm thầm cười khò, không nghĩ tới việc đánh ra một quyền lại có nhiều chuyện được suy tưởng ra như vậy. May mắn vừa rồi cái khối đá không, không có bị phát hiện, nếu không thì phiền toái lớn.

Trên tờ báo của trường đại học Z cùng ngày, phần tin tức có một cái tiêu đề được viết là [Bên bờ hồ tại khoa Văn xuất hiện một đồng đá đồ nát], bên trong thêm nêm đủ loại chuyện, loè loẹt, toàn những chuyện liên tưởng đầy kịch tính. Còn có một gã đồng học thậm chí đem chuyện này nói đến việc tổ chức khủng bố tập kích từ độ cao trên không, hơn nữa suy diễn ra một số sát thủ đã lén vào trong trường, đầu óc tưởng tượng không giống với bình thường.

Chương 47: Một Câu Đã Thu Phục

Thừa dịp mọi người đang mải mê tranh luận, Tiêu Tân nhân cơ hội trốn đi.

Lúc này, trời đã sáng choang, Tiêu Tân chợt nhớ tới hai cô nàng xinh đẹp khủng khiếp, cảm thấy thật là đau đầu. Đã như vậy rồi trốn tránh cũng không phải là biện pháp tốt, sự tình cuối cùng cũng phải giải quyết dứt điểm một lần.

Chết thì chết thôi, tóm lại vẫn còn tốt hơn so với ngày nào cũng phải trốn tránh như con mèo thể này.

Đi vào tầng dưới của ký túc xá, hai vị siêu cấp mỹ nữ quả nhiên đã ở đây, đang ăn điểm tâm, cũng không có vì cái gì mà quên chuyện ăn uống, rất chú ý đến sức khỏe bản thân.

Tiêu Tân âm thầm đứng ở một bên mà cứng cả lưỡi. Trời đất ơi ! Đây là bữa điểm tâm, vậy mà làm như là bàn tiệc vậy, thật là phong phú ! Trong đó có, tương vệt muối một con, mười cái bánh bao, chân giò hun khói hai mươi cái, gà nướng tám đĩa, sữa trắng 6 hộp, trứng luộc cũng nhiều vô số, mặt khác còn một đồng thức ăn vặt, đoán chừng mấy thứ này để bổ sung thêm vì ta mìn trong cơ thể.

Tiêu Tân đo dự một chút, liền đi lên chào hỏi :

- Chào các người !

Như hoa cùng với như nguyệt đang mải miết ăn uống, bỗng dừng nhìn thấy người trong lòng thầm yêu đi tới phía mình đang ngồi, nhất thời cảm thấy hoảng hốt. Như Hoa vừa mới đem một quả trứng luộc nhét vào miệng, chưa kịp nuốt hết, mắc nghẹn hai mắt trợn lên trắng dã. Như nguyệt còn khoa trương hơn, chiếc đùi gà nướng trong tay vội vàng nhét vào trong túi quần, khuôn mặt to phè như cái chậu rửa mặt chỉ thoáng qua một tia hồng hào, tay trái còn bày ra một cái tư thế Lan Hoa Chi. (1)

Mẹ ơi ! Tiêu Tân cảm thấy bên trong dạ dày co bóp mãnh liệt, thiếu chút nữa phun hết ra thức ăn tối hôm qua.

Hắn miễn cưỡng ổn định lại cảm xúc một chút, mỉm cười nói :

- Lúc này ta nhìn thấy hai bạn đứng ngay người ở dưới tầng, có phải là tới tìm ta không ?

- Đúng vậy !

Hai vị siêu cấp mỹ nữ trả lời vô cùng chính tề, hai mắt giống như chuông đồng toát ra vô số ánh sao nhỏ li ti, vạn phần say mê nói :

- Tân Tân, từ khi nhìn thấy người diễn kịch, chúng ta đã rất thích người ! Lúc đó người trông thật đẹp trai ! Có thể gặp lại người, chúng ta cảm thấy rất hạnh phúc !

Nghe những lời buồn nôn như thế, Tiêu Tân không rét mà run.

May mắn ý chí và nghị lực của hắn cũng đủ kiên định, tiếp tục nói :

- Được hai bạn yêu thích, trong lòng ta cũng rất cao hứng. Nhưng hai bạn mỗi ngày đều tới đây chờ đợi, đối với bản thân và học tập đều không có lợi, sẽ làm cho bạn bè cùng mọi người trong nhà lo lắng.

Hai nàng nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ cảm động. Như Hoa nói :

- Tân Tân, bạn là người tốt ! Vừa gặp đã quan tâm đến bản thân của chúng ta. Chúng ta rất cảm động ah !

Như nguyệt nói :

- Vì Tân Tân, ngay cả sống chết chúng ta cũng không sợ. Từ hôm nay trở đi, hai chúng ta sẽ làm bảo tiêu bên cạnh của bạn.

Nói xong, hai nàng đều nặng nề gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ " Kê sĩ có thể chết vì tri kỷ " bi tráng vô cùng.

Tiêu Tân cười khổ không nói được gì. Hai cô nàng này hiển nhiên đã trúng phải bùa mê thuốc lú, muốn khuyên nhủ cũng không phải là dễ dàng. Lúc này, đột nhiên hắn mới nhớ tới tình cảnh của Hoa Phi nhi, trong lòng hơi động một chút, liền hỏi :

- Đúng rồi, ta có chuyện muốn hỏi hai bạn ?

Như Hoa hết sức nghiêm túc nói :

- Chuyện gì ? Chỉ cần là Tân Tân yêu cầu, chúng ta sẽ dùng mọi biện pháp để thực hiện !

Như nguyệt đứng bên cạnh cũng tỏ thái độ :

- Chúng ta là Thiết Huyết bảo tiêu của ngươi. Chỉ cần là yêu cầu của ngươi chúng ta nhất định sẽ hoàn thành.

Hai cô nàng này đúng thật là có tiềm năng làm bảo tiêu, đáng tiếc hình tượng quá mức khủng bố, chỉ sợ không có khổ chủ nào dám nhận thuê. Thật sự là vật hợp cũng theo loại, loại thì lấy đầu đàn mà phân chia thứ tự. Không biết hai cô nàng học cái chuyên ngành gì ?

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân nhin không được hỏi cái vấn đề này.

Như Hoa trả lời :

- Ta học chính là chuyên ngành thiết kế thời trang.

Như nguyệt trả lời :

- Ta học chuyên ngành du lịch !

Tiêu Tân nuốt thì ngắt tại bàn ăn. Mẹ ơi ! Không biết cô nàng Như Hoa này sẽ thiết kế ra cái dạng trang phục gì ? Nếu như sau này Như Nguyệt là hướng dẫn viên du lịch, nghĩ thôi đã cảm thấy thực đáng sợ.

Nhưng mà, sau khi nghe được câu trả lời của hai vị siêu cấp mỹ nữ, lại làm cho người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác.

Như Hoa nói:

- Tân Tân, ta chính là bởi vì quá béo cho nên mới lựa chọn chuyên ngành này. Trên thế giới có bao nhiêu người mập mạp giống như ta chỉ bởi vì liên quan đến hình thể mà không mua được quần áo thích hợp. Chờ ta sau khi tốt nghiệp xong, nhất định phải mở một công ty chuyên thiết kế trang phục cho những người béo phì, làm cho những người béo phì đều có những bộ quần áo yêu thích.

Như nguyệt nói:

Suy nghĩ của ta cũng như vậy. Chất lượng cuộc sống đang ngày càng được nâng cao, trung bình những người béo phì trong nước ngày càng nhiều. Ta biết béo phì rất khổ sở, không tính chuyện mua quần áo thích hợp ở bên ngoài, còn có rất nhiều những chuyện không tiện khác.

Nuốt một ngụm nước miếng, Như Nguyệt nói tiếp :

- Rất nhiều người thích đi du lịch, cả những người béo phì cũng không ngoại lệ. Nhưng những người béo phì này rất ít khi ra ngoài, sợ bị người khác chê cười, cũng có một vài nguyên nhân hay dẫn đến phiền toái. Ta từng nhiều lần gặp cái loại kì thị như này, cho nên quyết tâm sẽ phải thay đổi lại cái tình trạng hiện nay. Tương lai, ta muốn mở một cơ quan du lịch nhà nước, chuyên môn phục vụ những đoàn khách béo phì đi du lịch. Đến lúc đó ta sẽ chiêu cổ đến sở thích đi đây đó của bọn họ, giải quyết cái vấn đề du lịch khó khăn này.

Tiêu Tân rốt cục hiểu được tại sao hai vị siêu cấp đại mỹ nữ lại thi đậu đại học Z ! Thật sự nhìn người không thể nhìn vào tướng mạo, lý tưởng của các nàng thật sự vĩ đại.

Lúc này, Tiêu Tân mới nhớ tới việc chính, tiếp tục hỏi :

- Đúng rồi, buổi chiều ngày hôm qua, hai người có thấy một cô gái trong chiếc xe đi ra khỏi trường không, cô gái trông rất xinh xắn.

Vừa dứt lời, sắc mặt hai vị siêu cấp đại mỹ nữ biến đổi.

Như Hoa thập phần khẩn trương hỏi :

- Ngươi hỏi cái vấn đề này làm gì, có phải hay không đó là người trong tương lai của ngươi ?

Như nguyệt trên mặt lộ vẻ hốt hoảng, gấp giọng nói :

- Tân Tân, nàng là gì của ngươi ?

Tiêu Tân thấy bộ dạng hai người như thế, tính toán nói :

- Nàng là bạn gái của ta, lúc trước muốn tới tìm ta.

- Không tốt !

Hai vị siêu cấp đại mỹ nữ nhìn nhau, không chút do dự thu dọn một ít đồ vật này nọ, động tác rất là nhanh nhẹn.

- Hai người phải đi sao ?

Tiêu Tân nhìn không được hỏi.

Như Hoa cùng với như nguyệt mài móng thu dọn xong xuôi, sau đó viết lên trên tờ giấy hai số điện thoại đưa cho Tiêu Tân.

- Đây là số điện thoại di động của chúng ta, hai mươi bốn giờ đều bật máy.

Nói xong, không thể tưởng tượng được hai người nhanh chóng ly khai.

Tiêu Tân nhìn mà trợn mắt há mồm. Cứ tưởng rằng chuyện này giải quyết sẽ rất phiền toái, không nghĩ chỉ một câu nói thăm dò liền đã có thể thu phục. Không biết ngày hôm qua tiểu ma nữ kia đã làm cái gì, để cho hai người này sợ hãi đến vậy.

Cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, Tiêu Tân cảm thấy như bị choáng váng cả đầu óc. Trên mặt tờ giấy trừ bỏ số điện thoại di động ra còn ghi tên hai vị siêu cấp đại mỹ nữ, một người tên là Dịch Kiều Nga, một người gọi là Tôn Thiên Quyên.

Thần thánh ời, thế giới này thật quá điên cuồng !

Nhìn theo hai vị siêu cấp đại mỹ nữ rời đi, Tiêu Tân rốt cục cũng thở dài một hơi, quay về ký túc xá thay đổi một bộ quần áo, chuẩn bị đi căng tin ăn điểm tâm.

Vào lúc này, Lâm Hiểu Nặc đang đứng xếp hàng để mua phần ăn, xung quanh nàng được vây quanh bởi một đoàn ong mật, làm cho nàng rất phiền lòng. Nam nhân như thế nào tính tình một đám đều như vậy cả, lên đại học không học tập cho tốt, đầu óc toàn nghĩ chuyện không ra sao.

-Lâm Hiểu Nặc, đừng phần của ta đi ! Lát nữa ta lại xếp hàng mua phần khác!

Một gã mất kính đem phần ăn sáng của chính mình đưa tới, bên trong thức ăn cực kì phong phú.

Vài gã khác trông thấy cũng không cam lòng yếu thế, vô số phần ăn được đưa tới giống như tên mất kính kia, không ngờ lại chẳng thấy nữ diễn viên chính đâu, lúc này mới phát hiện ra đối phương đã lấy xong phần ăn bữa sáng, ngồi xuống cái bàn bên cạnh.

Mất thấy mấy người đang muốn lại đây, Lâm Hiểu Nặc mặt hoa trái xoài, nhìn không được nói :

Stop, mời các người lập tức biến cho khuất mắt ta, nếu không đừng trách ta không khách khí !

Băng sương nữ hiệp giận dữ, trong giây lát vài vị theo đuổi đã biến mất không còn thấy tăm hơi. Nghe nói, trước kia từng có người theo đuổi nàng, bị nàng một cước đá gãy mất hai cái xương sườn, sau này đã không có người nào dám ném thử nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hảo Tâm Giải Vây

Lâm Hiểu Nặc không nề hà lắc đầu, đang chuẩn bị ăn thì bên tai vang lên thanh âm chán ghét: “ Tiểu Nặc, mấy hôm người đi nói nào? Ta tìm mà không thấy?”

Khuôn mặt Lâm Hiểu Nặc nhú lại, tức giận nói: “ Thái tử, ta hiện tại muốn ăn sáng, mong người đừng làm phiền.”

Người đi tới là Tả Thanh Dương, sinh viên khoa điện tử Z đại, phụ thân chính là thị uy Tả Hoài Minh, tiểu tử này điển hình chính là hoa hoa công tử, là người thích chơi bởi lêu lổng, ngang ngược, thích người ta xưng hắn là ‘ Thái tử’, đã làm vô số chuyện xấu. Còn phụ thân của Lâm Hiểu Nặc chính là bán giáo hiệu trưởng Lâm Hoa Vũ, là trưởng cao đẳng trực thuộc Z đại, hơn nữa lại nằm trên địa bàn HZ, cho nên không thể không cấp vài phần mặt mũi cho Tả Thanh Dương. Tả Thanh Dương nhờ quan hệ của phụ thân mới có thể đo vào Z đại, nếu lấy trình độ của hắn, chỉ sợ trường dạy nghề cũng thi không đậu.

Đối với sự lạnh lùng của Lâm Hiểu Nặc, Tả Thanh Dương cũng không để ý, ngồi xuống đối diện nàng, lặng lẽ cười nói: “ Tiểu Nặc, người đừng như vậy, mấy ngày không thấy, nói chuyện một lát với người cũng không được sao?”

Lâm Hiểu Nặc không muốn trở mặt, cho nên đành phải vừa ăn sáng vừa nghe Tả Thanh Dương ở bên cạnh nói đến nửa ngày, Tả Thanh Dương thấy đối

phương không để ý đến mình, cho nên cảm thấy hơi mất mặt, ý niệm hiện ra trong đầu, Tả Thanh Dương nói tiếp: “Tiểu nặc, tối hôm nay hội liên nghị công thương tổ chức vũ hội, ngươi đi cùng với ta có được không?”

Lâm Hiểu Nặc không chút do dự từ chối, “Không rảnh!”

Tả Thanh Dương đang muốn tiếp tục nói, thì bên cạnh đột nhiên có người lên tiếng: “Học tử, vừa rồi ta ở trên đường gặp phải Mộ Dung lão sư, nàng nói có chuyện tìm ngươi, thoát nhìn thì thấy rất cấp bách.”

“Phải không?” Lâm Hiểu Nặc phát hiện người nói là Tiêu Tân, không khỏi có chút sững sờ, thấy hần khe nháy mắt với nàng, lập tức hiểu được.

“Được, ta lập tức đi tới!”

Lâm Hiểu Nặc vội vàng đứng dậy, lớn tiếng hỏi: “Tiêu Tân, Mộ Dung lão sư ở chỗ nào?”

Tiêu Tân đang muốn nói ở văn phòng, nhưng đột nhiên nhớ tới hôm nay là cuối tuần, đành phải nói là ở nhà trọ.

“Nàng ở nhà số bao nhiêu?” Lâm Hiểu Nặc hỏi.

Tiêu Tân chỉ có thể nhớ rõ vị trí, căn bản không nhớ rõ số nhà, đang chần chờ thì nghe thanh âm của Lâm Hiểu Nặc: “Ngươi hiện tại có rảnh không? Mang ta tới tìm nàng.”

“Được rồi!” Tiêu Tân đành phải tiếp tục diễn trò, cùng với Lâm Hiểu Nặc xoay người rời đi.

Bị Tiêu Tân chặn ngang, đem Lâm Hiểu Nặc kéo đi làm cho Tả Thanh Dương rất tức giận, hướng về hai gã huynh đệ bên cạnh nói: “Ngươi đi theo phía sau, chỉ cần Lâm Hiểu Nặc đi một mình, lập tức gọi điện thoại cho ta biết.”

Tiêu Tân cùng Lâm Hiểu Nặc đi ra căng tin, đang định tách ra mỗi người một đường thì bị Lâm Hiểu Nặc duỗi tay cầm lấy tay hắn.

“Như thế nào vậy?” Tiêu Tân khó hiểu nhìn đối phương, vừa rồi hắn thấy Lâm Hiểu Nặc bị Tả Thanh Dương làm phiền, cho nên có ý tốt giải vây, không biết nha đầu này còn muốn gì nữa chứ?

Lâm Hiểu Nặc kéo Tiêu Tân lại, ý bảo đi cùng với nàng, thấp giọng nói: “Tả Thanh Dương sai người đi theo!”

Tiêu Tân quay đầu nhìn lại, quả nhiên có người theo dõi, nhất thời đầu đầu không thôi. Ai, đây không phải là tự mình tìm phiền toái sao! Chẳng lẽ đối phương cứ đi theo thì ta không thể rời đi? Còn nữa, vừa rồi hỗ trợ, điểm tâm còn chưa ăn, bụng hiện tại còn bị đói chứ!

Lâm Hiểu Nặc cũng cảm thấy có lỗi, nhưng không còn cách nào khác, Tả Thanh Dương giống như con đũa bắm không ngừng, nàng tuy có một thân công phu nhưng không thể đánh, chạy lại không thể chạy, số với đám ong mật luôn quần quýt còn đáng giận hơn.

Tiêu Tân trầm ngâm một lát, cau mày hỏi: “Ngươi hôm nay có chuyện gì không?”

Thấy đối phương lắc đầu, Tiêu Tân nói: “Ngươi đã không có việc gì, vậy chúng ta đi tìm Mộ Dung lão sư, sau đó hộ trợ cho ta.”

Lâm Hiểu Nặc sáng giọng nói: “ừ, ta như thế nào hỗ trợ cho ngươi?”

Tay Tiêu Tân giờ lên nói: “Ngươi nói làm sao bây giờ? Hiện tại chỉ có thể đi từng bước, nghĩ từng bước, tìm cơ hội đem con chuột này vắt bỏ.”

Lâm Hiểu Nặc nghĩ vậy cũng đúng, đi theo Tiêu Tân hướng về phía nhà trọ dành cho giáo sư đi đến.

“Tiêu Tân, cảm ơn ngươi giúp ta thoát khỏi sự dây dưa của Tả Thanh Dương!” Lâm Hiểu Nặc hướng về phía Tiêu Tân cảm ơn.

Bởi vì chuyện vừa rồi, cho nên Lâm Hiểu Nặc nhìn Tiêu Tân bằng một ánh mắt khác, hơn nữa nàng còn cảm thấy có chút kỳ quái, người khác nhìn thấy nàng thì luôn xun xoe nịnh nọt, nhưng gia hỏa này lại có bộ dạng không kiên nhẫn, giống như sợ dính dáng gì tới nàng, nàng còn nhớ mấy ngày trước Tiêu Tân tiếp cận chính mình, lúc ấy là tham gia học võ thuật truyền thống, khuôn mặt hắn lúc ấy có chút xấu xí, nhưng bây giờ không hiểu sao lại biến ra có chút đẹp trai.

Tiêu Tân căn bản không để ý đến suy nghĩ của Lâm Hiểu Nặc, hắn còn đang lo lắng, qua hệ của hắn với Mộ Dung Thanh Tư có thể công khai hay không, tối hôm qua hai người đã đàm qua tờ giấy mỏng, nhưng nếu muốn ở cùng một chỗ thì vẫn có chút trở ngại, giống như thân phận lão sư quan hệ với đệ tử, còn nữa, cha mẹ Mộ Dung Thanh Tư có phản đối hay không, làm bạn trai của Mộ Dung Thanh Tư, cho nên những vấn đề này không thể lảng tránh.

Lâm Hiểu Nặc đang nhìn trộm Tiêu Tân, đột nhiên phát hiện, bộ dạng Tiêu Tân rất tuấn tú, nhất là đôi mắt sáng ngời và linh động, cùng tràn ngập cơ trí, làm cho nàng nhìn thoáng qua, nhìn không được lại tiếp tục nhìn.

“Chúng ta tới rồi!”

Bên tai Lâm Hiểu Nặc truyền đến thanh âm Tiêu Tân, Lâm Hiểu Nặc lúc này mới phát hiện, hai người đã đứng trước một căn phòng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

“Leng keng!” Tiêu Tân ấn chuông cửa một lần, chỉ sau chốc lát, cửa mở, lộ ra một thân ảnh xinh đẹp.

“Tiêu Tân, anh tới rồi!” Mộ Dung Thanh Tư đem Tiêu Tân kéo vào, dịu dàng nói: “Đã ăn điểm tâm chưa? Em mới bắt đầu làm.”

“Ta cùng với...!” Tiêu Tân đang muốn nói chuyện thì Mộ Dung Thanh Tư đã xoay người đi vào phòng bếp, cũng không quay đầu lại nói: “Em nấu cháo kê, anh lại nếm thử một chút, đúng rồi, anh có ăn trứng muối không?”

Tiêu Tân liếc mắt nhìn Lâm Hiểu Nặc một cái, khuôn mặt tràn đầy cười khò. Lúc này hắn mới phát hiện ra sự quan trọng của di động, nếu có thể thông tri trước cho Mộ Dung Thanh Tư, chắc chắn sẽ không xảy ra trường hợp thế này, vừa rồi còn suy nghĩ có nên công khai hay không, hiện tại bây giờ đã có người phát hiện ra!

“Tiêu Tân, thoát nhìn người với Mộ Dung lão sư quan hệ rất tốt nha!” Lâm Hiểu Nặc chăm chăm nhìn Tiêu Tân, trong ánh mắt biểu hiện vô cùng quái dị.

Tiêu Tân sờ sờ cái mũi, không biết trả lời như thế nào, hắn đang tự trách mình, việc gì không tìm tự nhiên lại tự tìm phiền toái, hắn bây giờ đang cầu nguyện, mong cho mỹ nữ lão sư không nên tức giận.

Mộ Dung Thanh Tư bưng hai cái bát từ trong bếp đi ra, đang muốn nói chuyện với Tiêu Tân, đột nhiên chứng kiến thêm một người ở trong phòng khách, nhất thời đôi mắt trừng to, lộ ra sự hoảng sợ.

“Lâm Hiểu Nặc, người đến đây lúc nào?”

Mộ Dung Thanh Tư cảm thấy tình huống có chút không ổn, nhìn đối phương đang tím tím cười, xem như đã chứng thật sự suy đoán của nàng.

“Mộ Dung lão sư, ta và Tiêu Tân cùng nhau đến.”

Trường hợp vừa rồi đã bị nàng chứng kiến! Hai tay Mộ Dung Thanh Tư run lên, hai cái bát chút nữa thì rơi xuống đất, may mắn Tiêu Tân nhanh tay, cầm lấy hai cái bát.

Lâm Hiểu Nặc hướng Mộ Dung Thanh Tư mở to hai mắt, đồng thời nhếch lên cái mũi đáng yêu, dịu dàng nói: “Mộ Dung lão sư quả thực bất công, như thế nào chỉ có hai phần bữa sáng, ta còn chưa có ăn đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bữa Sáng Tiểu Nhạc Đệm

Mộ Dung Thanh Tư thu lại tâm tình, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi, các người chờ một lát, ta lập tức đi làm.”

Nói xong, nàng trừng mắt nhìn Tiêu Tân một cái, sau đó xoay người vào phòng bếp.

“Người không phải vừa rồi ở căng tin ăn qua sao?” Tiêu Tân hung hăng nói.

Lâm Hiểu Nặc vất cho đối phương một ánh mắt, tức giận nói: “Mới ăn một nửa thì đã bị người kêu đến đây, ta căn bản là chưa ăn no.”

Tiêu Tân ngẩn ra, muốn nói nửa ngày, hoá ra mình lảm chuyện, tâm tình Tiêu Tân cực kỳ buồn bực.

“Này, chủ nhân còn trong phòng bếp, người sao lại ăn trước?”

“Lý do rất đơn giản, Ta... Rất đói!” Lâm Hiểu Nặc quơ cái đầu nhỏ, duỗi tay lấy một miếng trứng, vừa ăn, nàng còn biểu tình hướng về Tiêu Tân, bộ dạng giống như đã bắt gian tại trận, nhược điểm đang nằm trong tay nàng.

“Trên đời này còn có hay không thiên lý!” Trong lòng Tiêu Tân buồn bực không thôi.

Sau một lát, Mộ Dung Thanh Tư bưng một nồi cháo kê từ trong bếp đi ra, chia ra ba bát, Tiêu Tân đứng dậy, đem đĩa trứng trong tay Mộ Dung Thanh Tư cầm lấy.

Lúc này Mộ Dung Thanh Tư đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cầm lấy thìa lên, tùy ý hỏi: “Tiêu Tân, hai người như thế nào cùng đi với nhau?”

Tiêu Tân cười khổ đem sự tình nói qua một lượt, trong ánh mắt ngàn vạn lần xin lỗi hướng về phía Mộ Dung Thanh Tư.

Mộ Dung Thanh Tư oán trách liếc nhìn hắn, nói: “Gia hoà này chuyên bệnh vực kẻ yếu, không có biện pháp đối với hắn.”

Những lời này vô cùng thân thiết, đủ thuyết minh qua hệ giữa Mộ Dung Thanh Tư và Tiêu tân, Mộ Dung Thanh Tư quyết định nghỉ hoặc không bằng nói rõ, “Quan hệ của chúng ta người cũng thấy được, hy vọng người tạm thời giữ bí mật.”

Luôn luôn có chủ nghĩa độc thân Mộ Dung Thanh Tư cứ nhiên lộ ra biểu tình nữ nhi như vậy, làm cho Lâm Hiểu Nặc cảm giác ngoài ý muốn, sau khi nghe được câu sau của đối phương, cảm đã muốn rút.

“Các người....!” Lâm Hiểu Nặc đồng học lúc này giống như ngốc ra, lúc vừa vào cửa nàng còn đang hoài nghi, nhưng không ngờ đối phương thoải mái thừa nhận, điều này làm cho nàng cực kỳ khó tiếp thu.

“Tiêu tử ngốc, sao còn không ăn, cháo sắp nguội rồi!” Mộ Dung Thanh Tư hướng về khuôn mặt đang ngây ngốc của Tiêu Tân nói.

Tiêu Tân đáp một tiếng, cầm lấy thìa mảnh liệt ăn, hai thìa ba miệng cố gắng nuốt.

“Chậm một chút, sẽ không có ai tranh với anh cả đâu!” Mộ Dung Thanh Tư lấy thêm cho Tiêu Tân một bát nữa, ôn nhu nói.

Mắt của Lâm Hiểu Nặc sắp phải rớt xuống đất, xin các người, ta còn đang ở bên cạnh mà các người cứ nhiên xem ta là không khí, tình chàng ý thiếp, quả thực làm cho người ta buồn bực a.

Đợi cho Lâm Hiểu Nặc tỉnh lại, chuẩn bị ăn quả trứng phần cho nàng, nhưng lại phát hiện cái đĩa trống không.

“Trứng của ta đâu?” Lâm Hiểu Nặc hỏi.

Mộ Dung Thanh Tư liếc mắt nhìn Tiêu Tân một cái, ôn nhu nói: “Bị gia hoà này ăn rồi, nếu không, người ăn của ta cũng được.”

Nói xong, Mộ Dung Thanh Tư chuẩn bị đem quả trứng của mình cho đối phương, lại bị Lâm Hiểu Nặc ngăn lại, “Không cần, ta đã ăn no.”

Lâm Hiểu Nặc tức giận đẩy bàn, lúc này cô bé cực kỳ buồn bực, nàng vốn muốn lợi dụng bí mật này để áp chế Tiêu Tân, không ngờ đối phương cứ nhiên không thêm quan tâm, nói rõ ràng ra, đem ý định trong đầu nàng bị triệt để dập tắt.

“ta không cam lòng! Gia hoà này thật sự rất xấu, Mộ dung lão sư như thế nào lại coi trọng hắn?”

Lâm MM(Tiêu cô nương) đem sự phát tiết trong người chuyển sang Tiêu Tân, trong lòng phi thường kỳ quái, bởi vì có nhiều việc cần quan hệ, nàng cùng Mộ Dung Thanh Tư thường xuyên tiếp xúc, đối với vị có mỹ mạo cùng trí tuệ này vô cùng hảo cảm, không nghĩ tới, vài ngày không thấy lại bị Tiêu Tân mê hoặc, gã gia hoà này quả thực có điểm đẹp trai, ca xướng cũng không sai, chẳng lẽ Mộ Dung lão sư vì thế mà thích hắn? Không được, ta muốn Mộ Dung lão sư nhìn thấy chân diện mục của hắn, gã gia hoà này chân chính là một con dê khoác áo sắc lang a.

Lâm Hiểu Nặc vốn định đem Tiêu tân vất sau đầu, mỗi người một ngã, nhưng hiện tại lập tức cải biến chủ ý, quyết định làm nữ hiệp, trong thời gian ngắn vạch trần diện mục sắc lang.

Ăn xong bữa sáng, Mộ Dung Thanh Tư dọn dẹp xong, vào phòng ngủ thay một bộ quần áo, hướng về Lâm Hiểu Nặc nói: “Chúng ta đi thôi!”

Chứng kiến Tiêu Tân đang nhắm mắt dưỡng thần, lại bả vai đối phương đẩy nhẹ, miệng thì nói: “Heo ngủ, chúng ta đi thôi!”

Nga! Tiêu Tân nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa, vừa rồi hắn cũng không có ngủ, chỉ là tránh né ánh mắt nóng cháy của Lâm cô nương, cô nàng này không biết chỗ nào uống lộn thuốc, ăn xong điểm tâm vẫn chăm chú nhìn hắn, làm cho toàn thân Tiêu tân nổi cả da gà, hắn tuy công phu không sai, nhưng không thể đánh nha đầu này, nam nhân tốt không thể cùng nữ đầu, không thể trêu vào, ta đành phải trốn!

Ba người ra khỏi nhà trọ giáo sư, Tiêu tân lập tức đi trước, nhị vị mỹ nữ đi phía sau, phía sau khá xa của bọn họ còn xuất hiện một thân ảnh đáng khinh, làm cho Lâm Hiểu Nặc không được tự nhiên, vì thế đi nhanh về phía Tiêu Tân nói: “Uy, họ Tiêu, người cần gì đi nhanh như vậy chứ? Một chút phong độ thân sĩ cũng không có?”

Mộ Dung Thanh Tư cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, trực giác nữ tính làm cho nàng cảm thấy hai người này có cái gì đó không thích hợp, nhẹ giọng nói: “Anh đi chậm một chút, chúng ta bước chân nhỏ, đi theo không kịp.”

Tiêu Tân lúc này mới đi chậm lại chờ, Lâm Hiểu Nặc hướng về Tiêu tân hỏi: “Họ Tiêu, người có biện pháp nào đem tên gia hoà kia vất bỏ?”

Tiêu tân cũng cảm thấy gã gia hoà này rất phiền, hơn nữa nếu vất bỏ được chắc chắn sẽ loại bỏ được con kỳ đà Lâm Hiểu Nặc, nảo bộ hơi chuyển, lập tức nảy ra ý hay, vì thế ở bên tai hai nữ nhân nói nhỏ: “Việc này đơn giản, ra cửa trường, các người ngồi xe đi trước, ta đem hắn ngăn lại là được rồi.”

Lâm MM nhất thời hớn hờ, nhin không được khick lệ một câu, lập tức nhớ tới thân phận Tả Thanh Dương, cho nên cố ý nhắc nhở một câu.

Tiêu tân không thêm đề ý, cùng hẹn gặp lại ở bệnh viện với Mộ Dung Thanh Tư, sau đó liền xoay người hướng về gã theo dõi đi đến.

“Vị huynh đệ này, người có bật lửa không?”

Vóc dáng Tiêu tân rất cao, đem tầm mắt gã gia hoà cân lại, người nọ thấy bộ dạng của Tiêu tân cho nên không dám xung đột, đành phải lấy bật lửa ra, đợi cho Tiêu tân trả lại thì đã không thấy bóng dáng của hai vị mỹ nữ.

*****

Sau khi vất bỏ người theo dõi, Tiêu tân cũng không lập tức đi đến bệnh viện, mà là đi kiếm một chỗ phòng ờ, cấp cho Tiểu Đông, cùng tiểu Nguyệt hai huynh muội để sau khi xuất viện có chỗ ở, nếu không lát nữa đón bọn họ ra, bọn họ biết ở chỗ nào?

Tiêu Tân ở phía ngoài cửa trường học, dọc theo đường tới bệnh viện, không đầy một trăm thước thì đã tìm thấy hơn mười mấy số điện thoại, từng lượt gọi tới, cuối cùng xác định có hai nhà, hẹn một lát nữa tới xem phòng.

Hiện tại Tiêu tân đồng học mãnh liệt cảm nhận được phải kiếm tiền, trước kia hắn là một gã độc thân, một người ăn nên không cần lo, hiện tại đã có bạn gái, hơn nữa lại phải chiếu cố thêm hai người, cho nên áp lực tăng thêm rất nhiều, trong một thời gian khó mà thích ứng, cũng may đối với năng lực của mình Tiêu tân rất có tự tin, không phải kiếm tiền thôi sao? Mấy ngày này phải suy nghĩ một chút, chắc sẽ nghĩ ra biện pháp, tóm lại No Money sẽ không có cuộc sống hạnh phúc, mấu chốt ở chỗ, Tiêu Tân đồng học không có quyết định đi làm superman.

Lát sau, Tiêu tân đón một xe taxi đi tới bệnh viện, tiền của hắn tuy rằng không nhiều, nhưng chưa bao giờ hắn keo kiệt, nguyên nhân chủ yếu là hắn không biết như thế nào ngồi giao thông công cộng? Đến HZ lâu như vậy, Tiêu GG(ca ca) có phạm vi hoạt động quả thực là quá ít, nếu hắn ngồi xe buýt nhất định sẽ lạc đường? Có lẽ có người hỏi: Nam diễn viên thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết hỏi đường? Quả thực nói giỡn, loại chuyện này không phải tất cả người ngu ngốc đã làm sao, mấu chốt ở chỗ lãng phí thời gian, huống hồ Tiêu tân đồng học bộ dạng đẹp trai như vậy, nếu không cẩn thận sẽ dẫn một ít bướm đêm hỏi thăm sẽ không tốt.

Bởi vậy, Tiêu Tân đồng học không chút do dự ngồi xen taxi đi đến bệnh viện, vừa mới vào phòng bệnh đã bị Mộ Dung Thanh Tư kéo sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Giải Thích Cho Lâm Mm

- Tiêu Tân, nghe nói cái gã bác sĩ kia biến thành ngu ngốc !

Mộ Dung Thanh Tư ghì giọng xuống cực thấp, giống như đang tiến hành một công tác hết sức bí mật.

Tiêu Tân bất động thanh sắc nói :

- Người không biết kết quả như vậy mới là tốt nhất, tránh cho hắn sau này không tiếp tục làm hại người khác nữa.

Mộ Dung Thanh Tư thở dài, quyết định không truy cứu nữa. Lúc mới nghe được tin tức này, nàng nghĩ Tiêu Tân làm có điểm hơi quá, hiện tại tương tượng nghĩ lại thì thấy Tiêu Tân làm vậy cũng đúng. Đối phó với loại người như vậy, ngoại trừ biến hắn thành ngu ngốc, còn có cái biện pháp gì tốt hơn ? Nhẹ không được mà nặng cũng không được. Nếu mỹ nữ lão sư biết được Tiêu Tân dưới con tước giận đã đánh cho toàn bộ cái đám Ngũ Long Bang thành tàn phế hết, thì không biết trong lòng nàng sẽ nghĩ gì nhỉ ? A , a cái này chỉ có thể là bí mật, trời biết đất biết, người biết ta biết, nhưng Mộ Dung lão sư vĩnh viễn sẽ không biết.

Lâm Hiểu Nặc đang cùng Tiểu Đông và Tiểu Nguyệt chơi cò, kỹ thuật chơi khá tốt làm cho hai cái tiểu gia hoà không thắng được khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Lâm tỷ tỷ cứ như vậy mà ồn ào mời khách. Lâm MM là một người không bao giờ biết nhường nhịn, bất quá ưu điểm cũng có, sau khi chơi xong liền hứa mời hai huynh muội họ đi ăn đùi gà KFC, lập tức cả phòng nào nhiệt hẳn lên.

Rất nhanh, vì Tiểu Nguyệt đã làm thủ tục xuất viện rất tốt, Tiêu Tân cùng Mộ Dung Thanh Tư thương lượng một lần, quyết định đi xem nhà ở trước. Hắn vốn định kêu Lâm MM đi về, không nghĩ tới cô nàng này đáp ứng dẫn hai anh em Tiểu Nguyệt đi ăn KFC, đành phải để cái siêu đại bóng đèn này tiếp tục đi theo.

Đi về tự nhiên là ngồi xe Ta xi. Tiêu Tân ngồi ở phía ghế trên nghe thấy phía sau Lâm MM giả bộ không nói chuyện, vẻ mặt ảo não, trong lòng sinh ra vài phần hảo cảm. Xem ra, vị băng sương mỹ nữ này cũng có mặt đáng yêu, cũng không nghĩ bề ngoài trông khó tiếp cận như vậy mà lại cũng có bộ dáng đáng yêu như thế.

Nhà ở rất nhanh đã được ổn định. Tiêu Tân vì không nhiều tiền, vốn thăm nghĩ thuê cái nhà một gian, sau tương tượng nghĩ lại, hai cái đứa trẻ này nếu không có chính mình chiếu cố thì sẽ như thế nào, vì thế cái biến chủ ý. Nhà đầu tiên cảnh vật xung quanh quá kém, trực tiếp bỏ. Nhà thứ hai ngược lại không tệ lắm, một gian hai phòng, khoảng cách đến đại học Z cũng không đến một km, cách đó không xa có một cái sân ga công cộng. Khuyết điểm

chính là phòng khách hơi nhỏ, tiền thuê căn nhà này, mỗi tháng phải 900 nguyên, không được trả giá. Căn phòng này chủ thuê nhà thật đúng là hắc nha !

Tất cả vì hai đứa trẻ, Tiêu Tân đương trường tay gõ nhịp trả tiền thuê căn nhà này một quý. Trong nháy mắt đã tiêu hết vài ngàn, này xài tiền sa hoa như vậy chắc cũng cỡ này.

Mọi chuyện đã xong, xuất viện, thuê nhà, lo xong cho hai đứa trẻ thì cũng đã tới trưa. Vì thế, Lâm MM quyết định thực hiện lời hứa của mình là mời hai cái tiểu gia hoà đi ăn đùi gà KFC. Cho nên Mộ Dung lão sư đã ở lại cùng đoàn mà tấn công ăn uống mãnh liệt. Còn Tiêu GG, cuối cùng hấn lại là người trả tiền, thật sự là hấn rất buồn bực. Cô nàng này cũng quá keo kiệt, một vài trăm nguyên cũng tính toán, chiếm thêm chút tiện nghi, vậy mà vẫn còn đòi tính toán chi li.

Tiêu Tân chẳng muốn cùng nữ sinh so đo hơn kém cái chuyện nhỏ này làm gì, càng khiến phải bực mình thêm, sau đó ngồi bên cạnh nhìn bộ dạng hai đứa trẻ ăn uống, trong lòng đột nhiên nghĩ thấy có chút đau lòng.

Tiểu Đông năm nay mới có tám tuổi, Tiểu Nguyệt năm nay sáu tuổi trước kia khẳng định chưa bao giờ nếm qua khoai tây chiên, đùi gà KFC. Hai huynh muội tranh nhau ăn, mùi vị thật ngon, cuối cùng một miếng thịt nhỏ dính trên cái xương đùi gà cũng đều sạch sẽ, nếu còn lưu lạc nơi đầu đường xó chợ khẳng định bây giờ vẫn bị từng bữa đói trọn mắt.

- Lâm tỷ tỷ, cảm ơn tỷ !

Hai anh em mỗi người một miếng tranh nhau nói, bộ dáng khẩn trương, trên khuôn mặt nhỏ đáng yêu lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Lâm Hiểu Nặc ánh mắt đã hơi đỏ, hiển nhiên là rất cảm động. Ngồi xôm thân mình xuống vuốt đầu hai cái tiểu gia hoà, nhẹ giọng nói :

- Tiểu Đông, Tiểu Nguyệt, hai người các người về sau phải ngoan ngoãn nghe lời, phải chuyên tâm đọc sách, Lâm tỷ tỷ nhất định sẽ thường xuyên mời các người ăn như thế này.

- Dạ !

Tiểu Đông ngoan ngoãn gật đầu, lớn tiếng nói :

- Lâm tỷ tỷ, người yên tâm, ta cùng muội muội nhất định sẽ rất ngoan.

Tiểu Nguyệt bên cạnh cũng nhỏ giọng lí nhí nói :

- Lâm tỷ tỷ, chờ ta đi học, ta nhất định sẽ là học sinh giỏi nhất khối. Đến lúc đó, tỷ nhất định phải mua 1 con búp bê cho ta.

Nghe được như thế, Lâm Hiểu rớt cuộc cũng bật ra tiếng khóc, đem tấm thân nhỏ bé của Tiểu Nguyệt ôm vào trong ngực, lớn tiếng nói :

- Tiểu Nguyệt, hiện tại tỷ sẽ mua búp bê cho người.

Mộ Dung Thanh Tư ở một bên so với Lâm Hiểu Nặc khóc còn muốn thương tâm hơn, Tiêu Tân không ngừng đưa khăn giấy cho nàng, chỉ trong giây lát mà đã hết mất một bao.

Hai tiếng sau, ba người lớn cùng hai đứa trẻ xuất hiện trong căn phòng mới thuê này. Lúc này, hai huynh muội đã hoàn toàn thay đổi hình dáng. Do Tiêu Tân quyết định chỉ mua cho hai đứa trẻ một số đồ rẻ tiền thôi, mỗi người hai bộ đồ mới cùng với đồ dùng học tập và cặp sách, mặt khác còn có một chút đồ dùng sinh hoạt hàng ngày. Tiểu Nguyệt ôm lấy búp bê mơ tưởng đã lâu, vui vẻ đặc ý hai vành mắt uốn cong lên như hai vầng trăng lưỡi liềm. Tiểu Đông lại kiên quyết cự tuyệt Lâm tỷ tỷ mua đồ chơi cho hấn.

Lâm Hiểu Nặc khó hiểu hỏi :

- Tiểu Đông, người vì sao không thích được mua đồ chơi vậy ? Chẳng lẽ không vui sao ?

Tiểu Đông nắm chặt tay trả lời :

- Thích ạ, nhưng ta muốn bằng chính bản thân mình mà có thể tự mua lấy.

Lâm Hiểu Nặc vẫn không hiểu chuyện gì, nhìn Tiêu Tân bên cạnh trừng mắt, lớn tiếng nói :

- Đều tại người, tại người kệt xỉ như vậy. Nhiều hàng hiệu như vậy cũng không chịu mua, chỉ mua có vài món đồ vớ vẩn. Ta muốn mua cho bọn chúng người còn không cho ta mua.

Tiêu Tân vốn định giải thích, nhưng nghĩ sao lại ngậm miệng không nói. Cùng cô nàng này nói nhiều làm gì vậy chứ ! Người giàu có nào biết nỗi khổ của người nghèo, người muốn mua cho những hài tử này nhiều đồ tốt nhất, chính là phải hỏi bọn họ xem có đồng ý nhận hay không ?

Mộ Dung Thanh Tư thay hấn trả lời vấn đề này, làm cho Tiêu Tân cảm giác có chút ngoài ý muốn.

- Hiểu Nặc, người không nên trách hấn ! Tiêu Tân không có làm sai. Hàng hiệu tự nhiên là tốt, nhưng đối với bọn nhỏ mà nói, thứ dễ dàng mà có được bọn chúng sẽ không quý trọng, đồ rẻ tiền hay đắt tiền cũng là giống nhau. Tỷ như vừa nãy Tiểu Đông nói, hấn sẽ bằng vào bản thân hấn mà mua mọi thứ,

như vậy mới có thể cảm thấy có ý nghĩa. Đây mới là đứa trẻ hiểu chuyện, đang chính mình tự lực, tự cường vươn lên trong cuộc sống.

Tạm dừng lời nói một chút, Mộ Dung Thanh Tư nhìn thật sâu vào trong mắt Lâm Hiểu Nặc, nhẹ giọng thờ dài :

- Ta và ngươi đều giống nhau, gia cảnh đều tốt, từ nhỏ cuộc sống đã vô tư không lo nghĩ gì, sẽ không cảm nhận được những chuyện như thế này. Cho nên chúng ta bởi vậy mà cũng không biết rất nhiều thứ.

Nghe xong những lời này Lâm MM đột nhiên trầm mặc, qua một lúc mới ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp toả sáng lung linh.

- Học tử, tử nói rất đúng ! Ta quả thật hiểu lầm Tiêu Tân

Kể tiếp, Lâm Hiểu Nặc bình sinh lần đầu tiên hướng người khác nhận lỗi. Tại thời điểm nói ra một câu “ thực xin lỗi “,thì ở sâu trong lòng của Lâm MM đột nhiên run rẩy một trận.

Nguyên lai là gia hoả này có nhiều ưu điểm như vậy ! Hấn ngoại trừ bộ dáng xuất sắc, học tập tốt, hát hay, còn có tình thương hiểu được đạo lý làm người. Giờ phút này, Lâm Hiểu Nặc loáng thoáng hiểu được Mộ Dung lão sư vì cái gì coi trọng hấn !

Tiêu Tân đối với Lâm Hiểu Nặc không muốn giải thích, ngượng ngùng gãi đầu nói :

- Ngươi không cần phải làm to chuyện như vậy, chỉ là quan điểm mỗi người khác nhau mà thôi. Lại nói tiếp, ngươi theo giúp chúng ta bận bịu cả ngày, còn chưa có cảm ơn ngươi ! Đúng rồi, hiện tại chuyện của ta đã xong xuôi. Chúng ta cũng không nên làm chậm trễ thời gian của ngươi nữa .

Nghe được lời ấy, Lâm Hiểu Nặc hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Tân lớn tiếng nói :

- Chuyện của ngươi đã xong xuôi, còn của ta vẫn chưa xong. Ta còn muốn giúp Tiểu Đông và Tiểu Nguyệt bố trí căn phòng !

Nói xong, nàng hai tay kéo hai đứa nhỏ, lớn tiếng hô hào “ Lên xem nhà thôi “, sau đó cùng hai tiểu gia hoả đi lên trên lầu.

Sau một lát, Lâm MM từ trong cầu thang chui đầu ra, lớn tiếng kêu lên :

- Họ Tiêu, ngươi sao còn không lên mở cửa ?

Tiêu Tân cùng Mộ Dung Thanh Tư nhìn nhau cười. Tiểu nha đầu này nguyên lai còn rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Liên Thủ Chống Dịch

Dưới sự cố gắng của mọi người, căn phòng mới dần dần có chút hình dáng.

Tiêu Tân đồng học cơ bản bị biến thành cu li. Dưới sự chỉ huy của Lâm MM, chốc chốc lại lau cái bàn, xong lại chạy qua cửa sổ, nhảy tới nhảy lui, cực kỳ bận rộn.

“Ta hỏi Lâm Hiểu Nặc đồng học cái này, không phải ngươi đi học đã nghiện làm cán bộ rồi đó chứ? Sao lại toàn đứng bên cạnh vung chân múa tay, không thấy ngươi làm việc?” Cuối cùng Tiêu Tân cũng nhịn không được nói.

Trên người Lâm Hiểu Nặc mặc một cái tạp dề mới, trên đầu đội một cái mũ được làm từ báo cũ, dùng để chống bụi thì cực kì đúng chỗ. Nghe được lời bực bội của Tiêu Tân, nàng hung biện một cách mạnh mẽ: “Đây là nhà của ngươi, việc nặng đương nhiên phải do ngươi làm. Về phần ta, ngươi nghĩ rằng ta nhàn hạ lắm sao? Bận bịu cả nửa ngày, chỗ này ta còn chưa dọn xong! Ta không tìm ngươi đòi tiền công là đã quá tốt bụng rồi.”

Tiêu Tân muốn ngắt đi. Cái sân nhà nhìn qua nhìn lại! Thấy còn bẩn hơn trước kia, nơi nơi là những vết bẩn ngoằn ngoèo cộng thêm dấu bước chân. Xem ra, trước đây bản thân đã đánh giá quá cao Lâm Hiểu Nặc, có thể khẳng định là cô nàng này ở nhà chưa bao giờ biết cái gì là nữ công gia chánh.

Mộ Dung thanh tư cầm một chiếc khăn ướt đi tới, ôn nhu nói: “Tiêu tân, mau lau mặt, anh sắp biến thành con mèo rồi đó. Anh là một người đàn ông, sao lại đi so đo với Hiểu Nặc những chuyện này!”

Tiêu tân đành phải cầm miếng, thành thật cúi xuống lau sàn nhà. Thấy được ánh mắt dịu dàng của Mộ Dung Thanh Tư, trong lòng hấn cảm thấy cực kỳ ấm áp, khiến cho con tức giận cũng tan thành mây khói.

Lúc này, tiêu tân phát hiện đứa nhóc kia không có ở trong phòng, thuận miệng hỏi:“Tiểu đông và Tiểu Nguyệt chạy đi đâu rồi?”

Mộ Dung thanh tư tiếp lấy khăn mặt, nhẹ nhàng nói:“Trong nhà hỗn loạn như vậy, nên em bảo hai đứa nó xuống dưới nhà chơi rồi.”

“Nga!” Tiêu tân có chút lo lắng:“Bọn chúng không có việc gì chứ?”

Lâm hiểu nặc đứng bên cạnh trêu đùa:“Phụ nam*(ý là giống như cha), anh cứ yên tâm đi! Tiểu đông sẽ không để ai tổn thương muội muội đâu. Hấn và Tiểu Nguyệt ở cùng một chỗ chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!”

Tiêu Tân nghĩ lại một ít tình cảnh trước kia, hai đứa bé thường bị người khi dễ, tiểu đông cơ thể ốm yếu ôm muội muội trong người để che đỡ, không dễ dàng chịu bất cứ thương tổn gì.

Ba người vừa làm việc vừa tán gẫu, đột nhiên nghe được bên ngoài có người gõ cửa. Lâm hiểu nặc tiến lên mở cửa, người đến là Tiểu Đông và Tiểu Nguyệt.

“Mới có một chút mà các người đã trở về à? Tiểu đông, kéo muội muội chạy đi đâu vậy, trên đầu toát hết mồ hôi rồi kia.” Lâm hiểu nặc thấy 2 đứa nhóc gấp gấp miệng thở hồng hộc, nén giận hỏi.

Tiểu đông không trả lời, lập tức đi đến bên cạnh Tiêu Tân, gấp giọng nói:“Đại ca , dưới lầu có người xấu.”

“Tiểu đông, người nói cái gì?” Tiêu tân buông khăn lau trong tay, xoay người lại hỏi.

“Dưới lầu có người xấu.” Tiểu đông lớn tiếng lặp lại một lần.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Đông, Tiêu tân nhanh chóng ngồi chồm hổm xuống, nhẹ giọng hỏi:“Tiểu đông, người từ từ thuật lại, cuối cùng xảy ra chuyện gì? Làm sao người biết dưới lầu có người xấu.”

Tiểu Nguyệt ôm búp bê đã đi tới, dịu dàng nói:“Ca ca đúng đó, em cũng có nhìn thấy!”

Mộ Dung thanh tư và với lâm hiểu nặc đồng thời vây quanh lại , kéo hai đứa nhóc ngồi xuống ghế salon.

“Tiểu đông, đừng có gấp! cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung thanh tư nhẹ nhàng.

Trong ánh mắt của Tiểu Đông vẫn mang theo vẻ sợ hãi, gấp giọng nói:“Vừa rồi, em cùng với Tiểu Nguyệt đang chơi ở dưới lầu, thấy một người đàn ông đứng bên cạnh nhìn chúng em. Một lát sau, lại có thêm vài người đàn ông nữa đi tới, cùng với người lúc trước to nhỏ mấy câu, hướng đến tụi em chỉ trỏ, còn chỉ vào trên lầu không biết đang nói cái gì? Sau đó, người tới trước mới to giọng lên một chút. Em nghe hấn nói cái gì họ Tiểu dám cướp đoạt thái tử cái bô*(kiểu như là gái), chờ khi hấn xuống dưới các anh em cứ tìm một nơi yên tĩnh, đánh cho hấn phê đi.”

“Bọn họ có mấy người?” Tiêu tân hỏi.

Tiểu đông mặc suy nghĩ một chút, trả lời:“tính thêm cả người tới trước, tổng cộng là 7 người.”

Nghe xong lời của Tiểu Đông, tiêu tân cùng hai vị mỹ nữ liếc mắt nhìn nhau, thấy được vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

“Tiêu tân, thái tử bọn họ nói có phải là Tả Thanh Dương?” Mộ Dung thanh tư hỏi. Tên Tả Thanh Dương này trong trường học nàng đã sớm nghe tiếng, lúc trước nghe Lâm Hiểu Nặc kể lại cũng có chút lo lắng, không nghĩ chuyện tới nhanh như vậy.

Tiêu tân thập phần bình tĩnh gật đầu. Lúc trước đem đã cắt được cái đuôi bám theo, không biết lại bị theo dõi khi nào, đúng là âm hồn bất tan.

Lâm hiểu nặc đứng phắt dậy, tức giận nói:“Tên Tả Thanh Dương này quả thật kêu ngoa. Ta xem trọng phụ thân hấn là bí thư thành ủy, nên bình thường mới khách khí với hấn một chút. Bây giờ ngang nhiên đối phó với Tiêu Tân, thật quá quất !”

Nói xong, lâm m m xoay người như muốn bước ra ngoài, bị Mộ Dung thanh tư giữ chặt cánh tay:“Hiểu nặc, người muốn làm gì?”

Lâm hiểu nặc tức giận trả lời:“Còn làm gì, đem mấy tên không có mắt này dạy dỗ qua chứ sao!”

Họ Mộ Dung thanh tư lo lắng:“Bọn họ nhiều người như vậy, một người con gái như người sẽ chịu thiệt.”

Lâm hiểu nặc tràn đầy tự tin:“Yên tâm đi! Đối phó với đám ô hợp này, một mình ta dù có chừng 20 người cũng không thành vấn đề.”

Lúc này, Tiểu Nguyệt bỗng nhiên ở bên cạnh chen vào một câu:“Lâm tỷ tỷ, không nên xuống. Trong bọn họ có hai người nhìn hắc ám, thoát nhìn thật đáng sợ.”

“Nhìn hắc ám?” Những lời này lập tức khiến cho lâm hiểu nặc cảnh giác. Nàng thường xuyên có qua lại với một số thiếu gia, nên tất cả nàng đều biết rõ. Trong đó cũng có cái gì hắc ám. Chẳng lẽ họ Tả tìm xa hội đen bên ngoài?

Tiêu tân đi đến cạnh Lâm Hiểu Nặc, trầm giọng nói:“Lâm hiểu nặc, ta và người cùng đi.”

“Ngươi được không?” Đối với thân thù của Tiêu Tân, Lâm Hiểu Nặc rất hoài nghi. nếu như dẫn hắn đi chỉ tổ vướng chân vướng tay.

Mộ Dung thanh tư đối với bạn trai của mình rất tin tưởng. Nàng từng xem qua màn “biểu diễn phấn khích” của Tiêu Tân, sớm đem hắn lên level của superman, sao biết được hắn mới chỉ là sợi lông trên mình của con trâu- không có gì đáng kể.

Lâm hiểu nặc nghĩ rằng nhiều người có thể sang bớt gánh nặng, cuối cùng đồng ý . Đến khi xuống lầu nàng vẫn không yên tâm, nhỏ giọng dặn dò Tiêu Tân: “Ngươi không được làm bậy, tất cả phải nghe lời ta . Ngươi đối phó 1 tên, đánh không lại thì thôi. Còn lại đều giao cho ta, hai tên xã hội đen kia ngươi không nên đụng vào.”

Tiêu tân giả bộ đáp ứng, sẵn sàng hành động theo hoàng cảnh. Nếu như lâm mm biết tiêu tân đang tính dùng mấy chiêu để thu thập bọn kia, khẳng định sẽ lập tức bẻ phôi.

Hai người đi vào dưới lầu, quả nhiên thấy một đám côn đồ như miệng hai huynh muội kia nói.

Thấy nguy hiểm! Lâm hiểu nặc dừng bước, mắt ngọc lộ ra vẻ cảnh giác.

Chỉ nhìn liếc mắt một cái, nàng liền có thể kết luận, đối phương không phải là loại quả hồng mộng nước như mình nghĩ. Trong đó có một người là thủ hạ của Tả Thanh Dương, còn lại sáu người thì không rõ. Hơn nữa, sáu tên này không ai là tầm thường, nhất là hai tên “Hắc ám” cao to kia, nhìn ra không có người nào yếu.

Lúc này, trong đầu Lâm MM đột nhiên suy nghĩ: “Tả Thanh Dương phái đám người này tới, chẳng lẽ là muốn cảm chân ta. Cứ như vậy, Tiêu Tân chắc chắn gặp nguy hiểm rồi.”

Suy nghĩ là thế, lâm mm do dự đứng lên, bắt đầu lo lắng có nên hay không gọi điện cho cảnh sát báo nguy. Công phu của nàng được cho là đứng đầu đại học Z, nhưng cũng chưa được trải qua thực chiến, mà trong mắt của nàng, Tiêu Tân lại không thể giúp gì, phần thắng quá thấp.

Nhưng mà, sự việc xảy ra không giống như Lâm MM nghĩ. Lâm mm còn đang tính toán trong lòng, thì Tiêu Tân bên cạnh đã vọt lên.

“Ngươi.....” Lâm hiểu nặc không ngăn lại kịp, Tiêu Tân đã đối mặt với những tên ở ngoài, đành phải theo đi ra ngoài.

Xúc động là ma quỷ, chuyện này phiền toái lớn rồi lớn!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Giả Trư Ăn Thịt Hổ

“Các ngươi làm gì ở đây?”

Tiêu Tân giận dữ quát, nhìn bộ dạng và cử chỉ mấy tên kia cũng có chút dọa người.

Đáng tiếc những tên kia khi thấy Tiêu Tân thì nhất loạt khinh thường, ánh mắt đồng loạt hướng về phía sau hắn.

Khom người trước mặt người khác, nhếch miệng cười nói: “Lâm tiểu thư, Thiếu gia chúng ta đã đợi ở Hối Tân lâu hơn nửa ngày, mong tiểu thư nhanh tới.”

“Hắn muốn làm gì?” Trên mặt Lâm Hiểu Nặc phủ một tầng sương lạnh. Chông lưng của tên thiếu gia kia là bí thư thành ủy, cha của hắn, mà bối cảnh của Lâm MM cũng không khá hơn hắn là mấy. Nếu hai nhà vì thế phát sinh xung đột, ai thắng ai thua, quả thật rất khó biết.

Nói chuyện với Lâm MM là lão đại của bọn xã hội đen “Thất Nhân hộ” – khuôn mặt cười cười tên Hà Khả. Đứng nhìn vẻ bề ngoài của Hà Khả có bộ dạng thư sinh hay dân trí thức mà nhầm, kỳ thật hắn là một tên tâm ngoan thủ lạt. Trong bảy người thực lực của hắn chỉ dưới lão nhị “Thiệt quyền” Hồ Hân, nhưng tâm địa lại ác độc hơn.

Sở dĩ Tả Thanh Dương lần này nhờ “Thất Nhân Hộ” trợ giúp, là do lắng đến cây ọt nhỏ Lâm Hiểu Nặc không dễ đối phó, muốn bảy người “Thất Nhân hộ” kiểm chế võ công cao cường của Lâm Hiểu Nặc, sau đó đem Tiêu Tân phế bỏ.

Cứ theo như lời Tả Thanh Dương là: “Ai dám cản bước chân của ta, ta khiến cho hắn cả đời nằm trên giường.”

Vì thế, Tả Thanh Dương mượn danh nghĩa của phụ thân để trao đổi điều kiện, khiến cho cảnh sát thả lão tứ Mã Quốc Cường của “Thất Nhân hộ” vừa

bị bắt ra. Điều này khiến Hà Khả tự nhiên đáp ứng.

Loại này giao dịch hắc bạch này là chuyện thường. Hắc đạo sở dĩ tồn tại, cũng là do có ô dù trong bạch đạo, hắc bạch hỗn tạp, giúp đỡ lẫn nhau. Chính cái gọi là: Hắc đạo không dứt, không phải là không diệt muốn diệt, mà là không thể diệt được.

Nghe được câu hỏi của Lâm Hiểu Nặc, Hà Khả nhếch miệng cười đều: “Lâm tiểu thư, hay là ngươi cứ theo chúng ta một chuyến đi! Đừng để các huynh đệ chúng ta phải khó xử.”

Lâm hiểu nặc trừng mắt nhìn đối phương đứng cạnh Tiêu Tân liếc hán một cái: “Đừng để ý đến bọn chúng, chúng ta đi.”

Nói xong, nàng nháy mắt với Tiên Tân một cái, chuẩn bị đi ra với hán. Thân hình của Hà Khả và sáu huynh đệ lập tức tản ra ngăn chặn hai người lại.

“Hắc báo, thằng này giao cho ngươi xử lý!” Hà Khả phân phó cho gã hán tử mặt đen đen đứng bên cạnh.

Nói xong, hán cùng với năm huynh đệ thân hình vừa chuyển, bao vây Lâm Hiểu Nặc.

Hắc Báo cười hô hô đi từ từ tới trước mặt Tiêu Tân.

Trong lòng Lâm Hiểu Nặc rất khẩn trương.

Cách duy nhất bây giờ là hạ gục sáu tên này, nhưng việc này đối với nàng thì nói dễ hơn làm. Đối phó với một hoặc 2, thậm chí là ba bốn người, nàng còn vài phần nắm chắc. Nhưng khi đối diện với sáu gã cao thủ ở đây, thì nàng chắc chắn ở thế dưới.

Hình dáng của Hắc Báo rất dọa người, thân cao 1m90, nặng 92kg, đầu trọc, khuôn mặt, một thân cơ bắp lộ rõ ra, làn da đen sáng bóng.

Hán khinh khinh liếc nhìn Tiêu Tân một cái:

“Nếu ngươi muốn sống lâu hơn, quỳ xuống, hướng ta dập đầu và cái, có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại”

Tiêu tân mỉm cười nói: “Chỉ sợ ngươi nhận không nổi!”

Nói xong, hán hạ hai chân xuống, dưới chân đột nhiên phát lực, toàn bộ thân thể giống như mũi tên nhọn phóng về phía trước.

Hắc Báo còn chưa kịp phản ứng thì trên ngực đã bị nên một quyền thật nặng. Quyền này của Tiêu Tân chỉ dùng năm thành công lực nhưng Hắc Báo vẫn chịu không nổi, gãy ba cái xương, một đoạn xương gãy lại cắm vào phổi khiến nội thương càng thêm nghiêm trọng.

Hà Khả nghe được bên cạnh vang âm lên một tiếng, lập tức thấy Hắc Báo phun máu tươi, ngã ầm ầm xuống đất như tiếng gậy sắt đập vào ngọc thạch, nhất thời chấn động. Nhìn qua thấy tên Tiêu Tân đứng đó tuổi hình như rất trẻ vẻ mặt lại không có chuyện gì, khuôn mặt cực kỳ bình tĩnh.

“Lão Đại, Hắc báo đã bất tỉnh, bị thương rất nặng.” Lão ngũ Vu Hải Long cúi người kiểm tra một chút, kinh ngạc kêu lên.

Trong lòng Lâm hiểu Nặc mừng rỡ, thừa dịp bọn kia phân tán lực chú ý, liền chạy đến bên cạnh Tiêu Tân.

“Thì ra ngươi luôn giả heo ăn cỏ!” Lâm hiểu nặc thấp giọng nói, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Cơ bản là nàng luôn nghĩ đến Tiêu Tân sẽ lãnh ít dữ nhiều, không nghĩ tới một quyền của hán đã làm cho Hắc Báo bị thương nặng.

Hà Khả neho mắt suy nghĩ, trong lòng thầm giật mình. Tên này thoát nhìn qua còn rất trẻ, không ngờ còn khó giải quyết hơn Lâm Hiểu Nặc, khó trách Tả Thanh Dương phải mời đến huynh đệ bọn chúng.

Lúc này, lão Nhị _ “Thiết quyền” Hồ hán đột nhiên nói mở miệng:

“Hán là của ta!”

Hà Khả lập tức yên lòng. Trong bảy người bọn họ thì kungfu của lão nhị là đệ nhất. Cho dù là Hà Khả và năm người kia liên thủ lại cũng không phải là đối thủ.

Hồ hán từng là một gã đánh hắc đài cấp A, bằng vào một đôi thiết quyền, không biết bao nhiêu cao thủ nuốt hận trước hán. Nửa năm ngẫu nhiên gặp một cơ hội, Hà Khả liền kéo hán gia nhập “Thất Nhân hộ”. Từ đó về sau danh tiếng của “Thất Nhân hộ” trong hắc đạo ngày càng lớn, mà trong giới hắc đạo của phía nam cũng chiếm một thị phần nho nhỏ.

“Thiết quyền” Hồ hán bình thường rất ít ra tay, bữa nay đột nhiên mở miệng, hiển nhiên là đã bị Tiêu Tân chọc giận.

Nghe đến thẳng trẻ tuổi trước mặt sẽ gặp kết quả gì, Hà Khả đứng cạnh liền vò “thỏ chết cáo khóc tang”.

“Thiết quyền xuất ra, chết không toàn thân”. Từ trước đến nay, những người bại dưới thiết quyền chỉ có một kết cục, là đầu bị hán đánh cho một quyền liền “nở hoa”, từ trạng vô cùng thê thảm.

“Tiêu tân, hãy để hấn cho ta!” Lâm hiểu nặc theo bản năng liền che trước người Tiêu tân.

Nàng không biết này tên to khỏe này là ai, nhưng nhưng thấy trong mắt đối phương tràn ngập sát khí liền đoán hấn nhất định là cao thủ.

Tiêu tân lắc đầu nói:

“Yên tâm đi! Hấn chưa phải là đối thủ của ta.”

Lâm Hiểu Nặc liền cảm thấy rất ngạc nhiên.

Mà “Thiết quyền” Hồ Hán đứng đối diện lại cực kỳ giận dữ.

“Họ Tiêu, hôm nay ngươi chết chắc rồi.”

Nói xong, Hồ Hán liền làm tung ra vài quyền trước mặt đối phương, sau đó đem ta phải đưa lên trước miệng liếm vài cái(quá kink :-&), trong ánh mắt toát ra từng đợt sát khí, thấp giọng quát:

“Đến đây đi, đã lâu lắm rồi ta chưa đánh nát đầu người khác!”

“Tên kia đúng là thằng điên!”

Tiêu tân sắc mặt khê biến, chậm rãi lui về phía sau nửa bước.

Không phải hấn đang sợ hãi mà là đang súc tính lực lượng. Tên kia thực lực không kém, một khi toàn lực phát uy, sẽ rất điên cuồng, không thể không chế được.

Bất quá, tiêu tân cũng không nghĩ bản thân sẽ thất bại. Chỉ bằng dị năng của hấn, là đã vào thế trên.

Hiện tại, hấn cần lo lắng có thể thắng hay không, mà là thắng như thế nào.

Hôm nay Hồ Hán đã gặp được khắc tinh xứng đáng, ai kêu hấn tự mình tìm khó.

Không đợi Tiêu Tân ra tay, Hồ Hán đã đi lên phía trước.

Quyền pháp của Hồ Hán nổi tiếng thực dụng. Đấm thẳng, đấm móc, đấm vòng, ba động tác cơ bản của quyền anh này là quyền pháp của Hồ Hán.

Hấn đã dùng loại quyền pháp đơn giản như thế để tung hoành trong giới hắc đài vài năm. Trong chốn võ lâm có câu châm ngôn, chính là “Đốc hết sức sẽ được việc”, ở trước lực lượng tuyệt đối, mọi kỹ xảo đều vô nghĩa.

Hồ Hán bằng vào lực lượng và tốc độ kinh người, đã hình thành uy danh “Thiết quyền” của chính mình.

Nhưng mà, mặc dù lực lượng của Hồ Hán vượt trội với người bình thường, thì dị năng của Tiêu Tân ở mức siêu nhiên, trong tương lai không xa sẽ đạt tới cảnh giới có thể hủy diệt mọi vật.

“Oanh!”

Nắm tay Hồ Hán biến thành búa tạ ngàn cân, trực tiếp đánh vào đầu Tiêu Tân, khoe miệng lộ ra một tia cười tàn nhẫn, giống như sắp được thấy hiện tượng đầu “nở hoa”.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cảnh Hoa Xuất Trướng

“Điều này sao có thể?” Trên mặt Hồ Hán lộ ra vẻ khó tin nổi. Lấy lực lượng và tốc độ từ nắm đấm của hấn, hình như mọi đối thủ trước đều tạm lánh mũi nhọn này, không nghĩ tới ngày nay lại bị người khác dùng tay tiếp được.

“Rốp!” Xương cốt bắt đầu vỡ vụn. Hồ Hán kinh hãi không tin nhìn đối phương, mà nắm tay của hấn thì bị gãy ra thành tiếng một cách đáng sợ, nắm tay không ngừng bị bóp nhỏ lại, máu chảy ra thành dòng.

Con đau khiến trước mắt Hồ Hán tối sầm lại, suýt nữa ngất xỉu đi

Nhưng giọng nói của Tiêu Tân làm hắn tỉnh lại.

“Ta đếm đến 3, các người phải rút ngay. Nếu không, ta không thể cam đoan tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?”

Nói xong, Tiêu Tân chậm rãi buông lỏng tay trái, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

“Còn không mau rút đi!”

Tiếng gầm này như tiếng sét đánh, đáng sợ tới mức làm Hồ Hán và huynh đệ của hắn tê cả da đầu, một đám kinh hãi không hiểu xảy ra việc gì.

“Một!!”

“Hai!”

Không đợi hô lên tiếng thứ ba, trước mắt Tiêu Tân đã không còn một bóng người. Lũ bạn của tên thiếu gia kia chạy trốn rất nhanh, sợ Tiêu Tân nổi trận lôi đình, khi hắn đuổi kịp thì cái mạng nhỏ này cũng khó giữ.

Trong nháy mắt, mọi chuyện tan như làn gió thoảng, tới cũng nhanh, đi càng nhanh hơn. Thể hiện ra lực lượng tuyệt đối trước mặt, tất cả mưu kế trước mắt đều là hồ giấy.

Tiêu tân xoay người, thấy Lâm MM mang vẻ mặt si ngốc đứng như trời trồng ở đó, nhẹ giọng kêu: “Uy, người không sao chứ!”

Lâm Hiểu Nặc chớp chớp mắt hai cái, rốt cục hồi tỉnh lại, đột nhiên như nhìn thấy ma quỷ giữa ban ngày, lùi lại vài bước, run giọng nói: “Ma quỷ!”

“Người có hoa mắt không thể!” Tiêu tân cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười. Một người luôn tỏ ra mạnh mẽ như Lâm MM lại có lúc sợ hãi, việc này quả thật đáng ngạc nhiên! Cô nàng này có phải là sợ đến váng đầu rồi không?

Lâm hiểu nặc lại lùi về sau hai bước, xác định bản thân ở vào khoảng cách an toàn, dò hỏi một cách cẩn thận: “Người vừa rồi, biến thân à?”

Mồ hôi! Trên trán Tiêu Tân xuất hiện mấy sợi hắc tuyến.

Cảm thán đối với việc vừa rồi Lâm MM nghĩ hắn là ma quỷ biến hình. Nhưng chuyện này cũng khó trách, biểu hiện vừa rồi của Tiêu Tân quá khủng bố, một quyền đánh bại Hắc báo, nhất chiêu chế phục Hồ Hán, tùy hứng rống một tiếng là dọa cho lũ “Thất Nhân hộ” chạy quần đít. Cho dù là Lâm MM đã luyện võ từ nhỏ, trong nhà có tiếng là cao thủ, cũng vô pháp lý giải loại hiện tượng vừa siêu việt vừa kỳ quái này.

Tiêu Tân đang muốn giải thích một chút, một trận còi ô ô của xe cảnh sát từ xa truyền đến. Ngay sau đó, một chiếc cảnh sát màu trắng chạy như bay tới, dừng lại ổn định trước mặt hai người.

Cửa xe mở ra, một nữ cảnh sát dáng người cao gầy hiên ngang bước ra, ra lệnh cho Tiêu Tân đang đứng trước mặt.

Phía sau truyền đến giọng nói của Mộ Dung Thanh Tư: “Đình đình, sao giờ người mới đến?”

Nữ thấy đối phương nói vậy, tức giận: “Bạn học cũ của ta, thế này mà còn bảo chậm, vừa nhận được điện thoại của người, ta liền chạy tới đây với tốc độ cao nhất.”

Nói xong, nàng nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút: “Mới 6’30s! Nếu là gọi cho 110, chỉ sợ mất 10’ còn chưa tới. Nói đi! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung thanh tư liếc nhìn Tiêu Tân một cái, không khỏi có chút chần chờ, không biết nên nói với đối phương thế nào. Vừa rồi nàng thật sự lo lắng, nhanh chóng gọi cho vị bạn học cũ làm cảnh sát này tới đây giúp đỡ, nhưng khi đứng trên lầu cũng thấy được toàn bộ quá trình đánh nhau. Tiêu tân thuộc dạng phòng vệ, nhưng dù sao cũng đã thương người khác. Nếu thật sự truy cứu, chắc hẳn cũng có chút phiền phức.

“Tay người xảy ra chuyện gì?”

Nữ cảnh thấy tay trái Tiêu tân đầy máu tươi, đồng thời phát hiện trên đất có dấu vết đánh nhau, trầm giọng nói: “Vị tiên sinh này, ta hoài nghi người có dính dáng đến vụ án đã, xin theo ta về cục cảnh sát để điều tra.”

Tâm tình Tiêu Tân không đổi: “Đồng chí cảnh sát, vừa rồi chúng ta gặp kẻ bắt cóc, chờ mãi không thấy các người đến. Kết quả kẻ bắt cóc đi rồi, các người mới tới. Vừa tới đã đòi bắt ta, chuyện này thật hết chỗ nói! Nếu như người khác không biết nhìn vào còn tưởng cảnh sát các người cùng một giuộc với tội phạm!”

Sắc mặt cảnh sát lập tức tối sầm, giọng nói lạnh lùng: “Vị tiên sinh này, mời người phối hợp điều tra với chúng ta, nếu không ta có thể kiện người vì tội cản trở người thi hành công vụ, bắt người nhốt lại.”

Tiêu tân cười lạnh nói: “Các người là cảnh sát mà không bắt kẻ xấu, chỉ biết vu oan hãm hại. Theo ta thấy qua làm cảnh sát thật quá dễ.”

“Ngươi!” Nữ cảnh sát mặt tái biến, duỗi tay nắm lấy còng số 8 bên hông.

Mộ Dung thanh tư nhanh chóng giữ chặt đôi phượng, ngăn cản nói:“Đình đình, đây là Tiêu Tân bạn trai ta. Có cái gì thì từ từ nói thôi!”

“Hắn là bạn trai của ngươi?” Nữ cảnh sát nhìn Mộ Dung thanh tư, trong lòng bán tín bán nghi:“Tư tư, ngươi không phải đang gạt ta đó chứ? Sao hôm qua còn chưa nghe ngươi nói?”

Về mặt Mộ Dung thanh tư hơi hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói:“Không phải ngươi đã nghe tên hắn rồi sao?”

Nữ cảnh sát đánh giá Tiêu Tân một chút, xác định bản thân không có ấn tượng, trong miệng đọc đi đọc lại tên đôi phượng vài lần, nhất thời nàng nhớ lại:“Tiêu tân? Không phải là cái tên học sinh trước đây ngươi gọi điện thoại nhờ ta đó chứ?”

“Đúng rồi, chính là hắn!” Mộ Dung thanh tư mặt cười hồng hồng, thanh âm nho nhỏ, trong lòng hoang mang. Học sinh lại biến thành bạn trai, bạn học cũ cũng đã biết, không nhân cơ hội này chọc quê nàng mới lạ.

“Đi, tại sao diện mạo lại khác thế?” Nữ cảnh sát từng nhìn thấy bộ dạng trước kia của Tiêu Tân qua phòng thẩm vấn, so với ấn tượng thì hoàn toàn khác nhau.

Mộ Dung thanh tư lay lay cánh tay của nữ cảnh sát, dịu dàng nói:“Trước kia làn da của hắn không tốt, cho nên bộ dáng có chút bất đồng.”

“Phải không?” Lúc này nữ cảnh sát đã tin được 8,9 phần, lập tức cười ha hả:“Tư tư, trước lúc học đại học, ngươi là một nữ tử ngoan ngoãn bằng thanh ngọc khiết, không nghĩ bây giờ lại biến thành sắc nữ(:U, lại có người yêu, hơn nữa lại xuống tay với học trò của mình.”

“À!” Tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng Mộ Dung thanh tư vẫn xấu hổ không chịu được, duỗi tay ra vỗ vỗ vào phần thượng của cánh tay nữ cảnh sát, sẵn giọng nói:“Đình đình, ngươi đừng quấy nữa.” Lập tức nhớ tới việc chính, nhanh chóng hỏi:“Nói như vậy, ngươi sẽ không bắt hắn?”

“Nếu như bắt người trong lòng của ngươi đi, Mộ Dung Đại tiểu thư còn không theo ta liều mạng.” giọng cười của nữ cảnh sát càng lớn hơn nữa.

Tính tình của nữ cảnh sát này xem ra rất sôi động, nóng cũng nhanh, mà nguội cũng nhanh, có thể nói những chuyện vừa xảy ra như mây đen đầy trời, đảo mắt một cái trời đã sáng vạn dặm. Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp, thấp phần tò mò nhìn tiêu tân, thấp giọng nói với người bên cạnh:“Bộ dạng tên này cũng khá đẹp trai, ánh mắt của ngươi cũng không tệ lắm.”

Mộ Dung thanh tư theo bản năng ừ một tiếng, liền thấy bạn tốt mang tiểu ý nhìn mình, nhất thời hai gò má nóng như lửa đốt, xấu hổ không thôi.

Lúc này nữ cảnh sát mới không trêu đùa nàng nữa, hướng tới người bạn tốt bên cạnh nói:“Tư tư, còn không mau giới thiệu chúng ta.”

Bị đôi phượng trêu đùa qua, Mộ Dung thanh tư liền rộng rãi, chính thức giới thiệu hai người với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chống Khủng Bố Kinh Hồn *thượng*

Nữ cảnh sát tên là Âu Dương Đình, năm nay 26 tuổi, cùng ở ký túc xá với Mộ Dung Thanh Tư khi còn học đại học, nàng học chuyên ngành pháp luật, hiện giờ là chỉ đạo viên cho đồn công an Lâm Dương. Lần trước Tiêu Tân gặp xui xẻo, tin tức Mộ Dung Thanh Tư nhận được chính là do Âu Dương Đình báo lại. Nếu không Tiêu Tân mặc dù trong trại tạm giam mặc dù không quá khổ cực, nhưng khẳng định được ngồi trong đó vài ngày.

Nghe được Mộ Dung thanh tư đem mình ví thành “Nữ cảnh sát tiêu biểu cho thế hệ trẻ, là một siêu cấp cường giả trong phái nữ”, Âu Dương Đình lập tức vùng dậy chống đối, lớn tiếng nói:“Nhỏ này, vài ngày không thấy đã khá lắm, bây giờ cứ nhiên dám đem lão nương ra bốn cột!”

“Không có, không có, không phải mình đang khen bạn sao?” Mộ Dung thanh tư bị bạn tốt chọc léc, né tránh đùa giỡn, trong miệng không ngừng xin tha thứ. Lâm hiểu nặc và Tiêu Tân đứng cạnh nhìn thấy mà trợn mắt há mồm. Thì ra tất cả biểu hiện của nữ nữ lão sư trong trường học là chỉ ngụy tạo, bây giờ mới là bản tính hàng thật giá thật của nàng.

Hai nàng náo loạn trong chốc lát, lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có hai người đứng xem. Âu Dương Đình phục hồi lại bộ dạng cảnh sát, làm như không có việc gì nghiêm chỉnh nhìn Tiêu Tân nói:“Đại suất ca, cậu thật lợi hại a! lại có thể cura được đệ nhất hoa hậu giảng đường của đại học Z năm xưa nha!”

Tiêu Tân cười nói: “Học tử quá khen. Tôi cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.”

Mộ Dung Thanh Tư đứng bên cạnh nghe được, giận hờn nói: “Anh giải thích cho em, cái gì là có chút ngoài ý muốn?”

Vừa nãy Tiêu Tân cũng chỉ thuận miệng nói, thấy người yêu chuẩn bị tức giận, không khỏi mỉm cười: “Ngoài ý có nghĩa là ‘Tâm hữu tình ý, ngoài đài cuồng truy.’”

“Tiêu tử người khá thật, câu này mà cũng có thể giải thích ra được!” Âu Dương Đình đứng bên cạnh giờ giờ ngón tay cái lên, nghiêng đầu nói nhỏ với cô bạn tốt: “Tư tư, bạn cần phải chú ý hần nhiều vào. Không ngờ miệng lưỡi tiêu tử này lại trơn tru như vậy, cần thận mắc mưu bị lừa.”

Mộ Dung Thanh Tư mỉm cười không nói, không nhìn được ngáy ngồ liếc mắt nhìn lên Tiêu Tân đang cười cười một cái, trong lòng tràn ngập ngọt ngào. Trước kia còn tưởng rằng tính cách tên này quái gở lạnh lùng, không ngờ hần còn có khiêu hài ước như thế.

Âu Dương Đình nhìn thấy bộ dạng dạt dào tình ý của Mộ Dung Thanh Tư, cảm thán: biết rằng bạn tốt đã rơi vào bẫy tình không thể khống chế, không khỏi cảm thấy mừng cho nàng. Lúc này trời đã bắt đầu tối, Mộ Dung Thanh Tư lúc này mới thấy mọi người vẫn còn đứng nói chuyện dưới lầu, vì thế nói với bạn tốt: “Đình đình, chúng ta đi lên lầu trò chuyện thôi!”

“Lên lầu?” Ánh mắt Âu Dương Đình xoay chuyển, nơi với Tiêu Tân: “Đại soái ca, anh còn thiếu tôi một cái nhân tình, không bằng hôm nay mời khách, để bốn cảnh quan tiến hành thêm một bước kiểm tra đối với chuẩn muội phụ.”

Tiêu Tân rất có hảo cảm đối với nữ cảnh sát hào sảng này, lập tức đáp ứng, lên lầu kêu hai tiểu tử kia xuống cùng đi, cùng nhau ngồi trên xe cảnh sát.

Âu Dương Đình là người có tính cách hướng ngoại, miệng lú rú, thỉnh thoảng vạch trần một ít chuyện của của Mộ Dung Thanh Tư khi học đại học, khiến mỹ nữ lão sư đỏ mặt, giận hờn liên tục. hai đứa nhóc Tiêu Đông và Tiêu Nguyệt rất nhanh đã làm quen được với vị a di mới này, thỉnh thoảng góp vào hai- ba câu, cũng làm không khí thêm phần vui vẻ.

Làm người khác khó hiểu chính là Lâm Hiểu Nặc lại không nói tiếng nào, so với trước kia có chút không giống nhau. Tiêu Tân chú ý tới điểm này, nhẹ giọng hỏi vài câu, Lâm muội muội chỉ lắc đầu, không trả lời.

Đồng chí nữ cảnh sát đúng là một người thích tốc độ, vào làm ở đội cảnh sát rất hợp đúng là như cá gặp nước. Lúc này là lúc tan tầm nên là giờ cao điểm của xe cộ, mà cô nàng này ngược lại không giảm chút tốc độ nào, còn lái xe cảnh sát lách trái lạng phải, thỉnh thoảng vượt qua, thậm chí còn phản kích làm một ít động tác rất nguy hiểm. Theo Tiêu Tân tính toán tốc độ của xe ít nhất là 80km/h. Nếu như đi trên đường cao tốc, không biết bà chị điên cuồng này sẽ ra dạng gì nữa?

“Đình Đình, chúng ta đi chỗ nào thế?” Mộ Dung Thanh Tư thấy đi hơn nửa ngày mà chưa tới nơi, nhìn không được mở miệng hỏi.

Âu Dương Đình cười nói: “Vất vả lắm mới có một người mời cơm, đương nhiên phải ăn một bữa cho no bụng. Nhưng mà mọi người cứ yên tâm, địa phương ta chọn cũng không tỉnh là quá đắt, có tên là Tứ Hải Nhất Gia, cam đoan mọi người sẽ vừa lòng.”

Mộ Dung Thanh Tư lập tức phát ra một tiếng kêu kinh hãi: “Tứ Hải Nhất Gia còn không gọi là đắt? Món rẻ nhất cũng phải 1 ngàn 8 trăm nguyên. Đình đình, lòng của bạn cũng thật quá tàn nhẫn a?”

Âu Dương Đình lặng lẽ cười nói: “Tiêu Tư Tư, bây giờ bạn bắt đầu đau lòng giùm bạn trai rồi hả?”

“Làm gì có?” Mộ Dung Thanh Tư đương nhiên sẽ không thừa nhận việc đó. Nàng cũng biết Tiêu Tân trước mắt túi còn đang rất “rách”, bắt đầu lo lắng đến mặt mũi của bạn trai, nếu như tình thế ép buộc phải ngả ra tay tương trợ.

Trong lòng Tiêu Tân thầm hô không tốt. Lần trước thiếu chút nữa bị mỹ nữ lão sư làm thịt, không nghĩ tới vị nữ cảnh sát này cũng cùng một dạng, tiền, tiền, ta phải mau chóng kiếm tiền.(m93.me too-DG).

Đang buồn rầu, tiêu tân bỗng nhiên có người kéo kéo, nghiêng đầu qua thấy Lâm Hiểu Nặc đang lên lúc cảm thấy tin dụng đưa hần.

Tiêu tân hơi hơi sững sốt. Lâm muội muội trừng mắt với hần, đôi môi anh đào lặng yên không động đậy phát ra vài tiếng.

“Cho anh mượn. Nếu anh không nhận, tôi sẽ tức giận!”

“Cái này sao được?” Tiêu tân cũng hiểu khẩu ngữ, đem thẻ tín dụng trả về. Không ngờ Lâm muội muội thật sự tức giận, chu cái miệng nhỏ nhắn, cái đầu dài xoay qua một bên.

“Cám ơn cô! Lúc này tôi sẽ tạm nhận, sau này sẽ trả lại.” Tiêu tân nhẹ giọng nói, trong lòng rất cảm động. Trải qua vài lần tiếp xúc, hần thấy mỹ nữ kia rất dễ gần, bây giờ lại giúp hần như đưa than vào ngày tuyết rơi, rất hiểu lòng người, quả nhiên không hô là hoa hậu giảng đường.

Lâm muội muội cũng không để ý đến hần, cúi đầu quay qua nói chuyện với Tiêu Đông và Tiêu Nguyệt.

“Được rồi, so với lúc trước thì tốt hơn nhiều lắm.” Tiêu tân trong lòng cảm thấy được an ủi.

Đúng lúc này, bộ đàm trong chiếc xe cảnh sát không ngừng vang lên tin tức:

“Các đơn vị chú ý, Tứ Hải Nhất Gia bên thành đông xảy ra vụ án bắt cóc con tin có vũ trang. Mời các đơn vị gần nơi tới trước, các đơn vị tới sau sẽ nhanh chóng phối hợp hỗ trợ. Mọi người cần chú ý, những người bị bắt làm con tin là một cán bộ cấp cao của nhà nước và những doanh nhân, làm on bảo đảm an toàn cho tất cả những người đó.”

“Tứ Hải nhất gia? Đây không phải là nơi chúng ta bây giờ sẽ đến sao?” Mộ Dung Thanh Tư kinh hãi.

“Ta kháo, sao lại lớn chuyện như vậy! Thật quá trùng hợp, ăn một bữa cơm cũng không được yên.” Âu Dương Đình kêu rên một câu, từ chỗ ngồi lấy ra một còi báo hiệu, đặt lên nóc xe.

“Ồ.....” Tiếng cảnh báo vang lên, Âu Dương Đình trầm giọng gầm nhẹ:“Mọi người ngồi vững.”

Vừa dứt lời, chân đạp ga hết mức. Tức thì chiếc xe cảnh sát vang lên tiếng gầm rú, nhanh chóng lao về phía trước với tốc độ cao. Tiêu Tân cầm dây an toàn, đem bản thân, Lâm Hiểu Nặc và 2 đứa nhóc buộc chặt lại, đồng thời thấy chiếc xe lao như tia chớp, cảnh vật hai bên cửa sổ trôi đi vèo vèo.

Tất nhiên Tiểu Đông và Tiểu Nguyệt không thể thích ứng với tốc độ cao như thế này nên cảm thấy rất sợ hãi. Lâm hiểu nặc chóng ôm hai đứa nhỏ vào lòng, hóa thân thành một con gà mái mẹ hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chống Khủng Bố Kinh Hôn *hai*

Không lâu sau đó, xe cảnh sát liền dừng phía bên ngoài bãi đỗ xe của nhà hàng-“Tứ Hải Nhất Gia”. Tại hiện trường đã có một vài xe cảnh sát tới trước, vài cảnh sát bình thường đang sơ tán đám người đang hoảng sợ, ở dưới lầu một giới tuyến màu vàng được thiết lập tạo nên một khoảng cách an toàn.

“Sao lại thế này?” Âu Dương Đình phân phó cho đám người Mộ Dung Thanh Tư chờ trên xe, sau đó đi ra phía trước, hỏi một gã cảnh sát về tình hình trước mắt.

Tên kia cảnh sát hướng tới nàng hành lễ, lớn tiếng đáp:“Âu Dương cảnh quan, 20 phút trước có một nhóm người không rõ danh tính, mang vũ khí tiến vào lầu hai của Tứ Hải Nhất Gia, bắt cóc hơn một trăm nhân vật nổi tiếng. Trước mắt, quyền kiểm soát tòa nhà Tứ Hải Nhất Gia đã lọt vào tay bọn chúng.”

“Có xảy ra thương vong không? Còn những lực lượng kia thì khi nào đến.” Âu Dương Đình trầm giọng hỏi.

Viên cảnh sát hồi đáp:“Tình hình cụ thể không rõ lắm. Căn cứ theo những người nhìn thấy kể lại, sự tình phát sinh khi trong tòa nhà có vang lên vài tiếng súng. Đội trinh sát đang được đội trưởng Diệp Viễn dẫn đến.”

Vừa dứt lời, một trận tiếng còi hú của cảnh sát được truyền đến, trong nháy mắt lại có thêm vài xe cảnh sát tại hiện trường. Chỉ thấy một gã trung niên dung mạo cương mãnh dẫn đầu đi tới, đứng là đại đội trưởng của đội trinh sát tên Diệp Viễn.

Câu này nghe viên cảnh sát báo cáo tình hình xong, Diệp Viễn hướng đến các đơn vị ra lệnh. Lúc này, trong lúc vô ý hắn thấy Âu Dương Đình, mỉm cười với nàng, sau đó tiếp tục an bài mọi thứ.

“Diệp đội trưởng, Lí Minh dẫn một trung đội đặc công đến báo cáo! Xin chỉ thị.” Một gã cảnh sát được vũ trang, cúi chào báo cáo với Diệp Viễn.

Diệp Viễn gật đầu, trầm giọng nói:“Ngươi lập tức an bài hai tiểu đội theo mái nhà lên vào, tìm kiếm cơ hội nghĩ cách cứu con tin. Tổ bắn tỉa chọn vị trí thuận lợi yểm trợ.”

“Yes sir!” Lí Minh chuẩn bị rời đi, Diệp Viễn gọi lại nói tiếp:“Tình hình hiện tại của tội phạm còn chưa rõ, không chừng bọn chúng có mang theo lượng hỏa lực rất lớn, thậm chí có thể mang theo bom. Tự bản thân các ngươi phải nghìn lần cẩn thận, không thể xông vào.”

“Hiểu được” Lí Minh, nhanh chóng truyền lại mệnh lệnh cho cấp dưới.

“Hồ Ba dẫn tiểu đội thứ nhất, từ bên trái mái nhà phía sau, cẩn thận tiến vào.”

“Yes sir!”

“Muru Thiên Hoa dẫn tiểu đội thứ 2, từ bên phải tường ngoài tiến vào lầu ba chờ đợi mệnh lệnh của tôi.”

“Yes sir!”

“Số 1, số 2 tổ bắn tỉa tìm kiếm vị trí, những tiểu đội còn lại tiến hành yểm trợ.”

“Yes sir!”

Mệnh lệnh được phát ra, tất cả cảnh sát bắt đầu hành động.

Trong lúc đó, trong nhà hàng Tứ Hải Nhất Gia thì cảnh tượng hoàn toàn bất đồng.

Đêm nay, nơi này đang ở tiến hành buổi hội tiệc của toàn bộ giới doanh nhân trong thành phố. Người tham dự chính là những quan chức cấp cao và quản lý các doanh nghiệp, đang xem biểu diễn ca nhạc và nâng chén phía dưới. Đột nhiên, một đám tội phạm mang súng xông vào, làm tất cả sợ tới mức hồn phi phách tán - hồn vĩa lên mây.

Nguyên nhân của lần bắt cóc này bắt là do một sự kiện làm sôi nổi dư luận trong nước lúc trước, tóm được “Nhị Lư”. Nhị Lư, tức hai huynh đệ Lư Xuân Sơn cùng và Lư Xuân Thủy, người Đông Bắc, trình độ văn hóa trung học, từng đi lính. Hai người bọn họ chỉ trong vài năm, ở sáu tỉnh Hoa Đông liên hành hơn mười vụ án cướp của giết người, làm chết và bị thương hơn ba mươi người dân vô tội, còn có bốn viên cảnh sát hy sinh.

Vì thế bộ công an phát lệnh truy nã trên toàn quốc. Trải qua hơn nửa tháng truy bắt gắt gao của cảnh sát, rốt cục tuần cuối cùng tháng trước ở Quảng Tây đã bắt được đại ca Lư Xuân Sơn trong “Nhị Lư” quy án, Lư Xuân Thủy may mắn, chạy đâu không rõ. Ngày mai chính là ngày Lư Xuân Sơn ra tòa kết án, Lư Xuân Thủy vì nghĩ cách cứu ca, bí mật thuê vài tên sát thủ trong xã hội đen, sau đó điên cuồng bắt lấy con tin trong này, uy hiếp cảnh sát thả người.

Lúc này, Lư Xuân Thủy trong tay cầm một khẩu súng lục 54 là hàng Trung Quốc, đang nói chuyện với phó thị trưởng thành phố Z Nghiêm Chính Giang, người nắm quyền lớn nhất ở đây.

“Họ Nghiêm, tập tức gọi điện đến cục cảnh sát bảo họ thả đại ca Lư Xuân Sơn của ta ra.”

Phó thị trưởng Nghiêm Chính Giang tính cách cứng đầu, đề cao tính nguyên tắc. Đối mặt với họng súng lạnh như băng chia vào đầu, vẫn không chịu cúi đầu với tội phạm, không chút do dự nói: “Điều đó không có khả năng, cho dù ngươi đánh chết ta, ta cũng không gọi cú điện thoại này.”

“Ngươi không gọi sao? Ta cũng không tin tìm không được người khác?”

Vừa dứt lời, Lư Xuân Thủy bóp cò. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, cái đầu của Nghiêm phó thị trưởng đáng thương bạo tạc, trán thủng một lỗ, chết không nhắm mắt, cái gáy bị toác ra một lỗ máu to như nắm tay. Trên mặt Lư Xuân Thủy đầy máu tươi, chỉ tùy tiện lau qua một chút, một cước đá thi thể của Nghiêm Chính Giang xuống dưới.

Trước khi đến đây, Lư Xuân Thủy đã điều tra thân phận của những vị khách có mặt hôm nay, ánh mắt đảo qua, dừng ở trên người thư ký trưởng của thành phố Tiền Đức Danh.

Phát súng vừa rồi làm kinh sợ toàn trường, làm mọi người kinh hãi lo lắng không biết người kế tiếp sẽ là ai. Tiền thư ký vốn run sợ trốn trong góc, vốn tưởng rằng sẽ không bị đối phương phát hiện, nhưng vẫn bị Lư Xuân Thủy kéo đi ra.

“Ngươi có phải là muốn đi theo với hắn?” Lư Xuân Thủy cầm khẩu súng, lấy áo của Tiền Đức Danh lau vài cái, sau đó dụng chĩa thẳng vào huyệt thái dương trên đầu đối phương, giọng nói lạnh lẽo hỏi han.

“Ta.....” Tiền Đức Danh sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, căn bản nói không ra lời. Lư Xuân Thủy cảm thấy dưới chỗ người này đứng có chút trơn trượt, lúc này mới phát hiện đối phương đã tè ra quần.

“Những người làm quan các ngươi đều là lũ phế vật khốn nạn!” Lư Xuân Thủy lạnh lùng buông một câu, đánh Tiền Đức Danh ngã xuống đất, cầm súng đục một lỗ vào chân trái của hắn.

Tiền đức danh kêu thảm một tiếng, vì quá đau nên đã bất tỉnh.

Lúc này, bộ đàm đeo trên vai Lư Xuân Thủy truyền đến giọng nói trầm thấp: “Thủy ca, có có đang ở tới gần.”

“Chắc không?”

Khuôn mặt đỏ như máu lộ ra vẻ tàn nhẫn, giọng nói Lư Xuân Thủy lạnh lùng: “Vậy hãy cấp cho mấy tiểu tử cảnh sát đó một ít kẹo đồng nào. Bảo các huynh đệ, cứ theo kế hoạch mà làm. Nếu bọn người kia không từ bỏ ý định, hãy bồi tiếp bọn họ cho tốt!”

※※※※※

Diệp Viễn nhìn những cái xách dưới đất, vẻ mặt xanh mét. Đối thủ hôm nay quá độc ác, trước đó đã bố trí thuốc nổ dưới lầu, chỉ chờ người tới cửa chịu chết.

Còn chưa trực tiếp giao thủ với đối phương, đã 7 chết 3 bị thương, trận đầu đã hoàn toàn thất bại. Thấy các huynh đệ vô duyên vô cớ bỏ mạng, lửa giận của trung đội trưởng Lí Minh dâng lên, liền đám gió một cái, cầm cây súng máy bán tự động chuẩn bị xông vào.

“Đứng lại!” Diệp Viễn gầm nhẹ một tiếng, kêu Li Minh trở về. Lấy tâm trạng Li Minh lúc này, đi vào cũng chỉ chịu chết. Hiện tại chi tiết đối phương như thế nào còn chưa nắm bắt được, làm sao độ sức được với hắn.

Đúng lúc này, di động của Diệp Viễn vang lên. Mới vừa bắt máy bên trong đã truyền đến một âm thanh hoảng sợ.

“Lão Diệp, ta là Lưu Quốc Bản bộ trưởng bộ truyền thông.....”

Người này còn chưa nói xong, thì đã vang lên một giọng nói lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chống Khủng Bố Kinh Hồn *ba*

“Diệp cảnh quan, vừa rồi chắc ngài khó chịu lắm nhỉ. Nếu các ngài còn muốn thử lại, tôi cam đoan tới một người thì chết một người, tới hai người thì chết một cặp. Ở chỗ này tôi đã chôn mấy chục kg thuốc nổ rồi!”

“Mày là ai?” Diệp Viễn nói.

“Nghe giọng nói mà không biết tôi là ai sao? Tháng trước hình như chúng ta đã từng gặp qua?” Đối phương cười nói.

Trong lòng Diệp Viễn run lên, không dám khẳng định đoán: “Mày là Lưu Xuân Thủy?” Tháng trước sau khi Lưu Xuân Sơn bị bắt, hắn có đến Quảng Tây áp giải Lưu Xuân Sơn về. Trên đường, hắn và Lưu Xuân Thủy đã từng đối mặt với nhau. Đáng tiếc lúc ấy không nhận ra ngay lập tức, để đối phương trốn được.

“Bingo, chính xác! Chỉ số thông minh của Diệp cảnh quan quả nhiên không kém!” Đối phương cực kỳ đắc ý nói.

Nhưng chỉ trong giây lát, giọng nói của Lưu Xuân Thủy lại cực kỳ lạnh lẽo: “Họ Diệp, nghe rõ điều kiện của tao, không được mặc cả gì hết, nếu không tao sẽ giết hết mọi người trong này. Trong vòng một giờ đồng hồ, tao muốn gặp mặt đại ca của tao và một chiếc trực thăng quân dụng được trang bị vũ khí đầy đủ đồ đầy nhiên liệu. Mặt khác, còn phải chuẩn bị cho ta 2000 vạn USD cộng thêm nước uống và lương thực đầy đủ.”

Âm thanh tạm dừng một chút, Lưu Xuân Thủy tiếp tục nói: “Ngài không nên có bất cứ ý đồ gì với tôi, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

“Tao sẽ lập tức báo với cấp trên. Mặt khác, về một giờ đồng hồ.....” Diệp Viễn còn chưa nói xong, di động đã truyền đến âm thanh do tín hiệu bị ngắt quãng.

“F*ck!” Diệp Viễn tức giận chửi bậy một tiếng nước ngoài. Không ngờ phiên toái lớn này là do tên vương bát đần Lưu Xuân Thủy gây ra. Tiểu tử này so với đại ca của hắn còn điên hơn, không biết ai lại sinh ra đứa con như thế này.

Đúng lúc này, di động của Diệp Viễn lại vang lên, mạng theo giọng nói của cục trưởng cục công an Hạ Văn Long: “Diệp đội trưởng, tôi là Hạ Văn Long, tôi đang trên đường đi, khoảng 5 phút nữa sẽ tới. Mọi người đừng nên kinh động, mọi chuyện cứ chờ tôi tới sẽ nói sau.”

“Vâng!” Vừa mới tắt máy, di động lại vang lên. Lúc này là bí thư thành ủy Tả Hoài Minh gọi tới, thế nhưng lại chỉ thị phải tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của đối phương, không được để người nào thiệt mạng, nếu không hắn sẽ bị hỏi tội.

“Cái đó!” Diệp Viễn hận không thể cầm chiến di động trên tay ném được. Tận lực thỏa mãn yêu cầu? Đối phương yêu cầu là trực thăng quân dụng. Bảo mình lấy gì thỏa mãn, chẳng lẽ đưa cho Lưu Xuân Thủy để hắn đi gây loạn!

Âu Dương Đình ở cách đó không xa thấy Diệp Viễn tức giận chửi rủa, lại thêm tiếng nổ vừa rồi, biết rằng vụ án hôm nay không hề nhỏ. Nhưng mà, những chuyện trước mắt nàng cơ bản không có khả năng nhúng tay vào, không còn cách nào khác chỉ có thể đứng bên giường mắt mà nhìn.

Giờ phút này, Âu Dương Đình cũng không biết, bản thân đã quên mất một chuyện rất quan trọng. Lúc xuống xe nàng quên tắt tần số liên lạc của bộ đàm cảnh sát. Bởi vậy, bên trong xe, đám người Tiêu Tân nghe được tất cả mọi chuyện, hoàn toàn hiểu được trong nhà hàng đang xảy ra chuyện gì.

“Tiêu tân, bà của em đang ở bên trong? Phải làm sao bây giờ?” Mộ Dung Thanh Tư gấp gấp kêu lên. Nàng và phụ thân tuy rằng không quá hòa thuận, nhưng ở những thời khắc sinh tử như thế này, vẫn cảm thấy vạn phần sốt ruột.

Tiêu tân ngồi ở ghế sau không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nhà hàng “Tứ Hải Nhất Gia” cách đó không xa, trong đầu nhớ tới chuyện đã phát sinh

hiều năm trước.

Sáu năm trước, Tiêu Tân sau khi trải qua ba tháng huấn luyện tân binh, mang theo một bầu nhiệt huyết đi vào chi đội chữa cháy báo danh. Ngày hôm sau khi hắn đã trở thành một tên chuẩn chiến sĩ phòng cháy chữa cháy, đã gặp được một chuyện mà cả đời khó quên.

Tiêu Tân vẫn còn nhớ rõ, hôm đó thời tiết rất tốt, cũng rất giống hôm nay, bầu trời trong xanh, không một gợn mây. 10h sáng, hắn đang khoa hậu cần học thuộc các điểm tiếp nước [ghi chú: trong toàn bộ các thành thị, để đề phòng hỏa hoạn nên mỗi tuyến đường đều được phân bố điểm tiếp nước], đột nhiên nghe được một hồi còi cảnh báo, tất nhiên một nơi nào đó trong thành phố xảy ra hỏa hoạn.

Tiêu Tân lúc ấy mới tròn 18 tuổi, đúng là tuổi trẻ hiếu thắng. Vừa tới đơn vị đã gặp được tình huống nguy hiểm, hắn tất nhiên rất muốn tham gia. Nhưng mà, ngay lúc đó trung đội trưởng đội cứu hỏa Lăng Phong túm cổ hắn đá xuống xe, không cho hắn tham gia nhiệm vụ lần này. Tiêu Tân là một người cứng đầu, không cho ngồi xe, ta vẫn có thể đi, vì thế chạy như điên theo sau xe cứu hỏa.

Khi hắn tới được hiện trường vụ cháy, đã là hơn 40 phút sau. Cả tòa nhà khói ngùn ngụt, ánh lửa hừng hực, toàn bộ bốn xe phun nước áp suất cao bắn ra đồng loạt cũng không thể khống chế ngọn lửa. Đột nhiên, một việc ngoài ý muốn đã xảy ra. Vốn mọi người cứ tưởng rằng toàn bộ người trong tòa nhà đã đi ra ngoài, nhưng vô tình, tại cửa sổ lầu sáu lúc đó phát hiện một bóng người.

Lúc đó thế lửa rất lớn, đứng cách bên ngoài hơn 10m mà vẫn có thể cảm thấy được một người thường khó có thể chịu nổi ngọn lửa như thế, càng chưa nói đến việc đi vào cứu người. Nhưng mà, trung đội trưởng Lăng Phong lại không chút do dự ngồi trên thang, cùng với một chiến sĩ khác đi đến cứu viện.

Thang chỉ kéo dài được đến tầng 5, khoảng cách với người gặp nạn chỉ có 3 thước. Nhưng vô luận Lăng Phong khuyên bảo như thế nào tên kia cũng không chịu nhảy xuống. Rơi vào đường cùng, Lăng Phong đành phải từ cửa sổ tầng năm đi vào, tìm cách đi lên tầng sáu.

Trong nháy mắt bị kịch đột nhiên phát sinh, làm người ta trở tay không kịp.

Một loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cửa sổ thủy tinh của vài tầng bị chấn vỡ ra ngoài, ngọn lửa dài hơn 2m bùng mãnh phun ra. Ngọn lửa này phun ra khiến chiến thang tại không trung kia chấn động kịch liệt. Nếu như người chiến sĩ kia không kịp phản ứng, hơn nữa trên người đã buộc giây an toàn, khẳng định sẽ ngã xuống dưới. Tiêu Tân đứng ở dưới lầu, trơ mắt nhìn người kia rơi xuống, mà trung đội trưởng Lăng Phong cuối cùng cũng không thể đi ra ngoài.

Sau khi trung đội trưởng Lăng Phong hy sinh, từ thi thể của hắn Tiêu Tân tìm được một bản nhật kí. Dòng cuối: Qua vài ngày nữa là đến tết âm lịch, mình muốn về nhà hôn nhẹ đứa con báo bối mới sinh ra một tháng.

Ngay tại lúc đó, Tiêu Tân đã ở trước mộ phần Lăng Phong phát thệ: khi mình còn sống, bất cứ nơi nào, chỉ cần thấy tình hình nguy hiểm, thì sẽ không quay đầu lại, nhất mực xông lên.

6 năm sau, hôm nay Tiêu Tân đã không còn là gã lính cứu hỏa, nhưng lời thề năm đó vẫn chưa quên. Bây giờ gặp phải chuyện này sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, cuối cùng Tiêu Tân cũng có thể hiểu được lý tưởng của các nhân vật truyền kỳ trong phim ảnh. Có lẽ, trời cho hắn sống sót, lại ban cho hắn dị năng siêu việt hơn người thường, đúng là đã khiến cho hắn đi trên con đường của một anh hùng, giúp cho tất cả người gặp nạn một cơ hội mới.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chống Khủng Bố Kinh Hồn (Bốn)

Vài phút sau, bí thư thành ủy Tả Hoài Minh và cục trưởng cục công an Hạ Văn Long đã đến hiện trường. Việc đầu tiên là tìm hiểu tình huống hiện tại, sau đó đem quyền chỉ huy giao cho Hạ Văn Long.

“Lão Hạ, ta sẽ báo cáo chuyện này lên tỉnh ủy, người ngăn chặn lần không được làm việc lỗ mắng. Hàng động lần này phải lấy việc bảo vệ an toàn cho mọi người lên hàng đầu, không nên phá hỏng đại sự.”

Bí thư thành ủy Tả Hoài Minh đứng bên cạnh vung tay múa chân là Hạ Văn Long rất khó chịu, cau mày nói: “Tả bí thư, tôi biết ý của ngài, cũng biết là những người bên trong rất quan trọng, nhưng là thời gian không đợi ai. Lưu Xuân Thủy đã phát điên, bây giờ chỉ còn 50 phút, nếu hết thời gian, con tin sẽ gặp nguy hiểm. Chúng ta phải nghĩ cách cứu người.”

Tả Hoài Minh cứ đặc biệt nhấn mạnh vấn đề an toàn của con tin, đương nhiên là vì chiếc mũ ô sa của hắn. Thử nghĩ một chút, nếu hơn 10 lãnh đạo cấp

cao cùng hơn 50 quản lý của các doanh nghiệp lớn xảy ra chuyện, chức bí thư thành ủy của hân phải gánh bao nhiêu trách nhiệm? Trong lòng hân, chiếc mũ ô sa còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác. Bất quá nếu để cho tội phạm thoát được con tin trở về thì không sao, nhưng nếu con tin chết hết thì mọi số mệnh của hân cũng chấm dứt.

Dựa vào suy nghĩ này, về mặt Tả Hoài Minh âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói:“Hạ vân long, nếu ngươi có thể chắc chắn không làm một con tin nào bị thương khi cứu bọn họ ra, ta sẽ cùng ngươi suy nghĩ cách cứu người.”

“Này.....” Hạ vân long nhất thời á khẩu không trả lời được. Theo bước đầu quan sát, bọn tội phạm bên trong có hơn 8 người, ở các vị trí trọng yếu trong nhà hàng đã được gài bom, trong tay bọn tội phạm còn cầm ak47 một loại súng có hỏa lực rất lớn. Cho dù là chuyên gia chống khủng bố tới, cũng không có cách nào chắc chắn không làm bị thương một con tin nào.

“Tả bí thư, ngươi hãy nghe ta nói.....” Diệp Viễn nhin không được, muốn nói ra một ít ý kiến của mình. Vừa rồi, đã xem qua bản thiết kế của nhà hàng phát hiện phòng bếp tầng một có thiết kế một cái cửa sổ rất bí mật. Nếu lên từ nơi này vào sẽ không gây ra tiếng động gì. Thật ra hân cũng không thể nắm chắc được tiêu diệt gọn bọn tội phạm, nhưng so với ngồi không, không làm chuyện gì, không bằng cứ đánh cược một phen.

Nhưng Tả Hoài Minh cơ bản không cho hân cơ hội phát biểu, trầm giọng ngắt lời :“Các ngươi không cần nói nữa. Ta quyết định đáp ứng yêu cầu của đối phương, sau khi bọn tội phạm thả con tin ra, chúng ta sẽ tiến hành đuổi bắt.”

“Loại chuyện này chưa có tiền lệ, một khi đã mở miệng đáp ứng, hậu quả và ảnh hưởng sẽ không thể cứu vớt được.” Thân là cục trưởng cục công an, Hạ Vân Long phải đứng bên cạnh nhắc nhở.

Tả Hoài Minh vung tay phải lên, nóng giận trả lời:“Có việc gì phải lo lắng ? Để chúng chạy thì có thể bắt trở về. Cứ làm như thế .”

Vừa dứt lời, phía sau Tả Hoài Minh truyền đến giọng nói trầm thấp.

“Vị này chính là Tả bí thư ?”

Tả Hoài Minh quay đầu lại, thấy một đôi nam nữ đứng sau mình. Nam thì tuổi khoảng 25 26, dáng người to lớn , diện mạo cực kỳ bình thường, một cặp mắt nhỏ sáng quắc; Nữ thì càng trẻ, nhiều nhất chỉ khoảng 21, body sexy, mặc trang phục bình thường giống nam nhân đứng cạnh.

“Các ngươi là ai? Ai cho chen mồm vào?”

Tả Hoài Minh cả thấy rất mất hứng. Tên nam từ giờ một tấm giấy xác nhận màu đỏ lên, trầm giọng nói:“Chúng ta nhân viên thuộc cục an toàn quốc gia. Từ giờ trở đi, nơi này giao chúng ta phụ trách. Tả bí thư, những lời nói vừa rồi của ngươi hơi quá đáng. Căn cứ vào “điều ước chống khủng bố quốc tế” do nước ta kí cùng với Anh, Mỹ, Pháp, và một số nước khác, những ngôn từ của ngươi đã làm ảnh hưởng đến an toàn quốc gia.”

Nói xong, hân cầm giấy xác nhận đưa tới, sắc mặt Tả Hoài Minh nhất thời đột biến. Hân phi thường rõ ràng cơ cấu của cục an toàn quốc gia, những nhân viên trong đó là dạng gì? Đừng nhìn dung mạo xấu xí của hai người trẻ tuổi này mà đánh giá, nói không chừng người hân đã mang sẵn giấy phép giết người. Nếu như không khách khí mà nói, Tả Hoài Minh mặc dù là bí thư thành ủy, nhưng chỉ dựa vào ngôn luận vừa rồi của hân, đối phương có thể coi đây là nhược điểm, cho hân rớt đài. Cho dù bản bỏ , cũng sẽ không chịu quá nhiều trách nhiệm.

“Nếu như vậy, giao lại nơi này cho các ngươi!” Tả Hoài Minh đem giấy chứng nhận trả lại cho nam tử, lập tức tự tìm lối thoát, bỏ mặc mọi chuyện. Hiện tại đã có người phụ trách, cho người bên trong chết hết, trách nhiệm cũng không thuộc về hân.

Bất quá, thân là bí thư thành ủy, Tả Hoài Minh vẫn tiếp tục ở lại, đứng bên cạnh xem náo nhiệt. Ta thật muốn nhìn một chút, những tên tự cho mình là đúng này có khả năng gì đòi xoay chuyển Càn Khôn?

Nghĩ đến đây, trên gương mặt lo lắng cả Tả Hoài Minh, lóe lên một nụ cười gian xảo.

“Hiểu nặc, ngươi có biết Tiêu Tân đi đâu không? Hân sẽ không.....?”

Mộ Dung thanh tư trong lòng bất an, đôi tay nhỏ bé nắm chặt một chỗ. Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Tân đã biến mất, không thấy bóng dáng, làm cho người ta cực kỳ lo lắng. Tuy nàng biết Tiêu Tân có một thân hảo công phu, nhưng việc liên quan đến mình, có câu: quan tâm tất loạn, phụ thân bị bắt cóc, bạn trai lại lấy thân xông vào nơi nguy hiểm, làm sao nàng có thể không lo lắng!

Lâm Hiểu Nặc vừa rồi tro mắt nhìn Tiêu Tân xuống xe. Hơn nữa đối phương còn kính cẩn nhờ nàng quan tâm đến Mộ Dung Thanh Tư và 2 đứa nhỏ. Lúc ấy không biết đầu óc làm sao, nàng lại mê mị đồng ý.

Mất thấy bộ dạng hoang mang lo sợ của Mộ Dung Thanh Tư, Lâm muội muội không khỏi âm thầm hối hận. Tên Tiêu Tân này rốt cuộc muốn làm cái gì? Bên trong nguy hiểm như vậy, ngay cả cảnh sát cũng bị mìn nổ chết vài người. Không phải hân tự cho mình là siêu nhân chứ? Bom nổ không chết, đạn bắn không thủng, một bàn tay có thể nhắc được chiếc đỉnh, tùy tiện phui tay cũng có thể cứu mọi người ra.

“Tiêu tân, ngươi ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, không được gặp chuyện xui xẻo gì a!” Hai vị mỹ nữ không hẹn mà trong lòng cùng cầu nguyện.

※※※※※

Bởi vì lực lượng của cục an toàn quốc gia đã tham gia, nên trận chống khủng bố này đã thoát ly quá trình vốn có.

Hồng Vũ, 21 tuổi, thuộc tổ dị năng của cục an toàn quốc gia, thủy hệ dị năng giả cấp B2, am hiểu nhu thuật, nhẫn thuật và các loại kỹ xảo ảo thủ, năng còn là cao thủ máy tính, có thể tùy ý lên vào hệ thống máy tính cấp quốc gia, là một trong những hacker làm bộ quân sự của các quốc gia trên thế giới đầu đầu.

Kinh Lôi, 26 tuổi, thuộc tổ dị năng cục an toàn quốc gia, Hỏa hệ dị năng giả cấp C4, xuất thân là bộ đội đặc chủng, chuyên gia phá bom mìn, am hiểu cách cài đặt và tháo gỡ các loại mìn, có được các cơ bắp hoàn mỹ, tinh thông các vận động năng, là một cao thủ đánh nhau.

Tổ dị năng này là do cục an toàn quốc gia căn cứ vào tình hình bọn khủng bố mà phái tới, năng lực không giống nhau. Cục quốc an lấy hai người làm một tổ, rất ít khi xuất động hai tổ một lúc. Trong mắt bọn họ, một vụ khủng bố cấp bậc như vậy chỉ cần 2 người là đã quá nhiều.

Hồng Vũ đem một cây bút màu lam đặt trên bàn chỉ huy tác chiến lâm thời, ở trên máy vi tính loay hoay không đầy năm phút, trên màn hình xuất hiện bản vẽ ba chiều của nhà hàng. Thật sự là khó có thể tưởng tượng, trong một thời gian ngắn ngủi như thế, nàng có thể chuyển qua vệ tinh trình sát của quân đội “Thiên Nhân số một”, đồng thời sử dụng công nghệ chụp ảnh chuyên dụng chụp lại toàn cảnh tòa nhà này, sau đó sử dụng phần mềm công nghệ cao thiết lập một hình ảnh lập thể không gian ba chiều. Không chỉ có như thế, toàn bộ vị trí bên trong toàn nhà đều được tia hồng ngoại chiếu rõ không sót chỗ nào, mà ngay cả những nơi gài mìn của bọn khủng bố đều được hiện rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phương Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chống Khủng Bố Kinh Hồn (Năm)

Cao thủ, đây mới là chân chính siêu nhất lưu cao thủ!

Đứng xem bên cạnh, đám người Hạ Vân Long, Diệp Viễn, Lí Minh đều cảm thấy vô cùng bội phục. So sánh với bọn họ, cảm thấy nhiều năm làm cảnh sát thật quá uổng phí. Hiệu suất so với cục quốc an này thì quả thật kém quá xa!

Hồng Vũ chỉ vào những điểm màu đỏ trên màn hình, thấp giọng nói: “Lôi tử, có lo được những quả bom này không?”

Kinh Lôi cười hi hi nói: “Bỏn nhân xuất mã, tất cả sẽ qui hàng.”

Hắn chỉ vào những điểm màu đỏ dùng đánh dấu vị trí bom, cười nói: “Tất cả các bom đều được điều khiển bằng kíp nổ từ xa, phương pháp phá bỏ rất đơn giản, chỉ cần quấy nhiễu tín hiệu là xong.”

Nói xong, từ cái rương nhỏ hắn mang theo lấy ra một hộp màu đen. Sau một lát, sau khi tra ra được tần số dao động từ tín hiệu của bom, sau đó ấn nút màu đỏ, lập tức các điểm đại diện dấu bom được đánh dấu trong bản vẽ ba chiều đều biến mất. Kế tiếp, phương pháp phá bom của lần 3 cũng tương tự.

“Ok!” Kinh Lôi hưng phấn kêu lên.

Tầng gài bom cuối cùng là tầng 2 nơi giam giữ con tin, hiển nhiên so với khi này thì phức tạp hơn một ít. Phần tử khủng bố ở tầng 2 cũng chọn 12 quả bom. Vừa rồi Kinh Lôi kiểm tra một chút, thấy có rất nhiều tần số, nói cách khác những phần tử khủng bố sợ bị cảnh sát chặn được tín hiệu sau đó không chế, cho nên dùng nhiều tần số để quay nhiễu. Thứ này đương nhiên sẽ không làm khó được Kinh Lôi, chẳng qua phải mất thêm chút thời gian.

Lúc này, Kinh Lôi phát hiện một thứ ngoài ý muốn. Có một quả bom tại lầu hai được không chế bằng nhịp đập của cơ thể. Nói cách khác một khi tìm người này ngừng đập, quả bom bị không chế sẽ nổ mạnh. Cách che tín hiệu không có hiệu quả, bởi vì quả bom này được gắn trên người tên kia, có liên hệ trực tiếp với mạch đập của hắn.

Về mặt của Kinh Lôi lập tức nghiêm túc, chỉ vị trí của người này hỏi: “Tra thử tên này là ai vậy?”

Hồng Vũ kiểm tra tọa độ của người thấy giống với tọa độ của chiếc di động khi nói chuyện với Diệp Viễn, rất nhanh xác định tên này là Lưu Xuân Thủy thủ lĩnh của nhóm khủng bố.

Hai người nhanh chóng dùng ánh mắt trao đổi, đồng thời nhìn sự nghiêm trọng trong mắt đối phương. Dưới tình huống toàn bộ số bom bị phá hủy, sau đó kết hợp với tổ bắn tỉa, bọn họ nắm chắc được 9 thành không làm bị thương con tin khi giải cứu, và hạ tất cả bọn khủng bố. Về phần Lưu Xuân Thủy, cách duy nhất là bắt sống hắn, sau đó phá bom ngay tại hiện trường. Vì đề phòng ngừa vạn nhất, Hồng Vũ vội vàng báo cáo với cấp trên, đem xe chở Lưu Xuân Sơn từ nhà giam đến đây.

Kinh Lôi xác định lại một chút, trừ bỏ quả bom duy nhất được gắn trên cơ thể, những quả khác đã bị phá, liền gật đầu với Hồng Vũ.

Lúc này, di động Diệp Viễn lại vang lên.

Trong di động lại truyền đến giọng nói của Luru Xuân Thủy: “Diệp đội trưởng, những thứ ta muốn đã chuẩn bị tốt chưa? Nhắc nhở một chút, khoảng cách tới lúc hẹn chỉ còn nữa giờ.”

Diệp Viễn nhìn Hồng Vũ một cái, thấy được sự sắp xếp của đối phương, trầm giọng trả lời: “Luru Xuân Sơn đang trên đường tới, người có thể trò chuyện với hắn bất cứ lúc nào. Trục thẳng, tiền, và các nhu yếu phẩm phải cần thời gian để chuẩn bị. Thời gian chỉ sợ không đủ, mong người cho ta thêm chút thời gian nữa.”

Luru Xuân Thủy cười lạnh nói: “Ta không có tính nhẫn nại, nửa giờ sau ta muốn nhìn thấy đại ca ta và các vật cần thiết.” Vừa dứt lời, tín hiệu gián đoạn.

Hồng vũ quay đầu qua, ra mệnh lệnh tác chiến với những lính đặc nhiệm mà Lý Minh vừa mang đến.

“Trung đội đặc nhiệm của người và bốn tay bắn tỉa lập tức vào vị trí, thống nhất sử dụng đạn xuyên thép, quan sát bọn tội phạm tại lầu hai, một khi chúng ta tiến vào lầu hai, lập tức bắt đầu công kích.”

“Vâng!”

Lý Minh liền phân công nhiệm vụ cho người khác.

Diệp Viễn nhin không được hỏi: “Chúng ta phải làm cái gì?”

Hồng Vũ trả lời: “Các người ở ngoài này xem kịch!”

Nói xong, nàng cùng với Kinh Lô chạy như bay về phía nhà hàng. Thấy thân thủ quỷ mị của hai người hơn xa người thường, cuối cùng Diệp Viễn cũng hiểu được khác biệt quá lớn.

Người so với người, tức chết người. Cùng với so sánh với hai quái vật này, thấy đám cảnh sát như đám con nít so sánh với người lớn.

Khi hai người Hồng Vũ và Kinh Lô triển khai hành động, là lúc Tiêu Tân lên vào nhà hàng. Trùng hợp là Hồng Vũ không chú ý vào không gian 3 chiều trong màn hình nếu không sẽ thấy xuất hiện thêm một điểm đỏ, nếu không sẽ gây ra sự hiểu lầm.

Nơi Tiêu Tân tiến vào không ngờ không hẹn mà hợp với đội trưởng Diệp Viễn. Khi tiến vào cửa sổ phòng bếp, vừa mới đẩy cửa ra, lập tức đối mặt với một tên tội phạm mang súng máy.

Đường hẹp đối mặt, kẻ mạnh thắng. Không đợi tên tội phạm kịp phản ứng, Tiêu Tân lập tức ra tay bóp chặt yết hầu đối thủ.

Thật sự là nguy hiểm! Tiêu Tân đổ một thân mồ hôi lạnh.

Dù sao hắn cũng không phải xuất thân từ đặc công, xuýt nữa thì bị lộ.

Trước kia khi ở trong quân đội cũng học được cách cứu người, nhưng không phải đối diện với khủng bố, nên kinh nghiệm về chuyện này cơ bản là con số không. Vừa rồi nếu hắn đẩy cửa ra sớm hơn 1 giây, tên tội phạm này chắc chắn sẽ kịp nổ súng. Một khi tiếng súng vang lên, kế hoạch lên vào của hắn sẽ hoàn toàn thất bại.

May mắn, chưa xảy ra chuyện gì. Vận khí của bạn học Tiêu Tân quả thật rất may mắn!

Cùng lúc đó, Hồng Vũ và Kinh Lô đã đến gần nhà hàng. Hồng vũ đang chuẩn bị lợi dụng sức bật của ván cầu để lên trực tiếp lầu 3 [chú: nhà hàng này chỉ có ba tầng], đột nhiên Kinh Lô ra hiệu cho nàng đứng im, sau đó từ bấp chân phải trút ra một thanh chùy thủy, tay trái luồn đến chân Hồng Vũ, thật cẩn thận mà đem một sợi dây thiết dưới chân cắt đứt.

Thật đúng là đã coi thường Luru Xuân Thủy, hắn không chỉ làm bom xung mạch, còn thiết kế kiểu địa lôi “Nửa sợi tóc” để đối phó với bộ binh. Nếu vừa rồi Hồng vũ không cẩn thận, “đuôi phải” chắc chắn sẽ bay đi. Xem ra, sau này phải hành động cẩn thận, không thể có thêm nữa điểm khinh địch.

Hồng Vũ hướng Kinh Lô gật gật đầu, cảm ơn đối phương. Sau đó hai người tìm một nơi yên tĩnh lên vào, không gây ra một tiếng động tiến vào lầu ba.

Người chuyên nghiệp rõ ràng khác hẳn. Hồng Vũ và Kinh Lô xử lý hai tên tội phạm ở lầu ba rất thoải mái. Có lẽ có độc giả sẽ hỏi, tại sao bọn họ không từ lầu một hay lầu hai. Đùa sao, nếu theo lầu một lên vào, một khi giao thủ, con tin không chắc sẽ an toàn. Lầu hai là phòng tiệc lớn, bốn phía tất cả đều là thủy tinh dựng thẳng xuống đất, căn bản không có nơi trực tiếp đi vào, trừ phi bọn họ đánh vỡ thủy tinh.

Có lẽ là trùng hợp, Tiêu Tân cũng đang xử lý một tên tội phạm khác tại lầu 1, theo cầu thang chạy về trung tâm, cùng lúc với Hồng Vũ và Kinh Lô đang di chuyển tới. Khi bọn đi vào chỗ ra của cầu thang ở lầu hai, thấy một gã cầm súng máy đang đứng gác tại cửa cầu thang. Cùng thời khắc đó, ba người phát hiện sự tồn tại của nhau. Bởi vì góc nhìn, bọn họ chỉ có thể thấy được một chút bóng dáng của đối phương theo lối cầu thang. Mà phát hiện này làm bọn họ chấn động.

Chương 59: Chống Khủng Bô Kinh Hồn *sáu*

Hồng Vũ cùng với Kinh Lôi nhanh chóng thoái lui về phía sau vài bước, nép sát vào vách tường. Cả hai dùng ánh mắt để trao đổi tính toán những hành động tiếp theo. Làm bọn họ cảm thấy khó hiểu chính là vừa rồi rõ ràng là thấy có bóng người, nhưng đối phương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ là bố trí sẵn chờ bọn họ cắn câu?

Tiêu Tân cùng với hai vị cục an toàn quốc gia phản ứng hoàn toàn giống nhau, hướng về phía sau dựa sát vào tường. Nhưng khác biệt chính là hắn lại cảm thấy khẩn trương hơn, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hoàng không thôi: "Hồng bát, bị phát hiện rồi! Bây giờ phải làm sao đây?"

Tiêu Tân có được dị năng, nhưng không cuồng vọng đến nỗi cho rằng mình có thể nhanh hơn viên đạn. Nếu hắn thật sự có được tốc độ như vậy thì mấy ngày hôm trước cũng không phải khổ não vì phá giải bộ pháp thần bí cùng với chiêu thức.

Tả thì nó dài dòng chứ trong thực tế thì diễn ra rất nhanh. Ba người không dám tùy tiện làm bừa, từng té bảo trong óc chạy hết công suất mà hoạt động.

Kế tiếp thật trùng hợp, dường cả ba người cùng đồng thời đưa ra quyết định.

Hồng Vũ và Kinh Lôi hai người là : "Biết rõ núi có hổ, nhưng vẫn lên núi.", dứt khoát xông vào. Dựa vào thực lực hai người bọn họ, trừ phi gặp được B2 cấp dị năng giả trở lên chứ cho dù đối phương có súng cũng không phải sợ, hướng chỉ phía ngoài lầu còn có vài tên lính đánh thuê cùng phối hợp.

Tính toán chiến lược của của bọn họ so với Tiêu Tân có phần bất đồng. Đối đầu với kẻ địch mạnh, hắn cũng không điên mà che giấu thực lực của mình, tốc chiến tốc thắng, giành quyền ra tay trước tiên. Lúc này Tiêu Tân cũng không biết rằng, bên ngoài còn có một vài gã tổ đặc chủng đánh thuê, lợi dụng kính hồng ngoại nhìn xuyên đêm đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Gần như cùng thời điểm đó, ba người cùng nhau chạy như điên hướng về phía lầu hai. Ngay lúc đó, Hồng Vũ thông qua tai nghe ra lệnh cho tổ đột kích lập tức nổ súng.

Bị xui xẻo đầu tiên chính là bốn gã được bố trí ở bốn góc tổ chức yến hội ở lầu hai, đạn xuyên thép với mắt thường khó thấy được bắn xuyên qua vách tường, trực tiếp bắn tung sọ bốn tên. Có Hồng Vũ yểm trợ, Kinh Lôi căn bản mặc kệ tên đạo tặc kia có hướng về hắn nổ súng hay không nổ súng, hắn như tia chớp nhảy vào trong đại sảnh yến hội.

Tên lính thuộc tổ lính đánh thuê hướng Tiêu Tân mà di chuyển, nhưng với trực giác của chính mình, viên đạn này chắc hắn sẽ không trúng mục tiêu. Hắn chuẩn bị bắn phát súng thứ hai, nhưng mục tiêu đã thoát ly khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Tiêu Tân sở dĩ không trúng đạn, cũng không phải giống như một số tiểu thuyết miêu tả, tên "cao thủ" nào đó bị súng trường nhắm nhắm vào đầu rồi trong tình huống đặt biệt nguy hiểm tính mạng đẩy đột nhiên cảm thấy nơi thái dương ** đau đớn, do đó làm ra mấy cái động tác hoa hòe lá hẹ nào đó. Mà đó là do hắn đột nhiên "Nhìn" thấy.

Đây là một loại cảm giác phi thường kỳ diệu. Trong nháy mắt khi lỗ đạn xuyên thấu tường Tiêu Tân chuẩn xác nắm giữ quỹ tích của viên đạn, cơ thể huyền diệu khó giải thích dịch chuyển về một bên. Vào thời khắc đó, Tiêu Tân đột nhiên có cảm giác kỳ quái, hình như viên đạn bay chậm lại thì phải. Thời điểm viên đạn xuyên lỗ trống bay xẹt qua tai, hắn thậm chí thấy rõ khí xoắn ốc từ đầu đạn trên không trung.

"Phốc!" Đạn xuyên thép bắn xuyên tường mà vào, tạo thành một cái lỗ trên bề mặt. Nếu bình thường, Tiêu Tân có thể sẽ ngần ngại cả buổi sáng, hỏi tường một chút xem đến tới cùng chuyện gì đang xảy ra, nhưng giờ phút này, phản ứng đầu tiên của hắn là chạy như điên lên lầu hai.

Tiêu Tân vừa mới tới cửa thang lầu hai, chứng kiến Hồng Vũ thi triển thủy hệ dị năng, đem hơi nước trong không khí ngưng tụ thành một dòng nước, mang tất cả những tên đạo tặc đứng ở cửa thang bắn lên trên tường, hy sinh tại chỗ. Phản ứng của hắn là sùng sốt một chút, mà phản ứng của Hồng Vũ là lập tức tấn công.

"Hô!" Từ dòng nước một cỗ lực lượng kinh người hùng dũng phun ra, Tiêu Tân vừa mới xuất hiện đã thấy dị năng lần nữa phát huy tác dụng. Vừa kịp phản ứng ở thời khắc mấu chốt, hắn nghiêng người sang một bên né tránh tập kích của Hồng Vũ. [Tiêu Tân có khả năng slow speed của mọi thứ trong 1 khoảng thời gian 1 định, hóa dị năng__ còn 1 vài dị năng chưa phát hiện__]

Ngay sau đó hai tay Hồng Vũ vung lên, không trung lập tức xuất hiện một màn nước trong suốt, với lực lượng cực mạnh hướng Tiêu Tân đánh úp xuống một cách khí thế.

Tiêu Tân đương nhiên là không ngồi chờ chết, hắn hét lớn một tiếng, hướng không trung chém ra một quyền. Chỉ thấy từ quyền tòa ra một đạo hỏa long, lập tức đem luồng nước đánh thất kinh bát đảo.

"Hóa hệ dị năng?" Hồng Vũ thét ra một tiếng thét kinh hãi. Nàng tuyệt đối không ngờ, chính mình lại gặp phải một dị năng giả hóa hệ. Uy lực một quyền

vừa rồi của đối phương, tên này sợ rằng năng lực còn mạnh hơn cả mình.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Hồng Vũ vẫn tiếp tục tấn công. Nàng phải tận lực chiến đấu với địch nhân, tiến lên cùng Kinh Lôi phối hợp. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một dị năng giả, làm nàng bỗng dưng dâng lên nỗi lo lắng: “Nếu Lưu Xuân Thủy cũng là một dị năng giả thì nguy rồi.”

Trên thực tế, Hồng Vũ lo lắng chỉ là dư thừa. Lưu Xuân Thủy nếu có được dị năng, khẳng định hắn sẽ trực tiếp đi cứu ca ca của hắn, căn bản không bệnh đến nỗi đi làm cái việc bắt con tin. Bởi vậy, khi Hồng Vũ còn đang hiểu lầm và chiến với Tiêu Tân, Kinh Lôi đã dễ dàng đánh ngất Xuân Thủy, thuận lợi gỡ bom ra khỏi người hắn, Kinh Lôi ngay cả hòa hệ dị năng cũng không dùng đến.

Sau này, khi Kinh Lôi biết được tại hiện trường xuất hiện một tên hòa hệ dị năng giả, trong lòng buồn bực không thôi. Đừng nhìn hắn chỉ cấp C4, trong cục an toàn quốc gia ba gã gia hỏa dị năng giả hệ hòa chính là số một. Còn lại hai vị này một tên là C2, một tên là D5, cùng với hắn kém rất xa, thúc ngựa cũng không đuổi kịp. Lúc ấy nếu đối lại Tiêu Tân gặp Kinh Lôi, khẳng định là sẽ thống khoái đánh một trận, đáng tiếc không có cơ duyên.

Giống với Kinh Lôi, Hồng Vũ cũng không khá hơn bao nhiêu. Tuy rằng nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, nhưng lại bị bại bởi một tên vô tung vô tích. Làm nàng càng buồn bực hơn nữa chính là, Tiêu Tân vì phòng ngừa thân phận bị tiết lộ, đem khuôn mặt bịt kín lại. Hồng Vũ mệt mỏi cho dù có bản sự lớn đến đâu, cũng không thể nào tra ra được ai là ai.

Sau khi cùng với Hồng Vũ giao thủ, Tiêu Tân đã đoán được thân phận của nàng, khi thấy rõ cục diện hiện trường đã được ổn thỏa lập tức thoát khỏi sự dây dưa của đối phương, vì thế hắn thoải mái tránh thoát các đòn tấn công của Hồng Vũ, thừa dịp màn đêm yên tĩnh rời đi. Mà ở phía sau, Kinh Lôi đã dờ dẫm trên người của Xuân Thủy, hoàn toàn không biết mình đã bỏ qua một cơ hội tốt để so găng.

※※※※※

Mười lăm phút sau, tất cả con tin bị nhốt đã đi ra ngoài, an toàn thoát hiểm. Trải qua việc lấy khẩu cung đơn giản, cảnh sát đem từng người bọn họ đưa về nhà. Ủy bí thư Tả Hoài Minh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, trước tiên đi thăm hỏi tất cả những người cần thăm hỏi, khẳng khái trần từ trước ống kính phóng viên mà micro của báo chí, hát lên bài hát chống khủng bố, dường như hắn nghĩ lần chống khủng bố này công của hắn lớn còn hơn thần. Đối với việc này, Hạ vân Long cùng với Hòa Hiệp Viễn chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Mấy chuyện như thế này, bọn họ thấy thật sự quá nhiều lần. Về phần Hồng Vũ cùng với Kinh Lôi thì hai người bọn họ đã sớm bỏ đi, căn bản sẽ không so đo này nọ.

Mộ Dung Thanh Tư chứng kiến thân ảnh của phụ thân xuất hiện ở trong hàng ngũ người thoát hiểm, cuối cùng nàng cũng thở nhẹ một hơi. Nàng không đi đến đó an ủi mà chỉ ngồi tại chỗ, nàng chờ, chờ đợi một người làm nàng lo lắng hơn xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cùng Chung Bí Mật.

“Thật là tức chết ta!” Âu Dương Đình thờ phỉ phỉ bước lên xe, bình một tiếng đóng cửa lại. Nhìn thấy Tả Hoài Minh ở nơi nào khoắc lác lung tung, nàng liền ngửa con mắt. Gặp nguy hiểm, hắn trốn nhanh như ruồi: có công lao, hắn liền lao vào cướp đoạt. Đây là bí thư thị ủy chó má gì! Nàng cảm thấy hắn cứ như ung nhọt trong ngành cảnh sát, cho hắn trước mặt phóng viên báo chí nói vài câu, hắn còn cảm thấy không vui, không biết như thế nào mà hắn bò lên được cái chức đại đội trưởng này nữa? Lần sau gặp mặt, ta cho người ăn cục lợ!

Lúc này, Âu Dương Đình chợt phát hiện Mộ Dung Thanh Tư ở bên cạnh căn bản là không hề để ý gì đến nàng, cứ nhìn nhìn về tòa nhà, Lâm Hiểu Nặc thì lên lúc nói chuyện cùng với hai tiểu hài tử, mà Tiêu Tân thì không còn ở chỗ ngồi của mình nữa.

“Tư tư, vị kia....của bạn đâu?” Âu Dương Đình hỏi.

Vừa dứt lời, một bên cửa xe phía sau bị người mở ra, Tiêu Tân từ bên ngoài chui vào.

Tức khắc, năm ánh mắt đồng thời dán lên người Tiêu Tân. Trong ánh mắt Mộ Dung Thanh Tư mang theo tia oán trách cùng lo lắng, ánh mắt của Lâm Hiểu Nặc thì lộ ra vẻ quan tâm cùng mong chờ, còn Tiểu Đông cùng Tiểu Nguyệt thì lộ vẻ vui mừng, một tia nghi hoặc chợt lóe lên trong ánh mắt Âu Dương Đình.

“Uy, anh vừa rồi chạy đi đâu đó?” Âu Dương Đình dẫn đầu đặt câu hỏi.

Tiêu Tân ngượng ngùng nói: “Ngồi trên xe rất buồn bực, tôi đi xuống xem nào nhiệt một chút.”

“Phải không đó, xem ra anh cũng rất tò mò a!”, Âu Dương Đình không để ý, khởi động quay đầu xe cảnh sát, chạy theo ngược lại theo phương hướng đã tới.

Tiêu Tân ngẩng đầu, thấy hai cặp mắt xinh đẹp đang lom lom nhìn mình, trong ánh mắt mang theo vô số dấu chấm hỏi d(^.?)b. Hắn duỗi tay ra chỉ chỉ Âu Dương Đình đang lái xe, tiếp đó làm mấy cái thủ thế ý nói về nhà hãy nói. Hai vị mỹ nữ lập tức hiểu được ý tứ của hắn, hai người không hẹn mà đồng thời trừng mắt liếc hắn một cái, quyết định tạm không truy vấn nữa.

Âu Dương Đình lái xe, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu. Nàng vốn định hướng mọi người cùng nhau nói chuyện mờ ám, sau đó chọn thời cơ thích hợp lộ ra một vài chuyện, nhưng nàng không nghĩ đến cư nhiên không ai đặt câu hỏi. Hôm nay mọi người sao lạ vậy?

Tiêu Tân là người kịp phản ứng đầu tiên, ánh mắt nhìn về hai vị mỹ nữ lớn tiếng nói: "Hôm nay lại có thêm những kiến thức mới a! Nguyên lai hành động chống khủng bố so với việc xem trên tivi có vẻ phấn khích hơn nhiều! Nghe nói cục an toàn quốc gia cũng có điều người qua, đáng tiếc không có cơ hội nhìn thấy."

Âu Dương Đình lập tức khịt mũi chế nhạo: "Không hiểu biết, thời điểm ấy mà nghĩ đến chuyện mờ rộng tầm mắt. Được rồi, đừng nói tôi không nhắc nhở anh a! Chuyện hôm nay nhìn thấy không được nói lung tung."

"Vì sao?" Tiêu Tân giả ngu hỏi.

Âu Dương Đình hung dữ nói: "Cục an toàn quốc gia đang làm gì, anh có thể có ý kiến sao?"

Tiêu Tân lập tức hiểu ra, trong lòng cảm kích nói: "Đa tạ Đình tỷ nhắc nhở, tôi sẽ không nói lung tung."

Âu Dương Đình hết sức hài lòng nói: "Thấy anh gọi tôi một tiếng Đình tỷ, đợi chút nữa tôi tìm một địa phương ăn khuya tiện nghi cho. Thật ngại, cho các bạn đợi lâu như vậy, đã đói bụng lắm chưa?"

Lời vừa nói ra, mọi người mới phát giác ra quên mất là chưa ăn cơm chiều. Vừa rồi vừa sốt ruột, lại vừa lo lắng, sớm đã quên đói khát, bây giờ nghe Âu Dương Đình nhắc đến, lập tức cảm thấy bụng réo ầm ầm.

Có lẽ do tâm tình tốt, Âu Dương Đình tìm đến một nhà hàng giá rẻ nhưng cơ cấu nhà hàng xếp hạng không tệ, nhượng cho Tiêu Tân một lần mời khách. Trước tiên, phải nói đến chiêu bài thức ăn của nhà hàng này phi thường tiêu chuẩn, không hề kém so với các nhà hàng lớn khác. Vốn Âu Dương Đình định kiểm tra tư liệu của Tiêu Tân một chút, nhưng bị Mộ Dung Thanh Tư cản lại, lại bị Âu Dương Đình giễu cợt. Vị đại tỷ này thật hào sảng, không ngờ lại gọi cho mình một vò rượu đế, tùy tiện liền nốc hơn một nửa vò. Nếu không có Mộ Dung Thanh Tư cản lại nói rằng còn phải chạy xe, chắc ăn nàng sẽ không buông tha vò rượu ra.

Trong bữa tiệc, Mộ Dung Thanh Tư hỏi Âu Dương Đình về chuyện cấp hộ khẩu cho hai đứa nhóc, Âu Dương Đình tự nhiên sẽ đáp ứng hỗ trợ. Về phần đến trường, chỉ cần hộ khẩu làm tốt cũng sẽ không khó giải quyết. Lâm Hiểu Nặc trong lúc vô ý nhắc tới chuyện Tả Dương Thanh hành hung, khiến Âu Dương Đình cảnh giác, nhắc nhở mọi người sau này ra đường nên cẩn thận một chút, lúc cần phải báo ngay cho nàng. Nếu như bắt được chứng cứ phạm tội của Tả Dương Thanh, nàng nhất định sẽ đem thăng bại hoại gia phong đó ra vương pháp, mặc kệ đằng sau có hậu phương vững chắc bao nhiêu.

Bất tri bất giác, thời gian trôi qua rất nhanh. Đến khi mọi người ăn xong thì đã đến khuya, đã qua mười một giờ đêm. Âu Dương Đình dẫn mọi người thuê phòng dưới lầu, sau đó chui vào xe nhanh như chớp không còn thấy bóng dáng. Mà phía sau, mọi người mới nhớ đến vấn đề....ngủ.

Đã trễ thế này, trưởng đại học khẳng định là đã khóa lại. Nếu không có Tiêu Tân hỗ trợ, hai vị mỹ nữ khẳng định là không vào được. Lúc này, hai người còn có việc quan trọng cần giải quyết, quyết định đêm nay không quay về, qua đêm ở đây.

Tiêu Tân trong lòng biết chạy không khỏi, đành phải đáp ứng. Còn việc đối xử với bạn gái ra sao, chuyện này Lâm Hiểu Nặc cũng tới xem nào nhiệt, còn có một ít ý vị sâu xa.

Lâm muội muội giải thích là: Đã trễ thế này, một thân nữ sinh một mình như tôi, sợ gặp phải người xấu.

Tiêu Tân lập tức đầu to như cái chậu.

Lâm Đại tiểu thư là ai? Chính là ngư nhân đệ nhất cao thủ của đại học Z, mà lại sợ đi ban đêm! Nói vậy có người tin sao?

Đáp án là có, người đó chính là mỹ nữ lão sư. Nhưng mà, lo lắng của nàng cũng có đạo lý. Buổi chiều đánh nhau một trận, khó có thể bảo đảm thẳng điên đó có tìm đến lần thứ hai hay không.

Về phần tối hôm đó, Tiêu Tân đồng học thành thành thật thật, hay là làm một cái gì đó mờ ám, cũng không ai biết. Bất quá có thể khẳng định, ba người bọn họ vì thế nên có một bí mật chung với nhau, quan hệ giữ nhau trở nên có chút ám muội mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thái Cực Môn Đồ *thượng*.

Sáng sớm, Tiêu Tân treo một đôi mắt “gấu mèo” rất phong cách từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện mình đang ngự trên ghế salon, xương sống đơ-thắt lưng đau, cả người ồ oải. Đêm qua, sau khi mướn phòng, hai vị mỹ nữ cùng ngủ một gian phòng, tiểu Đông cùng tiểu Nguyệt hai đứa nhóc thì ngủ ở một gian khác.

Chiều cao của Tiêu Tân đến 1m85, dồn lại một cục nằm trên cái ghế sofa chỉ có 1m7 quả thật hơi chật. Nhưng cũng không còn biện pháp nào? Cũng không thể nào để cho Lâm muội muội ngủ sô pha a!

Ai da...đây là biện pháp tốt nhất rồi!

Chẳng qua Tiêu Tân muốn cùng ngủ với mỹ nữ giáo sư trên một cái giường, chỉ sợ trình vẫn còn chưa đủ. Về phần khi nào thì đột phá vòng tuyền? Khi nào thì đem mỹ nữ giáo sư của đồ, muốn mọi việc theo ý nguyện của mình a!

Đáng chết tên tác giả tối hôm đó đang YY và xem tiểu thuyết [Trọng Sinh Phoenix Truyền kỳ], không có thời gian chiều theo các bạn. Tiêu Tân đành phải ngủ hân ở sô pha, cả đêm lăn qua lộn lại không ngủ được, thẳng đến hừng đông mới thiêm thiếp ngủ được đôi chút.

Ai, thói quen thường ngày thật sự là phiền phức. Nói về thói quen, ví dụ như tối qua Tiêu Tân hân không ngủ được ngon giấc, nhưng vẫn theo thói quen hàng ngày, đến sáu giờ sáng, hân bắt buộc phải tỉnh dậy, mà khi tỉnh rồi thì hân vô phương ngủ lại.

Nhưng mà, Tiêu Tân thức sớm như vậy, cũng không hân là thói quen của chính mình, mà là tại Lâm muội muội đi nhà xí, không cẩn thận đạp trúng người hân một cái.

Kỳ thật, không thể trách Lâm muội muội không cẩn thận được, chỉ có thể than phòng khách này thật sự quá...nhỏ. Lâm muội muội muốn đi nhà xí, phải đi xuyên qua phòng khách, không thể tránh né cái sô pha đành phải sinh ra một chút đụng chạm, như thế thì lại không cẩn thận, ngã đè lên người Tiêu Tân.

Ai~~~~, một ngày tốt đẹp, chính là bắt đầu từ hương diễm.

Đáng tiếc cho Tiêu Tân ngủ mơ mơ màng màng, đợi khi phát giác được cái gì đang đè lên người thì Lâm muội muội đã đi vào WC. Đang định tiếp tục ngủ, ở phía sau, nghe trong WC truyền đến một tiếng thét chói tai.

Á á ..~~~~~!

Âm thanh này, trình độ vật vã, hoàn toàn có thể được xếp vào nhất đẳng thanh âm ca sĩ. Quái lạ? Mới 6 giờ sáng, ngoài con gà trống gáy, như thế nào lại có tiếng thét chói tai của con gái?

Không hổ là xuất thân từ thành viên phòng cháy chữa cháy, phản ứng, tốc độ của Tiêu Tân tuyệt đối là số một thế giới, lập tức bắn ra khỏi ghế sa lon, chạy ngay đến hiện trường phát ra tiếng thét.

Á dù, WC không có đóng cửa?....

Lâm muội muội ở nhà chắc hẳn là có thói quen này [Lâm muội muội ở nhà độc chiếm luôn một phòng vệ sinh]. Nhưng mà, thói quen thế này thật không tốt, làm nàng thiếu cảnh giác.

Tiếp theo, một tiếng thét chói tai hàng triệu đề-xi-ben vang lên, mang mỹ nữ lão sư từ trên giường chạy lại.

“Chuyện gì thế?” Mộ Dung lão sư một bên khoác áo, một bên hỏi, vừa thấy cửa WC bị đóng “phanh” một tiếng, bỏ Tiêu Tân đồng học đang đứng với vẻ mặt ngu ngu trước cửa.

“Tiêu Tân, xảy ra chuyện gì vậy?” Mộ Dung Thanh Tư đã mơ hồ đoán được chuyện gì vừa xảy ra, bất động thanh sắc hỏi han.

Gương mặt Tiêu Tân hơi đỏ lên, xấu hổ muốn mở miệng nói chuyện. Đúng lúc này, Lâm Hiểu Nặc từ trong WC mở cửa ra, từ bên trong phóng ra thật nhanh, trừng mắt nhìn hân: “Không cho nói!”

“Ách!” Lần này Tiêu Tân đồng học phi thường ngoan ngoãn, xoay người trở lại nằm trên ghế sa lon, chuẩn bị tiếp tục ...mơ. Ai..., tối qua hoàn toàn ngủ không được ngon, hôm nay đành tạm dừng luyện công buổi sáng một ngày! Vừa mới sáng sớm đã xảy ra chuyện này, Tiêu Tân có ngủ lại được hay không, đó là hai chuyện khác nhau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm muội muội hồng lên trông thấy, từ mặt lan dần xuống cổ biến thành một màu phấn hồng xinh đẹp. Lúc này, đột nhiên nàng phát hiện mỹ nữ lão sư đang nhìn mình chăm chăm, sắc mặt càng trở nên hồng hơn nữa, hân không có cái lỗ để mình chui xuống. Không phải là tự nhiên phát hiện ra mình đang ở một nơi xa lạ hay sao? Sao tự nhiên hét lớn như vậy? Hơn nữa, cái việc ấy của mình, tự nhiên lại để cho hân nhìn thấy?

Trong nháy mắt, tư tưởng không muốn sống Lâm muội muội cũng có nghĩ đến....

Mình muốn chết sao.....

Đáng tiếc Lâm muội muội không phải chuột, không có bản sự để làm chuyện đó, tự sát chẳng qua là lời đầu môi chót lưỡi của cô bé mà thôi. Việc duy nhất nàng làm đó là...phóng vào phòng ngủ. Vào phòng ngủ, không cẩn thận còn để hé cửa phòng ra phô cảnh đá ghế lật nhào.

Mộ Dung Thanh Tư liếc mắt nhìn Tiêu Tân đang trên ghế sa lon một cái, trong lòng nàng biết chắc ăn hán đang giả bộ ngủ. Bất quá, nàng quyết định buông tha cho hán, đi hỏi một người trong cuộc khác.

Đi vào phòng ngủ, Mộ Dung Thanh Tư xem chút nữa cười thành tiếng. Chỉ thấy Lâm muội muội dùng chăn che kín đầu, mông hướng về phía trước vênh lên...đáng yêu như một tiểu hài tử[so cute], nhìn y như một con rùa con đang rụt đầu.

“Hiểu Nặc, muội không sao chứ?!” Mộ Dung Thanh Tư nhẹ nhàng vỗ vỗ chần, ôn nhu hỏi. Nàng dù sao cũng là lão sư, tự nhiên nàng hiểu được là phải lưu lại mặt mũi cho người khác. Huống hồ đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, cần gì phải làm cho Lâm muội muội phải khó xử.

“Muội không sao!”

Âm thanh tức giận truyền đến, từ bên trong chăn vờn ra một bàn tay nhỏ, kéo chăn xuống dưới. Được nha, toàn bộ thân mình đều chui vào, thành một con rùa nhỏ mỹ nữ.

Mộ Dung Thanh Tư thấy nàng quá xấu hổ, vì thế nàng buông tha không hỏi nữa. Nàng thông minh tài trí, cho dù là dùng bộ ngực suy nghĩ, cũng có thể đoán ra tám chín phần mười chuyện này.

Hừ Tiêu Tân chết tiệt, không thể ngờ đi ăn đậu hủ của tiểu nữ sinh! Mộ Dung Thanh Tư quyết định trừng phạt tên đầu sỏ đã gây nên mọi chuyện, ra lệnh cho tên gia hỏa này đi ra ngoài mua bữa sáng cho mọi người.

Vì thế, đáng thương, vị đồng học Tiêu Tân đầy một bụng oan ức chỉ có thể rời khỏi sô pha, nhìn chần gỏi ẩm áp rên lên một câu---bái bai!

Cũng may Tiêu Tân xuất thân từ lò võ, từ nhỏ đã đánh đánh đực đực. Dùng nước lạnh rửa mặt, hít thở vài hơi không khí trong lành mát mẻ buổi sáng, liền lập tức tỉnh táo lại.

Giờ phút này, sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, thời gian vẫn còn rất sớm. Vì thế, từ sau khi Tiêu Tân lên đại học đến giờ, đây là lần đầu tiên Tiêu Tân luyện công ở một nơi khác vườn trường, toàn thân thật là sảng khoái.

Hà là một nơi thật tốt, phong cảnh hợp lòng người, hồ quang trải rộng[ánh dương rọi xuống hồ phản chiếu lấp lánh], từng du khách đến đây đều có cảm giác vui vẻ thoải mái, lưu luyện không rời. Hôm nay thời tiết phi thường tốt, mới sáng sớm nhưng trên đường đã có rất nhiều người qua lại, Tiêu Tân đi không lâu mặt trời đã sáng hẳn, xem ra một ngày nắng đẹp.

Lúc này, Tiêu Tân thấy cách đó không xa có một nhóm người đang tập quyền, cước bộ dần dần dừng lại. Những người này luyện công buổi sáng ở phía trong, bọn họ đa số đều tập Thái Cực Quyền. Đáng tiếc cái bọn họ học chính là –“hai mươi bốn thức truyền thống Thái Cực Quyền”- dùng để biểu diễn, chỉ có cái mào, không có kỹ thuật, nhìn qua thì thấy vui tai vui mắt, nhưng cũng chỉ là những động tác có tính hình thức.

Tiêu Tân ngắm nhìn một lúc, đã cảm thấy không còn hứng thú, chuẩn bị tìm một nơi yên lặng để luyện quyền. Đúng lúc này, hình dáng một người trẻ tuổi xuất hiện trước mắt hán.

Tên thanh niên này luyện cũng chính là Thái Cực Quyền, Nhưng mà, Thái Cực Quyền của thanh niên này bất đồng với Thái Cực Quyền kia, động tác khác nhau, công pháp khí tức lại khác xa. Động tác người này như nước chảy mây trôi, khí đi theo ý, tay đi theo mắt, từng vòng tròn từ tay vẽ ra, thân thể tự nhiên phối hợp cùng với nhau, ánh mắt nhàn nhã tự tại, dường như trong lúc đó thiên địa cùng bị hòa tan.

Tiêu Tân không hiểu Thái Cực, nhưng dù sao cũng đã từng đọc vài cuốn sách, hơn nữa bản thân cũng có lý giải riêng đối với võ học, ánh mắt đương nhiên so với thường nhân cao hơn rất nhiều. Quyền pháp của người thanh niên này miên mại đến cực điểm, khiến cho Tiêu Tân có cảm giác rất đặc biệt, động tác đó chỉ cần thoáng nhanh hơn, tuyệt đối có thể khắc thẳng sát chiêu của địch nhân

Thái Cực chủ yếu lấy nhu thắng cương, đầy nhu đến cực hạn, bách luyện cương cũng có thể hướng về nhu.

Chứng kiến đến đây, trái tim Tiêu Tân đột nhiên cảm thấy kinh hoàng. Nếu không cần dị năng, chỉ dùng công phu vốn có của mình so sánh cùng với người thanh niên này, “Cương” của mình có thể thắng”Nhu” của hán được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thái Cực Môn Đồ *hạ*.

Tiêu Tân là một người có tâm trí phi thường kiên định. Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết hắn vẫn không rõ tại vì sao trong người lại có được dị năng, nhưng mà dị năng đối với hắn mà nói cũng không thể đại biểu được cho điều gì.

Giờ đây hắn cũng không biết, rốt cuộc dị năng của mình tại sao mà có? Lúc boom nổ, bị hất văng vào trong căn phòng chứa phóng xạ của bệnh viện. Lực nổ cùng với tia phóng xạ X trong phòng song trùng ảnh hưởng đến cơ thể hắn, dưới nhiệt độ và phóng xạ đó cơ thể hắn đã xảy ra đột biến cơ năng ở mức độ nào đó, cũng có thể là do hắn thoát ra khỏi bàn tay của thần chết nên được ban cho cũng nên, sau này dung mạo của hắn được hồi phục cũng là một trong những nguyên nhân đó. Mặt khác, cũng là nhờ làm đẹp và điều trị đông y cùng với Viên Lệ Na tạo ra tác dụng phụ trợ hồi phục dung mạo ở một mức độ nhất định. Tỉ mỉ điều trị đông y, sau khi đột biến thân thể Tiêu Tân đã xảy ra quá trình thoát thai hoán cốt, khí chất biến đổi khác xưa rất nhiều.

Ngày hôm qua, là lần đầu tiên Tiêu Tân sử dụng dị năng của mình, hết sức kỳ diệu, uy lực thật lớn, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng ban đầu của hắn. Kinh nghiệm này khiến cho hắn sinh ra một ý tưởng mới: "Nếu đem dị năng cùng võ thuật Trung Hoa dung hợp lại, đột phá cơ năng bình cảnh của thân thể, sáng tạo ra một cảnh giới mới."

Đập tan cái cũ, phá cũ xây mới, con đường quá gian nan! Vậy, đây cũng chính là nguyên nhân góp phần vào việc đêm qua Tiêu Tân mất ngủ.

Có lẽ là lạc vào vòng luân quần, có lẽ là một sự trùng hợp trong vô thức. Ngay khi Tiêu Tân nghĩ hai luồng tư tưởng sẽ phát sinh đối nghịch va chạm, ở trong vòng luân quần trong thời điểm đó rốt cục cũng lóe ra một tia manh mối, hiện ra hình dáng một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi rất nhanh phát hiện ra sự tồn tại của Tiêu Tân, lập tức dừng lại, nhưng ngay sau đó sinh ra tò mò với người đang quan sát mình. Hắn ngạc nhiên phát hiện, chính mình lại không thể nhìn thấu đối phương.

"Xin chào!" Người trẻ tuổi lộ ra đôi hàm răng trắng như tuyết, hướng Tiêu Tân bắt chuyện.

Tiêu Tân hữu lễ đưa tay làm một cái thủ thế, cao giọng nói: "Vị đại ca thực là hảo công phu, lệnh đệ thập phần bội phục."

Giọng điệu thế này có phần hơi giống phong cách nói chuyện của nhân sĩ giang hồ ngày xưa, nhưng hiện nay đối với những người trong giới võ thuật thì cũng không có gì đặc biệt. Tiêu Tân ngày xưa thường hay cùng một ít võ giả tiến hành tỷ thí luận bàn, nên dần dần biết bọn họ có thói quen dùng ngôn ngữ thế nào.

Người trẻ tuổi ánh mắt lấp lánh tỏa sáng, liếc mắt đánh giá Tiêu Tân một cái, lạnh nhạt nói: "Quá khen! Ta xem ra công phu của ngươi so với ta cũng không kém hơn."

Trải qua sơ bộ hàn huyên, song phương dần dần biết rõ về nhau. Người trẻ tuổi tên là Trần Chấn Hưng, 30 tuổi, là truyền nhân của Trần Thị Thái Cực Quyền, đồng thời cũng là hội trưởng hiệp hội võ thuật bán địa. Nói về tuổi, tự nhiên là Trần Tử Hưng lớn hơn Tiêu Tân. Không lâu sau, hai người liền thay đổi cách xưng hô đại ca, tiểu đệ, cảm thấy ý hợp tâm đầu, có lý giải nhất định về đối phương.

Trần Chấn Hưng không nhịn được hỏi về công phu mà Tiêu Tân đang luyện tập. Ngoại trừ giấu việc mình có dị năng, những việc khác Tiêu Tân điều chỉnh thành thật kể ra. Điều này làm cho Trần Chấn Hưng cảm thấy khó hiểu. Bằng vào sự lịch duyệt cùng trình độ võ học của hắn mà nói, đây là lần đầu tiên nhìn không thấu một cao thủ ngoại gia, hơn nữa đối phương vẫn còn rất trẻ.

Thời gian bất tri bất giác trôi nhanh. Tiêu Tân đột nhiên vỗ đầu, nhớ đến hôm nay là thứ hai, mình còn phải đi học, lại còn phải mua bữa sáng cho Mộ Dung Thanh Tư các nàng. Không nghĩ đến mãi mê nói chuyện, quên đi chính sự. Vì thế, hai người nhau hẹn vào buổi chiều sẽ gặp lại, Tiêu Tân lúc này mới chạy vội trở về, hai chân chạy giống như Tam Thái Tử trốn phong hỏa luân...

Tiêu Tân mang theo cái túi thật to có đựng bữa sáng, thở hồng hộc đẩy cửa phòng ra, chứng kiến hai vị mỹ nữ cùng hai đứa nhóc ngồi quanh bàn..... ăn điểm tâm. Thấy hắn đi vào, hai vị muội muội đồng thời liếc nhìn trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục...ăn.

A~~!hắc hắc!

Tiêu Tân sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười cười, ngái ngái nói: "Vừa rồi, anh ở trên đường gặp phải người quen, tùy tiện hàn huyên đôi ba câu. Cho nên..."

Nhưng mà, giải thích của hắn không nhận được sự hồi âm của hai vị mỹ nữ. Tiểu Nguyệt ở một bên nhỏ giọng nói: "Đại ca ca, bằng hữu của anh là nam hay nữ a?"

Ta ngất! Những câu này của tiểu Nguyệt chắc chắn có người dạy. Hóa ra hai vị mỹ nữ không phải vì hắn trở về nên mà giận, mà là ghen!

Chưa, cả phòng chưa lờm, mùi vị này có vẻ hơi kỳ kỳ? Mỹ nữ lão sư trên người có là đương nhiên, nhưng tại sao trên người Lâm muội muội cũng có?

Tiêu Tân vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn mềm mại hồng hào của tiểu Nguyệt đang muốn trả lời, ai ngờ tiểu Nguyệt chu cái miệng nhỏ xiu, nghiêm túc nói: "Đại ca ca, sau này xin huynh không nên sờ mặt của muội!"

"Tại sao?" Tiêu Tân đầu to như cái đầu không hiểu đặt một dấu chấm hỏi to đùng?

Tiểu Nguyệt nũng nịu trả lời: "A nha, Lâm tỷ tỷ nói cho muội biết, nữ hài tử tuyệt đối không thể để cho nam tử tùy tiện sờ vào."

Đỏ mặt hời, Lâm Hiểu Nặc đồng học rõ ràng là còn tức giận vì chuyện lúc sáng. Tiểu Nguyệt mới 6 tuổi, cho dù ta là sắc lang [m91: sắc] cũng không biến thái đến nỗi có ý nghĩ này a.

Tiểu Nguyệt thấy hai vị tỷ tỷ hướng mình nháy nháy mắt ra dấu, tiếp tục truy vấn: “Đại ca ca, huynh chưa trả lời câu hỏi của muội vừa rồi huynh đi đâu?”

Àc! Tiểu Tân sầu sầu, gần như sụp đổ đến nơi. Mỹ nữ lão sư ôn nhu động lòng người, như thế nào cũng ghen vậy chứ? Vải lù đi bán mùi rồi, sao tự dưng mình có cảm giác sắp mất đi tự do rồi a?

“Là nam tử!” Tiểu Tân ỉu xiu nói, cầm cái bánh bao mình vừa mua lên xoi luôn liên tiếp vài cái, cuối cùng tinh thần cũng lên được một chút.

Lúc này nhìn qua sắc mặt của lão sư, rốt cục cũng đã trở về phong tình như trước, ánh dương tươi sáng. Lâm muội muội bên cạnh vẫn không thêm đề ý đến hắn, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì?

“Tiêu Tân, anh hôm nay có dự định gì không?” Mộ Dung Thanh Tư hỏi.

Tiêu Tân nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Lên lớp, dành một ít thời gian đi mua đồ cho hai đứa nhóc. Hai đứa nhóc này muốn đi học, cũng cần phải lo một số việc.”

“Sau khi tan học thì sao?” Mộ Dung Thanh Tư hỏi tiếp.

Tiêu Tân nhớ đến ước hẹn cùng với Trần Chánh Hưng vào buổi chiều, thành thành thật thật kể lại ước hẹn cho hai vị mỹ nhân nghe, lại khiến cho Lâm muội muội cảm thấy “hứng thú”, ở một bên nói: “Tiêu Tân, xế chiều anh đến đó, cũng không được quên tôi?”

“Cô đi theo làm gì?” Tiêu Tân nghi ngờ hỏi.

Lâm Hiểu Nặc nháy nháy đôi mắt to tròn xinh đẹp, vẻ mặt hưng phấn nói: “Có cơ hội luận bàn một chút nha! Công phu của tôi là do ông nội truyền cho, ở xã võ thuật truyền thống Trung Quốc căn bản là không có đối thủ. Luyện tới luyện lui cũng không có lên tay gì hết.”

Tiêu Tân biết rõ thực chiến rất quan trọng, nếu không hẳn cũng không giống như vừa phát hiện bảo bối khi vừa nhìn thấy Trần Chánh Hưng, cùng với đối phương tán gẫu không thôi. Hắn cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp ứng.

Mộ Dung Thanh Tư trầm ngâm một hồi, nhìn Tiêu Tân rồi nói: “Buổi chiều em cũng không có khóa, vốn định đi shopping cùng với anh, với lại đi tìm Đình Đình để chứng thực hộ khẩu. Buổi tối chúng ta gặp nhau.”

Nói đến đây, nàng chợt nhớ đến một việc khác, lại nói với Tiêu Tân: “Đúng rồi, anh nhớ mua di động, nếu không liên hệ như thế nào?”

Tiêu Tân giờ mới nhớ đến chuyện này, dự định lên lịch sẽ mua điện thoại vào hôm nay, thuận tiện cho mỹ nữ lão sư số điện thoại di động một thể.

Buổi sáng cùng ngày, không còn chuyện gì lạ phát sinh, cả buổi sáng Tiêu Tân đóng vai làm học sinh ngoan. Hà Khả Tuyết muốn mời hắn một bữa tiệc tối để cảm ơn chuyện đã giúp nàng tối hôm trước. Tiêu Tân nhẹ nhàng cười, nói với nàng đó là chuyện phải làm. Nhưng mà, Hà Khả Tuyết hai ngày nay vẫn luôn tìm cơ hội để mời đãi, Tiêu Tân thuận miệng đáp ứng.

Buổi chiều, Tiêu Tân dự định cúp cua, trốn học đi làm chuyện lớn.

Trước tiên, đương nhiên là phải đi mua điện thoại di động. Đối với Tiêu Tân mà nói, di động chỉ công cụ để liên lạc, ngoài gọi điện cũng chỉ có nhắn tin, mấy cái chức năng linh tinh chỉ là thứ yếu. Vì túi tiền, nên hắn chỉ tìm loại điện thoại đập đá, nokia lão hàng có chất lượng để trò chuyện nhắn tin là đủ.

Kế tiếp, về nhà mua cho hai đứa nhóc kia vài món đồ sinh hoạt trong nhà. Giăng co nửa ngày, rốt cục đại công cáo thành, làm hai huynh muội tiểu Đông tiểu Nguyệt vui mừng vật vã.

Mọi chuyện xong xuôi, nhanh chóng đến địa điểm hẹn buổi chiều. Tiêu Tân vốn định gọi cho Lâm muội muội hú một tiếng, lúc này mới phát hiện...không có số điện thoại, đành phải về trường học tìm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngộ Đạo*thượng*.

Lâm Hiểu Nặc học năm thứ hai hệ “tin tức tiếng Trung chuyên nghiệp”, Tiêu Tân tìm được nàng ở lầu hai viện văn học, nhưng bên trong còn đang giờ

Mới vừa lên xe, Lâm Hiểu Nặc vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra, nhìn Tiêu Tân nói: "Đưa đi động đây."

Tiêu Tân mù mịt, thành thành thật thật đưa điện thoại di động cho nàng.

Lâm Hiểu Nặc nhú mày lại, tức giận nói: “Đây là của anh mới mua sao? Đây là hàng “đập đá” đó.”

Nói xong, nàng ấn bíp bíp bíp vài cái xong ấn nút “gọi”, bên trong túi nàng lập tức vang lên tiếng chuông điện thoại dễ nghe.

“Xong!” Lâm Hiểu Nặc trả điện thoại di động lại cho Tiêu Tân, sau đó từ trong túi lấy ra con di động hiệu nec, đem lưu số điện thoại của Tiêu Tân vừa nhớ qua, hướng Tiêu Tân nói: “Đây số lúc này là của tôi.”

“Ách!” Tiêu Tân nhìn vào màn hình di động một chút, số đuôi là 999, số cát tường.

Lâm Hiểu Nặc sau khi lưu xong số vào danh bạ, thấy Tiêu Tân ngây ngốc nhìn màn hình di động, lên tiếng hỏi: “Sao anh không mau lưu số của tôi vào danh bạ?”

Tiêu Tân toát mồ hôi nói: “Di động vừa mua, công năng tôi còn chưa quen thuộc.”

“Ngốc! Cái này có gì khó.” Lâm Hiểu Nặc trừng mắt liếc Tiêu Tân một cái, giục điện thoại di động lưu dãy số vào, sau đó bắt tay làm người hướng dẫn sử dụng cho hắn.

Tiêu Tân học được một lúc, lập tức đem số của Mộ Dung Thanh Từ lưu vào di động. Lâm Hiểu Nặc ở bên cạnh có gì đó muốn nói lại thôi, về mặt có chút khác thường.

Hai mươi phút sau, xe taxi dừng lại ở ven đường. Tiêu Tân móc điện thoại ra gọi cho Trần Chấn Hưng. Không lâu sau, Trần Chấn Hưng từ một ngõ hẻm không xa đi đến.

“Tiêu huynh đệ, đến cùng bạn gái à!” Trần Chấn Hưng hứng thú hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hiểu Nặc lập tức đỏ lên, cũng không lên tiếng, lắng nghe câu trả lời của Tiêu Tân.

Tiêu Tân nhanh chóng giải thích: “Trần đại ca, huynh đừng hiểu lầm. Đây là Lâm Hiểu Nặc, học tỷ của đệ. Nàng cũng có tập võ, nên cùng nhau đến đây để quan sát.”

“Oh!” Trần Chấn Hưng từ chối bình luận, cười như không cười nhìn hai người, về mặt rất là kỳ lạ.

Sắc mặt Lâm Hiểu Nặc dường như có chút không tốt, mấp máy môi, bỗng nhiên lên tiếng: “Trần đại ca, huynh thật giỏi nha! Nghe nói huynh là một danh gia Thái Cực. Muội luyện hình ý quyền, mong huynh chỉ giáo nhiều hơn.”

Trần Chấn Hưng mày rậm khẽ nhướng, cười nói: “Danh gia thật không dám nhận, làm cho mọi người chê cười rồi.”

Nói xong, Trần Chấn Hưng dẫn hai người đi vào trong, dâng trà lên, tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu, lúc này mới tiến vào vấn đề chính.

Tiêu Tân hỏi tường đến những vấn đề phức tạp đã làm mình đau đầu mấy ngày qua, liền hỏi: “Trần đại ca, huynh học nội công gia truyền, huynh có biết “ngoại khí nội thu” là gì không?”

Trần Chấn Hưng nở nụ cười, hỏi ngược lại: “Tiêu huynh đệ, cái đệ luyện không phải là ngoại công hay sao? Như thế nào lại có hứng thú với cả nội gia công phu thế?”

Tiêu Tân đáp: “Gần đây đối với nội công gia truyền có chút hứng thú, cho nên muốn thử nội ngoại kiêm tu, đem công phu Trung Hoa phát dương quang đại.”

“Àn, Tiêu huynh đệ chí hướng không nhỏ nha!”

Trần Chấn Hưng khen một câu, ánh mắt hiện ra một tia ngưng trọng, nói tiếp: “Gần trăm năm qua, võ thuật Trung Hoa ngày càng xuống dốc, hơn nữa các môn phái coi trọng võ học của chính mình, khiếm khuyết tinh thần học hỏi trao đổi, rất nhiều công pháp dần dần mai một thất truyền, cao thủ nội ngoại kiêm tu rất hiếm. Tiêu huynh đệ muốn đi theo con đường này lập ra phương trời riêng cho mình, cần phải trả một cái giá rất lớn, thậm chí có thể đầu rơi máu chảy.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, trầm giọng nói: “Vốn là hội trưởng hiệp hội võ thuật, ta thường xuyên trao đổi võ thuật ở bên ngoài, mỗi khi đi điều mang thất vọng trở về. Các môn quyền pháp điều mất đi vẻ đặc sắc vốn có của nó, nội gia không giống ngoại gia, nội gia không giống nội gia, có danh không có thực. Trên sân đấu không qua được mấy chiêu, như thế đã rút khỏi đài. Võ thuật Trung Hoa như thế thật làm cho người ta phải lo lắng a!”

“Trần đại ca đồng ý giúp đệ thực hiện lý tưởng này không?” Tiêu Tân truy hỏi.

Chương 64: Ngộ Đạo* hạ*.

Tiêu Tân ánh mắt lấp lánh quang mang, mặt lộ ra vẻ hưng phấn. Trong lòng Trần Chấn Hưng khẽ động. Xem ra, nhận thức vị tiểu huynh đệ có lẽ cao hơn một bậc. Nếu thật sự có thể dày công chịu khổ, có lẽ hẳn sẽ giúp cho võ thuật Trung Hoa có thêm sức sống phát dương quang đại một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Chấn Hưng gật gù đầu, cười nói.

-Tiểu huynh đệ có chí khí này, đại ca sẽ nhất định giúp đệ một tay.

-Đa tạ Trần đại ca giúp đỡ!

Tiêu Tân mừng rỡ trong lòng, theo quy cũ thủ thế thi lễ với Trần Chấn Hưng một cái. Lần này, Trần Chấn Hưng là đại ca, tự nhiên sẽ không tránh né việc thi lễ, thái độ cũng rõ ràng thay đổi.

Nhớ tới vấn đề Tiêu Tân vừa đưa ra, Trần Chấn Hưng nói.

-Tiểu tiểu đệ, đệ vừa rồi hỏi "khách sáo nội tu" đối với võ giả nội gia chúng ta là theo đuổi một loại cảnh giới tối cao. Theo huynh được biết, cả nước số lượng người có thể đạt đến được cảnh giới ấy rất hiếm.

Tiêu Tân trong lòng kinh ngạc một trận nói.

-Khó như vậy? Trần đại ca chắc là đã chạm đến rồi a?

Trần Chấn Hưng trung ra bộ mặt tiếc nuối vạn phần nói.

- Nội gia công pháp chú ý đến lấy ý dẫn khí, lấy khí dẫn kinh, thuận theo tự nhiên. Nội gia công pháp được chia làm hai loại, hai loại này khác biệt nhau cũng không chỉ ngàn dặm. "Hậu thiên" công pháp là một loại phương pháp tu luyện chuyển hóa ngoại khí, thông qua một loại phương pháp hô hấp độc đáo, lấy ý dẫn khí, đem hơi thở dẫn nhập vào trong cơ thể, chỉ vận chuyển trong kinh mạch, từ đó đem ngoại khí chuyển hóa thành nội khí, theo lời tục nhân thường gọi đó là "nội công". "Hậu thiên" công pháp đòi hỏi võ giả phải có nghị lực và lòng kiên trì phi thường lớn, khi tu luyện thì vô tạp vô niệm, hết sức tập trung. Nếu không ý cảnh sẽ hoàn toàn bị phá vỡ, hơi thở hỗn loạn, nhẹ thì phế võ công, nặng thì thậm chí có thể bị tẩu hỏa nhập ma.

Ngập ngừng đôi chút, Trần Chấn Hưng nói tiếp.

- Về phần "Tiên thiên" công pháp, đó là ước mơ của tất cả võ giả, nhưng tuyệt đại bộ phận võ pháp đặt chân được đến cảnh giới đó. Cái gọi là "Tiên thiên", chính là di trước thiên địa, thuận theo tự nhiên mà sinh ra, không cần cưỡng cầu mà tự nhiên vận chuyển, tự động đem ngoại khí hóa thành nội khí. Tỷ như thai nhi, thông qua cuốn rốn từ cơ thể mẹ truyền vào thai nhi đó chính là tiên thiên hơi thở, tự nhiên tuần hoàn, không cần điều khiển. Cho đến sau này khi sinh ra, cuốn rốn bị đứt, "Tiên thiên" chỉ khí lập tức bị vẫn đục "Hậu thiên" thay thế, từ miệng và mũi di chuyển đến hệ hô hấp, không thể trực tiếp cùng các bộ phận cơ thể phát sinh trao đổi, cho nên bị mất đi "Tiên thiên" chỉ khí. Nếu muốn thông qua tu luyện "Hậu thiên", tìm lại "tiên thiên" chỉ khí, khó khăn có thể tưởng tượng ra.

Trần Chấn Hưng giải thích phi thường dễ hiểu. Tiêu Tân tuy rằng lần đầu tiên tiếp xúc, nhưng nghe rất rõ ràng. Lâm Hiểu Nặc cũng đồng dạng tinh thần đại chấn. Trước kia nàng từng nghe ông ngoại ngẫu nhiên nói qua cũng tương tự, nhưng chưa bao giờ được nghe rõ ràng toàn diện như thế này, trong lòng không khỏi sinh ra khát khao với cảnh giới Tiên thiên chỉ cảnh.

-Ân, ta cũng phải cùng với hần cố gắng!

Thấy hai người bọn họ tập trung như thế, Trần Chấn Hưng thở dài một hơi, tiếp tục nói

-Nói ra thật xấu hổ, từ khi lên năm huynh đã theo phụ thân thập luyện Thái Cực Quyền, đã 25 năm trôi qua, vẫn thủy chung vẫn dừng lại ở cánh cửa cảnh giới tiên thiên, mà vô duyên tiến tới. Trên thực tế đệ nói "ngoại khí nội thu" chính là một cách nói khác của tiên thiên cảnh giới. Đến được cảnh giới tiên thiên võ giả có thể tùy tiện tự nhiên đem ngoại khí chuyển hóa thành nội khí, liên tu bất tận, vĩnh viễn không bị khô kiệt.

Nghe nói thế, Tiêu Tân hưng phấn đứng bật dậy. Căn cứ vào lời giảng giải của Trần Chấn Hưng, tình hình của hần so với tiên thiên cảnh giới có chút tương tự, rồi lại có vẻ vô cùng giống nhau. Nội gia công pháp hay là tiên thiên hoặc hậu thiên, đều là hấp thu năng lượng không khí, sau đó thông qua phương thức chuyển hoá nó thành năng lượng, chẳng qua tiên thiên là tự động, hậu thiên là phải tự thân vận hành. Tiêu Tân cũng có chút bất đồng, hần có thể dễ dàng đem năng lượng mặt trời mà trực tiếp hấp thụ vào trong cơ thể. So sánh hai cái, năng lượng mặt trời so sánh với năng lượng trong không khí, vô luận là chất hay lượng đều mạnh hơn gấp trăm ngàn lần.

Nói đúng ra, Tiêu Tân sau khi bị biến dị thì thân thể chính là một cái bình ác qui thu phát năng lượng mặt trời, có thể mang năng lượng mặt trời tiến nhập

vào trong cơ thể chứa đựng trong đó tùy thời phát ra, tạo thành uy lực thật lớn."Liệt hỏa thần quyền" hay gọi là "Cú đấm năng lượng mặt trời". Mặt khác, dị năng của hắn cũng là do các đơn hợp chất kết hợp thành phức thể hợp chất, tạo thành trụ cột chuyển hóa năng lượng mặt trời.

Vào giờ phút này, Tiêu Tân rốt cục bỗng nhiên đại ngộ, nội tâm hưng phấn đến nỗi không còn bút mực nào để hình dung[Chỉ còn keyboard mới hình dung dc]

"Tiêu huynh đệ, đệ sao thế?" Trần Chấn Hưng nhẹ giọng gọi.

Tiêu Tân hồi tỉnh lại, về mặt chân thành nói

-Trần đại ca, nghe một buổi thuyết giảng của huynh, còn hơn mười năm đọc sách. Đệ hiện tại đã có mục tiêu mới dành cho mình, nhất định sẽ không ngừng cố gắng phấn đấu hướng đến cảnh giới tối cao của võ học.

Hôm nay, sau khi nói ra lời này, hắn rốt cục đã tìm ra được con đường võ học của chính mình. Cảnh giới võ học tối cao, Tiêu Tân đã có được yếu tố cơ bản của "Võ", mà chỉ cảnh hoàn mỹ của "Thuật" là phải trải qua quá trình rèn luyện và không ngừng nỗ lực, mới có thể không ngừng nâng cao.

"Nói rất hay!" Trần Chấn Hưng gật đầu tán thưởng, hắn thờ dài rồi nói:"Nếu phụ thân huynh bây giờ còn tại thế thì tốt biết bao nhiêu. Hôm nay nhìn thấy có người mạnh dạng đi tiên phong, phụ thân huynh nhất định sẽ cảm thấy rất cao hứng."

Nghe thế, Lâm Hiểu Nặc ở một bên bỗng nhiên lên tiếng:"Trần đại ca nói cứ như ông cụ ấy. Huynh vẫn còn rất trẻ mà, chẳng lẽ huynh không thể cùng với đệ muội cố gắng hay sao?"

"Muội nói không sai!" Trần Chấn Hưng nặng nề gật gù đầu.

A ha ha~~~!..

Tức khắc, cả ba người đồng thời cười ha ha.

Sau đó, hai người nấn ná trong nhà Trần Chấn Hưng trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi cửa, Tiêu Tân gọi điện thoại cho Mộ Dung Thanh Tư, biết được nàng đã về đến nhà, hắn nói cho nàng hay mình sẽ lập tức trở về ngay.

Lúc này, màn đêm đang dần buông xuống lòng đường. Tiêu Tân gọi một chiếc taxi đi đến trường đại học Z, sau đó đưa Lâm Hiểu Nặc về nhà. Lòng hại người thì không có,nhưng vẫn không thể không đề phòng. Tả Dương Thanh ngày hôm qua không thực hiện âm mưu được, có thể hắn sẽ tìm một cách khác để báo thù. Đúng, Lâm Hiểu Nặc tuy rằng không yếu, nhưng nữ sinh một mình đi về nhà vào buổi tối, luôn luôn làm cho người lớn không yên tâm.

Xe taxi dừng trước cổng trường đại học Z. Tiêu Tân thanh toán tiền xe, cùng xuống xe với Lâm Hiểu Nặc.

Lâm Hiểu Nặc dịu dàng nói:"Tiêu Tân, từ nơi này đến nhà của tôi cũng không xa, anh không cần phải đưa tôi về!"

Tiêu Tân suy nghĩ một chút, cười nói:"Tôi phải đưa cô đến tận nhà mới yên tâm. Cô còn là một đại mỹ nữ, nếu gặp được sắc lang, tôi còn có thể trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân chứ, hắc hắc."

"Miệng lưỡi trơn tru, anh không sợ Mộ Dung sư phụ ghen hay sao?"

Lâm Hiểu Nặc lập tức vui vẻ hẳn lên, cười ngọt ngào nói:"Cảm ơn anh!"

Trong sân trường đèn đường lu mờ, hai người chậm chậm thả bộ đi trên con đường nhỏ. Cùng tiếp xúc với Lâm muội muội một thời gian, Tiêu Tân cảm nhận được nàng thực ra là một nữ nhân rất hoạt bát đáng yêu, không nhịn được buông lời cười đùa với nàng:"Lâm Hiểu Nặc, tôi xem cô cười rất đáng yêu, sao trong trường học luôn giữ bộ mặt như thế, lạnh cứ như khối băng ấy."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Hạ Độc Thủ.

-Anh mới giống khối băng a!

Lâm Hiểu Nặc hờn dỗi nói, sau đó nhíu mày lại nói.

- Anh nghĩ rằng tôi thích như vậy à! Đi đến đâu cũng có một đám chán ghét vây quanh, phiền muốn chết, làm gì còn tâm tình để mà cười. Hơn nữa, nếu cười với bọn họ vài lần, chắc chắn bọn kia sẽ YY nhiều hơn nữa, đến lúc đó càng phiền hơn.

Lâm Hiểu Nặc day day bàn tay nhỏ bé, liếc trộm nhìn Tiêu Tân một cái rồi nói tiếp.

-Kỳ thật, bọn ta gọi là hoa hậu hậu giảng đường hay hoa hậu học đường cũng đều như nhau, trước mặt mọi người đều phải lạnh lùng như băng sương. Giống như người yêu Mộ Dung lão sư của anh, ở trong trường học cũng chẳng phải như vậy sao?

Tiêu Tân nhớ đến Mộ Dung Thanh Tư cùng với việc đã từng gặp qua vài hoa hậu giảng đường muối muối, đúng là chuẩn không cần chỉnh. Hà Khả Tuyết tính cách tuy cởi mở, nhưng phải đối mặt với số lượng nam sinh theo đuổi đến báo động thì đồng dạng năng cũng không dễ gần cho lắm.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân không kiềm được lắc lắc đầu, ngửa lên trời thở dài nói.

-Thật sự là hồng nhan bất đắc dĩ a!

Lâm Hiểu Nặc nở nụ cười âm thanh như chuông bạc, dịu dàng nói.

- Coi như anh có lương tâm, không bỏ thêm một câu” Hồng nhan bạc mệnh”!

Vừa dứt lời, sắc mặt Lâm Hiểu Nặc đột nhiên thay đổi, vô cùng hoảng sợ nhìn phía sau thét lên một tiếng.

-Cẩn thận!

Chỉ thấy có một bóng đen núp dưới gốc cây đại thụ dần dần chạy nhanh ra, giờ một cái chai ở trong tay lên, rầm một cái, hất tất cả chất lỏng trong chai về phía này. Cây đèn đường bên cạnh dường như đã bị hỏng, bốn phía hắc ám vây quanh, Tiêu Tân chỉ lo nói chuyện với Lâm Hiểu Nặc căn bản không để ý đến có ai ở gần đó hay không.

“Không tốt!” Tiêu Tân phải tránh né, đột nhiên nhớ đến Lâm Hiểu Nặc ở bên cạnh. Nếu cái này là axit sunfuric, một khi dính lên người, hậu quả không thể tưởng tượng ra.

Nói thì chậm, nhưng diễn ra thì rất nhanh, Tiêu Tân lập tức đẩy Lâm Hiểu Nặc té ngã trên mặt đất, xoay qua bên cạnh đánh một phát, trên người xuyết tí nữa trúng phải axit.

Xuy! Một đám khói bốc lên từ bụi cỏ, nơi chất lỏng bám vào cháy đen một mảng.

-Quả nhiên là Axit sunfuric!

Tiêu Tân trong lòng giận dữ, không để ý đến việc kiểm tra đến Lâm Hiểu Nặc té ngã có bị thương hay không, đứng dậy chuẩn bị đánh tới bóng đen. Nhưng thật không ngờ đến, bóng đen không né tránh trực tiếp phát ra lần tạt thứ hai.

-Lại là axit sunfuric!

Lúc này Tiêu Tân theo bản năng né qua một bên, đồng thời nghe được một tiếng thét vang lên ở phía sau.

A a~~~~!

Nguy rồi, Lâm Hiểu Nặc bị hất trúng rồi. Trong lòng phẫn nộ, dùng sức tung một cước đá bay bóng đen ra ngoài.

Một cước này, Tiêu Tân nổi giận mà phát, ít nhất cũng dùng đến tám phần lực đạo, lập tức đem bóng đen ra văng ra hơn mười thước, đụng vào một góc cây đại thụ, sau đó nặng nề văng ngược trở lại rớt xuống đất.

-Lâm Hiểu Nặc, cô không sao chứ?

Tiêu Tân lòng như lửa đốt chạy nhanh đến gần đó, hần lập tức bị tràng cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Trời ơi...Lâm Hiểu Nặc thống khổ kêu thảm quay cuồng trên mặt đất. Cánh tay trái của nàng bị axit sunfuric hất trúng, chất lỏng mãnh liệt ăn mòn xuyên hoàn toàn qua áo khoát, trên cánh tay xuất hiện một mảnh cháy đen.

※※※※※

“Bác sĩ, cô ấy hiện giờ ra sao rồi ạ?” Tiêu Tân chạy đến vội vàng hỏi vị bác sĩ vừa mới bước từ phòng cấp cứu ra.

Thầy thuốc cời găng tay, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

-Đã tiến hành xử lý vết thương. Nhưng thật tiếc, axit sunfuric đậm đặc tính ăn mòn quá mạnh, da của cánh tay trái cô ấy bị bỏng, biểu bì bị hoại tử, không thể tự động tái sinh. Đáng mừng là mặt cùng thân thể, các vị trí khác không bị dính vào.

“Cái gì?” Trong lòng sớm đã dự tính, nhưng nhất thời Tiêu Tân vẫn không thể chấp nhận được sự thật thế này. Vừa rồi còn vui cười với chính mình, đảo mắt liền đã xảy ra chuyện. Da tay bị hủy, đối với một nữ hài như hoa như ngọc làm sao có thể chịu đựng được đả kích như thế này? Hắn đã từng trải qua, biết rõ cảm giác đó, đối với tâm lý sẽ chịu đựng đả kích rất lớn.

Tiêu Tân nhắm mắt lại, tận tình áp chế tâm tình kích động, trầm giọng hỏi

-Nàng hiện tại như thế nào rồi?

Bác sĩ nói.

- Vì tránh cho người bệnh sau khi tỉnh lại sẽ bị kích động và đau đớn, ta đã tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần, phỏng chừng hơn mười giờ sau nàng sẽ tỉnh lại. Người nhà bệnh nhân có thể lập tức vào thăm ngay bây giờ.

Thầy thuốc lập tức hỏi.

-Anh có quan hệ như thế nào với bệnh nhân? Người nhà của bệnh nhân có đến đây hay không?

Tiêu Tân chưa kịp đáp, phía sau truyền đến âm thanh của một nam nhân trung niên.

-Ta là phụ thân của Lâm Hiểu Nặc.

Thầy thuốc hướng dẫn làm các thủ tục cần thiết và các vấn đề cần thiết trong quá trình ở đây, lúc này mới rời khỏi.

“Lâm hiệu trưởng!” Tiêu Tân nhận ra đó chính là Hiệu Trưởng trường đại học Z đại tá trưởng Lâm Hoành Vũ, cũng là phụ thân của Lâm Hiểu Nặc, không khỏi cảm thấy cực kỳ có lỗi với ông ấy.

“Ngươi tên gì? Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?” Lâm Hoành Vũ sắc mặt trắng xanh, lạnh lùng hỏi. Sau khi nghe Tiêu Tân kể lại cùng với dự đoán hoài nghi Tả Dương Thanh, vị Hiệu Trưởng bình thường luôn tao nhã đã giận đến nỗi khuôn mặt đã chuyển biến thành màu tím.

-Ngươi nói chuyện này do Tả Dương Thanh làm! Ta sẽ không bỏ qua cho tên chó chết đó.

Tiêu Tân an ủi đôi phương một chút, thấy hai vị cảnh sát đi đến, nhìn hẩn nói.

-Tiêu Tân, có người kiện người khả nghi đã thương người phía sau vườn trường, xin mời theo chúng ta về đồn hợp tác điều tra.

Tiêu Tân sắc mặt hơi đổi, trầm giọng nói.

-Cái tên bại hoại tạt Axit sunfuric kia đâu?

Cảnh sát hết sức lãnh đạm nghiêm túc nói.

- Thực xin lỗi, ta không thể trả lời, có chuyện gì đến đồn công an nói sau!

Tiêu Tân gặp thái độ như thế này, tức giận cùng cực, quát to lên.

- Cái tên bại hoại kia đâu rồi?

Một tên cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh trả lời.

-Chúng tôi ở hiện trường phát hiện một người bị trọng thương, đã tử vong trên đường đưa đến bệnh viện. Về phần hẩn có phải là người trong viện tình nghi hay không, phải đợi cho chúng tôi điều tra xong, mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

“Đã chết!” Trong lòng Tiêu Tân nhất thời nhảy lên một cái. Sự tình đột phát, dưới con thịnh nộ hành động cơ bản không hề suy nghĩ đến hậu quả. Hiện tại người kia đã chết, đối với mình hiển nhiên là vô cùng bất lợi. Dựa theo thái độ của hai gã cảnh sát đến đây, dường như đã xem mình như tội phạm tình nghi số một. Nếu không thể chứng minh mình trong sạch, thì phải làm gì bây giờ?

Lúc này, Lâm Hoành Vũ đã đi đến, khí phách nói.

-Ngươi yên tâm đi theo bọn hẩn đi! Ta sẽ vận dụng mọi quan hệ của mình, nhất định tra ra manh mối của chuyện này.

Tâm tình của Tiêu Tân lập tức bình tĩnh lại, gật gật đầu nói.

- Hiệu trưởng, xin lỗi. Tôi chiếu cố không tốt cho Lâm Hiểu Nặc, mong ngài thay tôi chiếu cố thật tốt cho nàng.

Lâm hoành vũ nhìn hẩn một cái thật sâu, quang mang trong con ngươi toả sáng, trầm giọng .

-Ai dám đụng đến con gái của ta, ta sẽ cho hắn phải trả cái giá thật lớn.

Không đến hai tuần, Tiêu Tân đã hai lần vào nhà lao. Lần đầu là bị người khác hãm hại, lần thứ hai là giết người vì bảo vệ, lần sau nghiêm trọng hơn lần trước. Càng tệ hơn nữa, cái tên tạt axit kia bị hắn phóng 1 cuộc tặng kèm thêm khuyến mãi 1 vé đi du lịch xuống Diêm Vương không khứ hồi. Hiện tại đúng là không bệnh cũng chết, nếu cảnh sát mà giống như lúc trước, sẽ không phải chỉ là bảo vệ quá mức đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Bại Lộ.

Thời điểm Tiêu Tân đang ngồi trên xe bị áp giải đến đồn công an, Tả Dương Thanh lại đang phát nộ tại nhà. Vừa rồi, hắn được tay sai của mình báo cáo, Lâm Hiểu Nặc bị tạt axit sunfuric trúng làm bỏng cánh tay, tức đến nổi trán đầy gân xanh.

“Một đám phế vật! Ngay cả một việc nhỏ như vậy mà cũng làm đếch xong! Mày giao cho ai làm?” Tả Dương Thanh rống lên.

Trong điện thoại âm thanh run run trả lời.

-Là...là hầu tam!

-Con mẹ nó mày là một thằng óc heo, nó như vậy mà mày cũng tạt ko trúng nó hay sao. Thằng họ Tiêu nó một đồng như thế sao mày không tạt, làm thế nào mà lại tạt trúng người Lâm Hiểu Nặc? Thằng ngu đó bây giờ đang ở đâu?

Người nọ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, run run nhỏ giọng nói vào microphone.

-Nó..nó chết rồi. Là bị tên họ Tiêu đó đá chết.

“Chết rồi?” Tả Dương Thanh thất kinh, vẻ mặt lập tức thay đổi, đứng bật lên cười ha ha.

-Chết thật tốt! Thật con mẹ nó chết quá hay!

Bên kia đầu dây nói tiếp.

-Tôi vừa được tin, cảnh sát đã áp giải tên họ Tiêu đó đi rồi.

“Đúng không?” Tả Dương Thanh ngưng cười một lúc, Sau đó càng cười vui vẻ hơn.

-Tên tiểu tử họ Tiêu, chính là do mày muốn chết. Vào đồn cảnh sát, mày đừng mong có mạng trở ra.”

Nói xong, hắn ngắt điện thoại, tiếp tục gọi thêm một cú điện thoại nữa.

※※※※※

Mộ Dung Thanh Tư hay tin người yêu gặp phải chuyện không may, vội vàng đến bệnh viện. Lại nghe được tin là Tiêu Tân đã bị cảnh sát mang đi. Nàng chạy nhanh đến đồn công an.....

Nàng muốn nộp tiền bảo lãnh cho Tiêu Tân.

Viên cảnh sát tra hồ sơ một lúc, gương mặt không chút biểu tình nói:“Xin lỗi, người này là nghi phạm giết người, không thể thăm tù và nộp tiền bảo lãnh.”

“Anh ấy như thế nào lại giết người?” Mộ Dung Thanh Tư nhất thời tinh thần phát hoảng. Vừa nãy gọi điện thì nghe nói mọi việc điều tốt, tại sao một chút liền xảy ra chuyện lớn như thế này. Bây giờ phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, Đình đình, phải tìm Đình đình để nghĩ cách.

Mười lăm phút sau, Âu Dương Đình chạy đến đồn công an, nghe Mộ Dung Thanh Tư kể rõ tình hình, không nói hai lời lập tức móc điện thoại.

-Đội trưởng Hiệp, chào anh, em là Âu Dương Đình. Có chuyện cần anh giúp đỡ, lập tức đến đồn công an xx một chút, em ở đây chờ anh.

-Cái gì, anh đang họp?

-Không được, lập tức đến đây. Chuyện này rất quan trọng. Nếu anh không đến đây trong vòng nửa tiếng nữa, chuyện anh với em chấm dứt.

Nói xong mấy câu, Âu Dương Đình ngắt điện thoại, thầm thở dài một hơi, an ủi Mộ Dung Thanh Tư hiện đang bồn chồn bên cạnh.

-Bạn đừng nóng vội, trước tiên hãy kể rõ ràng mọi chuyện cho mình biết. Rồi mọi chuyện sẽ có cách giải quyết thôi.

※※※※※※

Tiêu Tân cảm thấy cực kỳ quái dị. Hắn ở trong phòng thẩm vấn mấy tiếng rồi, nhưng chẳng thấy ai vào ghi chép hỏi han gì. Chẳng lẽ cảnh sát đã điều tra xong? Từ khi nào hiệu suất của bọn họ lại tăng cao đến như thế? Không đúng, không lý nào cả những trình tự cơ bản cũng bị bỏ qua.

Đúng lúc này, một gã cảnh sát viên mở cửa bước vào. Đi vào cùng với hắn còn có hai người, một nam một nữ, diện mạo bình thường, điều mặc y phục bình thường.

Tên cảnh sát nói nhỏ với đôi nam nữ một hai câu, sau đó đi ra ngoài và một lần nữa cánh cửa bị đóng chặt lại.

Hai người nọ ngồi xuống trước mặt Tiêu Tân, ánh mắt lom lom nhìn hắn, cả nửa ngày sau vẫn không nói tiếng nào. Trong khoảng thời gian đó, không khí trong phòng đè nén nặng nề dị thường, chỉ có tiếng vang “ong ong~” phát ra từ bóng đèn huỳnh quang ở trên tường.

Đối phương mới vừa vào cửa, Tiêu Tân lập tức nhận ra một người nữ tử trong hai người, trong lòng chợt cảm thấy bất an. Chuyện gì thế này? Nàng như thế nào lại xuất hiện ở đây? Hôm đó rõ ràng che mặt, giao thủ không đến hai lần, nàng không có khả năng nhận ra ta nha!

Đang miên man suy nghĩ, người nữ tử mở tập văn kiện trong tay, đứng lên lớn tiếng đọc:

-Tiêu Tân, nam, 19 tuổi, năm 2009 thi đậu thủ khoa trường cao đẳng, cùng năm 2009 trực tiếp trúng tuyển vào trường đại học Z với thành tích Thủ Khoa.

Ngày x tháng 10, trong khi học quân sự đã thương huấn luyện viên Lôi mỗ.

....

Ngày x tháng 11, hủy hoại phương tiện chữa bệnh bị giam vào trại tạm giam, sau đó được thả ra.

Ngày xx tháng 11, lọt vào vòng vây băng nhóm xã hội đen “Thất nhân bang” vây công, đã thương hai người.

Phần văn bản ghi chép là khoảng thời gian cuối cùng vào ngày hôm qua, một ít sự kiện trọng yếu đều được miêu tả. Người nữ tử niệm kinh một hồi lâu, rốt cục cũng dừng lại, cười như không cười nhìn Tiêu Tân, hơi có vẻ khiêu khích nói: “Tiêu Tân đồng học, xem ra ngươi rất thích sử dụng bạo lực nha!”

Tiêu Tân lúc vừa nghe thấy tư liệu về mình, cảm thấy có chút giật mình, nhưng sau khi nghe xong, dần dần hiểu được, trong lòng bình tĩnh lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người là cục an toàn quốc gia?”

-Àn, người cũng biết

Nữ tử có chút sùng sốt, cùng với tên nam tử kế bên liếc mắt với nhau một cái, tiếp theo nhìn Tiêu Tân nói.

- Xin tự giới thiệu một chút, ta tên Hồng Vũ, hắn tên là Kinh Lôi, đều thuộc cục bộ an toàn quốc gia.

Nói xong, hai người đưa ra một ít tài liệu để chứng thực. Kế tiếp, nữ tử mở trang kế tiếp của tập văn kiện, tiếp tục đọc.

-Tiểu sở, nam, 25 tuổi, vốn là trung đội trưởng chỉ đội đặc biệt phòng cháy chữa cháy xã h, trong 5 năm liên tục đạt được danh hiệu đặc biệt, đạt được “nhất đẳng công*” một lần, “nhị đẳng công*” hai lần, “tam đẳng công*” năm lần. Tháng 3 năm 2008, một lần làm công vụ phòng ngừa bạo lực ở bệnh viện, bị boom nổ trọng thương và hy sinh, sau đó thi thể bị mất tích trong khi hỏa táng.

[p/s: Một loại hy chương phân theo cấp bậc]

Đọc xong, nữ tử lại một lần nữa đem ánh mắt dời về phía Tiêu Tân, lạnh nhạt nói.

-Nghe xong cái này, người không nghĩ ra được chuyện gì hay sao?

Tiêu Tân nhướng mày lên, lạnh nhạt nói.

-Quả nhiên không hổ danh là đặc công của cục an toàn quốc gia, không điều gì có thể che mắt được các người.

Nhìn bề ngoài, hắn có vẻ bình thản như không có chuyện gì nhưng trong lòng lại lâm bầm chửi thề. Thật sự là không có đạo lý, cục an toàn quốc gia là cơ cấu lệ thuộc trực tiếp vào trung ương, so với địa phương bình thường phải lợi hại và quan trọng hơn chứ, sao tự nhiên lại chú ý vào một nhân vật nhỏ bé như mình chứ.

“Nói như vậy người thừa nhận mình là Tiểu Sở?” Nữ tử hỏi.

-Đừng!

Thấy đối phương thẳng thắn, nữ tử sắc mặt hơi trầm xuống, trở nên nghiêm túc dị thường.

-Tiếp theo, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, mong ngươi thành thật trả lời.

Tiêu Tân nghiêng nghiêng đầu, giọng điệu cợt nhả nói.

-Các ngươi muốn biết cái tên bị mặt trong nhà hàng “Tứ Hải Nhất Gia” tối hôm đó có phải là ta hay không đúng không?

“Thực sự là ngươi!” Tên nam tử trầm mặc cả nửa ngày bên cạnh, nghe đến câu hỏi Tiêu Tân vừa hỏi ngược lại, ánh mắt lập tức sáng ngời, hưng phấn kêu lên ầm ầm. Người nữ tử liếc hắt trừng mắt một cái, tên nam tử lập tức ngoan ngoan ngậm miệng lại.

“Các ngươi làm sao tìm được ta?” Tiêu Tân sắc mặt trầm xuống, âm thanh trở nên âm hàn lạnh lẽo.

Nữ tử sắc mặt khẽ biến, định trả lời. Hai hàng lông mày Tiêu Tân nhướng lên, lạnh nhạt nói tiếp.

-Các ngươi mò theo tên vương bát đần tạt axit sunfuric hoài nghi đến ta à?

Nữ tử cười khanh khách .

- Quả nhiên không hổ là thủ khoa của trường Cao Đẳng, chỉ số thông minh so với người thường cao hơn rất nhiều a. Nếu như vậy, bọn ta không nhiều lời nữa.

Nói xong, từ trong túi văn kiện dày đặc hé ra một vài tờ giấy A4 lớn nhỏ, sau đó đem nó đồ trước mặt Tiêu Tân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phương Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Quyết Định

Tiêu Tân liếc nhìn tờ giấy A4 trên bàn, thì ra là đơn xin việc của nhân viên cục an toàn quốc gia, nội dung trên đó đã được ghi đầy đủ, hơn nữa còn được chuẩn bị sẵn hai tấm hình màu [đương nhiên là pose hình dạng hiện h của hắn], chỉ thiếu mỗi cái chữ ký cuối cùng của hắn.

“Có ý gì đây?” Tiêu Tân sắc mặt không đổi lên tiếng hỏi.

Nữ tử trả lời.

-Xét thầy năng lực và biểu hiện của ngươi, cục an toàn quốc gia hy vọng ngươi có thể trở thành một thành viên của cục.

Tiêu Tân liếc nhìn thật sâu vào mắt nữ tử, tiếp tục hỏi.

-Nếu ta không đồng ý?

Nữ tử mỉm cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi.

-Ngươi có thể suy nghĩ lại một chút, đây chính là một cơ hội khó có được.

Trong ánh mắt Tiêu Tân bỗng hiện lên một tia hàn quang, trầm giọng nói.

-Nếu ta không đồng ý, các ngươi có phải định cho ta vào tù oan? Ta có thể khẳng định, các ngươi đã biết rõ chân tướng của vụ án này.

“Xin không nên kích động!” Nữ tử dị thường bình tĩnh nói.

- Đây chỉ là dự đoán của ngươi thôi, chắc gì đúng. Quốc gia không ép buộc bất cứ kẻ nào gia nhập, tất cả điều là hành vi tự nguyện.

“Tự nguyện?” Tiêu Tân cười lạnh .

Tiêu Tân phi thường hiểu rõ cục an toàn quốc gia có một kết cấu như thế nào? Một bộ luật thép, bạo lực máy móc, vĩnh viễn đem vị trí cục an toàn quốc gia nằm ở đầu tiên. Một khi gia nhập, phải đem lợi ích quốc gia lên trên hết, hết thảy mọi việc đều nghe theo mệnh lệnh của quốc gia, phải chuẩn bị tâm lý bất cứ lúc nào cũng có thể vì quốc gia mà hy sinh hoặc bị vứt bỏ. Gia nhập cục an toàn quốc gia cũng chính là trở thành một gã đặc công, thân phận thật của chính mình từ nay về sau sẽ không còn thấy mặt trời lần nữa.

Hắn không phản đối vì quốc gia mà ra sức, thậm chí còn có thể chuẩn bị tâm lý để mà hy sinh. Hắn phi thường yêu nước, nếu không hắn cũng sẽ không bỏ học, buông tha tất cả kiến thức bài tập mà trở thành một gã chiến sỹ phòng cháy chữa cháy. Nhưng mà, bọn họ lại lấy lợi thế “tự do” của mình, uy hiếp mình gia nhập cục an toàn quốc gia. Điều này, Tiêu Tân không thể chấp nhận được. Tự nguyện hay bắt buộc đối với hoàn cảnh này hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

“Người có thể hảo hảo suy nghĩ lại một chút!” Nữ tử nhắc lại lần nữa, cùng với tên nam tử xoay người bước ra khỏi phòng.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Tiêu Tân lặng lẽ ngồi nhìn đồng hồ trên tường trước bàn.

Hắn cũng không biết cục an toàn quốc gia thủ đoạn làm việc như thế nào, nhưng có thể chắc chắn khẳng định được, tình cảnh trước mắt của mình vô cùng khó xử.

Dựa theo luật pháp của Trung Quốc, trong khi phòng vệ làm người khác tử vong, theo tình tiết cụ thể, có thể phán xử từ 3 đến 7 năm tù giam, cùng với gánh vác trách nhiệm dân sự tương ứng; Tình tiết giảm nhẹ, có thể phán xử dưới ba năm tù giam. Vụ án hôm nay cho dù thật sự là điều tra rõ, cục an toàn quốc gia cũng không nhúng tay thì mình cũng phải chịu tai ương chốn lao tù. Cho dù trong ngục có biểu hiện tốt đi chăng nữa, có thể được tha trước thời hạn, nhưng chẳng phải tương lai sách vở điều bị hủy trong tức khắc hay sao.

Lâm Hoành Vũ đã từng cam đoan với hắn rằng nhất định sẽ đem chuyện này điều tra cho ra manh mối, nhưng con gái xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiêu Tân không thể cam đoan vị đại tá trưởng có oán giận hay không, bỏ mặt hắn ngồi tù mà không thêm đề ý.

Mặt khác chuyện Tiêu Tân vẫn còn băn khoăn chính là Tà Dương Thanh. Phụ thân hắn là bí thư thị ủy viện năng lượng, nếu âm thầm phá rối, nhất định mình sẽ phải chịu án oan.

Ngoài ra, Lâm Hiểu Nặc bị hạ độc thủ ngay trước mặt mình, hắn cũng không có khả năng làm ngơ. Làm công tác phòng cháy chữa cháy nhiều năm qua, Tiêu Tân đã từng chứng kiến qua vô số vết bỏng, trong lòng hắn hiểu rõ thương thế của Lâm Hiểu Nặc nghiêm trọng cỡ nào. Dựa vào trình độ y khoa trong nước, căn bản không có khả năng chữa khỏi được vết bỏng của Lâm Hiểu Nặc. Cho dù áp dụng công nghệ cấy ghép da thẩm mỹ đi chăng nữa. Nồng độ axit sunfuric đậm đặc tính ăn mòn rất cao, trực tiếp làm cho da bị hoại tử. Làm cho tế bào mới trong cơ thể không thể trao đổi chất, căn bản không thể hồi phục được. Hy vọng duy nhất là có thể tìm được người đã chữa khỏi cho Tiêu Tân. Cái vị tính tình cổ quái đã chữa cho Tiêu Tân khỏi các vết bỏng nếu tìm được Mạc Bất Ly, nhất định sẽ chữa khỏi được cho Lâm Hiểu Nặc. Nhưng mà, điều kiện trước tiên Tiêu Tân không thể bị ngồi tù.

Về phần gia nhập cục an toàn quốc gia, cũng không phải hoàn toàn không có lợi. Đầu tiên, Tiêu Tân không bị ngồi tù. Tiếp theo, hắn có thể có được các đặc quyền riêng, có thể trọn vẹn sử dụng công phu và dị năng của mình. Chỉ có một việc tồi tệ là hắn đánh mất đi tự do của mình và một khi quốc gia cần, hắn phải lập tức thực thi bổn phận của mình, thậm chí có thể trả giá bằng sinh mệnh.

Suy đi nghĩ lại, gia nhập cục an toàn quốc gia có lợi nhiều hơn hại, so với ngồi tù thì tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân nhìn về phía camera trần nhà làm một vài động tác.

Một lúc sau, đôi nam nữ vừa rời lại một lần nữa đi vào.

Không đợi Tiêu Tân mở miệng, nữ tử mỉm cười nói.

-Hoan nghênh người đưa ra lựa chọn sáng suốt.

Tiêu Tân không khỏi cười khổ, thấy đối phương nhìn vào tờ giấy đặt trên bàn, vì thế hắn cầm cây bút ký tên của mình vào –“Tiêu Tân”.

Nữ tử nhìn chữ ký, đưa ngón tay mảnh khảnh đặt lên trên tờ giấy, nhẹ giọng nói.

-Phiền người ký hai mặt cho giống nhau.

Tiêu Tân lập tức hiểu ra ý của nàng, trên giấy đã có ghi một cái tên khác của mình—“Tiểu Sở”.

“ok, hoan nghênh người gia nhập cục an toàn quốc gia. Giấy chứng nhận của người sẽ được hoàn thành với tốc độ nhanh nhất.

-Nữ tử vươn tay phải, vô cùng vui vẻ nói.

Tiêu Tân lần lượt bắt tay hai người, người nữ tử một lần nữa nhìn vào tờ giấy, chỉ vào một mục duy nhất còn bỏ trống, nói với Tiêu Tân.

-Xin nói cho ta biết, dị năng của người là gì?

Tiêu Tân thoáng trầm mặc, nói.

-Ta có thể hấp thu năng lượng mặt trời.

Nghe xong câu trả lời, Hồng Vũ cùng Kinh Lôi đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh. Thân là dị năng giả, bọn họ rất rõ có thể tiếp nạp năng lượng mặt trời có nghĩa là gì? Nếu trải qua quá trình huấn luyện thích hợp, có thể sẽ trở thành nhất nhân vô địch. Hồng Vũ từng giao thủ với Tiêu Tân, dị năng thủy hệ của nàng căn bản không phải đối thủ của hắn. Kinh Lôi là hỏa hệ dị năng giả, thiên sinh tính tình nóng nảy, có thể công kích bằng ngọn lửa, nhưng một khi năng lượng bị cạn, phải mất một thời gian mới hồi phục được, trong khoảng thời gian đó hắn và thường nhân không khác gì nhau.

Mà Tiêu Tân hoàn toàn khác biệt. Hắn có thể hấp thu năng lượng mặt trời, nói cách khác chỉ cần có ánh sáng, hắn có thể bổ sung năng lượng bất cứ lúc nào. Có thể khẳng định, năng lượng mặt trời so với nhiệt độ năng lượng mà dị năng giả có được đương nhiên cao hơn rất nhiều, nhưng mọi chuyện tình hình ra sao, chỉ có Tiêu Tân biết được.

“Lân này rất có thể cực an toàn nhất được bảo vệ rồi!” Kinh Lôi phát ra một tiếng hô nhỏ.

Hồng Vũ nhỏ hơn vài tuổi so với Kinh Lôi, nhưng tính tình của nàng trầm ổn hơn hắn rất nhiều. Về mặt nàng không thay đổi điền vào tờ giấy một loại hệ dị năng giả mới—“Hỏa hệ cao giai dị năng giả, năng lượng thuộc loại: Năng lượng mặt trời”. Nghĩ nghĩ, nàng lại tiếp tục ghi vào ở phía sau mấy chữ _Mức độ bảo mật—“SSS”. Nếu thực sự theo lời của Tiêu Tân, mức độ giới hạn biết đến dị năng của hắn được hạ thấp đến đáng thương.

“Tiêu Tân, chúng ta bây giờ là đồng sự, có cơ hội chúng ta phải so xem ai lợi hại hơn.” Cho dù biết được đối phương rất có thể có trình độ cao hơn mình, Kinh Lôi vẫn nóng lòng muốn so tài.

Lúc này đây, Hồng Vũ cũng không ngăn cản. Nàng cũng rất muốn biết, Tiêu Tân rốt cuộc có trình độ đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phóng Thích

Tổ dị năng của cục an toàn quốc gia được thành lập cách đây cũng chưa lâu, trước mắt cục chỉ sở hữu 28 thành viên dị năng giả, trong đó dị năng giả hệ “kim” 2 người, dị năng giả hệ “mộc” 5 người, dị năng giả hệ “thủy” 9 người [trong đó có Hồng Vũ], dị năng giả hệ hỏa 3 người [Trong đó có Kinh Lôi], dị năng giả hệ “thổ” ba người, dị năng giả hệ “phong” và hệ “lôi” mỗi loại một người.

Dựa theo thuộc tính của dị năng giả, không cần bàn cãi hệ dị năng giả đứng đầu là hệ kim, nhưng nếu xét theo trình độ năng lực của dị năng giả, vẫn phải phân lại trình tự cao thấp. Hồng Vũ thuộc hệ thủy cấp B2, năng lực trình độ xấp xỉ C1 hệ mộc. Kinh Lôi dị năng giả hệ hỏa, nếu đạt tới cấp A1, thì mới có thể đánh bại được B2 Hồng Vũ. Dựa vào tình huống khi Tiêu Tân cùng giao thủ với Hồng Vũ mà xét, hỏa hệ dị năng của hắn [trình độ, phẩm chất] đương nhiên là rất cao, thật khiến người khác mong chờ. Phải biết rằng tổ dị năng cục an toàn quốc gia, số 1 hiện giờ là tổ trưởng “Cuồng Long” chiến sĩ dị năng hệ kim, năng lực cấp bậc chính là C1 [trùm sở].

Nghĩ đến đây, hai người bọn Kinh Lôi và Hồng Vũ có chút khẩn trương, lập tức đưa ra yêu cầu đối với Tiêu Tân.

“Thật xin lỗi, hiện giờ ta không có thời gian.” Tiêu Tân trầm giọng nói.

Mọi chuyện có bên nặng bên nhẹ, hắn hiện giờ phải lập tức đi tìm Mạc Bất Ly, không phải đi Bắc Kinh để thí nghiệm cái năng lực chó má gì cả, cho dù làm chậm trễ việc phát triển kungfu.

Sau khi nghe Tiêu Tân giải thích, Hồng Vũ và Kinh Lôi cùng nhìn nhau một cái, rốt cục cũng đành tạm thời buông tha cho hắn.

“Đây là số điện thoại di động của ta và Kinh Lôi, mở máy 24/7.” Hồng Vũ viết hai dãy số lên một tờ giấy, duỗi tay đưa tờ giấy cho Tiêu Tân.

Tiêu Tân nhìn sơ qua hai lần, sắc định là mình đã nhớ kỹ, tiện tay đem tờ giấy xé bỏ.

Hồng Vũ rất hài lòng với hành động vừa rồi của hắn. Thân là đặc công quốc gia, nhiệm vụ cùng với cuộc sống phải hoàn toàn được tách ra. Cho dù là người cùng một nhà, cũng không được biết đến sự tồn tại của thân phận thật sự.

Hồng Vũ nhận một bộ di động và cuốn sách nhỏ từ trong tay của Kinh Lôi, đặt trước mặt Tiêu Tân.

-Đây là di động cục an toàn quốc gia phê chuẩn đặt biệt phát cho người sử dụng, đã được kết nối với vệ tinh của cục an toàn quốc gia và được cài thiết bị định vị GPS toàn cầu. Trong một số tình hình đặc biệt, có thể chống nước và chống cháy, còn có trang bị chức năng vũ khí. Cụ thể cách sử dụng như thế nào tất cả đều nằm trong quyển sách này. Mặt khác, di động hiện giờ của người vẫn có thể tiếp tục sử dụng như trước.

Tiêu Tân quơ tay cầm lấy cái điện thoại dầm dề, vỏ ngoài màu đen, ngoại hình so với sản phẩm di động trong nước giống hệt nhau, nhìn rất bình thường. Nếu để cùng với di động khác, căn bản sẽ không làm người khác chú ý. Ai cũng sẽ không thể tưởng tượng ra đây là điện thoại chuyên dụng dành cho đặc công cục an toàn quốc gia, có cùng công năng với loại điện thoại trâu bò của “007”, chỉ còn đợi đến lúc xài thử thôi.

Ngưng một chút, Hồng Vũ tiếp tục nói.

-Giấy chứng nhận của người sẽ được gửi đến sau, ta sẽ phái người giao đến tận nơi cho người. Còn các phần khác như chương trình các hạng mục công việc, sau này sẽ có thời gian tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp trong một tháng. Mặt khác, xin người yên tâm. Dựa vào thân phận trước mắt của người, cục an toàn quốc gia tạm thời sẽ không làm ảnh hưởng đến tiến độ bài vở và học hành của người, nhưng người phải nhanh chóng xử lý mọi chuyện thiết yếu khẩn cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe theo mệnh lệnh.

Tiêu Tân cắn cắn môi, trầm giọng nói.

-Ta cần thời gian là một tháng.

Hồng Vũ và Kinh Lôi cùng nhau liếc mắt một cái, không lập tức phát biểu ý kiến.

-Xin chờ một chút, chuyện này ta cần xin ý kiến của cấp trên.

Hồng Vũ đứng dậy, ra khỏi phòng gọi một cuộc điện thoại.

--

Một lúc sau, Hồng Vũ quay trở vào.

-Đã xin chỉ thị, thượng cấp nói một tháng thời gian quá dài, chỉ có thể cho người thời gian hai mươi ngày.

“Được rồi!” Tiêu Tân không hề có vẻ kè mặc cả. Thời gian hai mươi ngày có lẽ hơi gấp, hy vọng chính mình có thần may mắn bảo trợ, nhanh chóng tìm được Mạc Bất Ly.

“Hợp tác vui vẻ!” Ba người lại lần nữa bắt tay. Không khí lúc này so với khi nãy chuyển biến có vẻ tốt hơn rất nhiều.

※※※※※

Tiêu Tân tịnh không biết, bởi vì mình bị bắt, bên ngoài đã náo loạn đến thất điên bát đảo.

Vừa mới trải qua hai giờ, trong đầu sở trưởng đồn công an Ngưu Canh Tân sắp thành rồi thành một cục, gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, không biết phải làm như thế nào cho ổn.

Đầu tiên, là đội trưởng đại đội hình cảnh Hiệp Viễn Hành đến đây, chất vấn về tình huống tiến triển của án tử này.

Ngay sau đó, hần lục đục nhận được mười mấy cuộc điện thoại, có cuộc yêu cầu thả người, có cuộc thì yêu cầu nghiêm tra ,....., nhiều vô đối, kinh động không ít nhân vật tay to mặt lớn. Đối với yêu cầu của mỗi người Ngưu Canh Tân chỉ biết lầm bầm rồi cười ha ha vâng vâng dạ dạ, không dám trực tiếp bày tỏ thái độ của mình. Giỡn hoài, bọn đó toàn là nhân vật có quyền có lực không nhỏ, có bị náo mới đắc tội với bọn họ. Chỉ cần xảy ra một chút sự cố, là coi như cái chức sở trưởng nhỏ xíu như hần lên bàn nhậu ngay tức thì.

Bởi vậy, Ngưu Canh Tân chỉ có thể đem Tiêu Tân tạm thời nhốt ở trong phòng thẩm tra, chưa biết nên xử lý như thế nào cho đúng. Ngưu Canh Tân vẫn không hiểu nổi, tên thanh niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào, bất quá chỉ có “đẹp trai” một chút thôi, làm cái quái gì kinh động đến nhiều người đến như vậy?

Kế tiếp, Ngưu Canh Tân càng nhức đầu hơn. Người lãnh đạo trực tiếp của hần, cục trưởng cục công an Hạ Văn Long gọi điện đến, nói lực lượng cục an toàn quốc gia sẽ tới đây, muốn hần hảo hảo phối hợp. Không lâu sau đó, hai người có hình dạng bình thường trẻ tuổi đi tới, tùy tiện nói một câu cục an toàn quốc gia, ngay cả giấy chứng nhận cũng không đưa ra. Đáng thương Ngưu sở trưởng chỉ có thể cung cung kính kính dẫn bọn họ đi vào phòng thẩm vấn, đồng thời mệnh lệnh tất cả cảnh viên điều phải câm mồm, ngoại nhân và nội nhân đều không được vào.

Đau đầu, thật sự là đau đầu, Ngưu Canh Tân làm cảnh sát hai mươi mấy năm, làm sở trưởng bảy năm, lần đầu tiên gặp phải chuyện lạ lùng như thế này. Vị tiểu tồ tông này, đến tột cùng là người như thế nào a?

Lại có người phone cho Ngưu sở trưởng, nhẹ giọng nói vào micrôrôphôn, đầu gục gặc như gà mổ thóc, đột nhiên nhìn thấy tên Tiêu Tân bình an không có chuyện gì cùng với hai người của cục an toàn quốc gia đi ra.

“Sở trưởng Ngưu, bọn ta phải đem hần theo.”

Xuất phát từ lễ phép, Hồng Vũ và Kinh Lôi làm một cái thủ lễ. Cục an toàn quốc gia cùng với công an mặc dù là hai hệ thống hoàn toàn khác nhau, nhưng dù sao cũng nằm trong một bộ phận của quốc gia, nên không cần phải cương như vậy.

Ngưu Canh Tân nhất thời hoa mắt choáng váng, câu đầu tiên phun ra là đòi mạng người đi, như thế sao mà trả lời cho thượng cấp?

-Cái này chỉ sợ....

Ngưu sở trưởng chưa kịp ngáp hết câu, Hồng Vũ từ trong xấp văn kiện rút ra tờ văn kiện của “Đảng” hé hé, lắc lắc trước mặt hắn.

Ngưu Canh Tân lập tức ngậm lại và nuốt vô những gì vừa định phun ra. Làm cảnh sát bao nhiêu năm, Ngưu sở trưởng đương nhiên phải học được một tí bồn sự, thí dụ như hắn rất giỏi nắm bắt tình hình. Tuy không thấy rõ tất cả những thứ trong văn bản viết cái quái gì? Nhưng hắn thấy rất rõ một câu.

-Tất cả những thứ liên quan đến Tiêu Tan, nhân viên cục an toàn quốc gia có thể tùy cơ ứng biến.[tiền dâm hậu khấu]

Ai ya mẹ ơi! Cái gì gọi là tùy cơ ứng biến, cái này chẳng phải gọi là muốn làm gì thì làm sao? Chỉ bằng bao nhiêu từ đây, hơn nữa phía dưới còn một dòng nữa, cho dù đập chết vài người, cũng làm gì có ai dám quản.

Ngưu Canh Tân là một người cẩn thận, trông mắt đảo một vòng, thật cẩn thận nói dò đường:” Có thể cho ta sao chép một phần được không, để ta giao cho thượng cấp báo cáo.”

Hồng Vũ căn bản không thèm để ý đến bản mặt của hắn, trực tiếp lờ đi, đem văn kiện nhét vào túi văn kiện, sắc mặt nghiêm túc nói:” Người ta mang đi. Về phần những chuyện phía sau ta sẽ lo liệu, ngươi không cần phải lo lắng.”

Phán xong một câu, Ngưu Canh Tân chỉ biết trợn trừng hai mắt – nhìn ba người hiên ngang rời đi. Nhớ tới việc sắp phải nghe lời chất vấn ở khắp mọi nơi, đầu của hắn càng đau thêm. Các người mồm mép thật tốt, chuyện này ta thăm rồi. Ôi, không biết nghị phép nửa tháng chữa bệnh có tốt hơn tí nào không?

Bịch, một vị nào đó ở đồn công an không cẩn thận vừa té xiu!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tình Ý Đêm Khuya

Đi ra khỏi cổng đồn công an, Hồng Vũ, Kinh Lôi hai người cùng Tiêu Tân mỗi người mỗi ngã, hai bên không có bất cứ một hành động nào bất thường, ở ngoài quan sát không ai có thể tưởng tượng được song phượng đã từng tiếp xúc với nhau.

Trong lòng Tiêu Tân rất là cảm khái Xem ra, lựa chọn gia nhập cục an toàn quốc gia cũng không tồi. Từ nay về sau, trừ phi mình phạm phải sai lầm nghiêm trọng nếu không sẽ không bao giờ.... có người dám tìm mình làm phiền được nữa. Nhưng.. trách nhiệm lại càng lớn, trọng trách càng nặng nề, cuộc sống tĩnh lặng như trước sẽ không bao giờ.....quay trở lại được nữa.

“Tiêu Tân!” Mộ Dung Thanh Tư gọi lớn tên người yêu, thân như cánh én nhanh chóng nhào vào lòng Tiêu Tân. Âu Dương Đình đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn theo. Vị nữ cảnh sát này đúng là một người bạn tâm giao. Đã trẻ thế này, vẫn còn bồi tiếp ở bên cạnh bạn thân của mình.

Tiêu Tân ôm trọn thân thể mềm mại của mỹ nhân vào trong ngực, trong lòng nổi sóng từng trận. Gương mặt nàng lạnh buốt, thân hình khẽ run, nét mặt vẫn giữ nguyên nét kinh hoàng chưa phai nhạt, hắn có thể cảm nhận được nỗi bàng hoàng trong tim của nàng. Tiêu Tân có thể tưởng tượng ra, sau khi Mộ Dung Thanh Tư biết mình gặp chuyện không may, đã có bao nhiêu lo lắng cùng bất an. Đêm đã về khuya, nàng vẫn còn ở bên ngoài đồn công an chờ đợi. Phần nhân tình này làm cho hắn cảm động xiết bao!

“Thật xin lỗi!” Tiêu Tân thì thầm nói.

Mộ Dung Thanh Tư ngẩng gương mặt lên nở nụ cười, tùy tiện nâng tay chùi nước mắt nơi khóe mi, cố nở nụ cười nói.

-Chàng ngốc, nói xin lỗi gì cơ chứ? Anh không có việc gì là tốt rồi.

Vươn tay nựng nịu má kúm đồng tiền trơn mềm như ngọc của mỹ nữ lão sư, Tiêu Tân chậm rãi nói.

-Yên tâm đi, từ nay về sau, anh sẽ không làm cho em phải lo lắng nữa!

“Đúng không? Đây chính là lời anh hứa nha!” Mỹ nữ lão sư vừa cười vừa nói.

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Âu Dương Đình, đem hai người đang ôm ấp tách ra.

-Uy, nhị vị để ý một chút coi đừng làm ảnh hưởng đến môi trường xung quanh a. Tôi đứng bên cạnh nhìn này giờ! Các người muốn tỷ tỷ đệ đệ nhu tình mật ý, đợi về nhà rồi muốn làm gì làm.

“Đình đình, bạn nói cái gì thế? Cái gì tỷ tỷ đệ đệ, khó nghe chết được!” Mộ Dung Thanh Tư giận dữ.

Âu Dương Đình cười khanh khách nói.

-Minh nói là chính xác mà! Bạn lớn tuổi hơn so với hắn, đương nhiên là tỷ tỷ, hơn nữa là tình ái tỷ tỷ. Về phần tiểu tử này nha, tuổi nhỏ thế mà cưa được tỷ tỷ tới tay, kiêu kiêu đệ đệ cũng không ủy khuất đâu nha.[ThanhTư: Đáng ghét, tình yêu đâu cách tuổi tác...anh anh em em chứ*để trẻ hơn_TiêuTân...đúng đúng....chuẩn ko cần chỉnh]

Cùng vị bạn học cũ này cãi nhau, nếu khí thế hơi kém một chút, nhất định không phải là đối thủ. Mộ Dung Thanh Tư dĩ nhiên xấu hổ ừ chịu nổi, từng cụm mây đỏ ửng ửng hiện trên gương mặt, vẫn không chịu yếu thế ngược mặt kên lên nói.

-Bọn ta là người yêu, muốn gọi sao chả được. Ai giống như bạn, rõ ràng thích người ta, lại luôn miệng gọi là Hiệp đội trưởng. Không biết, còn tưởng mấy người đang nói chuyện về công việc.

Lập tức gương mặt đang cười của Âu Dương Đình biến mất, khẽ gắt một tiếng.

-Làm gì có ai da mặt dày như bạn, có bản lĩnh thì bạn gọi hắn một tiếng Tiểu đệ đệ ở đây thử xem.

Mộ Dung Thanh Tư nghe nói thế, gương mặt nhỏ nhắn đã hồng nay càng hồng rực hơn nữa, hung hăng trừng mắt liếc nhìn người bạn tốt một cái, giận dữ nói.

-Không thèm để ý đến bạn nữa, chỉ biết giễu cợt người ta.

Âu Dương Đình thấy sắc mặt bạn tốt đang có xu thế thành màu trái cà, trong lòng biết bạn ấy da mặt mỏng, vì thế không đùa nữa, trở nên nghiêm túc hẳn lên.

-Tiêu Tân, ta đã gọi Diệp lão ra mặt, không nghĩ đến Ngưu sò trưởng vẫn liên tục chống đối. Như thế nào mà một lúc sau, anh đi ra được nơi này?

Tiêu Tân lạnh nhạt nói.

-Đa tạ Đình tỷ giúp đỡ. Tôi hiện tại đã không có việc gì! Có nhiều quý nhân giúp đỡ như thế, bọn họ chắc không làm gì được ta đâu.

Âu Dương Đình đương nhiên biết Mộ Dung Thanh Tư lợi dụng đến quan hệ trong gia đình, cũng không suy nghĩ nhiều thêm. Mặc kệ thế nào cũng được, người đã được thả ra, cuối cùng cũng có thể thở nhẹ rồi.

“Tư tư, bây giờ bạn định đi đâu?” Ba người leo lên xe cảnh sát, Âu Dương Đình thuận miệng hỏi.

Tiêu Tân định trả lời, Mộ Dung Thanh Tư liếc hắn một cái, nhẹ giọng nói.

-Về----nhà!

Âu Dương Đình tràn ngập ý cười trong mắt, Mộ Dung Thanh Tư khoác tay Tiêu Tân, từ từ đi vào trong hành lang tối đen.

Hành lang không có ánh sáng, bóng đen và sự tĩnh lặng tràn ngập khắp nơi, hai người sóng vai nhau bước đi, yên lặng không nói gì, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng ở bên tai, một chút tình không tên chảy xuôi trong tim hai người.

“Ai yêu!” Mộ Dung Thanh Tư bỗng loạn choạng, một bên chân của nàng bị treo do mang giày cao gót, thiếu chút nữa trật cả mắt cá chân. Tiêu Tân vươn tay ra đỡ lấy nàng, đem mỹ nữ lão sư ôm trọn vào trong ngực.

Đi đến lầu hai, Tiêu Tân bỗng nhiên nói.

-Đề anh bồng em lên?

“A!” Mộ Dung Thanh Tư hô nhỏ một tiếng, liền cảm thấy thân hình nhẹ hững, đương nhiên là một cái ôm ấp đầy tình cảm. Một cơ thể mềm mại không đến 50kg được Tiêu Tân ôm trọn trong vòng tay mạnh mẽ của mình, nhẹ nhàng nâng lên như không có gì, di chuyển cực kỳ vững vàng, không một chút khó khăn.

Bởi vì liên quan đến bóng đêm, mỹ nữ lão sư chấp nhận tất cả, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình găm sâu vào lồng ngực của người yêu, cảm thấy hai má nóng lên như bị phát sốt.

“Có phải mình bị sốt rồi không?” Mộ Dung Thanh Tư thì thảo tự hỏi.

Nguyên bản âm thanh thì thảo của mình bị người nào đó nghe được, ở bên tai nàng vang lên âm thanh cười nói khe khẽ.

-Em không phải bị sốt, mà là mắc cỡ.

“Người xấu!” Mộ Dung Thanh Tư hờn dỗi lên tiếng. Nếu có thể nhìn thấy nàng lúc này, chắc chắn Tiêu Tân sẽ bị vẻ đẹp mê người của mỹ nữ lão sư hớp mắt hồn vía. Đáng tiếc bóng đêm che giấu tất cả, hai người chỉ có thể cảm nhận được mọi chuyện có vẻ ngày càng ám muội.[mập mờ, rờ rờ]

Lắng nghe cảm nhận nhịp tim của nhau, hương thơm thoang thoảng cùng với hơi thở u hương, tình ý trong lòng hai người không thể ngăn chặn dâng trào, tình cảm chìm tận trong tim không ngừng lan tràn và hòa lẫn vào nhau.

“A!” Mộ Dung Thanh Tư phát ra một tiếng thét kinh hãi. Ở một khúc cua, một bàn tay nóng bỏng đang di chuyển về phía hương đồn*căng mọng của nàng day day một chút[DG:vòng 1], lập tức mỹ nữ lão sư cảm thấy toàn thân một trận rung động, thiếu chút nữa hạnh phúc đến mức hôn mê. A! Cái chỗ này là nơi nấn cảm nhất của mỹ nữ lão sư, thủ đoạn của Tiêu Tân quả thật lợi hại.

“Sắc lang!” Mỹ nữ lão sư lập tức thẳng cấp lv cho Tiêu Tân thành "cầm thú**", khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm mê hoặc.

Xong rồi, bao nhiêu đậu hũ bị ăn hết rồi.

Cái tên xấu xa này, nhất định là cố ý.

.....

Tiêu Tân rõ ràng có thể cảm giác được hai khối mềm mềm ma sát ở trước ngực của hán mặc dù cách một lớp quần áo. Tâm tư của nàng mặc dù không rõ, nên tìm chàng đập càng lúc càng mau, thân thể ma sát càng nhiều hơn.

Một cổ hương khí nhàn nhạt phiêu lãng trong không khí, hương âm thoát ra từ trên y phục của mỹ nữ lão sư. Còn có một cổ hương hỗn hợp bên trong, đó là...âm hương xử nữ. Hoa mai di động, thổ khí như lan, hơi thở của mỹ nữ lão sư so với hương Lan còn thơm hơn rất nhiều. Có một mỹ nữ ôn nhu như thế làm bạn, cuộc đời này đã không còn gì để tiếc nuối...[hức..dịch mà...túi quá]

Hành lang mặc dù dài, cuối cùng cũng đến cuối. Quen biết mặc dù ngắn, tình ý lại rất nhiều. Mộ Dung Thanh Tư đang miên mang hưởng thụ loại cảm giác hạnh phúc này, Tiêu Tân bỗng dừng chân lại.

“Chúng ta đã về đến nhà!” Bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp nhưng tràn đầy sức dự hoặc lôi cuốn.

“Nhanh vậy à!” Mộ Dung Thanh Tư trong lòng thâm hô lên, nàng lập tức bị suy nghĩ vừa rồi của mình hù dọa.

Hôm nay mình bị... sao vậy? Chẳng lẽ mình thật sự là một sắc nữ? Bị hán ăn đậu hũ và chiếm tiện nghi lớn như vậy, tại sao mình còn cảm thấy vui vẻ?

ngực.

[**]:Có một đôi trai - gái yêu nhau... vì lí do trời mưa không thấy cái rúa chi cả, cả 2 phải qua đêm tại khách sạn. Đêm đó, cả 2 phải ngủ chung phòng, trên cùng một giường... Cô gái, lấy một tờ giấy, ghi: "Vượt qua đây là loài cầm thú!" dán vào gối và đặt giữa 2 người. Cô gái nằm ngủ, chàng trai thì trần trọc cả đêm, nhưng mà không dám làm gì cả Sáng hôm sau... chàng trai tỉnh dậy không thấy cô gái đâu cả, chỉ thấy trên giường có một tờ giấy khác: "Không bằng cầm thú...!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Bến Cảng Của Tình Yêu

Cửa mở, ánh sáng nhu hòa từ ánh đèn rọi ra, xua tan đi sự hắc ám tịch mịch của đêm đen.

-Đại ca ca, Mộ Dung tỷ tỷ, hai người đã về!

Tiểu Đông đang lừ đừ lù đù xem TV, nhìn thấy hai người mở cửa bước vào, lập tức tỉnh táo hẳn lên. Nha đầu tiểu Nguyệt sớm đã chịu không nổi, trên người khoác một chiếc khăn, nằm dựa vào sa lon êm mềm vào giấc ngủ.

“Tiểu Đông, trẻ thế này sao còn chưa ngủ? Khí trời trở lạnh, cẩn thận coi chừng ngã bệnh!” Mộ Dung Thanh Tư trách móc hỏi thăm.

Tiểu Đông gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói.

-Hai người không về, đệ cùng với tiểu Nguyệt rất lo lắng.

Bị tỷ tỷ trách móc, tiểu Đông cũng không cảm thấy bị ủy khuất, ngược lại trong lòng còn dâng lên một cổ ảm áp, giống như chưa bao giờ thấy qua mụ mụ vậy.

“Lần sau đừng như vậy nữa!” Mộ Dung Thanh Tư nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo, vừa ôn nhu dẫn dò, vừa lấy nước để nóng rửa tay rửa mặt cho tên nhóc. Về phần tiểu mỹ nhân tiểu Nguyệt đang ngủ, cũng được Tiêu Tân ôm vào lòng, bồng vào giường trong phòng ngủ.

Nhìn thấy búp bê được để bên cạnh gối, tiểu bảo bối nằm cuộn tròn trong chăn ngủ say, Tiêu Tân nhin không được hôn lên khuôn mặt phúng phính của tiểu nha đầu một cái.

Mỹ nữ lão sư cùng với tiểu Đông đứng ở cửa. Tiểu tử kia mắt bỗng dung tỏa sáng, lớn tiếng nói.

-Đại ca ca, huynh có thể giống như vừa thân tiểu nguyệt không, cũng sẽ hôn đệ sao?

“Không thành vấn đề!” Tiêu Tân mỉm cười.”Chỉ cần đệ ngoan ngoãn giống tiểu Nguyệt, ngoan ngoãn nằm trong ổ chăn.”

“Huynh chờ một chút, đệ sẽ chui vào ngay.” Tiểu Đông lập tức mừng rỡ nhảy dựng lên, như một con khỉ nhảy ngay lên tầng hai của chiếc giường tầng, thành thạo nhanh chóng cõ y phục trên người, chừa mỗi cái nội y chui vào trong chăn, lộ ra mỗi cái đầu, trong ánh mắt tràn ngập hy vọng.

Tiêu Tân làm như lời hứa, đặt một nụ hôn lên mặt của tiểu gia hỏa, làm tiểu tử kia vui cười khanh khách.

Tiểu Đông mở trừng hai mắt, nhỏ giọng nói.

-Mộ Dung tỷ tỷ, tỷ cũng hôn ta một cái được không?

“Đương nhiên có thể!” Mộ Dung Thanh Tư cười ngọt ngào, bước lên tầng hai giường cúi người xuống hôn một cái vào má tiểu Đông.

Tiếp theo, nàng lại bước xồng khom người, ôn nhu thom một cái vào má tiểu Nguyệt.

Lúc này, nàng phát hiện lông mi tiểu Nguyệt hơi hơi run run, nàng vươn tay véo véo vào cái mũi nhỏ đáng yêu, âm thanh trách cứ nói.

-Tiểu Nguyệt không ngoan, dám giả bộ ngủ.

Tiểu Nguyệt mở đôi mắt thật to, nhỏ giọng thanh minh.

-Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, vừa rồi muội đang đợi tỷ hôn muội. Giờ thì ngủ thiệt nè.

Nói xong, nàng xoay người ôm búp bê vào trong ngực, nhắm mắt lại, thì thoà.

-Từ giờ trở đi, mình cùng với tiểu Đông rất cục cũng đã có một gia đình. Mình có đại ca ca, Mộ Dung tỷ tỷ, còn có hảo ca ca mà mình yêu nhất, mình cảm thấy thật hạnh phúc. Tối nay, nhất định mình sẽ có một giấc mộng thật đẹp.

Nghe được lời thì thầm của tiểu Nguyệt, khóe mắt của mỹ nữ lão sư đã uрон ướn, đột nhiên nàng có cảm giác lâm mụ mụ. Hai tên tiểu hài tử dù nhỏ tuổi nhưng đã phải gánh chịu quá nhiều khổ cực, thân thể gầy yếu thế này, nhất định phải dành thật nhiều tình thương cho chúng, đem hai đứa vỗ béo cho mập mạp lên một chút.

Quay đầu, một đôi mắt sáng ngời mang đầy tình ý đang nhìn mình, trong lòng mỹ nữ giáo sư dâng lên hàng vạn nhu tình. Ngay sau đó, nàng cảm thấy mình giống như bị ôm thật chặt, đồng thời nhìn thấy đôi phương hế mỗi ra kề sát vào mỗi mình.

“Người xấu, tiểu Đông và tiểu Nguyệt đang ở đây!” Mộ Dung Thanh Tư giẫy ra khỏi ngực hấn của hấn, chạy nhanh ra ngoài.

Tiêu Tân ngượng ngừng sờ sờ cái mũi của mình. Tiểu Đông bỗng nhiên mở to mắt, nhẹ giọng nói ở bên tai hấn.

-Đại ca ca, cố lên, đừng để cho Mộ Dung tỷ tỷ đi! Đệ cùng với tiểu Nguyệt ủng hộ huynh.

Đồ mờ hôi, thật đúng là tiểu băng hữu a.....

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, hấn nhìn nàng cùng nhau khẽ cười.

Đột nhiên, gương mặt mỹ nữ lão sư đỏ bừng lên xinh đẹp vô song, ánh mắt mỹ lệ lấp lánh đẹp động lòng người, đôi môi thoang thoảng tỏa ra hương thơm xừ nữ, đường cong lá lút của bộ ngực ngao thị chứng nhân pháp phòng lên xuống, dưới ánh đèn mờ tỏa ra mỹ lực vô cùng.

Lần này, nàng không thể trốn thoát khỏi đôi môi nồng nhiệt của hắn, đồng thời nàng cũng chưa có ý ngênh tiếp nụ hôn đầu.

Ừm....một tiếng, đôi môi nhỏ bé của nàng bị hắn bao phủ hoàn toàn, răng và môi va chạm một chút, đối với nụ hôn đầu của nàng nên có vẻ hơi khó khăn một chút. Kế tiếp, dựa theo sự hướng dẫn của hắn, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, môi lưỡi dây dưa, khó phân thắng bại, tốc độ tiến bộ khó có thể tưởng tượng. Đôi môi mềm mại nhỏ bé của nàng thoáng chốc đã bị đôi môi thô ráp của hắn lấp đầy, trốn cũng không thoát, tránh cũng không ra, đành phải than nhẹ thả lỏng tâm tình trầm mê vào trong đó.

Không biết đã trải qua bao lâu, đủ để đập vỡ kỷ lục hôn môi của thế giới mới tuyên bố môi rời môi. Mỹ nữ lão sư sút nửa thì nghẹt thở, nhẹ nhàng hít thở một hồi, rốt cục cũng hồi phục lại như bình thường.

“Người xấu, ai cho anh hôn người ta? Thiếu chút nữa làm em nghẹt thở chết.” Nàng vừa nói vừa hươ hươ nắm tay đánh nhẹ vào ngực hắn, tình ý tràn trề.

Hi..hi....

Tiêu Tân khẽ cười một tiếng, bật nói.

-Anh cảm thấy hoạt động này rất cần phải được rèn luyện, có thể gia tăng lương hô hấp, còn có thể bồi dưỡng tình cảm. Không biết kỷ lục trên thế giới là bao lâu? Anh có tự tin có thể phá vỡ nó.

“Sắc lang!” Nàng lườm hắn một cái, lộ ra sắc mặt “hết cách”. Cái tên xấu xa này, khi nào lại dẻo miệng đến như thế? Trước kia còn lo lắng cho tính cách của hắn, kết quả lại đem mình vùi lấp vào trong trái tim của hắn.

“Hối hận?” Tiêu Tân hỏi.

“À nha! Gặp được tên đại sắc lang như anh, sau này em thấm rồi!” Mộ Dung Thanh Tư đánh trống lảng cười đùa, chuẩn bị giờ tay trả thù lấy vốn một chút.

Đôi tay nhỏ bé bị hắn bắt lấy, không thể gãy thoát, đành phải ngoan ngoãn trở thành tù binh. Hai mươi lăm năm kiên trì đã bị công phá, so với những cô gái trẻ còn si mê hơn vạn lần.

“Chỉ có một cái giường, đêm nay phải ngủ thế nào a?” Mỹ nữ lão sư biết rõ còn cố hỏi.[DG: cuộc đời thật lắm bất công...thằng 2 hộp sữa dừa không hộp nào:nn93:]

Tiêu Tân giả vờ như lo lắng bơ bơ nhắm mắt lại suy nghĩ, một lát sau, làm như bó tay nói.

-Vấn đề này thật khó quá! Thời tiết thật lạnh, chúng ta cùng nhau lên giường nghiên cứu đi. Em không biết trên kia dường như rất ấm áp sao?

“Anh thật là hư!” Mỹ nữ lão sư phát ra âm thanh hờn dỗi, lập tức bị Tiêu Tân kéo nhanh vào phòng ngủ, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa

....cắt....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Trở Về Nhà*thượng*

Trời đã sáng, một tia nắng ban mai xuyên qua song cửa rơi rớt trên hiện trường của chiếc giường lớn sau một đêm cuồng loạn.

Tiêu Tân chậm rãi mở mắt, cảm thấy có một cái gì đó ôn nhu mềm mại cuộn tròn trong ngực mình, cánh tay trắng nõn như ngọc giống như bạch tuyết, ôm chặt quanh người hắn, hai người hòa lẫn cùng với nhau không một kẽ hở.

Tối qua, hai người thực ra cũng chưa có xảy ra chuyện.... [mua44 thất vọng chưa], chỉ là một bên trò chuyện, một bên tiến hành giao lưu thân thể một chút để nâng cao cảm tình, mà rờ rờ bóp bóp chắc chắn là không thể thiếu, khi ngủ lại hun hun nắn nắn không dứt, chỉ thiếu mỗi bước cuối cùng. Có lẽ mọi người sẽ hỏi, từng nhieu đó động tác thân mật, vì sao mỹ nữ lão sư còn muốn giữ vững phòng tuyến của mình, mà Tiêu Tân vẫn có thể chịu đựng được? Kỳ thật cũng không thể trách hắn, dưới tình huống máu lửa đó, ai cũng hóa thành đại sắc ma thế kỷ, đáng tiếc đêm qua không phải thời điểm thích hợp, ngày nguyệt san đã đến.....

Tiêu Tân tỉnh lại việc đầu tiên cảm giác được là tay phải của mình đang bóp bóp cái gì đó mềm mềm, tùy tiện nhéo thử một cái, chợt phát hiện đó là meo meo[ngực] bên phải của mỹ nữ lão sư. Mỹ nữ lão sư phát dục thật....hoàn hảo, cảm giác này, co dãn, kích thích, quả thật cực phẩm trong truyền

thuyết. Đang muốn rờ mó thêm một hai phát nữa, bên tai truyền đến một tiếng Uhm....., mỹ nữ lão sư đã bị hấn làm tỉnh giấc.

“Người xấu, mới sáng sớm đã tác quái rồi!” Mộ Dung Thanh Tư giận dữ. Bàn tay nóng hổi vẫn còn đang đặt trước ngực nàng nhẹ nhàng vuốt ve, có một loại cảm giác khó có thể diễn tả được dâng lên, có chút buồn bực, nhưng cảm giác khát khao lại lớn hơn, hận không thể để hấn tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Lúc này, Mộ Dung Thanh Tư bỗng nhiên cảm thấy dưới đùi có cái gì đó cứng cứng đề lên, theo bản năng mò tay xuống dưới sờ, lập tức chạm phải một vật nóng bỏng như lửa. Ngay tức khắc nàng đoán ra được đó là gì, khuôn mặt thoáng đỏ lên thẹn thùng. [Mỹ nữ lão sư thật sự...da mặt thật mỏng! Rất dễ dàng thẹn thùng, thật là...chịu ko nổi a]

Tiêu Tân cảm giác được Mộ Dung Thanh Tư khác thường, ngưng ngừng nói.

-Anh không phải có ý, đây là thân thương, mọi nam nhân phát dục thành thực điều như vậy.

“Người xấu, không cần anh nói!” Mộ Dung Thanh Tư khẽ gắt một tiếng, duỗi tay đánh vào người Tiêu Tân một cái.

Vãi hà đi bán bánh rồi, một chấm hồng hồng nở rộ trước ngực bỗng lộ ra! Tiêu Tân cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hấn biết trong tim hấn đã có một người bên cạnh để yêu thương.

Áo ngủ thấp thoáng đem thân thể mềm mại cột nhà đùa giỡn, đường cong lá lướt bày ra đáng người hoa thơm cỏ lạ đầy kiều ngạo, mang một hơi hướng xuân tình quyến rũ khác với lúc ngủ..

Mộ Dung Thanh Tư ngồi trên giường, tay cầm lược gỗ, nhẹ nhàng chải mái tóc dài như mây, nàng hỏi.

-Hôm nay có đến trường không?

Tiêu Tân mở trừng hai mắt, nghịch ngợm hỏi ngược lại.

-Hôm nay em có đi làm à?

“Bại hoại, người ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh?” Gương mặt nàng nổi lên một tầng mây đỏ ửng, đôi mắt mỹ lệ khe khẽ đảo qua, mang theo ý giận bên trong **.

Tiêu Tân ngồi bật dậy, lộ ra thân thể ngập tràn mị lực nam tính, làn da đã hoàn toàn được khôi phục như bình thường, hiện ra một màu lúa mạch khỏe mạnh. Hấn trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng nói.

-Em tới trường giúp anh xin nghỉ 20 ngày, hôm nay anh xuất phát.

“Ân!” Mộ Dung Thanh Tư gật đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ không đành. Tối qua, Tiêu Tân đã kể cho người yêu mọi việc, phần lớn mọi việc trước đây đều nhắc đến. Chỉ giấu duy nhất một việc “hấn” chính là một dị năng giả và đang làm việc cho cục an toàn quốc gia, bí mật này chết cũng không thể nói. Tỉ lệ thương thế cho Lâm Hiểu Nặc là chuyện lớn, làm càng sớm càng tốt.

Tiêu Tân đứng dậy, vuốt ve mái tóc dài óng ả của nàng, nhẹ giọng nói.

-Bé ngọc, có lẽ không cần đến 20 ngày. Chỉ cần anh tìm được người, anh sẽ trở về ngay!

Mộ Dung Thanh Tư lẳng lặng dựa vào ngực nhìn người yêu, thì thầm nói.

- Mọi chuyện đã có em lo. Anh đi sớm về sớm, em sẽ ở nhà chờ anh. Tiểu Đông và tiểu Nguyệt đã có em chiếu cố, chuyện đến trường anh cũng không cần quan tâm. Còn Hiểu Nặc, em sẽ giúp anh để ý đến nàng. Anh phải cẩn thận, bình an trở về là được rồi.

Nghe được lời người yêu tỉ mỉ dặn dò, trong lòng Tiêu Tân dâng lên một cổ ngọt ngào.

Đây, chính là cảm giác hạnh phúc.

Từ mẫu tử trung tuyến,

du tử thân thượng y;

Lâm hành mật mật phùng,

hựu khùng nhân tri quy.

Trạm thứ nhất mà Tiêu Tân đi là ghé trở về nhà của mình xem sao, hy vọng lớn nhất của hấn khi lần đầu tiên rời khỏi sơn cốc, lần nữa trở về nhà.

Tựa vào phía trước ô cửa xe, ngắm nhìn dòng nước từ trên núi chảy xuống. Gần về đến quê nhà, cảm giác thâm tình tự nhiên mà sinh ra.

Mụ mụ thân yêu, con cung của mẫu thân rốt cục đã trở về! Đã hơn một năm không gặp, không biết sức khỏe của mẫu thân hiện giờ ra sao? Tóc đã bạc nhiều hơn xưa bao nhiêu sợi?

Đi ra nhà ga, nhìn quanh một lượt, Tiêu Tân bỗng có một cảm giác xa lạ. Phòng ốc khi xưa của khu nội thành nay đã dỡ xuống, trung tâm thương nghiệp mới đột ngột thi nhau mọc lên. Trung tâm quảng trường xây dựng rất đẹp, cây xanh như rừng, du khách như nước. Mấy cái thân cây đã thay đổi quá nhiều, kể cả nụ cười trên mặt mọi người cũng đã thay đổi, không còn vẻ mặt giống như lúc trước nữa.

Tiêu Tân đứng trước cửa trường học cũ mà sóng lòng chập chờn. Mẫu thân Mai Lâm là một giáo viên dạy giỏi. Mỗi khi lễ mừng năm mới đến, các học sinh đến nhà chúc tết liên miên không dứt. Nhìn thấy những gương mặt quen thuộc đó, nụ cười xuất hiện trên mặt của mẫu thân cũng đặc biệt nhiều.

“Tiểu tử, cậu tìm ai à?” Ông cụ trông cửa tiến đến hỏi thăm. Tên tiểu tử anh tuấn này tựa hồ có tâm sự gì đó? Đứng ở đây, không biết muốn làm gì?

Tiêu Tân lớn tiếng nói.

-Vương đại gia, ngài vẫn khỏe nha! Xin hỏi Mai Lâm lão sư hôm nay có đi làm không?

Vương đại gia cảm thấy cao hứng. Nghe khẩu khí thế này, tên thanh niên này chắc hẳn biết đến mình, vóc dáng cao cao, thoát nhìn thật thuận mắt.

“Àn, cậu tìm Mai lão sư sao? Văn phòng của cô ta nằm ở tổ năm ba, cậu đi lên lầu ba rồi rẽ trái, đi thẳng phía bên trong ở cuối có một cánh cửa chính là nơi đó!” Vương đại gia mở cổng sắt ra, cười tùm tùm nói. Trong lòng rất cao hứng, mọi thủ tục đăng kí điều dưỡng lên chính tầng mây.

Thì ra mẫu thân đang dạy ở ban năm ba, nhất định vẫn bận rộn giống như trước đây a! Đã rời trường cũ nhiều năm như thế, nơi này thay đổi không nhỏ. Thời đại thay đổi, người cũng thay đổi theo, học sinh rời khỏi lại có học sinh mới thay thế, mẫu thân lại...càng ngày càng già đi.

Đi đến lầu ba, bên ngoài hành lang không một bóng người, trong một gian phòng học truyền đến âm thanh giảng bài êm dịu dễ nghe của các thầy cô giáo.

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, âm thanh đọc sách, thoang thoang rót vào tai.

Chuyện nhà, chuyện nước, chuyện của thiên hạ, mọi chuyện đều quan tâm.

Năm đó, mình cũng ngồi trong phòng đó để đọc sách, cũng từng ngồi vị trí gần cửa sổ đó, Khang Mẫn ngồi bên cạnh.

Bây giờ chủ nhân của bàn đó vẫn là một nam một nữ, nam thật chăm chú, nữ nghiêng tai lắng nghe. Cảnh tượng quen thuộc đến thế này, cũng giống y như năm đó mình cùng Khang Mẫn.

Đi ngang qua căn phòng đang học, mẫu thân không ở bên bục giảng giảng bài. Ở cuối hành lang, Tiêu Tân rốt cục cũng đã tìm thấy được hình ảnh quen thuộc.

Ngay lúc đó, đôi mắt Tiêu Tân đã lệ vòng quanh, hai hàng nhiệt lệ tràn mi chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Trở Về Nhà* hạ*

Mai Lâm lão sư lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn, thấy một thân ảnh to lớn đứng ở cửa, nàng ôn nhu hỏi.

- Vị bạn học này, có chuyện gì không?

- Xin hỏi ngài có phải là Mai lão sư không ạ?

Tiêu Tân cố gắng áp chế tình cảm của mình xuống. Mẫu thân bị bệnh tim, không thể chịu đựng được kích thích quá mạnh.

Nhớ Năm đó, phụ thân hy sinh, bệnh tim của mẫu thân liền phát tác phải vào viện ở. Một năm trước chính mình lại gặp phải chuyện không may, không biết mẫu thân đã phải cố gắng bao nhiêu để có thể trụ vững? Mẹ, đưa con lâu ngày mà vẫn không về thăm mẹ. Con là đứa con bất hiếu.

-Tôi là Mai Lâm, cậu tìm tôi có chuyện gì không?

Mai Lâm nghi hoặc quan sát người thanh niên này, bỗng nhiên nàng có một loại cảm giác rất quen thuộc. Đúng rồi, người thanh niên này có vóc dáng giống với đứa con của mình như đúc, chỉ là diện mạo khác nhau mà thôi.

Tiêu Tân hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói."Cháu là chiến hữu đồng hương của Tiểu Sở con trai của bác, lần này cháu về thăm người thân nên thuận tiện ghé thăm bác."Đã hơn một năm không gặp, mẹ...đã già hơn xưa rất nhiều, mái tóc hai màu khi xưa, nhưng bây giờ một màu trắng xóa. Năm nay, mẹ chưa đến năm mươi mà!

"Ân, đứa nhỏ này thật là có tâm, mời ngồi!" Mai Lâm cũng không hoài nghi. Từ sau khi đứa con hy sinh, chiến hữu và lãnh đạo thường hay ghé thăm nàng. Nhưng mà thanh niên này dường như lần đầu tiên đến đây, trước kia chưa từng gặp qua.

"Bá mẫu, thân thể người có khỏe không? Trước kia cháu nghe Tiểu Sở nói bác bị bệnh tim, bây giờ không biết như thế nào rồi ạ?" Tiêu Tân hỏi.

"Tốt rồi!" Mai Lâm lên tiếng, đang định trả lời, chuông học bỗng vang lên. Thì ra chương trình học buổi sáng đã kết thúc, đã đến lúc tan học. Mai Lâm đứng dậy, nhìn Tiêu Tân nói.

-Chàng trai, cậu chưa ăn cơm đúng không? Đến nhà của tôi cùng ăn một bữa cơm nhạ!

Về nhà? Nghe nói như thế, Tiêu Tân tự chủ được đứng bật dậy.

Lần này trở về, hần vốn định nhìn xem mẫu thân của mình sống ra sao, cũng không có tính toán rằng sẽ gặp lại. Hiện giờ bài vở chưa xong, sự nghiệp chưa có, lại còn gia nhập lực lượng cục an toàn quốc gia, tương lai càng thêm mù mịt. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, vốn là thảm kịch lớn nhất trong cuộc sống. Tiêu Tân cũng không nghĩ đến vì việc mình nhất thời xúc động, mà làm cho mẫu thân lại một lần nữa chia lìa trong đau đớn.

Nhà Tiêu Tân cũng gần trường, ven ven chỉ cách hai con đường, đi bộ năm sáu phút là đến nơi.

Thời điểm đến trước nhà, Tiêu Tân trong lòng bỗng nhiên có chút do dự. Hần chỉ nghĩ đến trở về nhà chỉ để nhìn thấy mẫu thân, lại lo lắng mình không thể khống chế được cảm xúc, làm mẫu thân vô tình nhận ra.

"Chàng trai, cậu tên là gì?" Mai Lâm ở bên cạnh hỏi.

"Cháu tên Tiêu Tân!"

Mai Lâm mỉm cười nói.

-À, tên cũng không khác tên của tôi nhiều lắm, vóc dáng cũng giống nhau, thật giống hai huynh đệ.

Nghe nói thế, nhất thời trái tim Tiêu Tân bỗng nhảy dựng lên, ánh mắt tỏa sáng.

-Bá mẫu, có một câu mạo muội, không biết có nên nói ra hay không ạ?

"Người đứa nhỏ này, có gì thì cứ nói ra đi!" Mai Lâm cười nói.

Tiêu Tân mở to hai mắt, hít sâu một hơi, dồn hết can đảm trong tim mình nói lớn.

-Cháu là bạn hữu của Tiểu Sở trong cùng bộ đội, cháu biết được chuyện không may! Tiểu Sở mất, hãy cho cháu thay thế làm con của bác, thay hần báo hiếu cho ngài.

"Cậu nói cái gì?" Mai Lâm mở to hai mắt, không thể tin vào điều mình vừa nghe, đánh rơi chìa khóa đang cầm trong tay xuống đất.

Tiêu Tân cẩn thận quan sát tâm trạng của mẫu thân một chút, tựa hồ không có gì dị thường, vì thế hần cúi người xuống nhặt chìa khóa, giúp mẫu thân mở cửa ra.

"Chàng trai, cậu hãy nhắc lại lời vừa nói được không?" Mai Lâm nhìn không được hỏi.

Tiêu Tân đỡ mẫu thân ngồi trên ghế salon, lớn tiếng nói.

-Cháu muốn nhận ngài làm mẹ, từ nay về sau chính là nhi tử của người.

Mai Lâm nhất thời sợ ngây người. Nàng tuyệt đối không ngờ người thanh niên này lại muốn nhận mình làm mẹ. Minh...nhất định đang mơ, nếu không làm gì có chuyện tốt đến thế xảy ra!

Thấy mẫu thân kích động như vậy, trong lòng Tiêu Tân chua xót. Có mẹ không thể nhận, lại phải làm như thế này, Tiêu Tân ơi là Tiêu Tân, người đang làm gì đây?

Qua một hồi lâu, Mai Lâm rút cục cũng bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng nói.

-Đứa nhỏ này, chuyện này đừng nhắc lại nữa!

“Tại sao?” Tiêu Tân nhin không được hỏi. Hắn vốn nghĩ như thế sẽ vẹn toàn đôi bên, không nghĩ đến mẫu thân cự tuyệt như thế.

Mai Lâm nhẹ nhàng thờ dài, nói.

-Đứa con là cái ruột cái thịt. Cậu muốn làm con tôi, mẫu thân cậu sẽ thương tâm. Tôi thấy cậu là một đứa nhỏ hiếu thuận, hy vọng cậu đem tất cả tình thương hồi báo cho mẫu thân của cậu.

Nói xong, khước mắt Mai Lâm chảy dài một vệt nước mắt, mỉm cười nói.

-Cám ơn cậu, đứa nhỏ, thật vui khi cậu nói ra điều này. Tôi thật sự....Thật sự rất vui. Nhưng mà, đối với tôi mà nói, chỉ có....một đứa con, tên nó là Tiểu Sở. Tuy đã hy sinh, nhưng nó vẫn mãi mãi sống trong tim của tôi, nó là sự kiêu ngạo lớn nhất của tôi.

Mẹ ơi, ngài là người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới.

Trong lòng Tiêu Tân cảm giác đau thắt tim trời dậy. Hắn vạn lần không ngờ đến, mẫu thân lại có suy nghĩ như thế. Ở trong lòng của mình, nàng xem trọng đứa con không có gì có thể sánh được. Đứa con ra đi, tim của nàng như đã chết.

Nghe nói như thế, nhìn đến mái tóc hoa râm của mẫu thân, trong nháy mắt, Tiêu Tân không áp chế được sự áy náy trong lòng, đột nhiên quỳ xuống dưới chân mẫu thân hắn, khóc lớn từng hồi.

“Đứa nhỏ, cậu bị sao thế?” Mai Lâm khó hiểu hỏi.

Nàng khom người xuống định nâng chàng thanh niên này lên, không nghĩ đến Tiêu Tân quỳ tiến đến hai bước, đem thân thể suy nhược của mẹ mình ôm chặt lấy, mặt lệ rơi đầy kiêu gọi.

-Mẹ, con là đứa con bất hiếu! Con chính là đứa con Tiểu Sở của mẹ, con về rồi đây!

“Cái gì? Cậu nói gì?” Mai Lâm quả thật không thể tin được vào tai của mình. Hôm nay là ngày như thế nào a? Người thanh niên ngày vừa rồi còn muốn làm con nuôi của nàng, trong chốc lát lại nói chính mình là con trai của nàng. Điều này sao có thể? Đứa nhỏ này nhất định đang gạt mình?

Tiêu Tân ôm mẫu thân, lớn tiếng khóc, khóc không thành tiếng kêu lên.

-Mẹ, con của người không có chết, con được người khác cứu sống!

Mai Lan vẫn như cũ không thể tin được, lắc đầu nói.

-Đứa nhỏ, cậu không nên nói lung tung. Cậu và Tiểu Sở căn bản không phải là một người, diện mạo cũng không giống nhau, làm sao tôi có thể tin được cậu là con của tôi.

Tiêu Tân lau nước mắt trên mặt mình, ngược nhìn mẫu thân lớn tiếng nói.

“Con thật sự là con của mẹ. Mẹ chẳng lẽ quên, năm sau tuổi con phát sốt, mẹ đêm khuya mười hai giờ còn đội mưa lội gió đưa con đến bệnh viện, kết quả con hết bệnh, mẹ lại bị bệnh.”

“Con muốn học võ, mẹ liền đưa con đến Vũ Giáo, mẹ nói với con, học võ thì có thể, nhưng thành tích học tập cuối năm phải đứng trong top 3 của cả lớp. Mẹ còn nói với con, học võ để cường thân kiện thể, không được khi yếu, khinh nhục, cái đầu tiên là học làm người, dù cho tập võ thật giỏi đi chăng nữa.

“Con tham gia quân ngũ năm thứ hai đã được đứng thứ nhất tinh bộ chữa cháy. Lúc đó, con cao hứng đem quân công và huy chương cho mẹ. Mẹ lại phê bình con, không được kiêu căng, cố gắng nhiều hơn, không được vì một thành tích nho nhỏ mà đắc ý vênh váo. Phải giống như phụ thân, làm một nam tử đỉnh thiên lập địa.”

“Sau này gặp chuyện không may, tuy con không mò được mất, nhưng con vẫn nghe được lời mẹ nói. Mẹ nói với con, Con a, phải cố gắng lên để sống, mẹ cho dù giảm thọ mười năm cũng đáng giá.”

Lúc này, trong lòng Mai Lâm đã tin đến tám chín phần, vuốt đầu Tiêu Tân, run giọng nói.

-Cậu nói cho tôi biết, phụ thân cậu làm món đồ chơi cho cậu được đặt ở nơi đâu.

Tiêu Tân không chút do dự trả lời.

-Món đồ chơi con để dưới ba cái hòm da màu đen đặt dưới sàn, cái thùng đó lưu lại di vật của ba ba khi hy sinh.

Nghe nói, Mai Lâm rốt cục không thể không tin chàng trai trước mặt là con của mình. Ngoài nó ra, còn ai có thể biết được chuyện đó?

“Trời! Chẳng lẽ chuyện này là thật chăng? Đứa con ngày đêm mong nhớ rốt cục đã trở về!” Mai Lâm đột nhiên ôm Tiêu Tân vào lòng, miệng phát ra

tiếng hét, chậm rãi ngã về một bên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Gặp Lại

“Mẹ! Người sao rồi? Có phải bệnh tim tái phát hay không?”

Tiêu Tân phát hiện mẫu thân có vẻ khác thường, sợ rằng bệnh tim tái phát, cũng có thể vui quá không chừng, nhưng phải chú ý một chút, nếu bệnh tái phát phải đưa ngay vào bệnh viện, lập tức tiến hành điều trị. Tiêu Tân chạy nhanh đặt mẫu thân lên ghế sa lon, chạy đi tìm được phẩm. Hắn vẫn nhớ rõ, đầu giường có cái tủ chứa hòm thuốc trong đó có “Hiệu quả nhanh cứu tâm hoàn”. Nếu dùng đúng lúc, bệnh tình có thể được giảm bớt.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân “Mai đi, người sao rồi?” Tiêu Tân không để ý đến nàng, xoay người đi vào phòng ngủ. Nguy rồi, cái hòm thuốc không có ở đây, phải làm sao để cấp cứu cho mẫu thân đây?

“Người không cần chạy lung tung, ở đây đã có “Hiệu quả nhanh cứu tâm hoàn” rồi!”

Trong phòng khách truyền đến âm thanh của người phụ nữ, Tiêu Tân có cảm giác quen tai, chạy nhanh ra ngoài.

“Là cô?” Tiêu Tân chấn động, hắn hàng vạn lần không ngờ, nữ nhân này lại là Khang Mẫn. Nàng như thế nào lại đến đây?

“Đừng đứng ngây ngốc ở đó, nhanh đi lấy chén nước.” Khang Mẫn phân phó.

Cầm lấy chén nước Tiêu Tân đưa tới, Khang Mẫn cực kỳ thành thạo uớt thuốc cho Mai Lâm từng viên “Hiệu quả nhanh cứu tâm hoàn”. Một lúc sau, Mai Lâm chậm rãi mở mắt.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Tiêu Tân hỏi.

“Ta bị sao vậy!” Ý thức của Mai Lâm vẫn còn chút hoảng loạn, ở trên ghế sa lon chuẩn bị đứng dậy. Tiêu Tân chạy nhanh dìu nàng nằm xuống, nhẹ giọng nói.

- Bệnh tim của mẹ vừa tái phát, đã được uống thuốc, phải nằm thêm chút nữa.

Mai Lâm nghe theo lời của con trai, ngoan ngoan nằm xuống. Lúc này, nàng nhìn Khang Mẫn ở bên cạnh, nhẹ giọng nói.

- Tiểu Mẫn, con đến khi nào?

Khang Mẫn trách cứ nói.

- Mai đi hôm qua con vừa thấy được phẩm của dì vừa hết, cho nên hôm nay đặc biệt mua cho dì. May mắn con đến kịp, không thì không ổn rồi.

“Thật sự cảm ơn con nhiều lắm!” Mai Lâm hơi áy náy nói. Tiếp theo nàng quay qua nói với Tiêu Tân.

- Đã hơn một năm qua, may mắn là có tiểu Mẫn thường xuyên đến thăm mẹ, bằng không mấy ngày qua mẹ cũng không biết ra sao?

Khang Mẫn kinh ngạc, nhớ đến xưng hô kì lạ của Tiêu Tân, thất thanh nói.

- Người là ai, sao lại kêu Mai đi bằng mẹ?

Mai Lâm đang định trả lời, Tiêu Tân giành trước nói.

- Ta là Tiêu Tân, là con nuôi của Mai đi.

Nói xong, hắn nhìn mẫu thân nháy nháy mắt, ý bảo không cần nói ra.

Một lúc sau, sắc mặt Mai Lâm dần dần khôi phục như bình thường, nhưng vẫn có chút suy yếu như cũ. Tiêu Tân cùng với Khang Mẫn dìu mẫu thân vào phòng, sau đó đặt nàng nằm trên giường. Hắn khoát tay phải lên cổ tay của mẫu thân, xem thử mạch đập trên cổ tay. Một phút đồng hồ trôi qua, thấy có vẻ bình thường, cuối cùng cũng yên tâm.

Lúc này, Tiêu Tân theo bản năng quan sát Khang Mẫn ở bên cạnh. Đã một năm không gặp, nàng hơi gầy so với trước, tuy vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng lại có chút tiều tụy. Chẳng lẽ nàng có gì không tốt hay sao?

Về mặt Tiêu Tân ôn hòa nhưng trong tim thì đang dậy sóng, tuy nhiên Khang Mẫn cũng không sinh ra hoài nghi đối với hắn. Nàng thấy Mai Lâm đã không còn việc gì, vốn định vào bếp làm cơm, nhưng Tiêu Tân nói nàng biết, từ nay chuyện đó hắn phụ trách. Khang Mẫn nhớ đến buổi chiều còn phải đi làm, nên đứng dậy cáo từ.

Tiền Khang Mẫn, Tiêu Tân trở lại phòng, thấy mẫu thân đang ngủ, không muốn làm phiền nàng, một mình đi vào trong bếp.

Chứng kiến bát cơm còn thừa một ít đồ ăn, trong lòng Tiêu Tân thấy chua xót. Xem ra, mấy ngày qua mẫu thân đã chịu khổ quá nhiều rồi. Không có con trai ở đây, nàng ăn rất giản đơn. Trước kia có con trai bên cạnh, tuy rằng điều kiện không tốt, nhưng nàng vẫn làm ba bốn món một bữa, sau đó ngồi nắm đũa con ăn như lang như hổ quét sạch mọi thứ, nhưng chính mình lại ăn rất ít.

Tiêu Tân trong lòng vẫn còn một nghi vấn, đương nhiên là về Khang Mẫn. Nàng không phải đã chia tay với mình hay sao? Vì cái gì lại thường xuyên đến thăm mẹ? Chuyện này rốt cục là sao?

Trong nhà không có thức ăn, Tiêu Tân phải đi chợ một phát, sau đó xuống bếp quậy một hồi, rồi mới vào xem mẫu thân ra sao.

Lúc này, Mai Lâm đã tỉnh, thấy đứa con tiến vào, trong lòng nhất thời cao hứng. Vừa rồi nàng quá kích động làm bệnh tim đột phát, giờ đã qua, tự nhiên sẽ hào hào đánh giá đứa con của mình.

Tiêu Tân thấy mẫu thân liên tục chăm chăm nhìn mình đánh giá không ngừng, cười nói.

-Mẹ, chờ cơm nước xong mẹ con mình nói chuyện. Mẹ buổi chiều không đi dạy, hào hào nghỉ ngơi cho thật tốt đi.

Mai Lâm có chút chần chừ, bắt gặp ánh mắt con trai nhìn mình, vì thế gật đầu nói.

-Chút nữa mẹ gọi cho Tôn lão sư, nhờ ông ấy an bài một chút về các khóa dạy. Con trai quay về, là một chuyện lớn, đương nhiên mẹ sẽ hào hào bồi người.

“Đương nhiên rồi.” Tiêu Tân cúi mình xuống, chuẩn bị mang dép vào cho mẫu thân.

Mai Lâm ngăn lại, ôn nhu nói.

-Con, mẹ không phai bà lão tám mươi, việc nhỏ ấy để mẹ tự làm.

Tiêu Tân ngồi xổm xuống, khấn cầu nói.

-Mẹ, cứ để cho con giúp mẹ mang dép một lần, có được không?

Đôi mắt Mai Lâm ửng đỏ, không ngăn cản nữa, duỗi tay vuốt ve mái tóc của con trai, trầm nghĩ trong lòng.

-Con trai của mình thật sự đã trở về! Mái tóc này vẫn cứng như trước kia, rất giống phụ thân của nó.

Hai người cùng nhau đi vào phòng khách. Chứng kiến các món ăn trên bàn, nước mắt Mai Lâm cố nén nẩy giờ rốt cục cũng rơi xuống.

Tiêu Tân bới cho mẫu thân một chén cơm, thấy mẫu thân đang khóc, liền hỏi.

-Mẹ, mẹ thấy sao rồi?

Mai Lâm lau đi dòng nước mắt, cười nói.

-Vui quá ấy mà. Đứa con lúc còn nhỏ, giờ đã biết yêu thương mẹ của mình.

Chứng kiến bộ dáng của mẫu thân, Tiêu Tân trong lòng lại cảm thấy hồ thẹn. Bữa cơm hôm nay không giống như trước đây, Mai Lâm không ngừng gấp rau, thức ăn cho con trai. Tiêu Tân cũng không kém, gấp cho mẫu thân hẳn thật nhiều, tuy rằng ăn không hết, nhưng nụ cười trên mặt của nàng rất hạnh phúc.

Con trai trở về, ánh mặt trời cuối cùng cũng đã trở về với Tiêu gia!

Toàn bộ buổi chiều, Mai Lâm lặng lẽ ngồi trên ghế sa lon, lắng nghe con trai kể chuyện đã trải qua trong một năm xa nhà. Trong lòng Tiêu Tân cũng rất băn khoăn, rất nhiều chuyện hắn cũng không kể. Mai Lâm tự nhiên cũng nhận thấy, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất thỏa mãn. Con trai đã lớn, có quãng trời riêng của nó, làm mẹ chỉ cần biết được con nên người. Mà chuyện quan trọng hơn, là con trai vẫn sống, trong tim hắn vẫn còn có người mẹ này. Trừ bỏ mọi thứ đó, Mai Lâm không còn mong muốn gì nhiều hơn.

Khi Mai Lâm nghe nói con mình đã thi đậu vào trường Đại Học Z, đang học ở đó, trong lòng của nàng vui biết bao nhiêu! Nhiều năm tâm nguyện cuối cùng cũng được thực hiện, tuy rằng không còn làm nhân viên phòng cháy chữa cháy nữa, nhưng tiền đồ sẽ rộng mở rất nhiều.

Nghe con nói lần này trở về có chuyện trọng yếu cần làm, Mai Lâm hiểu chuyện, không làm cho hấn chậm trễ chính sự. Nàng chỉ yêu cầu con trai ở lại bên nàng một ngày, sau này cuối tuần gọi về nhà một hai lần, thông báo bình an là được.

Cùng nhau nói chuyện với mẫu thân thật lâu, Tiêu Tân hỏi chuyện Khang Mẫn, lúc này hấn mới phát hiện mẫu thân không biết hấn cùng nàng đã sớm chia tay. Về phần Khang Mẫn thường xuyên đến thăm nàng, cũng bởi vì Tiêu Tân. Theo lời mẫu thân nói, Sau khi Tiêu Tân “tử” không lâu thì nàng đã kết hôn, sau này cũng không biết vì nguyên nhân gì nàng lại ly hôn, giờ thì độc thân một mình.

Nghe nói Khang Mẫn có vẻ không tốt, trong lòng Tiêu Tân có chút thương cảm. Hai người đã yêu nhau một thời gian, hiện giờ đã gặp lại nhưng như không hề quan biết nhau. Có lẽ, đây là đoạn cuối một cuộc tình giữa Tiêu Tân và Khang Mẫn. Đúng vậy, bọn họ hữu duyên vô phận, thế sự vô thường, ai có thể nói được rõ ràng mọi chuyện!

Hôm nay, Tiêu Tân cùng với mẫu thân tán gẫu thật muộn, đồng thời càng kiên định ý tưởng, nhất định phải vượt trội, báo đáp thật tốt cho mẫu thân, làm cho mẫu thân có một cuộc sống thật hạnh phúc lúc tuổi già.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phương Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ra Tay Tương Trợ *thượng*

Sáng thứ hai, sáu giờ sáng Tiêu Tân bắt đầu rời khỏi giường. Hấn cũng không ra ngoài luyện công buổi sáng như thường lệ, mà là ở nhà đảm nhận vai trò từ osin đến quản gia quét dọn nhà cửa một lần. Thật vất vả mới trở về nhà được, chỉ vèn vèn ở nhà được một ngày đã phải rời đi, trong lòng của hấn cảm thấy rất hổ thẹn, hấn rất muốn vì mẫu thân của mình làm nhiều việc hơn nữa.

Khi mẫu thân Mai Lâm nghe được tiếng động, từ trong phòng ngủ đi ra, thì hấn cũng đã làm gần xong.

“Mẹ, người ngủ thêm chút nữa đi, con ra ngoài mua bữa sáng chút.” Tiêu Tân đang lau dọn trong nhà bếp, quay đầu lại nói.

“Con, đứa nhỏ này!” Về mặt Mai Lâm mỉm cười vui mừng. Trước kia, mỗi khi con mình trở về từ đồn trú ngày nào cũng như thế này. Đã hơn một năm không gặp, thói quen của đứa con này vẫn không hề thay đổi.

Tiêu Tân ra khỏi nhà, chợt nhớ đến một chuyện, quay lại nói với mẫu thân.

-Mẹ, trưa nay con sẽ đến trường tìm mẹ.

“Có chuyện gì sao?” Mai Lâm hỏi.

Tiêu Tân gãi gãi đầu, cười nói.

-Con nghĩ con và mẹ nên chụp một ít hình.

“Được nha!” Mai Lâm hiểu.

Hai mẹ con quả thật rất nên lưu lại những bức ảnh đó. Sau này, mỗi khi nhớ đến đối phương, có thể lấy ảnh chụp ra xem, miễn trong lòng có ý nhưng nhớ đến đối phương, ít nhiều gì cũng cảm thấy an ủi. Đứa con lần này trở về, trông có vẻ rất khẩn trương. Duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt. Trong ánh mắt có thêm vài phần trầm ổn, thiếu một chút nghịch ngợm. Xem ra, đứa con đã thật sự trưởng thành!

Mẹ thích ăn “Linh Lung Thang Bao” với “Sữa đậu nành nguyên chất”, giống y như con trai của mình. Hiện tại Tiêu Tân đã đến trước cửa hàng “Trầm Kí Tảo Điền Phở”, phát hiện đến giờ cửa tiệm vẫn chưa mở cửa.

“Ông chủ, Trầm Kí sao giờ vẫn chưa mở cửa ạ?” Tiêu Tân hỏi thăm một ông lão bán báo bên cạnh.

Ông chủ tiệm bán báo liếc nhìn đánh giá hấn một cái rồi trả lời.

-Tiểu tử, đã lâu không đến đây đúng không? Trầm Kí đóng cửa mấy hôm nay rồi!.

“Làm ăn sinh ý rất tốt mà, sao lại phải đóng cửa ta?” Tiêu Tân trong lòng rất khó hiểu “Trầm Kí Tảo Điền” đã mở được hơn mười mấy năm, được coi là một cửa hiệu lâu năm. Nơi này kinh doanh đồ ăn sáng rất đa dạng. Hương vị chính tông, cư dân gần đây rất yêu thích cửa tiệm ăn sáng này, tại sao lại đột nhiên nghỉ làm?

Ông chủ tiệm bán báo thở dài một hơi. Mặt mang vẻ đồng tình nói.

-Trầm lão bản là một người thành thật, lần này gặp phải ác nhân, ngoài đóng cửa ra thì làm gì được nữa bây giờ?

“Ông chủ, chuyện này rốt cục tại sao lại như thế này?” Tiêu Tân tò mò hỏi.

Ông chủ tiệm bán báo tiếp tục giải thích.

-Nghe giọng nói, cậu là người ở đây, hẳn đã nghe đến ba huynh đệ “tam điều tiên” a!

“Tam điều tiên? Ba huynh đệ bọn chúng chẳng phải đã ngồi tù rồi sao?” Tiêu Tân cảm thấy kì lạ hỏi.

Nói đến “Tam điều tiên”. Người địa phương cũng biết. Ba huynh đệ này là cường bạo một phương, ý trên người có công phu, hà hiệp hàng xóm láng giềng, không chuyện ác nào không làm. Năm năm trước, bị lực lượng công an bắt được, nhốt tù ba anh em, làm cho mọi người điều vỗ tay ăn mừng ào ào.

Ông chủ tiệm bán báo than thở.

-Một tháng trước, ba huynh đệ trong đó có lão nhị a Buru được thả. Tên đó vừa về đến, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt xảy ra. Không tới vài ngày thủ hạ dưới tay đã thành đàn. Xem này, mấy phố gần đây điều gặp chuyện, vài ông chủ ở mặt tiền vì không chịu nộp phí bảo kê. Bị bọn họ đánh cho hấp hối.

“Đồn công an không quản đến sao?” Tiêu Tân hỏi.

Ông chủ tiệm bán báo tức giận bất bình nói.

-Quản với không quản khác *éo gì nhau. Nghe nói sở trưởng đồn công an ăn của đút lót của a Buru, mắt nhắm mắt mở cho qua, đồn công an như là sân khấu của bọn họ, bắt giữ một chút rồi thả ngay. Cuối tuần trước, a Buru cùng với tay chân trong bang đi ngang qua Trầm Kí, thấy con bé Trầm Y Y xinh đẹp là lướt, lại muốn con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, khởi tâm chú ý đến Y Y. Lão Trầm thương yêu Trầm Y Y như chính mạng sống của mình, đương nhiên không đáp ứng, kết quả bị a Buru đánh gãy chân, cửa hàng phải đóng cửa. A Buru lúc gần rồi đi còn có nói, vài ngày nữa còn muốn ghé thăm, người không thấy tiền không có thì cho chó nhặt xác đi.

Tiêu Tân là lạ hỏi.

-Vậy đúng là một phường cường hào ác bá, chẳng lẽ không ai kiện lên cấp trên, chính phủ không quản hay sao?

Ông chủ tiệm bán báo giận dữ nói.

-Ai dám kiện lên cấp trên, liền gặp phải tai họa, bọn đó tâm ngoan thủ lạt, mọi người điều sợ bọn chúng gây chuyện!

Nói đến đây, ông chủ bán báo không khỏi lắc lắc đầu, thở dài nói: “Gặp được cái giống ôn thần như thế, lão Trầm đã phải chịu khổ sở nhiều!” Lúc này, ông chủ bán báo chỉ chỉ vào một thân ảnh vội vàng vàng ở bên kia đường nói: “Cậu nhìn xem, đó là Trầm Y Y, đang là một học sinh trung học, đáng đẹp tươi ngon mộng nước [Kem: lạy chúa em ghi đúng ý tác giả...lão bán báo quan sát ác quá]. Cô bé này mà vào tay hắn, chết chắc.”

Lão bán báo còn muốn tiếp tục tám, vừa quay lại đã nhìn thấy Tiêu Tân chạy đến phía cô bé kia. Hai người nói một hai câu, thế nhưng lại cùng nhau rời đi.

“Vị đại ca này, anh thật sự có thể giúp ba của ta sao?” Trầm Y Y vừa dẫn Tiêu Tân trở về, một bên gấp gấp hỏi han.

Vừa rồi, Trầm Y Y vốn định đi đến trường, kết quả giữa đường gặp được Tiêu Tân còn nói vs nàng một câu, cấp cho nàng thêm một hy vọng, từ khi phụ thân gặp phải chuyện không may, cả cửa hàng cũng phải đóng cửa, trong nhà không còn đồng vào. Vậy mà bọn đàn độn kia còn không chịu bỏ qua, lại cứ đến nhà quấy rối, đập phá đồ đạc lung tung, tạt sơn lên tường, rồi những lời nguyên rủa ác độc, nửa đêm thì ném gạch làm vỡ cửa kính trong phòng....gà chó không yên. Chấn thương của Phụ thân chưa tốt lên, mẫu thân lại hoảng hốt kinh sợ, Y Y không yên lòng, liền xin trường học trở về nhà, trong lòng cũng cảm thấy rất sợ hãi. Bây giờ có người nguyện ý giúp đỡ, nàng đương nhiên cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Lúc này, Tiêu Tân sớm đã đem việc mua bữa sáng cho mẫu thân quảng lên chính tầng mây. Trước kia gặp mấy chuyện như thế này, hẳn điều không nhịn được mà móc dao tương trợ. Tiêu từ a Buru này cũng được xem như là “người quen” của hắn. Năm ấy trước một ngày thi vào trường cao đẳng, Tiêu Tân đã cùng với a Buru “giao lưu” đấm đá một trận, kết quả lưỡng bại câu thương, cùng nhau đi thăm bệnh viện. Hôm nay lại nghe nói a Buru đi hại người, Tiêu Tân cảm thấy không đập một trận thì khí không thông, quyết định phải xử lí chuyện này.

Nghe thấy câu hỏi của cô nhóc này, Tiêu Tân mỉm cười, trên mặt nở nụ cười ánh lên vẻ sáng ngời như mặt trời.

-Muội không biết huynh à?

“Huynh là?” Trầm Y Y nghi hoặc liếc liếc đánh giá Tiêu Tân, vẫn không nhận ra, lại nghe Tiêu Tân cười nói.

-Viên kẹo nhỏ, đã quên đầu to ca ca rồi sao?

Trong đầu lóe lên một cái, hai cái tên gọi lên những kí ức thời thơ ấu của Trầm Y Y, ánh mắt liền sáng ngời.

-Huynh là đầu to ca ca? Sao huynh thay đổi nhiều quá vậy?

Tiêu Tân bật cười lớn.

-Nữ nhân mười tám trở mã, viên kẹo nhỏ giờ đã biến thành một cô gái xinh đẹp rồi. Đầu to ca ca mà không đẹp trai một chút, làm sao muội thèm để ý đến huynh.

“Huynh nhớ rõ quá nha!” Khuôn mặt Trầm Y Y lập tức đỏ bừng lên, hơi có vẻ ngượng ngùng.

Năm đó, những đứa nhóc gần nhà thường hay tập trung chơi với nhau. Tiểu Y Y lúc đó mới sáu tuổi, tự xưng rằng mình là đại mỹ nhân, không thèm để ý đến đầu to ca ca mười hai tuổi. Viên kẹo nhỏ cùng với đầu to ca ca là biệt danh thân mật do hai người đặt ra, không nghĩ đến bây giờ, đối phương vẫn còn nhớ rõ, thật là mắc cỡ chết đi à. Nàng vẫn còn nhớ rõ năm đó ca ca đầu to ngoại trừ cao cao ra, tướng mạo cũng không có đặc điểm gì đặc biệt, mới mười mấy năm không gặp, sao dung nhan biến hóa lớn như vậy?

Tiêu Tân cười nói.

-Trí nhớ của huynh rất tốt đúng không? Huynh vẫn còn nhớ rõ, có một hôm, viên kẹo nhỏ không cẩn thận tẽ trong quần, khóc.....

Còn chưa kịp nói hết câu, Trầm Y Y đã không nhịn được, đưa tay đi đánh hấn. Bởi vì chuyện này, đầu to ca ca trêu chọc nàng không ít, nàng cũng không nghĩ đã lâu không gặp, đầu to ca ca lại...hư hỏng đến như thế!

Tiểu nha đầu nắm đấm hai tay nhỏ bé trên lưng Tiêu Tân hai cái, miệng cười ha ha. Trải qua một hồi bát nháo, khoảng cách giữa hai người được thu hẹp rất nhiều, bất giác nhớ lại những kỷ niệm thời thơ ấu.

“Đầu to ca ca, mai mốt huynh định đi đâu?” Trầm Y Y hỏi.

Tiêu Tân cũng không ngại gì mà kể hết cho Tiểu Y những chuyện của mình một lần [đương nhiên là – 1 số thứ ko kể rồi]. Nghe nói đến đầu to ca ca đang học ở trường đại học Z, Trầm Y Y lập tức vui vẻ hẳn lên.

-Thật sự là quá tốt! Muội đang định sang năm cũng thi vào trường đại học Z, đến lúc đó muội với huynh trở thành bạn học rồi nha!

Tiêu Tân cố ý trêu nàng, làm ra vẻ hoài nghi hỏi.

-Điểm sàn trúng tuyển vào đại học Z rất cao nha, muội có chắc là đậu không đó?

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Y Y lạnh lại, cái mũi nhếch lên ngược về phía trước, giận dữ nói.

-Đầu to ca ca khinh người quá đáng nha, thành tích học tập của ta rất tốt đó, lần nào cũng đứng hạng nhất chứ bộ.

“Ồ!” Tiêu Tân không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Không có gì bất ngờ xảy ra, thì năm sau trường đại học z năm sau sẽ có thêm một hoa hậu học đường nữa. Nghĩ đến bọn người điên cuồng đuổi theo hoa hậu giảng đường như ruồi bu kia, hấn quyết định cấp cho nàng một lời cảnh báo.

-Y Y, huynh đề nghị muội nên ghi danh trường học khác, ngàn vạn lần không nên báo danh vào trường đại học z!

“Tại sao?” Trầm Y Y cảm thấy kỳ quái.

Tiêu Tân nói tiếp.

-Đại học z có rất nhiều dân tộc, huynh sợ Y Y chống đỡ không nổi.

“Ồ!” Đầu to ca ca lại cười nhạo mình, Trầm Y Y liếc mắt nhìn hấn một cái, dịu dàng nói.

-Người ta không sợ đâu! Trường học của muội nam sinh cũng thế thôi, chẳng phải điều giống nhau hay sao. Còn nữa, có đầu to ca ca bảo vệ muội nữa mà! Trừ phi, huynh cũng là sắc lang giống bọn họ a!

Nói xong, nàng vụng trộm liếc nhìn xem phản ứng của Tiêu Tân.

Ặc! Tiêu Tân sờ sờ cái mũi của mình, không nói gì. Nếu làm không tốt sẽ gây phiền toái cho chính mình, Lâm Hiểu Nặc chính là vết xe đổ.

Thấy Tiêu Tân không phản ứng, Trầm Y Y trong lòng cảm thấy có chút mất mát. Bất quá, chuyện này còn chưa xảy ra, nên cũng không lo cho lắm, Tiểu cô nương lập tức nhớ đến chính sự trước mặt quan trọng hơn, nàng lo lắng hỏi.

-Đầu to ca ca, bọn bại hoại này cũng không dễ chọc, huynh có chắc “xử” bọn họ được không?”

Chương 75: Ra Tay Tương Trợ *hạ*

Tiêu Tân giả lơ ngu ngơ con gà khờ nói.

-Yên tâm đi! Tụi mình đi về nhà thăm ba của muội cái, rồi sau đó chúng ta hãy đi tìm a Bru, huynh cam đoan là từ nay về sau bọn chúng không dám tìm đến nhà muội làm phiền nữa.

Trầm Y Y vẫn còn nửa tin nửa ngờ, tiếp tục truy vấn.

-Đầu to ca ca, võ công của huynh thật sự lợi hại đến thế sao? Không nên mạo hiểm a, không chừng còn làm hại đến huynh nữa.

Tiêu Tân quay lại đưa tay ngắt nhẹ cái mũi của Trầm Y Y, cười lớn nói.

-Viên kẹo nhỏ nha, dám nghi ngờ đầu to ca ca à, phải phạt mới được. Hay là vậy đi, hai ta cùng đi, muội ở bên cạnh xem ca ca làm thế nào để thu thập bọn bại hoại đó.

“Đứng nha!” Trầm Y Y vỗ hai bàn tay nhỏ bé, mừng rỡ nhảy lên. Thấy Tiêu Tân tự tin như vậy, nàng bỗng nhiên cảm thấy cao hứng, thật muốn xem xem mấy tên làm bị thương ba ba sẽ bị ca ca đầu to “sửa” thành hình dạng như thế nào a. Lúc này, nàng đột nhiên nhớ đến hồi đó, có một lần đầu to ca ca lấy một địch năm, đem mấy tên đã khi dễ tiểu bằng hữu của ca ca đánh đến chảy nước [...]. Ngay lúc này, trong lòng Trầm Y Y tràn đầy chờ mong. Trong lúc này, A Bru cuộn mình trong nhà đánh mạc chược cả đêm, đang định bò về nhà ngủ, bỗng cảm thấy mất trái....giữt giữt....thuận miệng hỏi.

-Tiểu cửu, con mất trái của tao hôm nay làm *éo gì giữt giữt mãi không ngừng.

Tiểu cửu là một thằng bị ngọng, tính lại thẳng như ruột ngựa, căn bản không cần nghĩ ngợi gì nói đại.

-Bru ca, trái giữt tai họa, phải giữt hữu tài. Huynh hôm nay không nên ra ngoài, không thôi sẽ gặp phải tai ương đổ máu.

-Tai...tai cái đầu này, mồm quạ đen! Trong khu này, thằng nào dám chọc đến tao.

A Bru vừa mắng vừa lấy tay kí vào đầu tiểu Cửu, đánh cho đầu óc choáng váng, nửa ngày chưa bình thường lại. Trước kia hắn đã từng có vài năm luyện “Thiết Sa Chương”, trong người có vài miếng võ, tuy nói cái kí này không có dùng đến khí lực. Nhưng cũng đủ làm tiểu cửu phải ngu người một hồi lâu.

Thường thì bọn lưu manh điều rất mê tính, a Bru cũng không ngoại lệ. Trong lòng tự nhủ, phải nhanh chóng chạy đến Tam Trụ Hương vào nhà đóng cửa lại, mới cảm thấy có chút yên tâm.

“Đệch *ẹ, lão tử không tin rằng hôm nay thật sự gặp tai ương tà khí. Lão tử muốn thử xem, ai dám gây phiền toái cho lão tử?” A Bru hùng hồn vừa nói vừa mở cửa phòng bước ra, vừa đi được một chút, bỗng thấy có một người thanh niên trẻ tuổi đứng trước mặt mình.

“A Bru, lại định ra ngoài làm chuyện xấu à?” Người thanh niên trẻ tuổi mỉm cười nói, da dẻ trắng nõn, tướng tá cao cao, đẹp trai anh tuấn khí khái hiên ngang.

“Lão tử hôm nay đang không vui, té sang một bên!” A Bru trong lòng đang có hỏa, gặp tên tiểu tử này nói chuyện bần bựa, lập tức cái mặt như cái bánh bao. Một chưởng liền bay tới. A Bru đánh một chưởng này chính là chiêu thức –“Bát Vân Kiến Nhật” *rẽ mây ngấm mặt trời*—trong Thiết Sa Chương. Nếu bị một chưởng này của hắn đánh trúng, nhẹ thì mặt như hồ lô, còn nặng thì má nhìn không ra luôn. Giờ phút này, a Bru vẫn chưa hay được trước mặt mình là một sát thần, một chưởng này chỉ dùng ba phần nội lực, đánh thẳng vào ngực đối phương.

Nhưng mà, một chưởng này của a Bru còn chưa trúng, đã bị đối phương nắm lại. A Bru hơi ngạc nhiên, theo bản năng đánh tiếp một chưởng bằng tay phải, lập tức hắn phát hiện ra tay mình như bị một gọng kim bóp chặt, gút gao khóa chặt cổ tay của hắn. Căn bản là không thể nhúc nhích.

A Bru lập tức cảm thấy chân động. Nhanh chân xoay người đạp ra một cước ngay giữa ngực đối phương. Nhưng lần này cũng y như thế, cước vừa ra một nửa đã bị đối phương dùng gối đỡ lấy. Má ơi cái chân, đá vào gối tên tiểu tử này giống như đá vào cục sắt vậy, toàn bộ bàn chân liền bị tê dại hẳn đi. Đúng lúc này, bên tai truyền đến một tiếng quát nhỏ, chỉ thấy tay người thanh niên nhẹ nhàng giơ lên, hắn liền bay ra xa bốn năm thước như một trái banh bị ném.

“Bịch!” A Bru nặng nề rớt trên mặt đất, quăng ngã như một con chó, nấc nỏ đom đóm. Không đợi hắn kịp phản ứng, trên ngực đã bị một bàn chân đạp xuống. Đối phương hơi dùng một chút lực, a Bru lập tức gượng không nổi, thiếu chút nữa lịm đi.

“Vị đại ca này, ngươi muốn làm gì ta?” A Buru yếu ớt lên tiếng hỏi. Thiệt là may mắn không lĩnh nhưng xui xẻo thì lĩnh thấy gớm. Quả nhiên là tai ương gõ đầu, thiệt là lĩnh nghiệm. Hắn đã từng ở trong tù vài năm, chưa bao giờ nếm quả đắng như vậy, hôm nay đúng là lật thuyền trong mương mà. Người thanh niên chính là Tiêu Tân. Sau khi đi đến Trầm gia, hắn cùng với Y Y đi tìm a Buru. Giờ phút này, tiểu nha đầu đang ở xa xa, lánh né xem náo nhiệt. Nhìn thấy đầu to ca ca nhẹ nhàng đánh gục a Buru đại phối đàn, nàng nhìn không được chạy

Lúc này, có vài tên bước ra khỏi cổng, đúng lúc nhìn thấy cảnh a Buru bị đập ngay trước mắt, lập tức có thẳng la lên.

-Buru ca bị đánh, nhanh đi gọi người.

Mấy tên tay chân này cũng thông minh đấy chứ, thấy đại ca a Buru của mình bị người khác đập chân lên người, trong lòng cũng biết người này không dễ “chơi” nên vội vàng đi tìm thêm viện binh.

Tiêu Tân cũng không thêm đề ý, đá một cước đem a Buru đá bay qua một bên, đứng chờ cứu viện của đối phương đến.

Bọn xã hội đen, luận về vũ lực hay tốc độ đều thuộc dạng nhất lưu. Không bao lâu sau, một đám côn đồ cầm cây, ùn ùn chạy đến.

Sói mặc dù tàn nhẫn, nhưng vẫn không thể nào địch lại “hổ”. Huống chi đây chỉ là một đám ô hợp, cao lắm chỉ bò lên được cấp tiểu cầu thôi, mà Tiêu Tân lại là mãnh hổ hàng thật giá thật. Căn bản không cần chờ bọn chúng bày binh bố trận gì ráo, thịt tại chỗ, như trong trường hợp này, Tiêu Tân không nói lời thừa trực tiếp phóng tới và xung hữu đột đám đá túi bụi. Không đến ba phút, trên mặt đất nằm ngổn ngang gãy gộc và....người nằm, tiếng rên ư ư vang lên liên tiếp có nhịp điệu như một bài Rock and Roll.

A Buru nằm một bên nhìn mà choáng hết cả đầu óc. Siêu nhân không địch lại nhiều người, loạn quyền đập chết lão sư phụ. Hắn cứ tưởng rằng vớ đại đến đây vài chục huynh đệ, cho dù người lợi hại đến đâu, cũng sẽ bị thịt đè người, nhưng không thể ngờ, người bị đè chính là huynh đệ của mình, mà đối phương ngay cả một cọng lông cũng không rụng.

Tiêu Tân xoay người lại, mỉm cười đi đến trước mặt a Buru. A Buru sợ đến mức tay chân đều nhũn ra. Bàng vào thân thủ của đối phương, hắn có thể bóp chết hắn cứ như một con kiến, so với tìm đường chết, chỉ bằng đầu hàng giờ có vẻ tốt hơn.

-Vị...đại ca này, tiểu nhân có mắt như mù, trong lúc vô ý lỡ mạo phạm đại ca. Ngài cứ xem tiểu nhân như cái rắm đi, xin ngài thả ta ra a!

Trong mắt a Buru ngập tràn oán hận, nhưng không thể không xuống nước nhỏ mà lòn cúi, hướng đối phương cầu xin. Hào hán không so đo việc trước mắt. Chỉ cần qua được một cửa ngày hôm nay, sau này sẽ đòi nợ gấp trăm lần. Người lợi hại sao, ta sẽ tìm người lợi hại hơn người.

Đánh nhau náo nhiệt, mấy nhà gần đó đều bị kinh động. Nhìn thấy đám cường hào ác bá a Buru bị người ta đánh thảm thương như vậy, mọi người đều vui mừng vỗ tay. Tiêu Tân cũng không thêm đề ý diện mạo của mình có bị bại lộ hay không. Có cái mũi bảo hiểm là nhân viên cục an toàn quốc gia, ai dám đụng đến hắn. Huống chi chỉ là một đám côn đồ du thủ du thực này.

Ài.....! Sau vài năm không gặp, cứ tưởng bọn chúng sẽ có chút tiến bộ, không nghĩ chẳng có tí tiến bộ nào vẫn “u như kỷ”, khởi động chưa kịp làm nóng người mà đã nằm dưới đất xếp hàng giống như cá hộp không đứng lên nổi, thật sự là thật vọng quá đề hà....Nếu hôm nay đã đến đây, Tiêu Tân cũng không định buông tha đám người này. Nếu không trừng trị bọn họ nặng một chút, bọn này về sau chắc chắn vẫn còn gây họa nữa.

Nghe a Buru cầu xin tha thứ, căn bản Tiêu Tân hắn không có một chút động lòng. Hắn cố tình không cần đề cập đến chuyện gia đình của Trầm Y Y, tránh một ít phiền toái cho họ. Lần trước, hắn nhất thời giận dữ đã đánh bọn ngũ long đánh cho tàn phế. Sau này nhớ lại có chút hơi quá đáng, tự nhủ về sau ra tay có chừng mực, uy hiếp là chính, tận lực không hại đến mạng sống người khác. Nếu không, lấy hành vi của “Thất nhân bang” không phải chỉ trọng thương như thế. Còn về phần thẳng đại phối đàn tạt axit sunfuric thì....chết chưa hết tội, còn có thẳng chủ mưu Tả Dương Thanh ở đằng sau, thời điểm báo thù chưa đến.

Lúc này, trong đầu Tiêu Tân linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ đến một biện pháp cực kỳ tuyệt diệu. Bọn tạp nham xã hội đen hoàn toàn sống dựa vào vũ lực, cách đối phó tốt nhất với bọn chúng tiêu trừ vũ lực. Lần trước, Tiêu Tân đối phó với tên bác sĩ kia thật sự là hơi nham hiểm. Lần này hắn quyết định lựa chọn biện pháp ôn hòa, cho nên hắn quyết định làm một mẻ khô suốt đời. Trước đó vài ngày, trong lúc vô tình hắn tìm được cách khống chế được nguồn năng lượng phát ra bên ngoài. Bây giờ cũng chính là lúc giết gà dùng đến dao mổ trâu đây.

Tiêu Tân lòng vòng đến phía sau a Buru, phóng ý thức, một luồng khí nóng màu vàng như lửa lập tức dâng lên từ đan điền, nhanh chóng truyền đến đầu ngón tay. Chỉ thấy hắn đánh ra một chưởng, mục tiêu chính là xương tỳ bà *xương vai* của a Buru. Một luồng khí lưu chạy thẳng thành một đường, xuyên thấu qua lòng bàn tay chạy thẳng vào xương tỳ bà của a Buru, lập tức xuyên thấu qua da thịt và bốc cháy bên trong.

“Arg~~~~!” Sau ba bốn tiếng thét thảm qua đi, làn da phía dưới ần ần màu lửa đã nhạt đi. Bất quá mọi chuyện chỉ diễn ra trong khoảng thời gian rất ngắn nhưng xương tỳ bà đã bị phá hủy hơn một nửa. Nhưng bên ngoài nhìn thế nào cũng không ra được nơi đó có chuyện gì khác thường xảy ra. Từ nay về sau, chỉ cần a Buru dùng một chút lực, xương tỳ bà sẽ đau đến thấu xương xuyên tủy, không dùng được một chút lực nào. Kể từ nay, hắn muốn làm ác cũng vô phương.

Thí nghiệm thành công trên người a Buru, Tiêu Tân lập tức copy chiêu thức, paste lên người từng tên từng tên một...vỗ từng chưởng từng chưởng. Không bao lâu sau, một đám người vừa khóc vừa thét trên mặt đất đã hoàn toàn ngu sây.

Ngày hôm sau, dân cư nơi đó đã không còn nhìn thấy đám côn đồ mà thường ngày vẫn hay tác oai tác quái ấy nữa nhưng bọn họ lại được nhìn thấy một đám ma bệnh đi giữa đường. Chứng bệnh này làm cho tất cả thầy thuốc điều bó tay_ thúc thủ vô sách_ không có biện pháp, tra không ra nguyên nhân bệnh, nào biết Tiêu Tân vừa làm xiếc trên người bọn chúng.

“Đầu to ca ca, không ngờ huynh lợi hại đến thế a!” Trầm Y Y chạy nhảy đến bên cạnh, hưng phấn nói.

Tiêu Tân lạnh nhạt cười nói.

-Không có gì, là do bọn họ không được lịch sự nên duyệt một chút thôi! Bây giờ thì chuyện của muội đã xong hết rồi, huynh cũng nên rời đi

“A!” Trầm Y Y kêu lên một tiếng, chạy nhanh đến nắm tay Tiêu Tân, nũng nịu nói.

-Đầu to ca ca, huynh giúp nhà muội chuyện lớn như vậy, sao có thể nói đi là đi, tốt xấu gì cũng nên ở nhà muội dùng một bữa tối a, bằng không ba mẹ muội sẽ la muội là không biết điều á.

Tiêu Tân nhớ đến cuộc hẹn chụp ảnh với mẫu thân vào buổi chiều, lắc đầu nói.

-Không được, huynh bận rồi. Sau này có cơ hội sẽ gặp lại muội sau.

“Không mà!” Tiểu cô nương cong môi lên nói, đôi mắt xinh đẹp nước mắt vòng quanh, đáng yêu vô cùng.

Thấy người đi đường quanh đây chưa rời đi, Tiêu Tân nắm tay cô bé chạy ra khỏi chỗ đó, thấp giọng nói.

-Muội sao giống con nít thế, nói khóc là khóc, còn hơn cả nước suối.

-Huynh ...huynh mới nước nhiều hơn suối ấy!

Trầm Y Y trừng mắt nhìn Tiêu Tân, uy hiếp nói.

-Huynh rốt cục có đi hay không, nếu không muội khóc đó.

Ta ngất! Tiêu Tân dở khóc dở cười. Tiểu nha đầu này thật giống với Hoa Phi Nhi, lại dùng nước mắt uy hiếp mình. Khóc tuy không gây hại được gì, nhưng nếu là do mỹ nữ khóc, lực sát thương thật sự kinh người. Xung quanh nhiều người như vậy, nếu không biết dảm nghĩ mình khi dễ nàng lắm a.

“Được rồi, tiểu nãi nãi của tôi, đi là được chứ gì?” Tiêu Tân đành phải bó tay đầu hàng.

Huynh vẫn còn non lắm!” Trầm Y Y mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước đáng yêu lập tức thay đổi 360 độ như mặt trời rạng rỡ.

Tiêu Tân móc điện thoại di động ra gọi cho mẫu thân, báo cho mẫu thân biết hiện giờ có việc, sau khi giải quyết xong sẽ đến trường tìm mẫu thân, sau đó hân hạnh nhìn Trầm Y Y nói.

-Tiểu nha đầu, vừa lòng muội chưa?

Trầm Y Y gật gật đầu, trên mặt cười tươi như hoa.

-Đầu to ca ca tốt với muội nhất!

“Đúng không đó? Huynh nhớ rõ hồi đó có con nhóc nào đó ngay cả nhìn thẳng cũng không thèm nhìn huynh, sao giờ lại nói là huynh tốt nhất ta!” Tiêu Tân nhớ đến chuyện trước kia, vẫn còn chút hân học, đương nhiên phải trêu nàng một phen.

-Hừ, người ta trước kia chẳng phải tuổi còn nhỏ, nên không biết hay sao!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Y Y đỏ lên, lắc lắc cánh tay của Tiêu Tân, dịu dàng nói.

-Bây giờ muội rốt cục đã biết, đầu to ca ca là người tốt nhất trên thế giới này.

Hình như nàng đánh giá hân rất cao, so với hồi xưa, thật sự là khác nhau một trời một vực. Nhưng mà, thật ra nghe thế cũng...vui vui, Tiêu Tân cũng không thèm so đo với nàng nữa.

Trong chốc lát, hai người đã trở lại Trầm Gia. Nghe nói Tiêu Tân giáo huấn tên ác bá a Bưu, trừ hậu hoạn về sau. Vợ chồng Trầm lão mừng vô cùng. Lão Trầm một bên bảo vợ đi chuẩn bị cơm, một bên thì xuống giường lò mò tìm lá trà, ngâm sẵn vào cho Tiêu Tân. Lâm con gái sao có thể đứng chơi nhìn ba ba mình làm, chạy nhanh đến đề ba ba xuống giường, chạy nhanh đi pha trà.

Không bao lâu sau, mùi thơm ngào ngạt yếm dịu của trà xanh trong tay Tiêu Tân thoang thoang bay vào mũi hân, từ từ thưởng thức, nhịn không được bật kên.

-Đây là Bích La Xuân mới. Viên kẹo nhỏ, nhà muội cò hàng trà cực phẩm thật nha.

“Tên của người ta tên là Y Y, không được gọi viên kẹo nhỏ hoài nha!” Tiểu cô nương hưng hân trừng mắt nhìn Tiêu Tân một cái.

Chương 76: Tái Thí Ngưu Đao*thượng*

Quay đầu lại, Trầm Y Y nhìn phụ thân nói.

-Cha, người cũng thiệt là, trong nhà có mình cha uống trà thôi, thế mà mời khách lại chính con mời. Trà này là con tìm được trên lầu Vương thúc thúc á.

Lão Trầm ngượng ngùng nói.

-Vẫn là con gái của ta hiểu chuyện, thiếu chút nữa là làm chậm trễ tiếp đãi khách quý rồi.

“Khách quý cháu quả thật không dám nhận, Trầm thúc cứ gọi cháu là Tiểu Tiêu là được rồi ạ.” Tiêu Tân cười nói.

Lão Trầm và vợ cùng nhau đi đến nhà khách, cách xưng hô lập tức được thay đổi, một câu tỂu Tiêu hai câu tiểu Tiêu, bắt đầu tò mò hỏi về tình huống lúc xảy ra sự việc lúc này.

Tiêu Tân cũng không để ý lắm, thuận miệng trả lời vài câu. Đợi sau khi chuẩn bị dùng cơm, hắn mới bắt đầu cảm thấy có chút kỳ lạ. Lão Trầm một bên mời rượu một bên tìm tìm cười nhìn hắn. Trầm mụ mụ thì vẻ mặt giống như là đang thương thức con rể tương lai, liên tục đánh giá Tiêu Tân, vừa nhìn vừa hỏi, trong nhà có mấy người, có người yêu chưa, hiện đang làm gì.....blah blah....Hỏi như súng liên thanh, so với cảnh sát hỏi cung còn ghê hơn.

Cuối cùng, Tiêu Tân chịu hết nổi, vụng trộm liếc nhìn tiểu cô nương ngồi ở bên kia một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Y Y lập tức đỏ lên, nhìn ba mẹ mình nũng nịu la lên.

-Ba, mẹ, các người đang làm gì vậy? Đầu to ca ca chút nữa còn có truyện quan trọng để làm, hai người cứ hỏi hoài sao huynh ấy ă.

Sau khi được giải vây, không khí trên bàn ăn đã khôi phục trở lại như bình thường, khách và chủ trở lại như cũ, Tiêu Tân cũng hào hào thương thức các món ăn.

Vừa định rời khỏi buổi ăn, ánh mắt Tiêu Tân chợt dừng lại trên vết thương ở đùi Trầm lão, trong lòng thoáng động. Với dị năng của chính mình, liệu hắn có thể tra xét cấu tạo cơ thể của người khác hay không? Còn nữa, trong lúc trừng trị a Buru. Hắn đã sử dụng phượng hoàng thần hỏa, tùy ý thiêu đốt một đoạn xương người, nếu như có thể điều khiển nhiệt độ thích hợp, nói không chừng có thể có những tác dụng khác chẳng hạn kích hoạt sự sinh sản tế bào, có thể giúp đoạn xương đang bị hư tổn tiến hành hỗ trợ trị liệu?

Tiêu Tân càng nghĩ càng thấy tò mò, càng nóng lòng muốn thử nghiệm, vì thế Tiêu Tân nhìn Trầm Lão nói.

-Trầm thúc, thương thế ở chân thúc khoảng bao lâu thì có thể khỏi hẳn?

Nhắc đến vết thương ở cái chân của mình, sắc mặt lão Trầm lập tức u ám, buồn bã thờ dãi.

-Thương thế ở chân chắc khoảng hơn một trăm ngày, xương chân của thúc hoàn toàn bị đánh gãy, không biết một trăm ngày sao liệu có thể hoàn toàn bình phục hay không nữa?

Tiêu Tân có vẻ ngập ngừng nói.

-Trầm thúc, cháu từng học một chút về khí công. Không biết có thể giúp gì cho thúc hay không nữa?

“Có cái gì mà không được, cái chân quán thạch cao này, sau này nếu lành e rằng sẽ không còn linh hoạt được nữa!” Trầm lão nhìn chân của mình, thương cảm thở dài.

“Không có gì đáng ngại, cháu chỉ kiểm tra một chút, không biết có thể giúp gì được cho thúc hay không?” Tiêu Tân cười nói.

Nếu Tiêu Tân đã nói như thế, Trầm lão đương nhiên sẽ không phản đối nữa. Trầm Y Y diu phụ thân nằm xuống giường. Nàng đứng một bên mở to đôi mắt xinh đẹp ra hứng thú quan sát.

Tiêu Tân ngồi xuống một bên giường, hít một hơi thật sâu. Hắn vốn ôm ý tưởng sẽ thử một lần, không nắm chắc sẽ thành công. Nhưng khi hắn đưa tay chạm vào đùi Trầm lão, trong lòng đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Trong tưởng tượng giống nhau như đúc, hắn đã thật sự “nhìn” thấy bên trong thân thể của Trầm lão.

Theo dòng năng lượng xâm nhập vào cơ thể, một mảnh bản đồ màu vàng nhạt từ từ xuất hiện trong “Tâm Nhân” của hắn. Chỉ thấy xương ống đùi có dấu vết gãy rất rõ ràng, hắn thử phác họa lại tình huống đã thương bên trong tư tưởng của mình. Hai cây xương đùi được xấp xếp lại không cần thận tạo nên những khe hở nhất định. Dựa theo tốc độ phục hồi bình thường của xương, ước chừng ba tháng sau, đoạn xương đùi có khe hở này sẽ tạo nên các tế bào mới, và lại các mảnh xương sẽ không quay trở về đúng vị trí của nó, tạo thành rắc rối rất lớn. Rất có thể sẽ hình thành hai cây xương biến dạng không giống với bình thường, trực tiếp ảnh hưởng đến sự hồi phục sau này.

Đã tìm được vấn đề, bước tiếp theo phải trị liệu như thế nào đây? Tiêu Tân phải cực kỳ cẩn thận, không thể làm ra sai sót dù chỉ một chút.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Tân, Trầm Y Y ở bên cạnh nhin không được lên tiếng hỏi.

-Tiêu đại ca, huynh có thể chữa được không?

Tiêu Tân không trả lời, nhắm mắt lại suy nghĩ một lúc, rồi mới bắt căn cứ vào đó bắt đầu trị liệu. Dựa theo ý tưởng ban đầu của Tiêu Tân, chính là không chế độ năng, làm cho xương cốt trở về đúng vị trí của nó. Hy vọng có thể có tác dụng. Khi hắn đang cẩn thận rót độ năng phượng hoàng thần hỏa của mình vào vết thương trong cơ thể của lão Trầm, trái tim đột nhiên nhảy dựng lên.

Đây là một loại cảm giác rất khó nói nên lời. Huyền diệu không thể hình dung. Trong nháy mắt ngay khi thần hỏa phượng hoàng tiếp xúc với đoạn xương, đột nhiên trong “Nhân” của hắn hiện lên một bức họa đồ.

Trời ạ, từng chi tiết trong xương được phóng đại ra thật to như hình, rõ tựa như dùng kính hiển vi mà soi ra. Tuy rằng ngạc nhiên nhưng Tiêu Tân vẫn tỉ mỉ quan sát, dẫn xuất thần hỏa phượng hoàng xâm nhập vào trong, một vài tế bào tăng tốc phân chia nhanh chóng. Dựa vào cảm giác của Tiêu Tân, chỉ mười giây, vừa rồi một tế bào nhưng giờ đã được phân chia thành hàng trăm cái, hơn nữa tốc độ phân chia của nó ngày càng nhanh hơn.

Chẳng lẽ bởi vì do thần hỏa phượng hoàng kích thích, tế bào xương phát triển nhanh hơn?

Tâm nhân Tiêu Tân vừa động, lập tức cảm thấy trong tâm trí mình giống như được xem một đoạn phim quay chậm, bản vẽ phác thảo cấu tạo bên trong một lần nữa hiện lên.

Trong lòng Tiêu Tân một lần nữa phát kinh hãi. Trong một khoảng thời gian ngắn như thế, xương ống của lão Trầm đã được khôi phục một đoạn nhỏ. Xem ra, chỉ cần thần hỏa phượng hoàng không ngừng kích thích xuống, trong một khoảng thời gian ngắn, hai đoạn xương đùi nhất định sẽ hồi phục hoàn toàn.

Ngay lúc đó, Tiêu Tân bỗng nhớ đến một vấn đề phi thường quan trọng, xương đùi của lão Trầm hình như vẫn chưa được đưa về vị trí cũ. Nếu không giải quyết vấn đề này cho thật tốt, cho dù xương đùi hoàn toàn hồi phục, cũng không thể nào đi chuyển bình thường được. May mắn là vấn đề này được nhớ đến kịp lúc, nếu không thì lù khù vác cái lu chạy muốn làm người tốt cũng chẳng xong rồi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân liền áp dụng biện pháp ngược lại với khi nãy, truyền thần hỏa phượng hoàng hãm tốc độ phát triển của các tế bào xương và từ từ tiêu hủy chúng đi. Kế tiếp, hắn dùng “Tâm Nhân” để cảm nhận và quan sát tình hình hai đoạn xương chân và đùi, sau đó dùng một chút năng lượng thần hỏa nhiệt độ thấp, cố định hai đoạn xương lại, chắc chắn đã đúng vị trí ban đầu.

Làm xong mọi việc, Tiêu Tân thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngưng thần một chút, một lần nữa tiếp tục bắt tay vào trị liệu. Lần này, Tiêu Tân đã không chế thần hỏa phượng hoàng đến độ lộ hỏa thuần thanh, dưới sự trợ giúp của “Tâm Nhân”, hai đoạn xương chân đang dần dần cấp tốc sinh trưởng và khép lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tái Thí Ngưu Đao* hạ*

Không biết đã trải qua bao lâu, Tiêu Tân rốt cục cũng đã dừng lại. Khi hắn lại dùng “Tâm Nhân” để “cảm” khúc xương đùi bị gãy đã trở lại bình thường, hoàn hảo như chưa từng bị gãy, so với lúc bình thường không khác gì nhau.

Lúc này, Tiêu Tân cảm thấy có ai đó nhẹ nhàng lau mồ hôi trán cho mình, vì thế hắn mở mắt ra, bỗng nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kẻ sát, đồng thời một hơi thở thơm mát đang thoang thoảng khiêu gợi hắn.

“A!” Trầm Y Y bị hành động của Tiêu Tân hù dọa làm cho hoảng sợ, nhất thời làm rơi chiếc khăn đang cầm trong tay.

“Muội có sao không?” Tiêu Tân nhặt chiếc khăn rơi trên mặt đất rồi đứng lên, đưa đến tay Trầm Y Y.

“Không...Không sao!” Khuôn mặt nhỏ xinh của Trầm Y Y lập tức ửng đỏ. Cảm thấy đối phương đang nhìn mình. Tiểu cô nương bỗng thấy tim của mình đập loạn cả lên.

“Tiêu Tân, cháu kiểm tra thấy nó ra sao rồi?” Lão Trầm ở bên cạnh hỏi.

Tiêu Tân đứng dậy, nhìn lão Trầm rồi cười, nói.

-Trầm thúc, thúc có cảm giác gì đặc biệt hay không?

Lão Trầm trả lời.

-Vừa rồi lúc tay cháu chạm vào vết thương, thúc cảm thấy trên đùi nóng lên từng hồi, cảm giác rất là thoải mái.

Tiêu Tân nói tiếp.

-Trầm thúc, hay bây giờ thúc đứng lên thử xem, xem đùi phải có còn đau nữa hay không?

“Àn!” Lão Trầm tựa vào tay con gái, chống chân xuống, thử đặt chân phải quần thạch cao đứng trên mặt đất một lúc, lập tức phát ra một tiếng “ồ” ngạc nhiên.

“Kỳ lạ, chân của thúc hình như không còn cảm thấy đau nữa.”

Tiêu Tân nở nụ cười, lớn tiếng nói.

-Đầu chỉ là không cảm thấy đau, chân thúc đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

“Không thể nào!” Lão Trầm lần nữa ngồi lên giường. Đương nhiên không tin tưởng. Một tuần gãy chân, chỉ có xoa bóp một chút, làm sao có thể khỏi hẳn được! Cho dù Tiêu Tân học khí công, cũng không thể làm được chuyện đó.

Lúc này, vợ lão Trầm từ trong phòng bếp đi ra, quan tâm hỏi han.

-Tiểu Tiêu, tình huống kiểm tra ra sao rồi?

Lão Trầm cao hứng nói.

-Tiểu Tiêu quả thật rất có bản lĩnh, cậu ấy chỉ cần xoa bóp trên đùi của tôi một lúc, lập tức đùi không còn cảm thấy đau nữa.

Vợ ông rất vui vẻ nói.

-Phải không? Vậy thật là tốt a!! Đờ phải mỗi đêm phải nghe ông làm bấm rên rĩ. Làm tôi ngủ không được ngon giấc.

Trầm Y Y tò mò nhìn Tiêu Tân, nhỏ giọng hỏi.

-Đầu to ca ca, huynh vừa mới nói chân của ba muội đã khỏi hoàn toàn rồi sao. Có phải là thật không?

“Đương nhiên là thật rồi!” Tiêu Tân cười nói.

“Bớt giỡn ỉh, người ta không tin đâu!” Trầm Y Y cứ nghĩ Tiêu Tân đang nói đùa, chu miệng nói.

Tiêu Tân lần này thành công ngoài ý muốn nên cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nên cùng tiểu nha đầu vui đùa một lúc.

-Viên kẹo nhỏ, nếu muội không tin, không bằng chúng ta cá cược đi.

Trầm Y Y trừng mắt nhìn Tiêu Tân một cái, ưỡn bộ ngực lên nói.

-Ca ca xấu. Không được gọi muội là viên kẹo nhỏ. Muội bây giờ nhắc lại lần nữa, tên muội là Trầm-Y-Y.

“Biết rồi, viên kẹo nhỏ!” Tiêu Tân đưa tay nheo nheo mũi tiểu cô nương, cười nói.

Thấy đối phương không thay đổi cách gọi, Trầm Y Y bực tức xoay người, giận dữ nói.

-Đại phiêu dân, muội không để ý đến huynh nữa.

Lúc này Tiêu Tân mới thu liễm nụ cười lại. Nhẹ giọng nói.

-Y Y, muội không dám cá cược với huynh.

“Cá cược gì?” Trầm Y Y nghe đối phương gọi chính xác tên của mình, lập tức nàng vui vẻ hẳn lên.

Tiêu Tân nói.

-Chúng ta sẽ cá cược là chân của Trầm thúc đã khỏi hẳn hay chưa. Giờ chúng ta sẽ đến bệnh viện để kiểm tra thương thế ở chân cho Trầm thúc một cái. Nếu chưa khỏi huynh sẽ đáp ứng một điều kiện của muội, còn nếu không, muội sẽ phải đồng ý một điều kiện nho nhỏ của huynh.

Trầm Y Y chớp chớp đôi mắt to xinh xắn, không chút do dự nói.

-Một lời đã định.

Nói xong, nàng cùng Tiêu Tân vỗ tay phát thệ.

Một tiếng sau, đồng chí lão Trầm không cần bất cứ ai dìu đỡ vẫn nghênh ngang bước đi, ngẩng đầu đi ra khỏi bệnh viện.

“Kỳ tích, đây thực sự là kỳ tích! Chân gãy chỉ cần một tuần đã khỏi hẳn. Đây...chuyện này quả thật không thể tin nổi.” Bác sĩ cầm hai tờ X quang trong tay, hình ảnh khác nhau một trời một vực. Đối với ca bệnh này, quả thực hẳn không thể tin vào đôi mắt của mình. Đảm nhiệm chức vụ bác sĩ khoa chỉnh hình đã nhiều năm như thế. Hẳn chưa bao giờ gặp phải một chuyện lạ như thế này, nhưng sự thật chính là sự thật,

Trầm muội muội mừng rỡ cười toe toét, muội cùng với lão Trầm khen đại ân nhân Tiêu Tân không dứt miệng. Mà Trầm Y Y bên cạnh lại mơ mơ màng màng, vẫn không tin vào sự thật trước mắt.

“Viên kẹo nhỏ, muội sao rồi?” Tiêu Tân khe khẽ nói bên tai của nàng.

Nghe cái biệt danh mẫn cảm của mình, Trầm Y Y lập tức bừng tỉnh, giật dỗi nói.

-Người xấu, huynh lại gọi muội là viên kẹo nhỏ nha.

Tiêu Tân dương dương tự đắc cười nói.

-Huynh đương nhiên có thể gọi muội là viên kẹo nhỏ, hơn nữa về sau muội cũng không được phản đối.

“Dựa vào cái gì?” Trầm Y Y đương nhiên là không nghe theo.

Tiêu Tân chỉ vào đôi môi đỏ của lão Trầm đã khôi phục lại bình thường, tùm tùm cười nói.

-Thua cá cược, muội không thể lật kèo nha. Huynh trị thương cho Trầm thúc, muội đáp ứng một điều kiện cho huynh. Điều kiện của huynh chính là gọi muội bằng viên kẹo nhỏ, muội phải đồng ý, không được phản đối.

“Cái gì? Làm gì có chuyện như vậy. Đầu to ca ca có ý khi dễ muội.” Trầm Y Y lập tức chu mỏ cãi.

Tiêu Tân cười hề hề nói.

-Muội không đồng ý cũng được. Chỉ cần muội ở trên đường la lớn một tiếng Trầm Y Y cá cược thua mà không nhận, là một tiểu cô nương xấu, huynh từ nay về sau sẽ không gọi muội là viên kẹo nhỏ nữa.

Trầm Y Y lập tức á khẩu, không trả lời được, trong lòng rất buồn bực. Nhưng trong nháy mắt, ánh mắt tiểu cô nương đảo tròn một cái, cười khanh khách nói.

-Bỏn cô nương xin chịu thua, từ nay về sau huynh có thể gọi muội là viên kẹo nhỏ a.

Tạm dừng một chút, Trầm muội muội trịnh trọng tuyên bố.

-Bây giờ, bỏn cô nương có một quyết định cực kỳ quan trọng. Để cảm ơn đại ân đại đức của huynh, muội muốn trở thành người quảng cáo miễn phí, làm cho mọi người đều biết huynh là một vị thần y rất là giỏi nha, làm mọi người đều tìm đến huynh để chữa bệnh. Để mở rộng thêm tầm ảnh hưởng, muội sẽ mang sổ bệnh của ba ba phát tán trên mạng, sau đó cùng nhau tuyên truyền về truyền thuyết của huynh. Chắc chắn không bao lâu sau, nhân dân cả nước sẽ biết đến đại danh鼎鼎鼎鼎 của huynh. Đến lúc đó, huynh muốn không phát tài cũng rất khó nha!

“Cái gì!” Nghe xong lời tuyên bố hùng hồn mang đầy tính nhân-nghĩa của Trầm nha đầu, mặt Tiêu Tân tái như thịt bò nhúng. Nếu bị tiểu nha đầu gây bất nháo lên như thế, sau này hẳn có thể bình yên được hay sao? Nghĩ đến người bệnh chen chúc, hẳn không nhịn được run cả người, nhanh chóng năn nỉ Trầm Y Y.

-Huynh làm tất cả điều là thành tâm giúp đỡ...không, không cần tuyên truyền.

Trầm Y Y đắc ý nói.

-Muội rất là cảm ơn huynh, vì huynh muội mới tính toán chi li như thế. Muội phát hiện trong bệnh viện này có rất nhiều người cần giúp đỡ, hay là huynh

giúp họ đi..!! Ân, như vậy vẫn chưa đủ thành tâm, làm mọi người phải suy nghĩ thêm một chút, nhất định sẽ có phương pháp tốt hơn..Người xưa thường nói: Rượu ngon không sợ hèm dài. Y thuật dù cho hay cỡ nào cũng phải tuyên truyền, huynh nói đúng không?

Tiêu đại thần y có chút buồn bực trong lòng, chắc bệnh mất.

Cuối cùng, trải qua một tiếng đàm phán giữa Tiêu Tân cùng Trầm Y Y, song phương mỗi người lùi một bước, rốt cuộc đạt được hiệp nghị nhất định.

1."Viên kẹo nhỏ" là nick name từ hồi cuồng trời tẩm mưa của Trầm Y Y, từ nay về sau Tiêu Tân không được nhắc đến nữa, nếu không Trầm Y Y sẽ ....

Ca tụng công đức của Tiêu Tân.

2.Đề công bình. Trầm Y Y không được gọi lại nick name “Đầu to ca ca”. Nếu không, Tiêu Tân sẽ được gọi Trầm Y Y bằng nick name “Viên kẹo nhỏ”.

Xong xuôi, Trầm Y Y lấy số điện thoại của Tiêu Tân, hẹn gặp lại ở trường đại học Z sang năm, sau đó giống như chim én, vừa ca vừa nhảy đi mất.

Ngay khi tiểu nha đầu vừa đi khỏi, Tiêu Tân đột nhiên có cảm giác mình....bị lừa, tuyệt đối là bị lừa rồi. Vừa rồi trong hiệp nghị tồn tại một lỗ hổng....bị bự.Nếu Trầm Y Y phá vỡ hiệp định gọi hắn là “Đầu to ca ca”, mà mình lại gọi nàng là “Viên kẹo nhỏ” chẳng phải là dính điều thứ nhất hay sao? Không xong, bị dính đạn rồi, đáng lẽ ở điều khoảng thứ hai thêm vào một câu “Trầm Y Y không được dựa vào điều qui định thứ nhất, ca tụng công đức của Tiêu Tân ca ca” Mới đúng.

Trầm Y Y, mọi người chờ huynh, chúng ta còn chưa nói chuyện xong.....~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Gặp Lại.

Sau khi khi Tiêu Tân chia tay với Trầm Y Y thì bây giờ trời đã ngã về chiều. May mà buổi chiều mẫu thân Mai Lâm chỉ có hai tiết dạy, sau khi tan tiết, cùng con đi ra khỏi trường. Các sư phụ sau khi nghe nói chàng thanh niên đẹp trai này là con trai nàng, cùng nhau khen lấy khen để rằng nàng có phúc. Đã lâu không được vui vẻ như thế, nụ cười của Mai Lâm thường trực trên khuôn mặt, làm nàng như trẻ thêm vài tuổi.

Tiếp theo, đương nhiên là cùng nhau đi chụp ảnh. Hai mẹ con vốn định tìm một vài nơi bình thường để chụp. Nhưng khi hai mẹ con đi ngang qua một tiệm ảnh gần đó, kế hoạch đột nhiên bị thay đổi.

“Vị tiên sinh này, Chân Ái Nhất Sinh đang trong thời gian khai trương, ngài có thể dành chút thời gian ghé vào xem được không ạ!?” Một cô gái gấp rút ngăn cản bọn họ lại, nói với giọng rất ngọt ngào.

Tiểu cô nương của tiệm chụp ảnh mặc một bộ sườn xám màu đỏ, đường cong là lướn, dáng người thon cao, khiến cho không ít người đang đi trên đường ngoái đầu nhìn lại. Thấy Tiêu Tân cầm lấy tờ bướm, mắt cô bé tiếp thị lập tức sáng lên, nói.

-Tiên sinh, vị...trẻ tuổi này là mẫu thân ngài phải không? Qua hai ngày nữa là đến ngày của mẹ, ngài có thể chụp chung với mẫu thân vài kiểu ảnh, lưu lại một ít hồi ức tốt đẹp nha! Tiệm ảnh của chúng tôi đang có khuyến mãi, thời gian chỉ có ba ngày, ưu đãi giá chỉ lấy 70% chi phí, rất tiết kiệm.

Tiêu Tân bị cô nàng này đánh động. Đúng a, hai ngày nữa chính là ngày của mẹ, có gì tốt hơn là hai mẹ con cùng nhau có chung một món quà là một bộ ảnh nghệ thuật. Mặc dù không đắt nhưng ý nghĩa cũng tuyệt đối không bình thường.

“Mẹ, mình vào đây chụp nha!” Tiêu Tân nhìn mẫu thân nói.

Mai Lâm đương nhiên cũng có cùng một ý tưởng, nghe con trai nói thế. Lập tức gật đầu đồng ý.

Vào tiệm ảnh được một lúc, Tiêu Tân rốt cục cũng được thưởng thức qua nơi này một chút “Chất lượng phục vụ”, rốt cục hắn cũng hiểu được cái gì gọi là “Chích yếu hốt du tiến lai__Bất phạ nhĩ bất xuất huyết”*chỉ cần lừa người vào_Nào sợ người hết máu*chém, chém hết máu**

Hắn cùng với mẫu thân bị ba vị mỹ nữ vây vào giữa, thất điên bát đảo giới thiệu đủ điều, vốn hắn chỉ nghĩ chụp bảy kiểu ảnh thôi nhưng sau một hồi mồm mép thiên biến vạn hóa của ba cái môi xinh đã nâng lên thành mười hai kiểu ảnh cộng thêm ép kiểu tùm lum. Bộ rẻ nhất là 288 nguyên, trung bình cũng 1088 nguyên. Tiểu cô nương tính tiền tính tính một hồi ra giá 870,4 nguyên. Do may mắn, nên tiện nghi được 2,4 nguyên chỉ còn 868 nguyên.

Tiệm ảnh lớn đúng là có khác, trình độ chuyên nghiệp rất cao. Riêng mười hai kiểu chụp đã phải mất hơn khoảng hai giờ đồng hồ, trang điểm, thay đồ, lại

trang điểm, lại thay đồ lần nữa. Đem hai mẹ con hành lên hành xuống. Đợi đến gần hoàn thành, sắc mặt hấn có chút thay đổi nhìn mẫu thân Mai Lâm nói.

-Muốn lưu lại những hình ảnh đẹp nhất phải trả một cái giá không nhỏ nha. Nói như thế thì những nàng ca sỹ trên màn ảnh mỗi ngày phải sống ra sao? Không biết sau mỗi lần diễn bọn họ sẽ ra sao? Xem ra, mỗi nghề nghiệp đều có khó khăn riêng của nó. Các nàng ở dưới ánh đèn hoa lệ làm cảm động lòng người bằng nét đẹp lung linh và tiếng hát ngọt ngào. Đồng thời cũng không biết có bao nhiêu chua xót cùng khổ cực phía đằng sau sân khấu.

Mai Lâm đưa đồ uống đến cho con trai, cảm giác cuối cùng cũng tốt lên được một chút. Chụp hình nghệ thuật hai giờ liền, còn mệt hơn so với một ngày đứng dạy trên trường. Thật đúng là tiêu tiền tìm tội chịu.

Tiêu Tân bỗng nhiên cảm thấy hơi hơi mót toilet, hấn nói với mẫu thân.

-Mẹ, con vào toilet một chút.

Một lúc sau, Tiêu Tân trong phòng vệ sinh đi ra, đang muốn trở lại phòng chụp ảnh, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên của mình.

“Tiêu Tân!”

Tiêu Tân theo bản năng dừng lại quay đầu, lập tức ngẩn người. Hấn vạn lần không ngờ đến, mình lại gặp được Khang Mẫn ở nơi này. Trái đất này thật sự quá tròn.

Khang mẫn đương nhiên cũng đến đây để chụp ảnh, trên người nàng đang mặc một bộ áo cưới màu trắng tinh khiết. Trên cổ đeo một cái vòng kim cương với kiểu dáng độc đáo lung linh. Cùng với dung nhan mỹ lệ sắc sảo, dáng người nóng bỏng phối hợp cùng nhau, thể hiện lên một vẻ đẹp kinh điển tuyệt trần.

Vào giờ khắc này. Tiêu Tân thất thần...Hấn chợt nhớ đến, năm ấy Khang Mẫn đã từng kết hôn nhất định đã từng mặc qua một bộ áo cưới, đã từng trở thành một tân nương xinh đẹp nhất trên thế giới. Nhưng thế sự vô thường, Khang Mẫn kết hôn, chủ rể...không phải là hấn. Tiêu Tân cũng nhận ra cái vòng cổ kim cương trên cổ nàng. Đây không phải là của chính mình đã tặng cho nàng sao? Vì sao đến giờ nàng vẫn còn mang?

<http://youtube.com/watch?v=6L9aTnYS2no>

“Khang tiểu thư, cô cũng đến chụp ảnh à! Đi một mình sao?” Qua một hồi lâu, Tiêu Tân cũng bình tĩnh trở lại, ma xui quỷ khiến nói ra một câu lẳng nhách.

Khang Mẫn đã từng gặp Tiêu Tân hôm vừa rồi, chẳng qua chỉ là xuất phát từ lễ phép thông thường, nên mới chào hỏi đối phương. Nhìn thấy Tiêu Tân với bộ dáng “Sắc mị mị”, trong lòng của nàng có chút bực bội, gật đầu đáp.

-Ừ, chụp một bộ ảnh nghệ thuật.

“Đúng không?” Tiêu Tân cảm thấy xấu hổ, không biết phải nói tiếp như thế nào. Vừa lúc đó, mẫu thân Mai Lâm đột nhiên đi ra.

“Tiểu sò, con đang làm gì đó? Thợ chụp ảnh đang hỏi thúc kia!”

Bỏ mịa, lộ rồi! Tiêu Tân thầm hô không ổn, sắc mặt Khang Mẫn một bên thay đổi liên tục.

“Mai đi, người vừa mới nói gì?” Khang Mẫn run run hỏi.

Mai Lâm hiển nhiên không ý thức được vấn đề nghiêm trọng đang xảy ra, kỳ lạ hỏi.

-Di, Khang Mẫn! Con cũng tới chụp ảnh sao? Ta cùng với Tiểu Sò cũng đến đây chụp ảnh, cũng gần xong rồi, con còn bao lâu nữa?

Nghe xong những lời này, sắc mặt Khang Mẫn lập tức tái nhợt hơn nữa. Cho dù dung mạo Tiêu Tân hoàn toàn thay đổi, nhưng dựa vào trực giác của phụ nữ nàng vẫn cảm nhận được, người nam tử trẻ tuổi trước mặt này là Tiểu Sò, là người mà nàng luôn luôn nghĩ đến, là nam nhân mà đời này nàng không bao giờ quên được.

Ngay tức khắc, Khang Mẫn lập tức lâm vào mê muội, mềm nhũn té ngã trên mặt đất.

*****

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Khang Mẫn từ trong hôn mê cũng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên ghế salon.

“Tiểu Mẫn, con đã tỉnh!” Bên tai nàng vang lên âm thanh của nữ nhân.

Khang Mẫn nhận ra người phát ra giọng nói chính là Mai Lâm, nàng nhớ đến chuyện vừa xảy ra, vội vàng nắm lấy đôi tay của Mai Lâm, lớn tiếng hỏi.

-Mai đi, hấn thật sự là Tiểu Sò? Hấn vẫn sống?

“Đương nhiên!” Mai Lâm gật đầu khẳng định. Đứa con của nàng đã bình an, nhưng làm nữ nhân, Mai Lâm cảm thấy đồng cảm với nha đầu Khang Mẫn. Qua một năm tiếp xúc, ấn tượng của nàng đối với Khang Mẫn rất tốt, đáng tiếc....hữu duyên vô phận với con mình.

“Anh ta ở đâu? Con...con có lời muốn nói với anh ta.” Khang Mẫn cuốn quít hỏi.

Mai Lâm khẽ vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé đang run rẩy của nàng, nhẹ giọng an ủi.

-Đứa nhỏ này, con đừng sốt ruột. Nó không đi đâu cả, đang ở ngay bên ngoài.

Khang Mẫn vội vàng đứng dậy, lúc này nàng mới phát hiện mình vẫn còn mặc áo cưới. Vào giờ phút này, trong tim nàng tràn ngập đau đớn, nhin không được khóc lớn thành tiếng. Nếu không phải hôm nay nàng quyết tâm, tới tiệm chụp ảnh nghệ thuật, có thể cả đời này nàng đừng mong thấy được người mình mong nhớ.

“Tiểu Mẫn, đừng khóc, nếu có chuyện gì hiểu lầm, thì hãy đi giải thích với hắn đi!” Mai Lâm ôn nhu nói với Khang Mẫn.

Nghe nói thế, Khang Mẫn lập tức cảm thấy chấn động, lau vội nước mắt trên gương mặt, kéo áo cưới lên vội vàng chạy ra ngoài mà trên mặt vẫn còn vương từng dòng lệ rơi rơi.

Thời Hy Lạp cổ đại, lễ hội tôn vinh nữ thần Cybelle, mẹ của tất cả các vị thần Hy Lạp, được tổ chức vào thời điểm Xuân Phân (khi mặt trời ở gần xích đạo nhất). Trong khi đó tại La Mã cổ đại, người ta ăn mừng lễ hội Matronalia để tôn vinh nữ thần Juno, nữ hoàng của các vị thần La Mã, vợ của thần Jupiter. Theo phong tục, các người mẹ tại La Mã cũng được tặng quà trong ngày này.

Tại Châu Âu, nhiều quốc gia có tục lệ để dành riêng một ngày Chủ Nhật trong năm để tôn vinh những người mẹ hiền, điển hình là ngày Mothering Sunday tại những nước có đông giáo dân của các chi nhánh Thiên Chúa Giáo như Vương Quốc Anh. Lễ Mothering Sunday được tổ chức vào Chủ Nhật thứ tư vào Mùa Chay, cũng là để tôn vinh Đức Mẹ.

Tại một số quốc gia mà Ngày Hiền Mẫu chưa được phổ biến, người ta cũng dùng Ngày Quốc tế Phụ nữ vào tháng 8 tháng 3 để tôn vinh những người mẹ.

Bản Tuyên Ngôn Ngày Hiền Mẫu ("The Mother's Day Proclamation") của bà Julia Ward Howe là một trong những lời kêu gọi đầu tiên để tôn vinh các người mẹ tại Hoa Kỳ. Được viết vào năm 1870, bản tuyên ngôn này là sự phản ứng ôn hòa đối với sự tàn phá của cuộc Nội chiến Hoa Kỳ cũng như là cuộc Chiến tranh Pháp-Phổ. Bản tuyên ngôn này dựa trên nền tảng của chủ nghĩa nữ quyền, với ý tưởng người phụ nữ cũng có trách nhiệm uốn nắn xã hội trên con đường chính trị. Julia Ward Howe có ý định thành lập một ngày lễ mang tên "Ngày Hiền Mẫu vì Hòa Bình" (Mother's Day for Peace), nhưng phong trào này dần lụi tàn vì không đủ kinh phí. Tuy nhiên, ý tưởng của bà Howe đã gây ảnh hưởng lớn đến không ít phụ nữ trong xã hội, điển hình là bà Ann Maria Reeves Jarvis, nữ giáo viên tại trường học của ngôi thánh đường mang tên Thánh Andrew tại thành phố Grafton, tiểu bang West Virginia.

Trong bối cảnh Nội chiến Hoa Kỳ, Bà Ann Maria Reeves Jarvis tập hợp các phụ nữ khác với sứ mệnh chăm sóc cho các thương binh từ cả hai miền Nam Bắc. Sau khi cuộc chiến chấm dứt, bà khởi xướng phong trào mang tên Ngày Các Hiền Mẫu Làm Việc (Mothers' Work Days) vào năm 1858 cùng với các bà mẹ của các chiến binh từ cả hai miền để nhấn mạnh các hoạt động xã hội vì hòa bình. Ann Maria Reeves Jarvis qua đời tại thành phố Philadelphia vào năm 1905. Tại ngôi mộ của mẹ mình, cô con gái Anna Marie Jarvis thề rằng sẽ nối gót theo chân mẹ và thành lập một ngày lễ dành riêng cho các người hiền mẫu, còn sống cũng như đã qua đời.

Hai năm sau đó, cô Anna Marie Jarvis mang 500 đóa hoa Cẩm chướng đến tặng cho từng người mẹ tham dự thánh lễ tại Nhà thờ Thánh Andrew, nơi mà mẹ cô từng dạy học khi xưa. Một năm sau, vào ngày 10 tháng 5, năm 1905, Nhà thờ Thánh Andrew lần đầu tiên tổ chức một thánh lễ ngày Chủ Nhật đặc biệt để vinh danh các người hiền mẫu trong cộng đoàn. Cô Anna Marie tiếp tục tranh đấu không ngừng để quảng bá ngày lễ này khắp nơi. Đến năm 1909, thánh lễ vinh danh người hiền mẫu đã lan rộng đến 46 tiểu bang, cũng như là đến hai quốc gia láng giềng của Hoa Kỳ là Canada và Mexico.

Năm 1914, bản nghị quyết do Quốc Hội lưỡng viện Hoa Kỳ thông qua và được Tổng Thống Woodrow Wilson ký đã chính thức thành lập Ngày Hiền Mẫu.

Còn ở việt nam thì các ngày 8 tháng 3, hay là 10 tháng 5 còn cả lễ Vu Lan cũng có thể được xem là ngày của mẹ!! vì nó toàn là phụ nữ thôi :")

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Âm Nhiên Tiêu Hồn*buồn Bả Mất Hồn*

Vừa ra khỏi cửa, Khang Mẫn không đi tiếp được nữa, nàng thấy ở phía cuối hành lang u ám, một thân ảnh cô độc đang đứng lẻ loi. Dáng người cao cao, giống y như xưa, không khác nhau nửa điểm. Bao lần mộng tưởng đêm khuya, bao nhiêu lần bồi hồi trong thần thức, nàng cứ nghĩ rằng người trong lòng đã chết, không ngờ rằng người ấy vẫn sống, đang xuất hiện trước mắt mình.

Tiêu Tân cầm trong tay một điều thuốc đang cháy dở, lẳng lặng nhìn ra cửa sổ. Hắn không hút, để mặc cho đốm hồng quang của điều thuốc lóe lên từng hồi theo từng cơn gió. Ở một nơi nào đó xa xa vọng đến tiếng hát của Châu Kiệt Luân bài , thật hợp với tâm trạng lúc này của hắn, ưu thương và cô tịch. Âm ca trầm thấp và truyền cảm, kỷ niệm năm nào từng hồi khơi dậy trong trí óc hắn, giống như một bộ phim quay chậm, từ từ chiếu lại, như khắc cốt ghi tâm, đến giờ vẫn không thể quên được.

<http://youtube.com/watch?v=p4ptab5sACI>

~~~~~Bên song cửa sổ ngọn đèn cô độc nặng nỗi biệt ly,

Đứng sau song cửa anh tự dối em vẫn chưa rời

Về thăm chôn cũ gặp tiết trăng tròn sao càng quạnh hiu.

Giữa đêm tĩnh giấc đến ngọn nến cũng không đành lòng trách móc anh.

Chân trời góc bể một đời phiêu bạc, nỗi ấy thật quá xót xa..Chỉ còn rượu làm ấm những ký ức và nỗi tương tư guộc gầy.

Nước chảy về đông, năm tháng đã qua đi nào dễ lấy lại?

Mùa hoa chín chỉ một lần thôi, anh đã lỡ mất rồi.

Tiếng ti bà ai tấu lên khúc Đông Phong Phá.

Trên tường cũ dấu vết tháng năm rơi rụng, rồi ngày cũ chợt hiện lại.

Anh nhớ năm ấy chúng ta còn nhỏ lắm,

Mà nay tiếng cảm xa xôi cùng nỗi mong chờ của anh, em đã từng nghe.

Tiếng ti bà ai tấu lên khúc Đông Phong Phá,

Lá phong nhuộm đỏ cả hồi kết anh đã thấy rồi.

Ngoài hàng rào kia con đường cũ ngày nào anh dắt tay em qua,

Ở nơi ấy khói hoang cô đại, mà sao trầm mặc nên khúc biệt ly.

Tiếng ti bà ai tấu lên khúc Đông Phong Phá,

Lá Phong nhuộm đỏ cả hồi kết anh đã trông thấy rồi.

Ngoài hàng rào kia con đường cũ ngày nào anh dắt tay em qua,

Ở nơi ấy khói hoang cô đại, mà sao trầm mặc nên khúc biệt ly.

~~~~~”

Tiêu Tân vẫn không thể tin, mình vẫn còn có thể gặp lại được Khang Mẫn. Hắn vẫn nghĩ, thời gian trôi qua, vết thương đã chôn chặt trong đáy lòng đã lành không còn đau nhói. Nhưng thật không ngờ, ngay khi nhìn thấy Khang Mẫn, hắn cũng đã biết mình thật sự đã sai lầm, hơn nữa sai lầm thật sự quá lớn. Bởi vì hắn phát hiện, mặc dù trong tim đã có Mộ Dung Thanh Tư, hắn vẫn còn yêu Khang Mẫn...vẫn chưa từng quên đi hình bóng năm nào.

Phía sau vang lên âm thanh nho nhỏ của từng tiếng bước chân, như từng trận sóng gợn trong màn đêm u ám, thân hình Tiêu Tân chợt run lên. Không cần quay lại. Hắn cũng có thể đoán được người đang tiến đến là ai. Tiếng chân quen thuộc kia vẫn nhẹ nhàng êm ái như cũ, vẫn là cô nàng đã từng múa trong đội văn nghệ ở hội diễn hồi tám năm trước.

“Tiểu Sò!” Khang Mẫn gọi nhẹ, cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, đôi mắt xinh đẹp si ngốc nhìn thân ảnh đứng cách đó không xa.

Tiêu Tân chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nhìn về gương mặt quen thuộc khi xưa. Khóe môi nhấp nháy, không nói ra được lời nào.

Đúng thế! Hiện giờ hắn nên nói gì? Chào hỏi, hỏi nàng mấy năm nay sống có tốt không? Hay là nói chuyện phiếm vài câu, không có một chút ý tưởng nào cả. Nói gì cho nó có ý có nghĩa bây giờ?Mà... Mình cùng nàng đã trở nên xa lạ đến như thế từ khi nào?

Tiêu Tân vô số lần tưởng tượng ra tình huống hai người sẽ gặp lại nhau, nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác. Hôm qua, lúc gặp lại nhau, hắn đã theo bản năng che dấu thân phận thật sự của mình. Hôm nay, lại gặp nhau, nhưng hắn không còn trốn tránh được nữa.

Người có trăng tròn, trăng có lúc tròn lúc khuyết. Anh và em đã có duyên gặp được nhau, vì sao lại tạo ra vô vàn tổn thương cùng mất mát?

“Tiểu Sò, Anh vẫn không muốn gặp em?” Khang Mẫn ghen ngào hỏi.

Tiêu Tân không trả lời được, trong lòng chua xót nhói lên từng cơn. Người đã từng là người yêu đang đứng trước mặt mình. Nhưng hắn vẫn không biết phải trả lời như thế nào? Thời gian là phương thuốc thần tiên để chữa lành vết thương tình, những lời này không sai. Lúc này, hắn mới biết được mình...không “hận” Khang Mẫn, nếu còn thì chỉ còn lại một loại tình cảm không hiểu rõ, một loại tình cảm phai nhạt theo thời gian một cách bất đắc dĩ.

Đã hơn một năm không gặp, Khang Mẫn vẫn đẹp như xưa. Nàng mặc áo cưới, lại càng mê lị hơn vạn phần, ánh mắt lấp lánh lệ quang. Trong mắt ngập tràn ai oán. Giống như đôi mắt kia đang cất giữ hàng vạn điều uý khuất và tưởng nhớ.

Khang Mẫn cắn môi, nói tiếp.

-Sao anh không trả lời em?

Trong ánh mắt Tiêu Tân lộ ra vẻ đau đớn. Nhưng trong tim lại thầm mong mình hãy cứng rắn hơn, âm thanh bình thản nói.

-Chúng ta còn nên gặp mặt nhau hay sao?

Nghe được câu trả lời, Khang Mẫn mắt tối xầm lại, xuýt ngất lần nữa. Nàng cố trụ đứng thẳng thân mình, ánh mắt kiên định nhìn hắn, gần từng tiếng nói.

-Em chỉ muốn nói với anh một câu nói đó chính là, em Khang Mẫn trước đến nay chưa bao giờ có lỗi với anh.

Nói xong, Khang Mẫn rốt cục không nhịn được đau đớn và ụy khuất trong lòng, đôi mắt nhắm lại, tiếng nấc vang lên, nàng khóc lớn xoay người chạy nhanh về phía cầu thang.

Nghe xong, Tiêu Tân cả người ngây ngốc. Điều này sao có thể? Hôm đó rõ ràng mình tận mắt nhìn thấy, tại sao nàng lại nói như thế?

“Sở dĩ, con đang làm gì đó?” Bên tai vang lên tiếng gọi của mẫu thân, mang Tiêu Tân từ trong ngây ngốc tỉnh lại.

Mai Lâm tâm tình bất an nhìn con trai nói.

-Con vừa rồi nói gì với tiểu Mẫn, làm con bé thương tâm như vậy?

Về mặt Tiêu Tân ngập tràn mắt nước, nhưng miệng lại trả lời.

-Không có gì, con và cô ấy chia tay đã lâu, còn gì để mà thương tâm.

Mai Lâm đưa tay đẩy đẩy Tiêu Tân, lớn tiếng nói.

-Đưa con ngốc, mặc kệ hai đứa có chuyện gì hiểu lầm, con mau mau ra ngoài tìm nó. Một đứa con gái chạy ra ngoài ban đêm ban hôm thế này, nếu có chuyện gì không may xảy ra thì sao?

“Gặp chuyện không may?” Nghe mẫu thân nói những lời này, thân hình Tiêu Tân đột nhiên chấn động. Đúng vậy, hai người đã từng là người yêu một thời gian, nếu Khang Mẫn xảy ra chuyện không may, mình sẽ sống an tâm được hay sao.

Tiêu Tân liền chạy nhanh ra ngoài, chạy....chạy thật nhanh. Nhưng bóng đêm mờ mịt, biết đi đâu để tìm nàng bây giờ?

Cố gắng thật cố gắng, chạy chạy mãi, không biết tìm bao lâu, Tiêu Tân rốt cục cũng dừng lại. Trước mắt hắn xuất hiện một cái cầu, bỗng hắn hoảng hốt phát hiện trên đó có một bóng đen, trái tim hắn như bị thắt chặt lại.

“Trời, đó là Khang Mẫn, nàng thật sự đã đến nơi này!” Tiêu Tân nhớ đến trước đây Khang Mẫn đã từng nói, nếu sau này Tiêu Tân có lỗi với nàng, nàng sẽ nhảy xuống từ cây cầu này.

Ngay lúc này, Tiêu Tân gần như phát điên, sắp bị người mình từng yêu chọc giận phát điên. Rõ ràng là cô ta có lỗi với mình, dựa vào cái gì để leo lên cây cầu đó? Chẳng lẽ cô muốn dùng cách này để trừng phạt tôi?

Tiêu Tân cũng không thèm quản ai đúng ai sai nữa. Hắn chỉ biết nếu mình không lập tức đến đó, nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Cô không được làm điều dại dột, Cô vạn lần không được nhảy, tôi còn có chuyện muốn hỏi Cô!” Tiêu Tân vừa thì thào tự nói, vừa đi nhanh lên cầu, hắn không dám chạy vội, cũng không dám lớn tiếng la lên, sợ rằng mình sẽ làm cho cô ấy hết hồn.

Gần, còn hai mươi thước, mười thước, năm thước, hai thước, lúc Tiêu Tân gần đến đối phương/

Bỗng.....

Thân ảnh kia đột nhiên nhảy xuống.

“Khang~~~~Mẫn!” Nhìn thân ảnh kia không ngừng thu nhỏ lại, trong đầu Tiêu Tân trống rỗng, trong đầu chỉ vang lên một câu nói.

-Phải cứu, cứu cô ấy.

Hắn lập tức nhảy xuống.

“Bồm!” “Bồm!” Hai người một trước một sau rớt xuống sông.

Cây cầu cao khoảng mười thước hơn, từ trên nhảy xuống cũng giống như nhảy từ lầu năm nhảy xuống. Tuy rằng ở dưới là nước sông, nhưng ở độ cao như thế mà nhảy xuống cảm giác nhất định không dễ chịu gì cho cam.

Nhảy xuống sông, trong nháy mắt Tiêu Tân toàn thân đau nhức một trận, không đợi hắn ngoi lên khỏi mặt nước, đã bị dòng nước chảy xiết bao phủ thân mình đẩy ra xa hơn mười thước, không còn biết phương hướng. Sông cuồn thu nước lạnh thấu xương, người bình thường làm sao chịu được. Trong lòng nóng như lửa đốt, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, không ngừng bơi về phía trước, vận khởi thị lực nhìn lên trên sông tìm kiếm, tìm Khang Mẫn. Một lần, lại một lần lặn vào trong nước, đến khi hết hơi mới trôi lên, hít một hơi, lại lặn xuống.

Nhưng, tìm kiếm như thế giống như mò kim đáy biển. Nhiều lần thất bại, Tiêu Tân dần cảm thấy tuyệt vọng. Ngay khi hắn muốn buông tha, bỗng....xa xa có một cái gì đó đang trôi lơ lửng, lập tức hắn dùng tất cả sức bình sinh bơi nhanh qua đó.

Cuối cùng, Tiêu Tân đã bắt được bóng đen kia, quả nhiên là thân thể của một người. Hắn không cần biết đây có phải là Khang Mẫn hay không, chỉ có thể hy vọng không ngừng.

Dòng sông không lớn, nhưng dòng nước chảy xiết vô cùng. Tiêu Tân dùng một tay khoác vào cổ nạn nhân từ phía sau, liều mạng bơi nhanh vào bờ, liên tiếp nhiều lần thất bại. Đến tận lần thứ năm, hắn mới ổn định được cơ thể, sau đó cẩn thận từng bước leo lên.

Lên đến nơi Tiêu Tân mệt đến ngất ngư, cũng không ngừng lại, hắn vẫn tiếp tục đi. Thờ hờn hển một lúc, hắn ra sức ôm người nọ, nghiêng ngã lão đảo leo lên bờ cát.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Nhất Thanh Thán Tức *một Tiếng Thở Dài*

Đúng là Khang Mẫn! Tiêu Tân vén mái tóc dài ướt sũng, lộ ra khuôn mặt đã trắng nhợt của nàng. Hắn lập tức nhận ra được gương mặt đã nở nụ cười xưa kia, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng hắn cũng mang được người lên đến đây. Đưa tay thử dò xét hơi thở và mạch đập của Khang Mẫn. Như hắn đã lo lắng, nàng không còn hơi thở, ngay cả tim cũng không còn đập nữa.

“Khang Mẫn, em không thể chết được!”

Tiêu Tân hét lớn, không chút do dự vạch áo Khang Mẫn ra. Nay lập tức, một đôi tuyết lê trắng nõn cao vút và hai điểm hồng đập vào mắt hắn. Vào lúc này, trong đầu hắn chỉ tồn tại hai chữ “Cứu người”, căn bản bất chấp tất cả, hết sức quả quyết thi hành phương pháp “hô hấp nhân tạo”, tiến hành sơ cứu đối với Khang Mẫn.

Một lần lại một lần hắn áp tay lên ngực kích thích nhịp tim, một lần lại một lần hô hấp nhân tạo, dù Tiêu Tân áp dụng bất cứ phương pháp nào, Khang Mẫn vẫn không hề tỉnh lại.

“Khang Mẫn, em mau tỉnh lại cho anh!” Tiêu Tân vừa hét lên, vừa bồn chồn sơ cứu.

Năm phút đồng hồ trôi qua, trong lòng Tiêu Tân dần dần nguội lạnh. Dựa vào những gì hắn biết, nếu một người trong khoảng thời gian dài như thế không có nhịp tim và hô hấp, vùng đại não sẽ thiếu dưỡng khí nghiêm trọng và dẫn đến cái chết. Cho dù bây giờ dùng điện áp làm tim đập, cũng...đã quá trễ. Nhưng, Tiêu Tân vẫn không hết hy vọng. Hắn không chấp nhận để Khang Mẫn cứ như thế mà ra đi. Hắn còn chưa hỏi nàng, vì sao lại nói như thế, tại sao, tại sao nàng lại nói là chưa từng nói dối với hắn?

Ngay trong thời khắc này, Tiêu Tân chợt nhớ đến dị năng của mình. Ngay cả lão Trầm gãy xương còn có thể bình phục, nhất định có thể cứu sống được Khang Mẫn. Vừa nghĩ đến đó, Tiêu Tân lập tức giơ hai tay lên, đồng bộ như nhau, triển khai tiến hành cứu Khang Mẫn.

Trong phút chốc, hắn “Nhìn” sơ qua toàn thân Khang Mẫn. Dựa theo sự chỉ dẫn của Linh cảm, tay trái đặt trên đỉnh đầu, điều chỉnh nhiệt độ thần hỏa phượng hoàng đến mức mà cơ thể có thể tiếp nhận được, sau đó từ từ dẫn vào não. Đi qua vỏ não và từng sợi máu nhỏ trong não, kích thích sức sống của từng tế bào trong não. Tay phải hắn đặt tại ngực trái của Khang Mẫn, dùng một luồng thần hỏa phượng hoàng thứ hai để kích thích trái tim, bắt buộc nó phải co bóp. Kéo máu lưu dẫn tuần hoàn, liên tục không ngừng dẫn truyền máu nuôi dưỡng đại não.

Cuối cùng, tim của Khang Mẫn đã từ từ bắt đầu tự động đập, một cái rồi hai cái, ba cái, từ từ trái tim đã đập trở lại như bình thường, ổn định và nhịp

nhàng.

Thành.. thành công rồi!

Trong lòng Tiêu Tân mừng như điên. Ngay lúc đó. Tiêu Tân rốt cục cũng có một quyết định cho mình.”Mặc kệ Khang Mẫn có lỗi hay không, mình sẽ tha thứ cho cô ấy.”

Không biết đã bao lâu, trong miệng Khang Mẫn phát ra tiếng ho sặc sụa. Một ít nước tràn ra từ khoe miệng, sau đó nàng liên tiếp ọc ra từng ngụm từng ngụm. Cặp mắt xinh đẹp đang chậm rãi mở ra.

“Từ trên cao như thế nhảy xuống, có phải...mình đã chết rồi hay không?”

Khang Mẫn bỗng nhiên nhớ từ từ từng chuyện đã xảy ra, vẻ mặt nàng vẫn hoảng hốt như cũ. Khi nàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, nàng chợt hiểu ra.

Qua một hồi lâu. Khang Mẫn cũng đã tỉnh táo lại phần nào. Dưới ánh trăng sáng, sắc mặt của nàng tái nhợt đau lòng. Vì toàn thân áo quần ướt đẫm nên nàng cảm thấy từng trận rét lạnh, không ngừng run rẩy. Lúc này, nàng chợt phát hiện ra áo của mình đã bị “một ai đó” cởi ra, nàng lập tức đoán được “kiệt tác” này là do ai đó làm.

“Sao anh lại cứu em?” Khang Mẫn nói nhưng trong mắt nàng lạnh lùng không kẻ xiết.

Tiêu Tân cười khỏ, hấn đối với tốc độ hồi phục của Khang Mẫn thập phần bội phục, hấn dịu dàng nói.

-Khang Mẫn. Chúng ta vừa thoát qua một kiếp, có thể không nói về vấn đề này được không?

Khang Mẫn đồng ý gật đầu, nàng bỗng phát hiện mình đang ở trong vòng tay cứng cáp và cuộn tròn nằm gọn trong lòng ngực của hấn.

Ngay giờ phút này, trong đáy lòng nàng bộc phát nên một tiếng thở dài thật sâu. Bởi vì nàng bỗng phát hiện ra, sự ương ngạnh lạnh lùng của mình đã biến mất không còn tăm hơi, nàng thậm nghĩ nếu được nằm trong vòng tay ấm áp và vòng ngực rắn chắc này của hấn, nàng nguyện không cần đi đâu nữa cả.

Tiểu Sở, anh là một tên xấu xa! Vì sao đã rời xa lâu như vậy, em vẫn không thể quên được anh?

Một giọt nước mắt lạnh như băng chảy qua khoe mắt nàng nhẹ vàng vuốt ve đôi má tái nhợt vì lạnh. Khang Mẫn khép đôi mắt xinh đẹp lại, gất gao dựa vào lòng ngực rắn chắc của hấn, cảm thụ hơi ấm và từng nhịp tim.

Trái tim bông bột của nàng đập loạn cả lên.

Anh cố ý thay dung đồi mạo, chẳng lẽ anh thật sự không muốn gặp lại em? Anh hẳn tâm đối xử với em như thế, vì sao lại còn cứu em cơ chứ?

Tình cảm trong lòng Khang Mẫn lay động. Nước mắt lặng yên chảy dài, không biết tên bại hoại này đang đưa nàng đến nơi nào.

-Xin lỗi, cho hỏi nơi này còn phòng hay không?

Bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp, xa lạ, nhưng thật quen thuộc. Trời ạ, anh ấy mang mình đến khách sạn! A, tại sao lại như thế?

“Ba!” Cửa phòng mở ra, ánh đèn nhu hòa rọi vào đôi mắt. Chẳng biết vì sao, Khang Mẫn đột nhiên có cảm giác nàng đã về đến nhà. Cảm giác này làm cho nàng cảm thấy mê hoặc, và không biết bây giờ phải làm như thế nào.

“Nhanh đi tắm nước nóng đi!! Anh đi lấy thuốc cho em” Âm thanh dịu dàng lần nữa vang lên bên tai của nàng.

Bước vào buồng vệ sinh, Khang Mẫn cởi áo quần đã sớm ướt đẫm ra, cảm lấy vòi sen tưới lên cơ thể, để mặc cho dòng nước tinh khiết rửa sạch thân thể mình.

Ở dưới dòng nước lạnh như băng, sau khi lên được bờ cát, cơ thể của nàng sớm đã lạnh đi. Trải qua một thời gian không ngắn, toàn thân của nàng rốt cục cũng ấm áp lên được phần nào.

Chiếc gương mờ mịt hơi nước treo trên tường, Khang Mẫn đưa tay lau đi, bên trong hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ.

Thời gian trôi qua thật mau, nàng đã bỏ qua một thời tuổi trẻ. Một cô gái hai mươi lăm tuổi, không thể so sánh được với những cô gái tuổi còn trắng tròn. Nhưng , năm tháng vô tình vẫn chưa tác động lưu lại một dấu vết gì đến vẻ tươi trẻ của nàng. Nhan sắc vẫn mặn mà xinh đẹp như xưa, cặp ** phong mãn đầy đặn ngao nghê vươn lên, không hề có dấu hiệu của sự lão hóa. Làn da mềm mại trơn mịn, khoe mắt không một nếp nhăn. Gương mặt này...đôi mắt này so với ngày xưa không khác nhau là bao, nhưng bóng dáng Khang Mẫn năm xưa đã chết. Từ khi Tiểu Sở ra đi, nàng đã thoái lòng nản chí, đóng kín tâm tư của chính mình.

Tiểu Sở, anh là ngôi sao xấu của đời em!! Vì sao khi tìm em bình lặng, anh lại xuất hiện làm lòng em dậy sóng, khi tình em đang rực cháy anh lại lạnh lùng đẩy em đi?

Anh xuất hiện, mang đến hy vọng cho em, hay anh muốn đẩy em vào vực sâu của địa ngục? Ngay khi lúc em muốn chết, vì sao anh lại cứu em? Chẳng lẽ

anh muốn em sống đau khổ cả đời hay sao?

Lệ rơi đầy mặt nàng, khóc nức không thành tiếng. Chiếc gương trên tường lại một lần nữa bị sương mờ bao phủ, cuối cùng hình dáng nàng trong gương đã bị lu mờ hoàn toàn.

-Khang Mẫn. Em tắm xong chưa?

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Tiêu Tân, mơ hồ mang theo vẻ lo lắng. Khang Mẫn vội vàng đáp lại một tiếng, nàng dùng khăn mặt lau khô nước mắt, sau đó lau khô tóc và thân thể, quấn khăn tắm quanh người.

Tiêu Tân đứng đợi ở ngoài gần nửa ngày, thấy Khang Mẫn cuối cùng cũng đi ra, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nữ nhân này làm cho hắn vừa yêu vừa hận, lại không thể nói ra nửa lời oán trách.

“Uống hai viên thuốc cảm này. Sau đó uống bát thuốc này.” Tiêu Tân nhiu mày, nhẹ giọng dặn dò.

Khang Mẫn liếc nhìn hắn một cái, thành thành thật thật làm theo lời hắn.

Lúc này, Tiêu Tân đã tắm rồi, hơn nữa vừa thay một bộ quần áo ngủ, so với bộ dạng chật vật như vừa rồi dễ nhìn hơn nhiều. Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Hắn đã hoàn toàn khôi phục như bình thường, trên mặt không còn dấu vết mệt mỏi.

“Này, thay đồ ngủ đi, ngủ thật ngon. Anh đem đồ đi giặt. Sáng mai là có thể mặc được.” Đưa cho nàng một bộ quần áo ngủ mới, Tiêu Tân nhẹ nhàng nói, bước vào trong phòng vệ sinh lấy đồ ướt, xoay người chuẩn bị bước ra ngoài.

“Sau khi anh đem quần áo đi giặt, có thể đến đây một chút được không?” Phía sau vang lên tiếng nói yếu ớt.

Bước chân chột khựng lại trong giây lát, sau đó hắn tiếp tục bước đi. Tiêu Tân không gật đầu, nhưng Khang Mẫn biết, biết hắn đã đồng ý. Từ lúc đi học, hắn vẫn như thế. Thời gian đã trôi qua nhiều năm như thế, thói quen của hắn vẫn chưa từng thay đổi!

Không bao lâu sau. Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Khang Mẫn mở cửa ra. Tiêu Tân lẳng lặng đi vào. Lẳng lặng tìm đến một cái ghế và ngồi xuống.

Lúc này, Khang Mẫn đã pha sẵn ấm nước nóng. Nàng cầm lấy siêu nước châm cho hắn một ly trà, Sau đó dịu dàng nâng ly đưa cho hắn.

“Cám ơn!” Tiêu Tân nhận ly trà, nói nhỏ một câu.

Hai chữ "cám ơn", Khang Mẫn sao đột nhiên có cảm giác xa lạ quá, giống như mình đang đối diện với một người chưa từng quen biết. Tiểu Sở, dung mạo thay đổi, liệu chăng tình cảm của anh dành cho em cũng đã thay đổi rồi hay không? Cũng có thể do em tự tác đa tình, sợ dĩ anh cứu em, xuất phát từ áy náy chăng?

“Em không phải là có chuyện muốn nói với anh sao?” Trải qua nửa ngày như vậy, Tiêu Tân đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Hắn đang chờ nàng kể. Cho dù là thật hay giả, là tốt hay xấu, hắn đều đã chuẩn bị đón nhận.

Khang Mẫn nâng ly trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm, tìm một ít ấm áp trong đó. Nhưng giờ lòng nàng chỉ còn lại một thế giới lạnh lẽo. Dòng nước ấm chỉ làm ấm cơ thể không thể làm ấm được con tim đang dần băng giá của nàng.

“Hai năm trước, ba em bị nhiễm trùng đường tiết niệu!” Khang Mẫn đột nhiên nói.

Tiêu Tân kinh ngạc ngẩng đầu lên, hoàn toàn không thể tin được những gì mình nghe. Vì sao trước giờ vẫn không nghe nàng nói đến? Chẳng lẽ.....?

Trên mặt Khang Mẫn không có một chút biểu tình nào, giống như nàng đang kể chuyện của một người khác. Trong ánh mắt vụt qua một tia bi thương nhàn nhạt, nhưng rất nhanh chóng biến mất.

“Anh cũng biết, mẹ của em đã mất từ sớm, ba chẳng qua chỉ là một kẻ toán nhơ nhỏ, tiền lương một tháng không quá 1 ngàn khối. Vì chi cho em lên đại học, trong nhà chẳng còn được bao nhiêu; mà em, lúc ấy đi làm đã hai năm, lương tích tụ chỉ vèo vèo hai vạn khối. Vì để duy trì điều trị thuốc men nàng đã vay mượn tất cả những ai có thể, chỉ duy nhất không hề nói cho bạn học, và cả anh.”

“Vì sao em lại không nói cho anh biết?” Tiêu Tân ngẩng đầu lên nhìn nàng với gương mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Sắc mặt Khang Mẫn vẫn bình tĩnh như cũ, tiếp tục kể câu chuyện của mình.

-Nói cho anh biết thì sao? Giải phẫu cần 20 vạn, lấy năng lực của anh và em, căn bản chỉ là muối bỏ biển, nói? Chẳng có tác dụng gì. Cũng chỉ làm anh thêm lo lắng, chỉ bằng tự em tìm biện pháp, rồi..em tìm được Đỗ Hải.

Nói đến đây, Khang Mẫn cười cười tự giễu nói.

-Một người không thể nói dối, một khi tập nói dối sẽ lộ ra. Em muốn vay tiền của Đỗ Hải, hắn đưa ra một yêu cầu hơi quá phận. Hắn muốn em bên cạnh hắn ba ngày, trừ việc lên giường thì mọi việc điều phải đáp ứng hắn. Ba ngày sau, hắn sẽ cho em mượn 20 vạn. Em cam chịu, cắn chặt răng mà

đồng ý. Tự nhủ rằng, chỉ cần bồi tiếp hấn ăn com chiều, mọi chuyện điều sẽ qua.

Bỗng nhiên, Khang Mẫn lớn tiếng cười, trong giọng cười mang theo chua xót và bi phẫn.

-Anh có thấy mắc cười hay không. Sau khi Đỗ Hải Xuyên cùng em ăn com xong, chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên xuất hiện. Chỉ nói một câu, phá hỏng tất cả các kế hoạch của em

“Em!” Tiêu Tân đau khổ bắc đẩu dĩa.

Một tiền nan đảo anh hùng hấn,

Dương chí lạc bách dã mại đao.

**

Vào giờ khắc này, Tiêu Tân chỉ biết im lặng mà nghe, hấn không thể suy nghĩ nhiều hơn. Hấn ngàn vạn lần không thể ngờ đến, sự thật....lại như vậy. Khang Mẫn thật sự không có lỗi với hấn, ngược lại chính hấn mới có lỗi với nàng.

Âm thanh Khang Mẫn tiếp tục vây quanh vang vọng trong tai hấn. Mỗi một từ, một chữ càng làm tăng thêm sức nặng tâm lý và lòng áy náy, giống như một thanh đao chậm rãi cứa vào tim, thống khổ, đau đớn đến nghẹt thở, tê tâm liệt phế.

“Vài ngày sau, anh xảy ra chuyện, em chỉ nghĩ anh đã chết. Anh đã ra đi, nhưng em còn ở lại, em còn phải cứu cha mình.” Khang Mẫn lau đi dòng nước mắt trên mặt, tiếp tục nói.” Khi em đi tìm Đỗ Hải Xuyên, hấn đã thay đổi điều kiện thành đáp ứng hôn nhân với hấn, nếu không một đồng cũng không cho mượn.”

Một lần nữa lệ ướt mi Khang Mẫn, khóc không thành tiếng.

-Vì 20 vạn, em bán đứng cơ thể em và một năm... một năm thanh xuân. Nhưng số mệnh, cuộc đời quá trớ trêu. Sau khi ba em làm phẫu thuật không lâu, ông không thể chạy trốn khỏi tử thần...ông qua...qua đời vì tai nạn xe.”

Nói đến đây, gằn đóng màn những ký ức. Khang Mẫn dần dần bình tĩnh trở lại, tiếp tục kể.

-Một năm sau, Đỗ Hải Xuyên đứng hèn ly hôn với em. So với trước kia, hấn còn có tình người hơn một chút. Bất quá như thế cũng tốt, em không còn thiếu nợ một ai nữa. Đây, tất cả những chuyện đã xảy ra.”

Sau khi kể xong mọi chuyện, Khang Mẫn đứng dậy, âm thanh lạnh lùng lại vang lên.

-Chuyện cũ đã xong! Giờ mời anh đi ra, em muốn nghỉ ngơi!

“Khang...Mẫn~~!!” Tiêu Tân muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Giờ phút này, trong lòng của hấn có hàng vạn câu nói, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của nàng, hấn chỉ có thể đứng dậy...đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tình Hà Dĩ Kham!

“Rầm!” Đóng cửa phòng lại, Khang Mẫn nặng nề ngồi xuống ghế. Ngay khoảnh khắc cửa phòng được đóng lại, một chút tự tôn còn sót lại trong lòng nàng bỗng dưng bị xụp đổ hoàn toàn. Nàng rốt cục không nhịn được bật khóc, tiếng khóc ai oán như đem tất cả những bi thương và khổ sở trong một năm qua hoàn toàn trút bỏ, như nước sông hoàng hà vỡ tràn qua đê.

Nghe thấy tiếng khóc của Khang Mẫn phát ra từ trong phòng, thân hình Tiêu Tân run lên từng đợt, trong lòng hấn điên cuồng gào thét.

-Khang Mẫn, anh xin lỗi! Thực sự xin lỗi em! Anh xin lỗi! Nhiều cực khổ như vậy, nhưng chỉ mình em gánh lấy. Hai năm nay, em đã vất vả biết bao nhiêu?! Em lại thường xuyên đến thăm mẫu thân của anh, có lẽ là vì muốn làm tròn chữ hiếu dùm anh, mà anh.....Hỗn đản, chết tiệt, cuối cùng anh đã làm gì, tại sao lại làm tổn thương em nhiều như thế?

Nghĩ đến mọi việc điều do mình gây ra, trong lòng Tiêu Tân cảm thấy hối hận.

Khang Mẫn ơi Khang Mẫn, vì sao em không tin tưởng vào anh, tại sao lại nói dối anh. Nếu lúc bá phụ sinh bệnh, em nói với anh, dù anh bán đi tính mạng này, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng tại vì sao em lại nói dối anh? Không muốn cùng anh gánh vác cái trách nhiệm đó?

Cho đến khi tiếng khóc bên trong đã ngừng hẳn, lúc này Tiêu Tân mới quay trở về phòng của mình, hắn nằm ngửa mặt trên trời thờ dài. Nhưng, giấc ngủ đêm nay dường như cũng muốn trốn chạy khỏi hắn, gương mặt ướt nhoe nước mắt cứ ẩn hiện mỗi khi hắn nhắm mắt lại. Trong lòng muôn vàn hồ thẹn, hắn.....không thể tha thứ cho mình. Nếu lúc trước không đi đến nơi đó, không gặp Khang Mẫn, có lẽ, giờ đã khác.

Đêm dài lặng lẽ, thời gian không một mảy may từ trời trôi qua. Không biết đã bao lâu, một vệt tia sáng ban mai lọt qua khe cửa sổ vào phòng, Tiêu Tân chợt phát hiện, hóa ra....trời đã sáng.

Đêm nay. Hắn nằm yên trên giường không nhúc nhích, trong lòng tình cảm chỉ có thể dùng một câu để hình dung chính là, vô cùng vô tận đích hậu hối* vô cùng vô tận trong hối hận*. Nhưng mà, hối hận còn có tác dụng gì? Mọi chuyện đã trôi qua. Bây giờ chuyện duy nhất có thể làm được, chính là làm cho nàng không rơi nước mắt nữa. Nhưng bây giờ hắn phải làm gì cho nàng đây?

Không biết Khang Mẫn hiện giờ ra sao? Tới qua xuýt nữa vứt bỏ mạng nhỏ, sau đó lại trải qua một hồi đau khổ, không biết bây giờ thân thể của nàng có sao không?

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân lập tức bật dậy, chạy nhanh ra bên ngoài, dừng lại trước cửa phòng nàng, vừa gõ cửa, vừa gọi. Nhưng bên trong không hề có âm thanh đáp trả.

Lúc này. Có một gã nhân viên phục vụ phòng đi đến. Tiêu Tân vội vàng tiến đến hỏi.

- Xin lỗi, người ở phòng 504 là bạn của tôi. Vừa rồi gõ cửa nhưng không có ai trả lời, anh có thể mở cửa dùm tôi được không?

“Xin ngài chờ một chút, để tôi gọi điện thoại hỏi!” Gã nhân viên phục vụ phòng gọi điện thoại vào bên trong, nhưng vẫn không có ai nghe máy. Lúc này gã mới lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa phòng mở ra, trong phòng một mảng bừa bãi, Tiêu Tân chạy nhanh vào trong, nhìn thấy trên giường có một hình ảnh quen thuộc đang say ngủ, lúc này mới an tâm.

“Khang Mẫn, em sao rồi?” Tiêu Tân phát hiện nàng không đáp chẵn, hắn chạy nhanh đến bên giường. Chỉ thấy hai mắt nàng đang nhắm nghiền. Khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập, tựa như đã mất đi cảm giác.

Trời! Trán nàng thật nóng!

Tiêu Tân nhanh tay ôm Khang Mẫn chạy nhanh ra khỏi phòng, trong lòng thầm tự trách mình bất cẩn. Khang Mẫn, em thật ngốc, lần này anh sai, mọi chuyện đều là lỗi của anh, tại sao không cho anh gánh vác? Tại sao, tại sao em hết lần này đến lần khác lại tự tra tấn chính bản thân mình?

***** **

Bác sĩ hộ lý đang kiểm tra thủ tục trong phòng bệnh, nước biển từng giọt từng giọt thi nhau chảy xuống, chậm rãi truyền vào cánh tay mảnh khảnh yếu ớt của nàng. Vừa rồi, khi chích kim tiêm vào trong cánh tay nàng, hộ sĩ phải thử đi thử lại nhiều lần, thật vất vả mới tìm được mạch máu trên mu bàn tay của nàng.

Tiêu Tân ngồi một mình trước giường, ngơ ngác nhìn nữ nhân đã hai lần làm mình đau khổ và áy náy. Trong lòng vô cùng ám đạm và nặng nề. Vén vén chỉ một đêm, gương mặt nhỏ nhắn của Khang Mẫn đã hốc hác đi một phần, khiến cho khuôn mặt vốn đã gầy nay càng thêm tiêu tụy.

Ngay lúc đó, trong đầu Tiêu Tân bỗng chực nhớ đến mỹ nữ lão sư “Mộ Dung Thanh Tư” dung nhan xinh đẹp của mình, trong lòng Tiêu Tân chấn động. Hai ngày trước khi xa nhau, hắn và Mộ Dung Thanh Tư đã có ước định, một ngày điều gọi một cuộc điện thoại hay là tin nhắn để liên hệ, nhưng vì lo lắng chuyện Khang Mẫn, cư nhiên quên hết mấy chuyện quan trọng...đó.

“A! Điện thoại di động của mình?” Tiêu Tân đứng dậy, sờ sờ túi tiền của mình, lúc này mới nhớ tới qua vì cứu Khang Mẫn, đã làm rớt di động xuống sông. May mà không làm rơi cái bóp[ví], nếu không thì ngay cả khách sạn cũng không thể vào càng không thể mang Khang Mẫn đến bệnh viện được.

Về mặt thoái lòng nản chí Tiêu Tân ngồi phịch trở lại ghế, ở sâu trong nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hồi thượng đế vì sao lại trao cho cô gái mệnh khổ này những gian nan đau khổ đến thế? Thấy Khang Mẫn, người mà hắn thương yêu bây giờ thành bộ dáng thế này làm sao hắn chịu cho nổi?

“Mình bây giờ phải làm sao đây?” Tiêu Tân ôm đầu, tự hỏi mình hàng trăm lần. Càng hỏi đầu càng đau, càng rối loạn và trống rỗng, vẫn không tìm thấy một biện pháp giải quyết nào thích hợp.

Bên tai truyền đến một tiếng...Uhm..., Tiêu Tân vội ngẩng đầu, thì ra Khang Mẫn đang dần tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Khang Mẫn, em đã tỉnh! Em.em có đói bụng hay chưa, anh đi mua đồ cho em. Ở đây có chuối, em ăn trước một trái đi.” Tiêu Tân cuống cuống đứng dậy, không cẩn thận làm ngã ghế bên cạnh.

Khang Mẫn như cũ vẫn còn chút hỗn loạn, nằm trên giường nhẹ nhàng lắc đầu, hữu khí vô lực hỏi.

- Em đã ngủ bao lâu?

Tiêu Tân nhìn nhìn vào đồng hồ treo tường, rồi trả lời.

-Bây giờ đã là buổi chiều, em ngủ gần chín tiếng rồi.

“Thì ra em đã ngủ lâu như vậy!” Khang Mẫn mông lung nói một câu, cảm thấy xương sống sau lưng hơi nhức, không tự chủ được vịn người một cái. Tiêu Tân vội vàng chạy đến đỡ nâng dậy, rồi điều chỉnh nệm nghiêng nghiêng người nằm xuống tựa đầu vào gối, cẩn thận như đang chăm sóc một đứa bé.

“Mặc kệ miệng em có khô hay không, uống chút nước đi!” Tiêu Tân mở nắp một chai nước khoáng, đưa cho Khang Mẫn, nàng uống một hai hớp, cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều.

-Vị cô nương này, cô thật hạnh phúc, có một người chồng thật tốt hảo hảo chăm sóc cô.

Bên cạnh bỗng truyền đến âm thanh của một lão nhân.

Hai người nhìn qua, phát hiện kế giường có một lão bà bà đang nhìn bọn họ nói chuyện.

Lão bà bà thở dài, nói tiếp.

-Lão bà bà ta mà chết đi thì thật thảm, sống cũng không ai lo lắng. Không giống với vợ chồng son các người ân ái ái ái, thật sự làm cho người khác cảm thấy hâm mộ.

Nghe được gọi “Vợ chồng son”, Khang Mẫn không nhịn được liếc nhìn Tiêu Tân một cái, thấy hắn không phủ nhận, trong tim nàng không khỏi ngọt như được ăn kẹo. Trải qua một đêm như vừa rồi cùng với việc khóc thật nhiều, nàng đã đem tất cả oán hận trong lòng giải khai. Bây giờ nhìn thấy những hành động của Tiêu Tân, nàng biết...nàng biết hắn vẫn còn thương mình, không khỏi có chút mềm lòng. Cái tên xấu xa này, thật sự là làm cho người ta vừa yêu vừa hận, yêu thì không thể làm người khác quên, hận thì chỉ làm người khác khắc cốt ghi tâm, lẽ nào nàng thiếu nợ mười tám kiếp tổ tông nhà hắn hay sao!

Sáng nay, trong mơ màng nàng đã nghe được ai đó gọi tên nàng, trong âm thanh mang theo vẻ lo lắng. Xem ra, hắn vẫn còn rất quan tâm đến mình!

Sau khi uống nước, Tiêu Tân ân cần lột cho nàng một trái chuối tiêu, thấy nàng há miệng ra ăn, trong lòng cảm thấy được an ủi phần nào. Nghĩ nghĩ, hắn lại lột một trái nữa, đưa đến giường cho lão bà bà. Không ngờ tới nước mắt bà lão như mưa tung hoành đầy mặt, nhỏ giọng cất tiếng khóc.

“Đại nương, người sao vậy?” Tiêu Tân kỳ quái hỏi.

Lão bà bà từ từ ngưng khóc, cắn trái chuối tiêu một miếng nhỏ, nghẹn ngào nói.

-Tôi...tôi nghĩ đến người bạn già.

Bà ta vén tay lau nước mắt, nói tiếp.

-Tôi cùng với ông ta kết hôn đã bốn mươi hai năm, vẫn tương thân tương ái, chưa từng giận nhau một lần, cãi nhau một câu. Ông ấy thường nói với tôi, nhất định phải sống lâu hơn tôi để làm cho tôi được hạnh phúc. Đáng tiếc ông ta lại không giữ được lời hứa của chính mình, đã ra đi trước. Vài năm nay, tôi đã quá cô đơn, bọn nhỏ lại không về xem tôi ra sao, một đám lương tâm chó gặm. Nhớ đến những năm tháng hạnh phúc khi sống với chồng tôi, thật lòng tôi muốn xuống dưới đó để bồi tiếp ông ta. Lúc ông ta chuẩn bị ra đi đã nói với tôi: “Lão bà tử, xin lỗi bà! Hay là ta đi trước nha. Nếu tôi chết, bà ngàn vạn lần không được đau lòng, nhất định phải tìm một người bạn bên cạnh. Như vậy dưới cửu tuyền tôi cũng được thanh thản an tâm.”

Nói đến đây, mặt bà đã rơi đầy lệ, run giọng nói.

-Lão ta thật ngốc, làm sao có thể tìm người khác được. Trên đời này, làm sao còn nam nhân nào nóng lạnh thất thường như hắn. Trừ ông ta ra, bất cứ ai cũng không làm được. Tuy rằng ông ta ra đi trước, nhưng tôi cũng còn những đứa cháu cần chăm sóc, sống thật tốt vài năm nữa, đợi tôi chết, trong lòng cũng không còn gì hối tiếc nữa.

Nghe xong lời lão bà bà kể, Tiêu Tân và Khang Mẫn đều trầm mặc. Nhân sinh ngắn ngủi vài chục năm, có thể tìm được một người thật lòng yêu mình và trung trinh nhất diện* chỉ yêu một người mà thôi*, thật không dễ dàng! Hai người đã từng yêu nhau thắm thiết nhưng bị chia lìa, bây giờ mọi chuyện hiểu lầm đã được xóa bỏ, sau này phải đối xử với nhau như thế nào đây? Trong một khoảng thời gian ngắn, Tiêu Tân và Khang Mẫn cùng nhau lâm vào trầm mặc, theo bản năng cùng liếc nhau một cái, trong lòng sinh ra những tư vị khó có thể hình dung. Lão bà bà kể ra tâm sự lại còn khóc một hồi đương nhiên là rất mệt, nên bà nhắm mắt lại, hy vọng sẽ gặp lại người bạn già bên trong giấc một liêu trai. Giờ khắc này, lão bà bà vẫn chưa biết, bởi vì câu chuyện này, đã làm thay đổi lớn đến tâm tư của hai người thánh giá trẻ này như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tha Thứ

Tiêu Tân Trầm Mặc, một hồi lâu sau rốt cục hấn cũng mở lời.

-Khang Mẫn, anh xin lỗi, trước giờ anh đã hiểu lầm em, em có thể tha thứ cho anh không?

Khang Mẫn lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói.

-Em đã hiểu ra. Hiểu lầm thì sao, tha thứ như thế nào, cũng điều như nhau cả thôi mà.

“Em thật sự đã tha thứ cho anh sao?” Tiêu Tân nghe nàng trả lời xuôi theo có vẻ đã thả lỏng tâm tình, hấn vội vàng hỏi.

Khang Mẫn thờ dài một hồi, đôi mi cong dài buông xuống, trong lòng hơi có chút ảm đạm. Một lúc sau, nàng thở thê nói.

-Anh không phải đã có người yêu rồi hay sao?

Nghe nàng nói thế, Tiêu Tân cảm thấy hốt hoảng. Vấn đề này quá bất ngờ, làm cho hấn không biết phải trả lời như thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Tân, Khang Mẫn lập tức hiểu ra mọi chuyện, cười khỏ nói.

-Em sớm đã đoán được, chẳng qua chỉ muốn lừa gạt con tim mình mà thôi. Người yêu của anh nhất định rất đẹp, cô ấy tên là gì?

“Khang Mẫn, em....” Tiêu Tân thấy nàng bình tĩnh đến dọa người, nhìn trân trối nàng.

Đôi mắt đẹp của Khang Mẫn nháy nháy, có vẻ oán trách liếc Tiêu Tân một cái, khẽ cười nói.

-Em dù sao cũng từng là người yêu cũ của anh, vẫn muốn biết rằng một năm nay anh ra sao, chẳng lẽ không được hay sao?

Trong lòng Tiêu Tân cảm thấy ngập tràn áy náy. Bởi vì hấn hiểu lầm, đã làm tổn thương đến nàng! Nghe nàng nói. Nhìn đôi mắt xinh đang mở to, Tiêu Tân như được thấy lại nàng của ngày xưa. Đường như cô gái hoạt bát đáng yêu của ngày xưa đã trở lại.

Trầm ngâm một lúc, Tiêu Tân nói.

-Nàng tên là Mộ Dung Thanh Tư.

Khang Mẫn thầm đọc vài lần, mỉm cười nói.

-Tên thật đẹp, có lẽ nàng cũng đẹp như tên của nàng.

Sau đó, nàng đột nhiên thay đổi chủ đề.

-Tiểu Sở. Anh cảm thấy em đẹp, hay là nàng đẹp.

Ách! Tiêu Tân há miệng to đủ nhét một quả trứng...đà điều, trên trán toát mồ hôi. Thấy nàng vẫn đang chăm chú nhìn mình, hấn đành phải cắn môi trả lời.

-Hai người đều rất đẹp.

“Không được, em muốn biết ai xinh đẹp hơn.” Khang Mẫn tiếp tục truy hỏi.

Đầu Tiêu Tân to như cái đầu, nghẹn nửa ngày, rốt cục cũng trả lời.

-Lúc ở bên nàng ấy, anh cảm thấy nàng xinh đẹp. Nhưng giờ anh được gặp lại em, anh lại cảm thấy em rất đẹp.

Khang Mẫn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười nói.

-Coi như bỏ qua cho anh! Đã lâu không gặp. Anh đẹp trai hấn ra, không ngờ miệng lưỡi cũng tron tru hơn xưa.

Anh không phải bị em ép hay sao? Trong lòng Tiêu Tân cảm thấy buồn bực.

Khang Mẫn hỏi tiếp.

-Bây giờ, anh có thể kể chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian anh rời đi được không. Em nghĩ, em cũng muốn biết vì sao anh sống lại được?

Thế nên, Tiêu Tân sắp xếp lại từ ngữ, kể lại mọi chuyện từ lúc hồi sinh tìm được đường sống trong chỗ chết đến lúc vào được đại học, Dẫn dắt theo ngôn từ trần thuật của mình, khuôn mặt biến hóa theo từng hoàn cảnh. Từ lúc hấn quen Mộ Dung Thanh Tư đến khi yêu nhau điều kể ra. Trừ bỏ việc gia nhập cục an toàn quốc gia hấn không nói thì ngay cả việc hấn có dị năng hấn cũng nói cho nàng biết.

Không biết vì sao, những lời này nói ra, Tiêu Tân cảm thấy một cảm giác thoải mái mà trước đây chưa từng xuất hiện, sự đè nén trong nội tâm từ từ được giải khai.

Nghe Tiêu Tân kể xong, Khang Mẫn nhẹ giọng hỏi.

-Anh đã dùng dị năng để cứu sống em?

Tiêu Tân gật đầu nói.

-May mắn là anh làm được, nếu không thật sự anh không thể tha thứ cho chính mình.

Khang Mẫn lại hỏi.

-Anh đã kể việc anh có được dị năng cho bạn hay người nhà biết hay chưa?

Tiêu Tân lắc đầu, hấn cũng cảm thấy có chút khó hiểu và kỳ lạ.

Khang Mẫn mở to hai mắt. Tiếp tục hỏi.

-Ngay cả người yêu mỹ nữ lão sư của anh cũng không biết hay sao?

Tiêu Tân thành thật trả lời.

-Anh sợ làm nàng sợ, chỉ nói là anh có học chút nội công.

Khang Mẫn bỗng cảm thấy vui vẻ hấn lên. Lại tiếp tục hỏi.

-Nếu như vậy, anh vì sao lại nói cho em biết, không sợ em tiết lộ hay gì sao?

Ách! Tiêu Tân theo thói quen sờ sờ mũi, thành thật nói.

-Anh cũng không biết vì sao, chỉ là anh muốn kể hết mọi chuyện cho em biết.

“Đúng không đó?” Khang Mẫn nói xong thì gật đầu, sau đó ngồi dậy, nhìn Tiêu Tân nói.

-Anh đi giúp em làm thủ tục xuất viện!

“A!” Tiêu Tân lập tức ngây ngốc.

-Em còn chưa hết bệnh đâu!

Khang Mẫn xuống giường, nhổ kim tiêm trên tay xuống, làm như không có chuyện gì nói.

-Em khỏe rồi. Còn nằm ở đây làm gì! Còn nữa. Anh không cảm thấy đói bụng sao? Nếu anh không cảm thấy đói bụng thì anh ở đây đi. Em đói rồi, em đi đây.

*****

Sau khi Khang Mẫn ăn hai chén cơm, vỗ vỗ bụng, tuyên bố mình đã no, hơn nữa nàng còn tinh nghịch le lưỡi.

Trong lòng Tiêu Tân thầm buồn cười, đối với hành động và biểu hiện của nàng cực kỳ buồn bực. Hôm qua nàng còn đòi sống đòi chết, lại còn khóc lớn ở khách sạn đến nỗi bị sốt vào bệnh viện, sao chỉ trong chốc lát nàng lại lập tức khỏe ra thế này. Nhìn nàng vui vẻ, tràn đầy sinh lực, nào giống với một người vừa trải qua sinh tử bệnh.

Con gái, thật sự là khó hiểu đến chết, Tiêu Tân vắt óc ra suy nghĩ nửa ngày, cũng không thể nào hiểu được, cuối cùng cũng phải buông tha không thèm nghĩ nữa. (TG:ai cũng nói thế...điều này không cần bàn cãi__ Con gái...hiểu được chết liền)

Ăn xong cơm chiều, hai người sánh vai cùng nhau đi dạo trên phố. Khang Mẫn hỏi.

-Tiểu Sở, ngày mai anh có chuyện gì bận hay sao?

Lúc xuất viện, nàng cùng Tiêu Tân về khách sạn thu dọn đồ, nàng khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp động lòng người khi trước nhưng vẫn không che dấu được sắc mặt hơi tái nhợt vì bệnh của mình.

Tiêu Tân hơi thất thần, trả lời.

-Anh chỉ trở về được hai ngày, chuyện quan trọng chưa xử lí xong. Anh đã dự định là hôm nay sẽ đi tìm người, nếu không tìm được có lẽ...phải đi nơi khác tìm.

“Phải không?” Tâm trạng Khang Mẫn đột nhiên ảm đạm. Một lúc sau, nàng đột nhiên nói.

-Anh có thể đáp ứng một yêu cầu của em không?

Tiêu Tân gật đầu nói.

-Em nói đi! Chỉ cần anh làm được, anh sẽ đáp ứng.

Khang Mẫn nói.

-Anh cần phải lo, chuyện này rất dễ. Ngày mai anh đừng đi được không, hãy...ở bên em một ngày.

“Sao?” Tiêu Tân im lặng, một lúc sau hắn gật đầu nói: “Được!” Những áy náy hồ thẹn đối với Khang Mẫn, chỉ một ngày ngắn ngủi liệu có thể bồi thường được hay không? Hắn có thể giúp Khang Mẫn làm gì? Tiêu Tân thật sự không biết.

Tâm trạng Tiêu Tân lúc này rất phức tạp. Bất tri bất giác, hắn cảm thấy hắn thiếu nợ người khác càng ngày càng nhiều. Chưa trả hiếu cho mẹ, chưa bù đắp công ơn nuôi dưỡng của nàng. Cũng bởi vì hắn không cẩn thận, làm Lâm Hiểu Nặc bị thương, vẫn còn đang nằm trong bệnh viện. Lại làm cho Khang Mẫn thiệt thòi, không biết phải bù đắp như ra sao? Nhân tình nặng tựa thái sơn, Tiêu Tân không biết phải làm thế nào cho đúng.

Khang Mẫn nói tiếp.

-Đêm nay anh có về nhà không?

Tiêu Tân gật gật đầu, trong ánh mắt Khang Mẫn ánh lên một tia thất vọng, miễn cưỡng cười cười, nhẹ nhàng nói.

-Như thế cũng tốt, giờ anh đưa em về nhà nha!

Nửa tiếng sau, Tiêu Tân đã đưa Khang Mẫn đến dưới nhà nàng. Khang Mẫn bước lên hàng hiên, nhìn hắn vẫy tay. Vì Khang Mẫn đang đứng ở lầu một, sau khi nhìn thấy đèn trong phòng được bật sáng, Tiêu Tân mới chậm rãi xoay người bước đi...Hắn cũng không kịp nhận ra, nàng đứng đó, sau cửa kiếng, đôi mắt lấp lánh ánh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tương Kiến Bất Như Hoài Niệm *gặp Nhau Không Bằng Nhớ Nhau*

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Tân đã đi đến Vũ Giáo, sau đó đành mang theo nỗi thất vọng mà quay về. Mạc Đại Thúc quả nhiên là chưa quay về, không ai biết ông ấy đã đi đâu?

Làm người khác ngạc nhiên chính là, hóa ra ông cụ bảo vệ cũ đã quay về. Thì ra, cụ ông hai năm trước bị một con bệnh nặng, dốc lòng xin nghỉ dài hạn nửa năm. Trong lúc này, trường học mời Mạc Đại thúc làm người thay thế. Sau đó, Mạc Đại thúc lại đột nhiên ra đi không nói một lời, sau này cũng không còn xuất hiện nữa.

Theo lời ông cụ, Tiêu Tân đã có được một manh mối quan trọng, thì ra quê nhà Mạc Đại Thúc là một thị trấn nhỏ tương tây. Tuy không có địa chỉ cụ thể, nhưng dựa theo manh mối này đi tìm, nói không chừng có thể tìm được cái gì đó quan trọng thì sao.

Lúc này, Tiêu Tân cũng không tìm đến huấn luyện Tô. Vì an toàn mà thôi, thân phận hiện giờ của hắn không thể tiết lộ cho quá nhiều người biết. Lần này quay về, hắn thậm chí còn không đi tìm *hắc tử* nốt ruồi đen, từng là bạn học cũ với nhau, cũng chỉ vì nguyên nhân này.

Cửa phòng mở ra, xuất hiện một khuôn mặt tươi cười. Thấy Tiêu Tân cuối cùng cũng đã đến, Khang Mẫn tỏ vẻ giận dữ nói.

-Còn tưởng anh không tới, làm hại em lo lắng từ sáng đến giờ. Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, còn nói sẽ bên em cả ngày !

Nhà của Khang Mẫn cũng không lớn lắm nhưng được thu dọn rất ngăn nắp cho thấy nữ chủ nhân nơi này rất ưa sạch sẽ và cẩn thận. Trước kia, Tiêu Tiêu đã từng đến đây vài lần, thấy nơi này vẫn quen thuộc như ngày xưa, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp lạ thường.

Tiêu Tân gãi gãi đầu. Ngượng ngùng nói.

- Vì để tiết kiệm thời gian, anh đi làm tí việc trước.

“Tìm được người không?” Khang Mẫn ra vẻ đã hiểu, thuận miệng hỏi.

Thấy Tiêu Tân lắc lắc đầu, Khang Mẫn nói.

- Anh không cần phải lo lắng. Em có cảm giác mãnh liệt, lần này anh xuất môn nhất định có thể tìm được người đó, mà người đó nhất định...có thể chữa khỏi mà. Nhìn anh như thế, người.....bạn đồng học của anh chắc chắn là nữ nhân đúng không?

Hai câu đầu thì bình thường. Câu sau thì...hình như có chút không ổn. Tiêu Tân theo thói quen rờ rẫm cái mũi của mình, cười khổ nói.

- Còn có thể khác sao! Nhưng không thể so được với em.

Khang Mẫn lập tức vui hẳn lên, rạo rức nói.

- Không kém nhiều lắm mà.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, tự oán tự trách nói.

- Đáng tiếc em đã lớn tuổi, sau hai ba năm nữa chắc thành đậu hủ mất.

Đồ mờ mờ! Dựa theo mấy lời này, Tiêu Tân hoàn toàn khẳng định, Khang Mẫn đã trở lại bình thường, đi về đúng quỹ đạo của mình. Nàng nói chuyện y như ngày xưa. Luôn luôn có chút khoa trương. Hai mươi tuổi, già sao? Cái này....giống hoài!!

“Em vẫn còn trẻ mà!” Khang Mẫn để Tiêu Tân ngồi trước vào bàn ăn, sau đó vào bếp mang ra bốn cái bánh bao, một tô cháo thịt, hai món ăn vẫn còn nóng hổi hổi, rất hấp dẫn.

Tiêu Tân là lạ hỏi.

- Sao em biết anh sẽ đến lúc này, tại sao bánh bao và...mọi thứ vẫn còn nóng?

Khang Mẫn lạnh nhạt trả lời.

- Em cố ý chỉnh lửa nhỏ để giữ ấm cho nó, nếu không làm gì có chuyện trùng hợp như thế! Anh ăn nhanh đi, nguội sẽ không ngon. Em thay đồ lát.

Nói xong những lời này với giọng điệu nhạt nhẽo, nàng lập tức bỏ đi, không thèm quan tâm ra sao và quan tâm đến cảm giác của hắn. Nhìn bóng lưng nóng bỏng của nàng, Tiêu Tân có chút mất hồn, trong lòng dấy lên một tia lo lắng và bất an.

Chớ Tiêu Tân ăn xong, thời gian đã hơn mười giờ, trên bàn trống vắng chỉ còn riêng hắn. Ngồi chờ thêm một hồi lâu, rốt cục Khang Mẫn đã bước ra khỏi phòng ngủ.

Vừa rồi, Khang Mẫn mặc một bộ áo ngủ, hiện giờ nàng đã thay đổi hoàn toàn, bên trong là một cái áo màu xanh tay ngắn, bên ngoài khoác hờ một cái áo lông tay dài màu trắng cao cổ, phía dưới là một chiếc váy bohemian màu đen, phối hợp với đôi vớ màu đen và đôi giày màu nâu khiến nàng tươi đẹp vạn phần. Phong thái mê người. Không chỉ như thế. Nàng còn đặc biệt dùng đến một ít đồ trang sức trang nhã, vốn xinh đẹp nay nàng càng mê người hơn. Trong lúc này đôi mắt kiều diễm của nàng đang nhìn bên nọ ngó bên kia, bỗng thấy một...Tiêu Tân đang ngây ngốc nhìn mình.

“Em...Em mặc đồ đẹp như thế, không phải em muốn đi thi hoa hậu đấy chứ?” Tiêu Tân ngu ngơ hỏi.

“Ba hoa!” Khang Mẫn đắc ý ngẩng đầu lên, đưa tay chỉnh sửa quần áo pose dáng một cái, đương nhiên nàng phi thường vừa lòng với phản ứng của Tiêu Tân.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà, Khang Mẫn vui vẻ cười thành tiếng. Nàng thân thiết nắm lấy cánh tay của Tiêu Tân, nũng nịu nói.

- Anh đáp ứng em, hôm nay cả ngày thuộc về em. Cho nên em quyết định, hôm nay...hãy làm bạn trai của em.

Thấy vẻ mặt Tiêu Tân có chút khác thường, Khang Mẫn nhun mũi, chu miệng nói.

- Sao rồi, anh không muốn à? Chỉ một ngày thôi mà, em sẽ không cướp anh từ tay ai đó đâu mà lo.

Nàng đã nói thế, Tiêu Tân còn gì để nghĩ. Hướng chỉ hai người cùng có chung một mối tình đầu...một mối tình không thể quên.

“Hai ta giờ đi đâu?” Tiêu Tân hỏi.

Khang Mẫn nhìn Tiêu Tân thần bí cười cười, dịu dàng nói.

-Hỏi nhiều như thế làm chi? Đi theo em là được thôi mà!

Một lúc sau, hai người đã đến trước một cửa hàng bán hoa. Khang Mẫn chọn một bó hoa bách hợp cùng với một bó hoa an khang hạnh phúc *Khang Nãi Hinh*, sau đó hai người đón một chiếc taxi, cùng nhau đến ngoại ô Thanh Long Sơn.

Sau khi lên xe, Khang Mẫn trầm lặng đi rất nhiều, dường như đang mang một nỗi tâm sự gì đó. Tiêu Tân ở bên cạnh cũng lặng lẽ nhìn, mơ hồ đoán ra được vì sao.

Thanh Long Sơn là nơi nổi tiếng với phong cảnh đẹp, đồng thời đó cũng chính là một khu “nghĩa địa” mộ viên, phong cảnh trên núi đẹp tuyệt trần, vòm quanh chân núi là dòng sông Thanh Nguyên Hà, tuyệt đối xứng danh với danh hiệu Phong Thủy Bảo. Chẳng lẽ.....?

Quả nhiên đúng y như dự đoán của Tiêu Tân, Khang Mẫn đến đây là để...bái tế cha mẹ nàng. Bởi vì gia cảnh của nàng, nên cha mẹ nàng không có mộ, chỉ có hai gò đất nho nhỏ cắm hai miếng bia mà thôi.

Khang Mẫn đặt hai bó hoa tươi xuống trước mộ, đốt cho hai người vài cây nhang, sau đó quỳ xuống dập đầu cha mẹ, thì thào nói trước linh vị hai người, đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh lệ.

Từ khi sau khi hắn có được dị năng, thính giác của hắn được đề cao hơn rất nhiều. Mặc dù âm thanh thì thào của Khang Mẫn rất nhỏ, nhưng hắn vẫn có thể nghe được rất rõ.

Ba! Mẹ!...Hôm nay con cùng anh ấy đến gặp hai người! Nữ nhi không thể trọn lòng hiếu đạo khi hai người còn sống, nếu...nếu ở dưới suối vàng biết đến, xin hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu như con được không?

Ba! Mẹ! Con cảm ơn hai người đã phù hộ để Tiêu Tân tìm được đường sống trong chỗ chết, giúp cho con cùng với anh ấy...anh ấy lần nữa được gặp lại. Bây giờ, con đã không còn là tâm thần trong sạch nữa rồi, cũng không còn mong ước gì xa vời. Chỉ mong cầu Tiểu Sở bình an. Anh ấy vui vẻ, con cũng vui vẻ. Anh ấy không vui, làm sao con có thể sống vui đây. Chỉ cần xa xa có thể nhìn anh ấy, con...con đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Nghe đến đây, Thân hình Tiêu Tân chấn động, không thể không nhìn người con gái đang quỳ ở dưới. Hắn vạn lần không nghĩ đến, Khang Mẫn có thể lựa chọn như thế. Đối với hắn, làm như thế đúng là rất phải, nhưng...nhưng với nàng, thật sự rất rất bất công.

Lúc này, trong tim Tiêu Tân dâng lên niềm xúc động khó hiểu, đột nhiên quỳ xuống cạnh nàng. Nhìn hai khuôn mặt tươi cười hiền lành trên linh vị, lớn tiếng nói.

-Thức thức, a di, con trước linh vị hai người mà thế, con nhất định sẽ chiếu cố Khang Mẫn suốt cả cuộc đời này, khiến cho nàng vĩnh viễn vui vẻ, vĩnh viễn cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi nói xong, Tiêu Tân bỗng cảm thấy trong lòng thoải mái nhất trước giờ chưa từng có. Vào giờ khắc này, hắn rốt cục cũng biết mình phải làm gì, vì thế hắn đứng dậy, nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Khang Mẫn, chạy nhanh ra khỏi nơi đó, chạy thẳng đến đỉnh Thanh Long Sơn, mới ngừng chân.

“Khang Mẫn!” Tiêu Tân xoay người, định mở lời, bất ngờ hắn bị che miệng lại bởi một bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng nhẹ giọng nói.

-Anh không nên suy nghĩ bậy bạ. Em và anh hiện giờ chỉ là bạn. Anh với Thanh Tư tỷ tỷ mới chính là một đôi, tương lai sẽ cùng ở một nơi, đó mới chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Sau khi nghe Tiêu Tân nói, Khang Mẫn vạn lần hạnh phúc, nhưng lí trí nàng lại hét lên rằng, Tiêu Tân nói thế, chỉ là vì áy náy, không phải khát vọng của tình yêu. Nếu bây giờ đi quá giới hạn, sẽ xảy ra những thay đổi không đáng có. Nàng yêu hắn, vẫn thủy chung một mình hắn, nhưng...nàng đã không còn trong sạch, mọi chuyện đã không còn có thể thay đổi nữa rồi. Tới qua, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng đã thông suốt, đây chính là vận mệnh của nàng, không thể trách ai được. Hiện giờ, nàng chỉ có thể kể ra trước linh vị của cha mẹ nàng, và... đứng xa xa quan sát hắn là đủ. Yêu một người, không nhất định phải có được người ấy, khiến cho người ấy chân chính có được hạnh phúc, đó mới chính là lựa chọn tốt nhất.

“Nhưng em thì sao?” Tiêu Tân không cam lòng hỏi. Hắn rất vất vả mới có thể hạ được quyết tâm, đánh vỡ mọi suy nghĩ đáng ghét kia, không nghĩ đến nàng lại lý trí như thế, làm hắn xấu hổ vô cùng.

Cổ họng chua xót trong tim, dần nén đau khổ và bất đắc dĩ, Khang Mẫn cười khanh khách nói.

-Em có tay có chân này, em sẽ làm việc mà mình nên làm, chẳng lẽ em bắt em nuôi em hay sao? Em cũng không muốn làm tình nhân của anh hay làm thiếp đầu nha. Anh yên tâm đi, trước đây là em nói đùa đó, anh chỉ được quyền làm bạn trai của em một ngày thôi. Từ nay về sau, ngoan ngoan mà làm người yêu của người ấy đi, ngàn vạn lần cấm anh có suy nghĩ bậy bạ! Không lẽ anh nghĩ em, một Khang Mẫn tài sắc vẹn toàn, lại không tìm được chồng hay sao, có khi...em còn kết hôn trước anh đó nha!

Tiêu Tân đã nghe những lời nói lúc trước của Khang Mẫn, làm sao tin được những lời nàng nói hiện giờ là những lời trong lòng của nàng. Nhưng hắn còn phải làm sao nữa, chẳng lẽ vô sĩ yêu cầu nàng làm tình nhân của hắn, hay làm vợ nhỏ cho hắn?

Thấy Tiêu Tân buồn bã không nói gì, trong lòng Khang Mẫn thở dài một hơi, nhưng trên mặt nàng lại hoàn toàn khác với từng cơn bão đang nổi sóng trong tim, cười hi hi nói.

-Anh, ngốc! Còn đứng đây làm gì! Thiết là không tin được nha, mới có một năm không gặp, anh lại gian xảo hơn xưa đó!

Nói xong, Khang Mẫn một mình nhún nhảy đi về hướng chân núi. Nhìn thân ảnh nhỏ bé của nàng, Tiêu Tân bỗng nhiên có suy nghĩ.

-Tương kiến chi bằng không gặp,

Tương kiến bất như hoài niệm.

**

Chẳng lẽ đó chính là lời giải đáp cho đoạn tình duyên của hắn cùng Khang Mẫn? Không biết vì sao, hắn cảm thấy không hề thoải mái, mà con tim càng ngày càng cảm thấy nặng nề đau khổ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Diễm Sát

Một chiếc xe bus cũ nát đang nhún nhảy càn mẫn lẫn bánh trên một con đường lầy lội. Trên xe bus chỉ có mùi lăm ghê ngoi, nhưng thực ra trên đó đang chen chúc 28 mạng người đang xô đẩy lẫn nhau, tình trạng quá tải do nhồi “thịt” cực kỳ nghiêm trọng. Không chỉ như thế, chất lượng xe bus thật sự quá kém, chạy đã chậm, mà còn hay ngừng giữa chừng, thiết giống như ốc sên vậy, làm người khác có cảm giác giống như nó có thể chết bất đắc kỳ tử ở giữa đường bất cứ lúc nào.

Tiêu Tân nhìn qua cánh cửa thủy tinh, mắt dừng trên những giọt mưa làn gió đang kéo dài liên miên phía bên ngoài. Lần này rời khỏi nhà, trong lòng của hắn đã thay đổi rất nhiều. Nhận lại mẫu thân, trong tim hắn thêm một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của mẹ con thân tình. Gặp lại Khang Mẫn, tuy rằng ngoài ý muốn nhưng nhờ đó lại hóa giải được câu hỏi lớn nhất đã được hắn chôn chặt trong tim từ lâu. Yêu nhau càng nhiều, trách nhiệm càng lớn, phải làm cho mỗi người mình yêu thương luôn luôn được hạnh phúc.

Giờ phút này, trong tay hắn đang nắm chặt một lá bùa bình an, là do mẫu thân Mai Lâm của hắn đưa cho trước khi hắn đi. “Con đi ngàn dặm người mẹ lo”. Có lá bùa bình an trong người, trong lòng mẫu thân có lẽ sẽ an tâm được một chút.

Mục đích chính của việc này là đi đến sơn cốc của tỉnh Fi ở Nam Bộ, cũng chính là nơi mà Tiêu Tân dưỡng thương lúc trước. Nếu ở đây mà còn không tìm thấy được Mạc Đại Thúc thì chỉ còn cách là đi đến phía tây để thử thời vận mà thôi.

Xe bus lại lần nữa dừng lại, gần nửa ngày sau, xe vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lúc này, tài xế phía trước la lên.

-Các chú các bác xuống xe, giúp tôi đẩy xe một cái.

Tài xế lớn giọng mang hành khách từ trong mê mang vội vàng tỉnh giấc, một đám người nhao nhao xách túi xách xuống xe. Khó trách mọi người bức tức trong lòng, lần này đã là lần thứ ba trong ngày nghe bị xẹp hồ. Bên ngoài gió mưa mặc dù không to, nhưng dưới chân cơ hồ toàn là sinh bùn, dưới bánh xe ngập cả sinh, biến mỗi người điều thành một tên hề trên rạp xiếc do sinh dính trên mình, tâm trạng làm sao có thể tốt được. Chuyện như thế, mọi người chỉ có thể làm theo, lật đặt xuống xe tiếp tục đẩy.

Vài năm nay, chính sách của quốc gia đã truyền xuống, cả nước chấp hành khai thông đường xá nông thôn. Nhưng mà đối với một số huyện nghèo khó, đường xá tuy thông. Nhưng xe thì không thông, tình huống thực tế không cải thiện được bao nhiêu. Như đường bộ ở đây, chỉ là đường cấp ba, dưới thời tiết bình thường thì không sao, nhưng mà trời mưa thì ....mệt rồi.

Hôm nay, vận khí Tiêu Tân thật sự quá tồi, xe bus bị hư liên tục. Mọi người đẩy xe tuy vất vả, nhưng hắn chỉ có thể xen lẫn trong đó và xuất một tí lực mà thôi. Nếu sử dụng dị năng, khẳng định sẽ dọa mọi người sợ hãi cả ra mất.

Cuối cùng. Sau ba lần khởi động cũng không còn xảy ra trục trặc gì nữa. Bốn mươi phút sau, hai chân Tiêu Tân cuối cùng cũng đã đứng trên mảnh đất ấy, hai mắt đã nhìn thấy chiếc xe bus cổ đại đang từ từ đi xa.

Nơi đây cách sơn cốc khoảng chừng hai mươi cây số, cần phải đi qua vài ngọn núi, đi bộ thôi. Tiêu Tân đi đến đây trước tiên mà không phải trực tiếp đến thẳng quê của Mạc Đại Thúc mà tìm cũng chỉ vì hắn nghĩ.

-Sơn cốc bí mật thế này, nếu không phải vì nguyên nhân đặc biệt, thì Mạc Đại thúc lúc trước cũng không mất công để mà kiến tạo nên một nơi như thế, mang hắn từ một nơi ngàn dặm xa xôi đến nơi này. Tiêu Tân đã từng ngày ngốc ngẫm mình trong thuốc ở sơn cốc, tiến hành trị liệu ngay tại đó. Hắn tuyệt

đổi tin rằng. Gần son cốc nhất định có được liệu để chữa trị các vết bỏng. Cho dù không may không gặp được Mạc Đại thúc ở đây, thì cũng có thể đi tìm ở nơi khác lần theo manh mối của ông.

Đường núi gập ghềnh, ngày mưa lại càng khó đi. Tiêu Tân đã từng ở son cốc nhỏ cũng được mất tháng. Đã có thể tùy ý đi lại, cho nên đối với những nơi gần đó hắn phi thường nhớ rõ, không thể lạc đường được. Ở trên núi hái một ít cỏ *hiệp tế đằng*, bện lại thành dây, sau đó bọc lại phía bên ngoài đôi giày bông, cũng có thể tăng lực ma sát không còn sợ trượt chân nữa nên di chuyển càng thêm nhẹ nhàng nhanh chóng.

Ở trên núi không biết đã bao lâu, nhìn thấy trời đã ngã về chiều và gần tối hẳn. Ngôi nhà gỗ nhỏ bé quen thuộc xuất hiện phía trước tầm mắt của hắn vẫn đang lập lòe ngọn đèn đêm. Hắn lập tức chạy như điên lao về phía đó.

“Mạc Đại thúc!” Tiêu Tân gào lên, đẩy cửa bước vào. Nhưng...không đầy năm giây sau khi hắn bước vào, một tiếng thét chói tay vang lên, hỗn loạn chạy ra.

Bỏ mịe bán muối rồi, sao lại xảy ra chuyện này ở đây? Trong phòng không có Mạc Đại thúc, mà xuất hiện...một thân hình nữ nhân.

Tiêu Tân cảm thấy buồn bực, không ngờ lần này lại gặp “Diễm ngô” được nàng thăng cấp lên làm báo thù vì giang hồ. Sau đó chỉ thấy một cô gái trẻ trong tay bưng một cái nỏ từ trong nhà chạy ra, không nói một lời bắn ngay một mũi tên.

“Suru!” Một luồng sáng đen phóng thẳng vào mặt hắn, làm Tiêu Tân hoảng sợ kinh hồn. May mà thân thủ của hắn nhanh nhẹn, phản ứng kịp thời, mím tí nữa trên người hắn có thêm một lỗ thủng nữa rồi.

Cô gái này vẫn chưa bỏ qua, buông cung nỏ, tiện tay nắm lấy thanh loan đao nhỏ lập lòe ánh hàn quang, phóng đến hướng Tiêu Tân.

-Má nhỏ của tui, Cẩn thận chết người đó!

Tiêu Tân quát lên một tiếng rồi xoay người chạy trốn chết. Thanh loan đao trong tay cô gái cực kỳ sắc bén, bị chém trúng chắc chết không kịp ngáp, nhảy nhẩy né né.

Đã mấy chiêu mà vẫn chưa trúng, cô gái kia ngày càng nóng nảy, trong mắt giống như phát ra từng tia lửa giận, thanh loan đao trong tay nàng tựa như thủy ngân, tung bay lên xuống, từng chiêu từng chiêu liên tục nối dài, ánh đao đầy trời không kể hồ. Từng đạo hàn quang cứ nhắm Tiêu Tân mà vạch đến, nhiều lần mím chút nữa là đi tong cái mạng nhỏ của hắn.

“A a vị cô nương này, có chuyện gì từ từ nói! Vừa rồi là lỗi của ta. A, không cần thô lỗ như vậy chứ, con gái phải dịu dàng tí chứ.” Tiêu Tân vừa né, vừa hét lớn thanh minh. Hào nam không tranh đấu cùng nữ tử, hắn không đánh lại, hướng chỉ vừa rồi...quả thật hắn đang đuối lý.

Nhưng, loan đao vẫn miệt mài chém, không những không giảm mà còn ghê hơn so với vừa rồi. Nữ tử hừ lạnh, lớn tiếng thét.

-Bỏ cô nương thô lỗ như thế đó. Muốn hảo hảo nói chuyện như bình thường cũng được thôi, trước tiên đem con mắt của ngươi móc xuống rồi nói sau.

Nói xong, nàng lập tức biến đổi chiêu thức, loan đao trên không trung phân ra làm hai, chia làm hai điểm hàn quang*ánh sáng lạnh* phóng đến ánh mắt của Tiêu Tân.

Tiêu Tân cứ tưởng cho nàng phát tiết một chút là được, ai ngờ tiểu nha đầu này sung sức không buông tha cho hắn, ra tay tàn độc, rõ ràng là muốn lụn cái mạng này của hắn! Không chỉ nhìn thấy cô thay “quần áo” thôi sao, cũng chỉ nhìn thoáng qua, có thấy cái gì rõ ràng đâu.

Mất thấy nàng lại tiếp tục đánh ra sát chiêu, hắn nhanh chóng bật ngửa ra sau, sau đó nhanh chóng bật thẳng lao về phía cầu gỗ, chui xuống dưới lớn tiếng la lên.

-Hey, tôi cũng không phải cố ý, cô làm gì cứ gây sự hoài thế.

Khuôn mặt lạnh băng của nàng bỗng dưng cười lạnh, tức giận nói.

-Ngươi không cố ý là có thể xông vào phòng cô bỏn cô nương hay sao. Hôm nay, nhất định ta phải móc cặp mắt của tên sắc lang như ngươi ra.

Làm cục đất cũng chỉ nhấn nhục được bảy phần, ba phần còn lại cục cự là u đầu. Tiêu Tân thấy mình đã nói lời xin lỗi, mà nha đầu kia lại vẫn còn “máu” như thế, hoàn toàn không thể nói lý được, không khỏi có chút căm tức, lớn tiếng hét.

-Tôi xem ra cô không có khả năng làm việc đó.

“Cái gì? Bỏn cô nương không giết được ngươi!” Nghe nói thế, mũi của nàng xém chút bốc khói, loan đao lập tức chệch ra khỏi quỹ đạo.

Nhưng mà, nàng tuyệt đối không ngờ đến, tên sắc lang kia lại có thể bắt được thanh loan đao của mình, sau đó bẻ gãy vứt trên mặt đất.

"Tôi xem cô còn dùng cái gì để giết ta nữa nào?" Tiêu Tân cười nói.

Vừa dứt lời, nữ tử nọ không ngờ lại nhảy đến, nói thật lớn.

-Ta muốn cùng với ngươi đồng quy vu tận.*cùng chết chung*

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Lật Thuyền Trong Mương.

Đạp gió liễu mình đánh tới, Tiêu Tân muốn né, nhưng chợt nhớ đến phía sau mình chính là dốc núi thẳng đứng. Nếu tránh ra, nàng ta nhất định sẽ bị té xuống sườn núi. Nếu...té xuống đó, việc nhỏ sẽ thành việc lớn, ngộ sát đấy a!

Do dự một lúc, nàng í đã “yêu thương nhưng nhớ” rầu. Thấy nàng đánh sắp đến. Hai tay Tiêu Tân dang rộng ra, sử ra một chiêu học lóm được của Trần Nhất Hưng “Thái cực vân thủ”, đón lấy nàng và xoay tay hạ nàng xuống một chút, sau đó ném nàng qua một bên. Cú ném phi thường xảo diệu, đứng ngay cọc gỗ cạnh cầu, không thể để nàng té xuống dưới được. Vì phòng ngừa cô ta tiếp tục day dưa, Tiêu Tân không làm thì thôi đã làm thì làm cho đến cùng, hấn phóng tới điểm huyệt cô ta.

Ngay lúc đó, nàng cảm thấy toàn thân trên dưới ề ảm tề đại, không còn nữa điểm khí lực, liền chấn động hồi.

-Người đã động tay chân gì trên thân thể của ta?

Tiêu Tân đưa tay bồng nàng lên, không để ý đến nàng mặc dù nàng đang hét lên, đi vào nhà gỗ, tiện tay quăng nàng xuống đất.

Nàng tròn tròn hai mắt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lạnh lùng dè chừng nhìn hấn, hung ác la lên.

-Thả ta ra mau, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tiêu Tân cũng không thèm để ý đến, tùy ý nắm lấy cái ghế dựa bên cạnh, thoải mái ngồi xuống, bắt đầu từ từ đánh giá quan sát bà cô này. Gọi cô ta là “bà cô” cũng không đúng lắm. Thực ra, tuổi của nàng xem ra còn rất trẻ, ước chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Vừa rồi hấn quăng nàng ngã trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã bị dính đầy đất bùn. Mơ hồ có thể thấy rõ hình dạng của nàng, tuy rằng sắc đẹp không bằng Mộ Dung Thanh Tư nhưng có thể xem ra cũng là một tiểu mỹ nhân a.

Nhưng mà, vị muội muội này tính tình có vẻ không được tốt cho lắm, phòng má, tròn mắt quát lên.

-Sắc lang. Mau thả ta ra! Bỏn cô nương không...có dễ chọc như vậy đâu nha.

Tiêu Tân mỉm cười, lạnh nhạt nói.

-Nếu ta là một sắc lang, nhìn thấy cô như thế này, hấn cô cũng biết tôi sẽ có phản ứng như thế nào chứ?

Nói xong, hấn giơ tay chọt chọt lên người cô gái. Cô gái cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa xiu tại chỗ. Không biết khi nào thì vạt áo trước ngực cô bé đã bị hở một bên, mơ hồ lộ ra một cả vùng ngực trắng nõn như tuyết. Càng làm nàng thêm xấu hổ và giận giận chết là toàn thân của mình cảm thấy vô lực, cánh tay cần bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể tro mắt nhòm hấn ăn đậu hủ của mình.

May mắn Tiêu Tân cũng không phải là sắc lang hàng thật giá thật, chỉ là giỡn với nàng ta chút cho vui thôi. Hấn vừa định kéo vạt áo lại cho nàng thì...bỗng dưng nàng ô ô khóc to lên. Sau đó, đôi mắt to đen lúng liếng tràn đầy nước mắt, từng giọt lệ vuốt ve gương mặt xinh xắn của nàng rơi rơi, thật không thể chịu nổi mà.

Bỏ mệ, hình như mình làm hơi quá rồi. Tiêu Tân bỗng có cảm giác tội lỗi, nhanh chóng cởi áo ngoài của mình, khoác lên người cô gái.

Cơ gái vừa khóc vừa thầm chửi mười tám đời tổ tông nhà Tiêu Tân, đáng tiếc “trình” chửi của nàng thật sự “nghèo” đến tội nghiệp, mắng đi chửi lại cũng không thoát ra được hai từ “sắc lang” cùng với “bại hoại” cứ lặp đi lặp lại. Xem ra, cô nàng này cũng không hung hấn như bề ngoài, không biết nàng là con gái nhà nào nữa a?

“Này này, cô đừng khóc nữa được không?” Tiêu Tân nghe nàng khóc nữa ngày trời, hình như nàng không có ý định ngừng thì phải. Hấn nhìn không được lên tiếng. Ai cũng nói nữ nhân nước mắt như mưa, mà cô nàng này khóc cũng thật quá dọa người đi mà, khóc đã hơn nửa ngày, vẫn chưa có ý định “khóa” cái van nước này lại, không khác nào mưa bão vậy.

Tiểu cô nương ngừng khóc một chút, sau đó vừa tiếp tục xả nước lần hai vừa nói.

-Ta muốn khóc, ai mượn người xen vào!

Tiêu Tân dở khóc dở cười. Tiểu nha đầu Trầm Y Y kia hai ngày trước cũng đã từng khóc. Nhưng mà nếu Trầm Y Y ở trước mặt cô bé này chắc cũng phải tôn làm sư phụ, nàng khóc quá chuẩn, có năng khiếu làm diễn viên hàng quốc. Nếu không phải Tiêu Tân từng tìm được đường sống trong chỗ chết

mà trở nên “cứng rắn” hơn xưa thì chắc đã sớm giờ năm “chỉ” lên đầu hàng. Giải khai huyết đạo mất rồi.

“Này. Cô có thể ngưng một chút được không?” Tiêu Tân nghe nàng khóc đến phiền lòng, nhin không được la lớn.

Cô gái vẫn như trước khóc lóc không ngừng. Tiêu Tân phải rống lớn lên mới miễn cưỡng nghe được lời hần nói.

“Người làm gì hung dữ như vậy? Người ta còn chưa khóc...khóc đủ mà!” Cô gái rốt cục cũng ngưng khóc, đôi vai nhỏ bé ôn nhu nhích nhích, tuy nhiên vẫn còn nức nở từng cơn.

Tiêu Tân cảm thấy hơi kỳ lạ. Cô nàng này vừa rồi xem hần cứ như sắc lang, sao tự nhiên bây giờ cách nói chuyện bỗng thay đổi...nhìn có vẻ giống như đang làm nũng hơn.

“Lau mặt đi, mặt như mèo con rồi kia!” Tiêu Tân thò tay vào trong ba lô lấy ra một cái khăn ném qua cho nàng, ôn nhu nói.

Cô nàng cũng không khách khí, nay cả nước mắt nước mũi lẫn nước bùn điều...xoạt xoạt lau sạch lên khăn, sau đó nháy nháy đôi mắt to xinh đẹp, dịu dàng nói.

-Vị đại ca kia, vừa rồi là tôi sai! Anh có thể giải huyết cho tôi rồi nói có được không?

Oe, cứ nhiên giải thích với mình a, xưng hô cũng thay đổi, cái này thật quá dọa người đi!

Tiêu Tân cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hần lại nghe thấy nàng nói tiếp.

-Đại ca ca, tôi biết anh vừa rồi không có ý, người ta chỉ là xúc động nhất thời thôi. Anh đại nhân đại nghĩa, tha tôi ra đi, nha!

Sau khi khuôn mặt được lau sạch, gương mặt sắc sảo đáng yêu, lông mi dài và cong hơi hơi buông xuống, vẻ mặt biểu tình đau xót bị ai, làm người khác cảm thấy yêu chết đi được.

“Như vậy cũng tốt, cô gái như cô phải ra dáng con gái một chút mới được!” Tiêu Tân trong lòng mềm nhũn, vừa giải huyết đạo vừa nói.

Một lát sau, cô gái đã hoàn toàn bình phục, nàng đi vào phòng thay một bộ đồ mới, so với dáng vẻ chật vật vừa nãy thì hiện giờ trông nàng đã thoải mái hơn rất nhiều.

“Vị đại ca này, xin hỏi nên xưng hô với huynh như thế nào. Bọn tôi là người sống ở thâm sơn cùng dã, anh như thế nào lại đi đến nơi này?” Cô gái rót cho Tiêu Tân một chén nước, tùy ý hỏi.

Tiêu Tân leo núi cả ngày ngoài trời, vừa đói vừa khát, nhận bát nước một hơi uống cạn, rồi trả lời.

-Tôi gọi là Tiểu Sở, đến đây để tìm một người.

Nói tên của mình lúc trước. Nếu Mạc Đại thúc còn ở đây, có lẽ thúc sẽ nghe thấy tên mình qua tuyên miệng mà đến thì sao.

Cô nàng chớp chớp đôi mắt, dường như cảm thấy cực kỳ vui vẻ, dịu dàng hỏi.

-Tiêu đại ca, anh tìm ai vậy? Không biết tôi có biết người đó hay không?

“Tôi tìm Mạc....” Tiêu Tân vừa nói được ba từ, đột nhiên cảm thấy đầu óc mơ hồ, đồng thời bên tai truyền đến thanh âm của cô gái, tựa như cười, tựa như đang nói gì đó.

“Nguy rồi!” Trong lúc mơ hồ, Tiêu Tân cảm thấy có chút không đúng, trước mắt lập tức tối xảm lại, bất tỉnh nhân sự.

Sau khi Tiêu Tân từ trong hôn mê tỉnh lại, thì trời đã sáng, đồng thời hần cũng phát hiện ra mình đang bị trói trên một thân cây, đầu cúi xuống dưới, tay chân bần rùn, không dùng được nửa điểm khí lực. Tiêu Tân lập tức “hiểu” được chuyện gì đã xảy ra. Thật sự là phong thủy luân lưu chuyển, người có lúc sông có khúc, không thể ngờ lại bị một tiểu cô nương lừa gạt.

Ai, cô bé kia chạy đi đâu rồi a? Chung quanh một bóng người cũng không có. Từ hôm qua đến giờ Tiêu Tân vẫn chưa có tí gì vào bụng, bụng réo ầm ầm. Tối qua uống hết cả chén nước, kết quả bị trói như đòn bánh tét ở đây. Không biết chén nước kia bỏ cái gì vào, mà ngay cả dị năng trên người cũng không xài được, ngủ như heo, một chút phản ứng cũng không có.

Tiểu nha đầu thật ra treo ngược Tiêu Tân cũng không ca, hai tay duỗi thẳng thì mấy ngón tay cách mặt đất cũng chỉ “nửa thước” mà thôi, nhưng mà cuối cùng cũng với không tới. Tiêu Tân đột nhiên nhớ đến câu thành ngữ “Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời” thiệt là đúng bộ dáng lúc này của mình quá đi mà, ài....

Không xong! Cô nàng này rốt cục muốn làm gì? Không phải muốn giết mình đấy chứ?

Tiêu Tân vừa toát ra ý nghĩ này trong đầu thì bên tai hần bỗng truyền đến một âm thanh đùa cợt.

Chương 86: Sự Phụ Của Tiểu Ngọc.

“Đại phiêu dân, bây giờ ngươi cảm giác như thế nào?”

Tiêu Tân đang bị treo lơ lửng trên cây khó nhọc quay đầu lại, thấy được một thân ảnh chống ngược. Lại nghe giọng nói, đúng là cô gái đêm hôm qua.

“Tiểu nha đầu, mau thả tôi ra, tôi thật sự là đến đây tìm người.” Tiêu Tân tức giận nói.

Tiếng cười cô gái vang lên như chuông bạc, nhưng trong lòng nàng lại hoàn toàn trái ngược.

- Tinh thần của ngươi hình như vẫn còn tốt lắm thì phải! Chiều nay ta lại đến thăm ngươi nha!

Nói xong, tiểu cô nương xoay người bước đi, mặc kệ Tiêu Tân đang liều mạng gào thét ở phía sau, nàng giả lơ làm như không hề nghe thấy.

Trời dần trở nên nóng bức, ánh mặt trời len lỏi qua những tán lá rậm rạp, rọi lên người của Tiêu Tân, miệng khô khốc như cái giếng cạn tháng hè, lưỡi đau buốt, cực kỳ khó chịu. Không biết đã trải qua bao lâu, Tiêu Tân bỗng có cảm giác tốt lên được một chút, thử vận công, thấy có chút khí lực, lập tức hân mừng như điên lên.

Tốt quá, dĩ năng cuối cùng cũng trở lại rồi.

Không bao lâu sau, năng lượng trong cơ thể hắn đã được bổ sung đầy đủ do hấp thụ năng lượng mặt trời, tay chân không còn cảm giác bủn rủn vô lực nữa. Tiêu Tân làm một vài động tác lúc lắc, co lưng lại, nảy người lên, cảm giác phi thường thoải mái không còn có cảm giác bị thoát lực như vừa rồi.

Tiêu Tân vừa định cời trói hai chân ra, chợt nghe từng đợt âm thanh bước chân thật nhỏ truyền đến. Tâm vừa động, thân thể hắn lảo đảo buông lỏng xuống, khôi phục lại bộ dáng ủ rũ như vừa rồi.

Người đến quả nhiên là tiểu cô nương nọ, nhìn thấy Tiêu Tân ngất ngư như con cá chết, nhắm mắt không nhúc nhích, nàng nhặt lấy một nhánh cây gần đó, khiêu khiêu hắn, kiêu nhỏ.

- Uy, chết chưa.

“Chưa chết!” Tiêu Tân hữu khí vô lực lên tiếng. Giọng nói suy yếu vô cùng.

Cô gái lại cầm nhánh cây đánh đánh vài cái, cười khanh khách nói.

- Thế ngươi có chịu thua hay không!

“Ta...nhận thua!” Tiêu Tân đáp.

“Ngươi còn gà lắm!”

Cô gái nâng tay phải vuốt ve cái cằm không một cọng râu, ra vẻ có chút buồn râu nói.

- Nhưng mà, ta vẫn không thể thả ngươi.

“Tại sao? Tôi còn có việc gấp cần phải làm.” Tiêu Tân tiếp tục hỏi.

Cô gái mở to mắt liếc Tiêu Tân nguyệt một cái, giận dữ nói.

- Ai bảo ngươi chiếm tiện nghi cư nhiên dám ăn đậu hủ của ta. Sao ta có thể bỏ qua cho ngươi được?

“Nãi nãi của ta ơi, rốt cuộc phải làm sao cô mới thả tôi ra?” Tiêu Tân rên rỉ hỏi.

Cô gái mất đảo một vòng. Đột nhiên ánh mắt sáng ngời, lớn tiếng nói.

- Sự phụ ta đã từng nói, trên thế giới này có rất nhiều nam nhân xấu, hoa ngôn xảo ngữ* lời hoa tiếng mật...à đại loại thế*, chuyên môn lừa gạt nữ hài tử. Để đối phó với những tên nam nhân xấu đó, chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là đem tất cả bọn chúng...xoẹt...thành thái giám hết.

“Không phải chứ...!” Tiêu Tân dựng lực, bức ra một vài giọt mồ hôi trên trán. Lớn tiếng khản cầu.

-Cô không thể làm như vậy được, tôi không phải là người xấu.

“Nhìn lên ta thay quần áo, sau đó còn khi dễ ta. Ngươi còn nói ngươi không phải người xấu.” Cô gái rút thanh loan đao ở bên hông ra, nhìn nhìn hạ thân Tiêu Tân múa múa vài cái, trên mặt cười cười có vẻ....rất mờ ám. Tiêu Tân có thể mở trối bất cứ lúc nào, nhưng hiện giờ đang bị treo ngược, tro mắt nhìn thanh loan đao đang múa may trên người mình, hần lập tức cảm thấy có chút khản trương

Cô gái khoa tay múa chân một lát, thấy Tiêu Tân không có phản ứng gì, cảm thấy có chút mất hứng. Nàng cảm nhánh cây dùng sức đánh lên người Tiêu Tân một cái. La lớn.

-Không vui tẹo nào. Ngươi phối hợp một chút có được không!

Tiêu Tân cảm thấy lạnh xương sống. Thì ra cô nàng này ở trên “núi” lâu ngày nên cảm thấy cô đơn tịch mịch, đành đem hần biến thành đồ chơi. Xem ra, không thể giả bộ được nữa rồi. Nếu cô nàng này bệnh lên, tùy ý vung tay hạ một đao, thế là bỏ mạng đời em.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tân dự định đu người lên cây đại thụ, sau đó sẽ bức phá dây trói ở chân. Đúng lúc đó, xa xa truyền đến âm thanh của một người phụ nữ.

“Ngọc nhi, con đang làm gì đó?”

Nghe thấy âm thanh của người phụ nữ, cô gái bỗng nhiên tỏ ra sợ hãi, cuống quýt chặt đứt sợi dây đang treo Tiêu Tân ở trên cây, đồng thời sút một cước, đá hần bay tuốt vào trong bụi cỏ. May mà dị năng của Tiêu Tân vừa mới khôi phục. Thân thể gân cốt có thể được xem là cường tráng. Nếu là người bình thường mà đánh phải một cước như thế, khẳng định sẽ ngất xỉu ngay lập tức.

“Sư phụ con ở đây. Ngươi, không được lên tiếng!” Cô gái nhỏ giọng ra lệnh, sau đó chạy nhanh về hướng phát ra tiếng gọi.

Tiêu Tân núp ở phía sau bụi cỏ, cẩn thận nhìn xuyên qua khe hở. Người mới đến là một người phụ nữ trung niên, tuổi khoảng bốn mươi, khuôn mặt mỹ lệ, thùy mị thướt tha, với đôi mắt xinh đẹp lấp lánh tỏa sáng, vẻ mặt nghiêm trang. Mọi việc xảy ra trước mắt làm Tiêu Tân hết sức kỳ quái, cô gái cùng với mỹ phụ trung niên có cùng kiểu tóc và y trang giống như nữ tử thời cổ đại, hai người nói chuyện với nhau dùng đến những từ ngữ hết sức kỳ lạ và khó hiểu, hần có cảm giác giống như đang bị lạc vào xứ sở tiểu thuyết võ hiệp kinh điển của Kim Dung vậy.

Cô gái đương nhiên rất sợ người phụ nữ trung niên, nói chuyện nơm nớp lo sợ.

-Sư phụ, người-----đã-----đến!

“Ngọc nhi, vừa rồi con đang làm gì đó? Sư phụ gọi con mãi cũng không thấy trả lời!” Vị mỹ phụ hỏi.

Cô gái giả bộ cười cười, nũng nịu nói.

-Con, con đang bận suy nghĩ, không để ý.

“Phải không?” Vị mỹ phụ hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp.

-Ngọc nhi, vì sư hai ngày không có ở đây, con có lười biếng hay không?

Cô gái cuống quýt nói.

-Không..không có, mỗi ngày con đều luyện tập đao pháp theo lời dặn của sư phụ. Nhưng mà luyện đi luyện lại, vẫn cảm thấy uy lực không tăng lên được tí nào hết.

Vị mỹ phụ trung niên gật đầu nói tiếp.

-Bộ “Phượng Ngô” đao pháp là tuyệt học của bốn môn, rất thích hợp dành cho nữ nhi luyện tập. Sỡ dĩ con cho là như vậy, bởi vì công lực quá yếu, không thể phát huy toàn bộ uy lực của đao pháp.

“Ách!” Cô gái nhớ tới đêm qua bị bại dưới tay của Tiêu Tân, còn bị hần ngang nhiên ăn đậu hủ, trong lòng rất buồn bực, nhin không được lên tiếng hỏi.

-Sư phụ, theo như lời người nói, nếu con muốn luyện đại thành bộ đao pháp này, còn cần khoảng bao nhiêu thời gian nữa ạ?

Vị mỹ phụ trả lời.

-Vị sư đã truyền dạy cho con tất cả chiêu thức. Lấy tư chất của con, cần mất mỗi ngày điều luyện tập, chỉ cần năm năm, là có thể thông hiểu đạo lý.

“Arg! Sao lâu quá vậy!” Cô gái hô nhỏ một tiếng, đương nhiên là đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Đôi mắt to long lanh khê đảo một vòng, cô gái tiếp tục hỏi sư phụ nàng.

- Sư phụ, môn võ nào có môn võ nào học nhanh nhanh không? Ngọc nhi cảm thấy võ công của mình quá kém, nếu gặp cường địch, rất khó có thể bảo vệ được mình a.

Guang mặt vị mỹ phụ đành lại rồi nói.

- Tập võ tới kỳ nhất là tâm bất ổn, dục tốc bất đạt. Môn võ là huyền môn chính tông, không phải là môn phái bàn môn tả đạo, chú trọng căn cơ vững chắc, tập trung chất lượng. Tâm tình dễ xúc động như con, cần phải rèn luyện thật nhiều. Như vậy đi, kể từ mai, con rút ngắn thời gian luyện công buổi sáng, ngồi thiền tăng thêm hai giờ.

“Con biết rồi, sư phụ!” Cô gái chu miệng, không do dự trả lời.

Vị mỹ phụ trung niên lại nói tiếp.

- Ngọc Nhi, trên núi gần đây có người lạ nào ghé qua hay không?

“Không có!” Cô gái lập tức phủ nhận.

“Thật lạ!” Vị mỹ phụ cau mày nói.

- Ngày hôm qua sư phụ đã gieo một quẻ. Quẻ thiên cho thấy, ngày hôm nay có khách quý ghé thăm.

“Người có nghĩ là trệt rồi hay không?” Cô gái hỏi.

Vị mỹ phụ lắc đầu nói.

- Sư phụ dốc lòng nghiên cứu từ vi đã hơn hai mươi năm, chưa bao giờ sai lầm. Có lẽ, người đó vẫn đang trên đường đến đây. Nếu con thấy người đó, thay thầy tiếp đãi, ngàn lần không được chậm trễ.

“A!” Cô gái há to miệng, lập tức cảm thấy choáng váng. Cái tên kia vừa bị nàng đập một phát văng vào trong bụi cỏ, không biết... có phải là khách quý của sư phụ không a?

“Ngọc Nhi, con sao thế?” Người phụ nữ bỗng thấy đệ tử mình có vẻ kỳ quái, trầm giọng hỏi.

Cô gái đang định trả lời, đột nhiên nghe được âm thanh phát ra từ bụi cỏ gần đó. Ngay sau đó có một thân ảnh từ trong đó phóng ra.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đụng Vào Nòng Súng.

Sự chấn động của cô gái so với đêm qua còn ghê hơn gấp hai lần, theo lý thuyết thì được liệu nàng cho Tiêu Tân uống có thể duy trì tác dụng đến tận ba ngày liên tục, tại sao mới có một ngày mà tên này đã có thể cử động rồi?

“Ai đó?” Vị mỹ phụ phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, lập tức đẩy đồ nhũ[đệ tử] ra phía sau mình, còn mình thì che chắn ở phía trước, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người vừa phóng ra

Tiêu Tân vốn định rình nghe, không nghĩ đến tự nhiên có một con rắn hoa ở đâu nhào vào giúp vui. Rơi vào đường cùng, hắn đành phải nhảy ram vừa vặn dính vào họng súng.

“Há há! Hai...hai người khỏe ha!” Tiêu Tân mỉm cười, ra vẻ “ta đây không biết gì cả” đi về phía hai người.

Vị mỹ phụ sắc mặt lập tức trầm xuống lạnh giọng hỏi.

- Người cuối cùng cũng chịu xuất mặt rồi sao!

Tiêu Tân lập tức ghen hống, nhìn trần trời. Thì ra nàng đã biết hắn núp ở trong bụi cỏ, nàng cố ý nói thể để dụ hắn xuất hiện.

Vị mỹ phụ trung niên xoay người nhìn đồ nhũ của mình rồi hỏi.

-Ngọc Nhi, chuyện gì đang xảy ra?

“Sur phụ!” Cô gái giận dữ kêu lên, ngập ngừng không biết trả lời như thế nào.

Tiêu Tân nhanh nhay nói.

-Bá mẫu, người không nên trách tiểu cô nương này. Tại hạ đến đây là để tìm người, vừa rồi vô tình gặp được nàng, còn chưa nói đến hai câu thì người đã đến a!

“Tiểu tử, ngươi im đi, ta với ngươi thân lắm hay sao? Mà ngươi nghĩ ta già đến thế à?”

Vị mỹ phụ trung niên liền tiếp hỏi hai câu, làm tiểu cô nương á khẩu không mở miệng trả lời được tiếng nào. Đồ nhi thì quý kẻ đa đoan, sur phụ thì càng cáo già cao tay hơn, không biết hai thầy trò này là thần thánh phương nào mà lại chiếm dụng luôn chỗ ở của Mị Đại thúc?

Tiêu Tân sờ sờ cái mũi. Gặng cười nói.

-Xin lỗi, tại hạ đã thất lễ, không biết phải xưng hô với tiền bối như thế nào?

Người phụ nữ liếc trên dưới đánh giá Tiêu Tân một hồi, sắc mặt càng lúc càng tối sầm lại, âm thanh âm trầm nói.

-Tiểu tử, nơi này không chào đón ngươi, mời ngươi rời khỏi nơi đây ngay lập tức.

Nói xong. Nàng nhìn đệ tử của mình rồi nói.

-Ngọc Nhi, nếu hắn không chịu rời khỏi, lập tức đánh gãy hai chân của hắn.

Cô gái đứng bên cạnh trung ra vẻ mặt đau khổ như vừa ăn phải trái “khổ qua” nói.

-Sur phụ, đồ nhi không phải là đối thủ của hắn.

Vị mỹ phụ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

-Sao, con đã giao thủ qua với hắn?

“Dạ!” Cô gái gật đầu nói.

-Hắn đến đây từ đêm qua. Đồ nhi đã cùng hắn giao thủ qua một trận, thiếu chút nữa đã bị hắn khi dễ.

Những lời này là nửa thật nửa giả, nàng đâu dám nói Tiêu Tân ăn đậu hủ của nàng. Nếu không dựa vào tính tình của sur phụ nàng nhất định sẽ nổi một trận lôi đình, một đao giết ngay Tiêu Tân tại chỗ.

Vị mỹ phụ quay đầu lại. Vẻ mặt cổ quái, trầm giọng nói.

-Tiểu tử, ngươi tên gì? Tới đây làm chi?

Tiêu Tân không thèm suy nghĩ gì nhiều, lập tức thành thật trả lời và kể ra mọi chuyện. Ngay khi người phụ nữ nghe đến tên “Mạc Bất Li”, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lạnh giọng nói.

-Ngươi có quan hệ như thế nào với Mạc Bất Li?

Tiêu Tân gãi gãi đầu, cười cười nói.

-Một lần tại hạ xảy ra cố sự nên thân thể bị trọng thương, được Mạc Đại thúc cứu chữa, ở lại đây khoảng gần một năm thương thể mới khỏi hẳn. Lần này trở lại.....

Không đợi Tiêu Tân nói xong. Người phụ nữ nọ cắt ngang lời hắn nói.

-Uy, tên tử quý đó gần đây rất hiếm khi chữa trị người khác, tại sao lại đặc biệt ra tay chữa trị cho ngươi a?

Tiêu Tân đáp.

-Tại hạ bị bom tạc trúng thương thể nghiêm trọng. Hơn nữa da toàn thân bị tàn phá nghiêm trọng.

“Hảo gia hỏa, số ngươi thật may mắn!” Vị mỹ phụ kinh ngạc hô lên. Sau đó nàng lại ngắm nhìn Tiêu Tân một chút, sắc mặt càng cổ quái, thì thầm lầm bầm

-Vài năm không gặp, tên tử quý này y thuật càng ngày càng cao.

Tiêu Tân cũng không thèm để ý đến lời nói của mỹ phụ, hấn chấp hai tay lại khom người rồi nói.

-Không biết tiền bối có biết Mạc Đại thúc hiện giờ đang ở nơi đâu hay không? Tại hạ có một vị bằng hữu bị thương, muốn thỉnh thúc thúc đến xem thương thế cho vị bằng hữu ấy.

Vị mỹ phụ không lập tức trả lời ngay câu hỏi của hấn, mày liễu của nàng nhú lại trong thoáng chốc, rồi mới nói.

-Tiểu tử. Ngươi có thể đá bại đồ nhi của ta. Xem ra bản sự của ngươi không nhỏ. Ngươi học công phu của môn phái nào?

Tiêu Tân suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời.

-Võ công mà tại hạ học chính là võ cổ truyền của gia đình ông bà ngoại. Vĩnh xuân, nam quyền, đả thủ, tán đả mỗi thứ học một ít. Gần đây, tại hạ còn học thêm một ít võ thuật của nội công gia truyền, nhưng không nhập môn.

“Ngươi học võ tạp nham thôi sao!” Mỹ phụ nghiêm mặt nói.

-Tập võ tới kỳ học mà không tinh* học nhiều nhưng không pro cái nào hết, giống như chơi CF có đủ súng mà bắn toàn trúng trym chứ không trúng người...à...đại loại thế*, tham nhiều mà không thông. Sư phụ ngươi không dạy qua đạo lý này cho ngươi biết hay sao?

Tiêu Tân gãi gãi đầu ngượng ngùng cười.

-Đa tạ tiền bối chỉ dạy. Chẳng qua mỗi lần nhìn thấy quyền cước nào mới tại hạ nhìn không được điều muốn học cả. Kết quả học không biết đến đâu nhưng giờ thì biến thành hình dạng thế này a!

“Đúng không? Ta thật muốn xem thử công phu của ngươi đến tốt cùng như thế nào đó?” Lời còn chưa dứt, Mỹ phụ đã lập tức ra tay.

So với đệ tử thì thân thủ của vị Mỹ phụ nhanh đến dị thường, chiêu thức như thiểm điện *tia điện*. Nếu Tiêu Tân chưa được giao thủ với lão cao nhân thần bí và có đột phá thì có lẽ lần này sẽ không xong với nàng.

Mấy chiêu đầu, Tiêu Tân đón đỡ đòn tấn công của vị mỹ phụ có vẻ hơi chật vật và rối loạn, nhưng càng về sau, hấn càng ổn định hơn rất nhiều, cước vi chủ*chân làm chủ*, quyền vi phụ*quyền phụ trợ*, tiến hành phản công.

Võ học Trung Hoa có câu châm ngôn là “Duy thoái bất phá

Dĩ lực phá cực.

Chỉ nhanh thì không thể bức phá được, dùng lực thì có thể lật ngược ván cờ

Tiêu Tân hiện tại về trên không bằng đối phương [tốc độ], nhưng ưu thế về sức mạnh thì vượt trội rất xa. Sau khi trải qua một hồi chiến đấu hấn đã có thể khống chế được khoảng không hai thước xung quanh. Cho dù nàng có sử dụng thế võ nào, chỉ cần hấn xoay người lại được thì điều có thể ứng phó được với chiêu thức đó. Vì để thí nghiệm trình độ phát triển võ thuật của mình, hấn vẫn chưa triển khai phượng hoàng thần hỏa, nhưng quyền cước vẫn tràn đầy lực lượng, dễ dàng hóa giải từng chiêu thức tấn công của mỹ phụ.

Vị mỹ phụ càng đánh càng bất ngờ, quả thực không thể tin vào mọi chuyện trước mắt. Tên thanh niên này giỏi lắm chỉ hơn hai mươi tuổi, mà từ đâu có thể luyện được công phu tuyệt hảo như thế này? Nhìn hấn vẫn nhàn hạ thoải mái, dường như vẫn chưa dùng hết toàn bộ thực lực của mình. Nếu tiếp tục giao thủ, chẳng phải là chỉ hòa mà không thắng, tự làm mất mặt chính mình hay sao?

Nghĩ đến đây, vị mỹ phụ làm một động tác thật đẹp mắt, phi thân lùi về phía sau vài bước. Tiêu Tân cũng không đuổi theo, dừng lại ngay tắp lự.

“Tiểu huynh đệ võ công rất giỏi, Ngọc Nhi thua cũng không oan ức!” Mỹ phụ gật đầu nhàn nhạt nói.

Đối phương nói chuyện tránh nặng tìm nhẹ, Tiêu Tân cũng không tiện vạch trần, hấn mỉm cười.

-Đa tạ tiền bối chỉ dạy! Có thể cho tại hạ biết Mạc Đại thúc đang ở đâu hay không?

Mỹ phụ trầm ngâm một lúc, sau đó nàng gật đầu nói.

-Hấn là hấn đang ở tương tây. Giờ ngươi đi tìm hấn, thuận tiện làm giúp dùm ta một chuyện.

[KemTương tây_”Tương” là một cách gọi khác của tỉnh Hồ Nam Trung Quốc ở phía tây.]

“Tiền bối cứ tự nhiên!” Tiêu Tân hỏi.

Mỹ phụ quay lại nhìn nàng đệ tử, rồi nhẹ giọng nói.

-Ngươi đi cùng Ngọc Nhi. Chỉ cần hấn nhìn thấy Ngọc Nhi, hấn sẽ tự hiểu.

Tiêu Tân cảm thấy đầu mờ mịt, không hiểu cái gì cả.

Lúc này, sắc mặt của mỹ phụ rõ ràng đã dịu đi, âm thanh cũng trở nên mềm mại rất nhiều.

-Nếu muốn cứu bạn của ngươi, không có Ngọc Nhi đi theo thì không được rồi. Nếu không thì dựa vào tính tình chết tiệt của lão tử quý đó, mười phần sẽ không đồng ý làm việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phụng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Thay Đổi.

Trong lòng Tiêu Tân cảm thấy kỳ quái, hần nhện không được buột miệng hỏi.

-Tiền bối, Mạc Đại thúc không phải đã từng trị thương cho tại hạ sao? Tại sao lại không thể trị thương cho người khác?

Mỹ phụ cười lạnh nói.

-Tên tử quý đó y thuật cao minh, nhưng tính tình cực kỳ cổ quái, nếu không phải là bệnh nan y kỳ lạ, thì đừng mong hần chịu ra tay cứu giúp.

Lâm vào trầm tư trong giây lát, mỹ phụ lại tiếp tục nói.

-Hần đã hao phí hơn một năm để cứu ngươi, có lẽ là do hần xem trọng ngươi, nhưng nếu như ngươi muốn mời hần đi cứu người khác, có lẽ ngươi đành phải tốn một phen công phu rồi.

Nghe nàng nói thế, Tiêu Tân không khỏi cảm thấy sốt ruột, lời nói của hần mang đầy lo lắng.

-Vậy xin hỏi tiền bối, có biện pháp nào có thể cầu xin được Mạc Đại thúc ra tay tương trợ hay không?

Mỹ phụ dời ánh mắt nhìn về phía đồ nhi của mình, vẻ mặt như cười như không nói.

-Biện pháp thực ra cũng có....Nhưng mà thành công hay không cũng không chắc, cũng chỉ có thể nhờ vào sự kiên trì và nhẫn nại của ngươi để dằn động hần mà thôi.

Tiêu Tân vội vàng hỏi.

-Xin tiền bối chỉ bảo. Không quản có bao nhiêu khó khăn, vẫn bói điều xin làm hết sức.

Mỹ phụ liếc nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Tân một cái, trầm giọng nói.

-Ngươi đối với vị bằng hữu kia cũng thật toàn tâm toàn ý a. Ngươi và người đó có quan hệ gì?

Tiêu Tân né tránh ánh mắt của nàng và trả lời.

-Người đó là một vị đồng học với tại hạ.

Đôi mi buông dài của mỹ phụ khẽ nhấp nháy, tiếp tục hỏi hần.

-Vị đồng học của ngươi là nam hay nữ?

Tiêu Tân cũng không cần suy nghĩ nhiều nên mở miệng trả lời.

-Là nữ đồng học.

Nghe xong câu trả lời, sắc mặt mỹ phụ chợt biến đổi, lạnh lùng hỏi.

-Quan hệ của hai ngươi là gì?

Tiêu Tân bị nàng làm hoảng sợ, tính tình thẳng như ruột ngựa bỗng bật phát.

-Tại hạ cùng nàng chỉ là đồng học bình thường. Thấy nàng bị thương quá đau đớn và khổ sở, nên mới nghĩ cách giúp nàng thôi.

Trong khi hần trả lời, đôi mắt vị mỹ phụ xinh đẹp kia luôn đảo vòng quan sát sự biến đổi của gương mặt hần. Nhất thời bầu không khí bỗng trở nên vi diệu hẳn lên, hần cũng không hiểu nàng mỹ phụ vì sao tính tình lại chợt biến, làm tâm tình của hần bồn chồn không yên.

“Hy vọng ngươi không dối gạt ta!” Vị mỹ phụ nói. Sắc mặt càng lúc càng âm trầm. Nàng khoát tay, trong tay chợt xuất hiện một viên thuốc đen tuyền, nàng nhìn Tiêu Tân nói.

-Nếu muốn cứu vị nữ đồng học kia của ngươi, hãy nuốt viên thuốc này vào đi.

“Đây là gì?” Tiêu Tân cảm thấy khó hiểu, nhìn không được lên tiếng hỏi.

Âm thanh của vị mỹ phụ ngày càng lạnh lùng.

-Đây là độc môn được mật chế -địa độc long hoàn-, được điều chế từ hơn bảy bảy 49 loại vật liệu kịch độc luyện thành. Trừ ta ra không một ai có thể giải độc được, thiên hạ không người giải, cho dù y thuật cao minh như Mạc Bất Li cũng không thể nào chữa được cho ngươi.

Trán Tiêu Tân toát mồ hôi hột, hỏi.

-Tiền bối, cái này là sao? Chúng ta không phải đã.....nói xong mọi chuyện rồi sao?

Trên mặt của vị mỹ phụ nở ra nụ cười nhàn nhạt.

-Ngươi không cần lo lắng. Viên độc hoàn này sau khi ăn vào phải một tháng sau mới có thể phát tác. Chỉ cần ngươi một tháng trở về tìm ta một lần thì không sao cả.

~~Thì có thể bình an vô sự.

Tiêu Tân vẫn không rõ vì sao nàng lại làm như vậy, nhưng khi nghĩ đến thương thế của Lâm Hiểu Nặc, không thềm do dự nữa, liền dứt khoát kiên quyết nói.

-Xin tiền bối ban thuốc.

Nghe hần nói thế, sắc mặt mỹ phụ bỗng trở nên xanh ngắt, lạnh giọng nói.

-Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, ngươi rõ ràng vẫn còn có ý muốn gạt ta.

Hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, âm thanh của vị mỹ phụ một lần nữa lạnh lùng vang lên.

-Thật sự xin lỗi! Chuyện này ta không giúp được. Ngươi nghĩ cách khác đi!

Trong giây phút đó, lại độ của vị mỹ phụ biến đổi quá lớn, làm Tiêu Tân nhất thời tiêu hóa không kịp, hần thấp giọng nói.

-Tiền bối vừa rồi chẳng phải đã đồng ý rồi sao? Sao bỗng dưng lại thay đổi?

Vị mỹ phụ xoay người, đưa lưng về phía Tiêu Tân, lạnh lùng nói.

-Trên đời ngoài tình yêu nam nữ. Còn ai có thể mắc kẹt chuyện sinh tử của bản thân mình. Cuộc đời của Tân Hoa Linh này hận nhất loại nam nhân đó. Mà may mắn ngươi lại nằm trong số đó. Bây giờ thì mời ngươi ly khai khỏi nơi này nhanh, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Nói xong. Nàng nhìn đồ nhi của mình rồi nói.

-Ngọc Nhi, còn không mau đi đi.

Cô gái rơi vào đường cùng, nàng quay đầu liếc nhìn Tiêu Tân một cái, rồi đành mang tiếc nuối dời gót theo sự phụ nàng.

Nhìn bóng lưng hai người, Tiêu Tân mơ hồ đoán ra được vấn đề. Lại là “Người đã đi tình yêu vẫn còn lại“, không có vị mỹ phụ này trợ giúp, thì chừng nào mình mới có thể tìm được Mạc Đại thúc?

Trên núi cỏ cây bát ngát xanh tươi, sắc trời dần tối, đường mòn dần mờ ảo trong âm u. Tiêu Tân lòng vòng nửa ngày, cuối cùng cũng có thể mò được đến chân núi nhưng tìm mãi, tìm mãi vẫn không thấy được ngôi nhà gỗ đêm qua. Hần tò mò tự hỏi -không biết Ngọc Nhi đã đem hần đến nơi nào rồi?

Lúc này, trời đã tối hẳn, bóng đêm trải dài ra bốn phía xa xăm như biển rộng, trên trời hàng vạn ngôi sao lấp lánh ánh sáng, không thể tìm kiếm được nữa. Tiêu Tân đành phải tìm một gốc cây đại thụ để qua đêm. Lúc bị cô gái treo lên cây, ba-lô đựng đồ dùng đã nằm lại trong ngôi nhà gỗ của, giờ trên người hần chỉ còn mỗi một bộ đồ. Nửa đêm nhiệt độ bỗng nhiên giảm mạnh, gió đêm kêu gào, nếu Tiêu Tân không có thân thể đặc biệt, có lẽ giờ này hần đã bỏ mạng vì gió lạnh.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tân đã chuẩn bị sẵn sàng để xuống núi. Tối qua hắn đã suy nghĩ rất lâu, đã đưa ra một quyết định cuối cùng là không- thể-tồn-thời gian ở nơi này được, trực tiếp đi đến Tương tây để thử thời vận của mình. Cùng ở với Mạc Đại thúc trong sơn cốc hơn một năm trời, tuy rằng giữa hai người rất ít khi trò chuyện, nhưng Tiêu Tân vẫn thủy chung nghĩ rằng Mạc Đại thúc chắc chắn “Ngoài lãnh tâm nhiệt”[ngoài lạnh trong nóng]. Nếu không, Mạc Đại thúc trước khi rời đi, còn tặng cho hắn hơn 5 vạn chi phiếu.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Tân ngập tràn niềm tin và hy vọng, chỉ cần tìm được Mạc Đại thúc, nhất định sẽ có biện pháp để làm Mạc Đại thúc thay đổi chủ ý trị thương cho Lâm Hiểu Nặc. Đáng ăn mừng ở chỗ tuy rằng vị mỹ phụ kia đối ý giữa chừng, nhưng trong lúc vô tình đã tiết lộ Mạc Đại thúc ở phía tây, trùng hợp với những gì hắn nghe được ở Vũ Giáo.

Lại là Tương tây, làm sao trong thời gian ngắn nhất có thể tìm được Mạc Đại thúc đây? Ngần lẩn hy vọng Mạc Đại thúc thân yêu ở yên một chỗ, đừng chạy loạn cao cao lên nếu không thì phiền toái to.

Tiêu Tân vừa đau khổ suy tư vừa chạy vội trên đường núi. Tối qua vì bóng đêm cản đường, nên không thấy được đường đi, bây giờ đã thấy rõ nên không thể làm khó được hắn. Đi được khoảng nửa giờ, Tiêu Tân cảm thấy bụng đói môi khát, vì thế hắn hái một ít quả dại trên đường rừng và thu sương sớm đọng lại trên những cái lá cây để uống, cuối cùng cũng cảm thấy khá lên được một chút. Đáng mừng là trong khi đường thương với Mạc Đại thúc đã từng cho hắn niệm qua phần lớn những loại quả dại, nếu không thì cho dù có chết Tiêu Tân cũng không dám ăn bậy bạ.

Ăn no uống đủ, Tiêu Tân quyết định tiếp tục đi. Vừa mới đi được vài bước, phía sau bỗng truyền đến âm thanh nho nhỏ của cành lá gãy rụng do bước chân mang lại, xoay người nhìn, đứng là cô gái mang tên Ngọc Nhi.

“Này! Ngươi chờ ta với!” Cô gái vừa chạy vừa kêu.

Tiêu Tân dừng chân, tức giận hỏi.

-Ngươi đến đây làm gì? Không sợ sự phụ ngươi nổi giận hay sao?

Cô gái vì chạy quá vội. Trao đổi hô hấp không kịp, nàng dừng chân lại xoa xoa cái eo thon nhỏ, thở hổn hển trong chốc lát. Nàng nói.

-Người ta sợ ngươi không tìm được Mạc Đại thúc, nên lên đến giúp ngươi.

Tiêu Tân bán tín bán nghi hỏi.

-Không thể nào, cô mà tốt được như vậy sao?

“Đại-phôi-đán!” Cô gái giậm chân giậm dỗi nói.

-Làm ta hao tổn tâm tư gần nửa ngày, thật vất vả mới tìm được một ít thông tin từ trong miệng của sư phụ. Không ngờ ngươi lại đối xử với ta như thế.

Tiêu Tân nhìn cô gái từ trên xuống dưới một cái, nhìn đi nhìn lại cô gái không có vẻ gì là kỳ dị, liền hỏi.

-Cô đừng trách tôi đa nghi. Ai kêu ngày hôm qua cô.....

Mặt cô gái nổi lên từng tầng mây đỏ, giận dỗi nói.

-Ngươi còn có mặt mũi nói ra. Nếu không phải ngươi trêu cợt ăn ....đậu hủ của ta. Ngươi ta sao có thể làm như vậy?

Nhớ đến bộ ngực sữa của mình từng bị hắn ăn đậu hủ, gương mặt nhỏ nhắn của cô gái đã đỏ nay càng đỏ hơn xưa, đôi mắt xinh đẹp to tròn chớp chớp, nàng nói.

-Ngươi đã quyết định chưa? Nếu không cần ta giúp, ta quay về.

Có người giúp mình. Thằng ngốc mới đi từ chối, Tiêu Tân chạy vội lại nói.

-Cô nương có thể ra tay giúp, Tiêu Tân ta rất cảm kích. Nhưng sư phụ của cô tính tình cổ quái, cô có thể bị phạt hay không?

Cô gái liếc mắt trừng Tiêu Tân một cái, dịu dàng nói.

-Ngươi đừng nói sư phụ ta như thế. Sư phụ ta rất tốt, chỉ là không hiểu tại sao lại đối xử với ngươi như vậy, ta cũng không biết nữa.

Nói đến đây, nàng không nhịn được quay đầu nhìn lại phía sau, le lưỡi làm xấu, nhẹ giọng nói.

-Chúng ta đi lẹ đi! Nếu bị sư phụ phát hiện. Ta không giúp được ngươi nữa đâu!

Nói xong. Nàng vòng tay cỡi ba-lô sau lưng đưa cho Tiêu Tân. Vừa nhìn thấy, Tiêu Tân lập tức cảm thấy vui mừng không thôi. Vội vàng nói lời cảm ơn đối với cô gái. Tất cả những gì cần thiết đều nằm trong này, bây giờ nó đã trở về trong tay, cuối cùng cũng tốt hơn một chút rồi. May mà ví điều dính lại ở trong túi quần, không bị cô nàng “sư” mất, nếu không hắn cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Hai người một trước một sau tiêu sái rời đi, Tiêu Tân ở phía trước dẫn đường, nói với nàng ở phía sau.

-Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên của cô?

Cô nàng chu miệng, khí thế nói.

-Ngươi cuối cùng cũng nhớ tới à? Ta còn tưởng ngươi sẽ không-bao-giờ hỏi chứ!

Tiêu Tân ha hả cười.

-Nếu tôi đoán không sai, cô gọi là Tiểu Ngọc đúng không?

“Ồ? Sao ngươi biết?” Cô gái kỳ lạ trong lòng.

Tiêu Tân cười mà không đáp, chờ nàng hỏi đến mệt mỏi, mới gờ bả nan đề.

-Diện mạo của cô có vài phần giống với Mạc Đại thúc.

“Đúng không?” Cô gái tò mò, vội vàng hỏi.

-Trước kia ta cũng đã từng được nghe nói đến Mạc Đại thúc, bộ ta với hắn rất giống nhau hay sao?

Tiêu Tân cẩn thận dòm ngắm nàng một chút, sau đó gật đầu làm như chắc chắn lắm nói.

-Đúng là hơi giống nhau, nhất là ánh mắt và gương mặt, quả thật giống nhau như đúc.

Cô gái nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi nũng nịu nói.

-Ngươi nói, liệu ta có phải nữ nhi của Mạc Đại thúc không?

Tiêu Tân cũng có cảm giác như thế, nên hắn nói.

-Tôi cũng nghĩ thế. Cô đã gặp qua Mạc Đại thúc lần nào chưa?

Cô gái gật đầu nói.

-Hôm qua ta mới nghe nói đến cái tên đó. Đêm qua, ta đã hỏi sư phụ của ta, về mặt của người rất... kỳ lạ. Hỏi một gần chết, mà chỉ đơn giản trả lời hai ba câu. Cho nên, ta mới hoài nghi, rất muốn cùng ngươi đi xem thử.

Tiêu Tân xảo quyết nói.

-A, đây mới chính là mục đích chính của cô.

Cô gái ném cho Tiêu Tân một ánh mắt rất chi là xem-thường, giận dỗi nói.

-Đại phiêu dân, ta gạt sư phụ xuống núi giúp ngươi. Ngươi lại nói như vậy, ta...ta không thêm đề ý đến ngươi.

Nhìn thấy tiểu cô nương giận dỗi vênh môi lên, có bài học đêm qua làm mẫu Tiêu Tân lập tức hoàng thuận miệng nói ra vài câu chọc cười, lại khen ngợi vài câu “tử phệ phỉ” linh tinh loạn cả lên, sắc mặt tiểu cô nương nhanh chóng vui vui hẳn lên, thỉnh thoảng cười ngọt vài tiếng, âm thanh vang lên như chuông bạc.

Tiêu Tân chợt nhớ đến một vấn đề.

-Tiểu Ngọc, ta ở trong sơn cốc cùng với Mạc Đại thúc đến hơn một năm, mấy tháng trước rời khỏi nơi này, tại sao thủy chung vẫn không gặp được hai người?

Cô gái trả lời.

-Ừ, có lẽ lúc đó bọn tôi vẫn chưa di chuyển đến đây, hay là đã đến nhưng ngươi đã đi rồi nên không gặp mặt được.

Tiêu Tân mang máng hiểu ra được vấn đề. Nếu sư phụ của tiểu Ngọc có quen biết với Mạc Đại thúc, tuy ở gần thế nhưng không lui tới, chỉ đợi đến khi Mạc Đại thúc rời đi mới chuyển đến đây. Xem ra, hai người bọn họ nhất định có bí mật gì khó nói đây.

Nam tung nữ hứng, đường đi kéo gần. Trong lúc nói chuyện, bất tri bất giác hơn hai mươi dặm đã đi qua. Cô gái nhìn thấy đường quốc lộ dưới chân núi, nhin không được hoan hô một tiếng, nàng vừa định chạy xuống nhưng đã bị Tiêu Tân níu lại, hắn nhẹ nhàng nói.

-Cô như thế này, không thể xuống núi.

“Tại sao?” Cô gái ngơ ngác hỏi.

Tiêu Tân chỉ vào y phục trên người nàng, cau mày nói.

-Nếu cô mặc đồ như thế này ra ngoài, chắc chắn sẽ bị mọi người xem như quái thú cho coi.

Cô gái loay hoay nhìn ngắm lại mình một lượt, cho là không đúng nói.

-Nói vậy, ta như thế này là đẹp rồi! Không lẽ người cảm thấy xấu hổ khi đi cùng với ta trong bộ dạng thế này hay sao?

Tiêu Tân sờ sờ mũi, trong lòng cười khò.

-Đúng là rất tốt. Đáng tiếc nếu người khác thấy sẽ cho rằng cô đang...hát cái lương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đô Thị Hỗn Loạn (Thượng).

Mặt trời đã lên cao, giờ đã vào chính ngọ [12h], tiết trời mùa thu ôn hòa, từng cơn gió nhẹ khẽ khàng đùa giỡn những chiếc lá vàng xào xạc trên các cành cây đại thụ phía trên cao. Một chiếc xe bus đường dài đang chậm rãi di chuyển trên con đường quốc lộ dài đằng đẵng. Tiêu Tân nhắm mắt dựa vào khung cửa sổ xe, lẳng lặng hưởng thụ sự ấm áp rột rủa từ ánh nắng mặt trời. Từ khi có được dị năng, thân thể hắn luôn luôn tự động vận hành thu nạp năng lượng từ mặt trời đưa vào trong cơ thể. Đương nhiên, hấp thụ cũng có giới hạn. Bên trong đan điền của hắn có tồn tại một khối mê vụ màu hoàng kim, một khi năng lượng được bão hòa việc hấp thụ sẽ lập tức bị đình chỉ, thật sự rất điều kỳ.

Tiêu Tân đã sớm phát hiện ra vấn đề rắc rối của chính mình, nhưng tạm thời vẫn chưa có cách gì để giải quyết vấn đề này. Trừ phi “nội tồn” hay “cơ thể cũ” được nâng cấp. Nếu không năng lượng mãi mãi chỉ ở mức hữu hạn. Một khi giao thủ với cường địch, năng lượng tiêu hao quá nhanh, thì số năng lượng xuất ra sẽ nhiều hơn số lượng nạp vào, lúc đó chết chắc không cần bàn cãi.

Mạc Tiểu Ngọc nhỏ giọng hát những bài hát son ca không biết tên, nàng tỏ ra chăm chú và hiếu kỳ với những hình ảnh mỹ lệ phía bên ngoài cửa xe. Gần nửa ngày công phu, hình dáng của nàng đã hoàn toàn được thay đổi, mái tóc dài óng ả được tết thành hai búi nhỏ uốn cong lại tùy ý buông thả qua hai bên tai, gương mặt cười tron bóng mịn màng, đôi mi cong cong dài như vầng nguyệt, ánh mắt long lanh lúng liếng tràn ngập linh động. Vóc dáng của nàng nhỏ nhắn đáng yêu, bên ngoài khoác hồ một cái áo khoác màu đen nhỏ, bên trong là một cái áo thun tay dài màu trắng, trên cổ đeo một cái ngọc bội có hình dáng cổ xưa hình tròn. Phía dưới nàng mặc một cái quần bò thun màu xanh. Bộ quần áo tuy bình thường này sau khi được mặc trên người của Tiểu Ngọc lại làm tôn nên vẻ hoạt bát có sẵn của nàng, mang theo một hương vị khác.

Tiêu Tân mở to mắt, nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh này, nhin không được cảm thấy buồn cười trong lòng. Hôm qua. Cô nàng tiểu Ngọc kiên quyết mặc bộ cô trang đó không thêm thay ra, kết quả là vừa mới lên xe, lập tức biến thành tâm điểm chú ý của mọi người, làm tiểu cô nương bối rối bất an, trốn ngay lập tức. Tiêu Tân nhanh chân đuổi theo, cởi áo ngoài và nhẹ nhàng khoác lên người của cô ấy, sau đó lựa chọn những từ ngữ êm dịu nhỏ nhẹ khuyên nhủ dụ dỗ hơn nửa ngày trời, tiểu Ngọc mới bỏ đi ý định phóng xuống xe đào tẩu. Sau khi vào thị trấn, việc đầu tiên phải làm chính là mua quần áo cho tiểu cô nương, tình huống lập tức cải thiện, không còn bị dọa mỗi khi ra đường nữa.

Sự phụ của tiểu Ngọc chắc chắn đã từng trải qua một mối tình trắc trở. Thế nên trong lòng nàng mới tồn tại một cố oán niệm cường đại, nàng đem tâm tình giam trong một màn đen hắc ám mà ngay cả đồ nhi của mình nàng cũng tiện tay gói chung một chỗ với nàng. Rõ ràng là vóc dáng mê người như thế, mà nở lòng vui lấp, quả thật là đáng hận mà, làm trái với qui luật tự nhiên. Vốn tưởng rằng tiểu nha đầu này chưa phát dục hoàn toàn, kết quả sai tuốt tuột, nhìn song phong của nàng mà muốn nhảy dựng, không nhìn thì thôi nếu nhìn thì chỉ muốn ngắt tại đường trường do mắt máu mũi thôi. Tuy vóc dáng của nàng không cao, nhưng số đo ba vòng thì cực chuẩn, nơi nào lồi thì lồi nơi nào cần lõm thì lõm không thương tiếc, nếu gương mặt của nàng không mang theo vài phần trẻ con thì tuyệt đối đó chính là mỹ nhân thực nữ a.

Tiêu Tân nghĩ đến hôm qua thì âm thầm bật cười đối với tính tình của vị “Gương mặt thiên sứ, dáng người ác ma” này.

Cực phẩm lolita bỗng dưng chu mỏ lên, dịu dàng nói.

-Tiêu đại ca, ngồi lâu như vậy, cái...mông của muội ngồi đến ê hết rồi, tại sao vẫn còn chưa đến?

Nói xong, nàng đứng dậy xoay xoay eo, hai cái meo meo[ngực] của nàng lập tức nhảy múa lên giống như mấy cô nàng múa bụng. Lập tức, thu hút được tất cả ánh mắt của các chú sài lang, thú tình bưng bưng, không hẹn mà cùng nhau nhìn nàng trần trối mà ở phía dưới mũi đang xả ra từng đợt chất lỏng màu đỏ.

Tiêu Tân vội vàng thay đổi chỗ ngồi với tiểu nha đầu, trong lòng âm thầm hối hận, đúng là không nên mua đồ bó cho nàng mà. Đi trên đường, cũng đã

từng xảy ra tình huống như vừa rồi, nhưng cô nàng này vẫn ngây thơ không hề nhận thấy, hay cố ý không nhận thấy cũng không biết chừng, vẫn hành động theo ý mình. Tiểu Ngọc, cô cũng không thể.....

Tiểu Tân vốn định nhắc nhở một chút, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng ngây thơ vô số tội của nàng thì những lời nói không thể bay ra khỏi miệng được. Thật là, mấy cái này làm sao hắn nói ra cho được. Chẳng lẽ nói: Đừng lắc mông xoay ngực nữa, không được hể nhìn ai cũng chớp chớp hai mắt, không được cười lớn tiếng..... Cái này hình như quan tâm hơi quá! Cái gì cũng không được, không lẽ muốn làm ghen chết cô bé hoạt bát đáng yêu này hay sao?

Chuyện cũ chưa qua, chuyện mới lại đến, tiểu Ngọc muội muội ngồi một chỗ lại không yên, bắt đầu quay qua làm nũng với hắn.

-Tiểu...đại ca, Ngọc Nhi đói bụng.

Tiểu Tân nhanh chóng lấy tiền từ trong ba-lô mua vài ổ bánh mì ở trên xe, không ngờ tiểu Ngọc muội muội ăn một hơi bốn ổ, vẫn còn có ý chưa no, ánh mắt không ngừng đảo qua cái bánh mì tội nghiệp đang nằm trong tay của Tiểu Tân.

-Tiểu đại ca, huynh có ăn cái...bọc đó đó không?

“Cô còn chưa no sao?” Tiểu Tân giật mình hỏi, trên trán tối xầm lại. Ăn như hạm, mấy cái bánh vừa rồi không biết nó trôi đến đâu rồi, sao cứ như cái thùng không đáy thế? Quái, bụng vẫn bình thường mà, đâu có bự lên tí nào đâu?

“Tiểu đại ca, huynh không đói bụng sao? Huynh cũng ăn đi!” Nhận trái táo từ Tiểu Tân, tiểu Ngọc đưa lên hàm răng trắng như tuyết cắn một cái, cảm thấy kỳ lạ nên hỏi han.

Tiểu Tân cảm thấy buồn bực. Bánh mì của tôi điều nằm trong bụng của cô, kiểu tôi ăn cái gì? Không khí á? Hắn đành phải học giảm béo, ăn một trái táo, sau đó....kéo dây nịt chặt chặt lại, cuối cùng cũng cảm thấy tốt lên được chút đỉnh.

Ăn ngon uống no, nhâm chán trên xe, cuối cùng con buồn ngủ cũng vây quanh cô bé, mí mắt tiểu cô nương nhanh chóng nặng trĩu. Nàng từ từ ngã người vào đôi vai rắn chắc của Tiểu Tân, khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn của nàng thỉnh thoảng lại cọ xát một hai cái, đôi môi thì thảo nấp nháy. Không biết nàng đang thì thầm nói mớ những gì. Cảm thấy không thoải mái, trượt xuống, lấy đùi Tiểu Tân làm gối. Chỉ hai ngày, tiểu cô nương đánh đá đã biến mất không còn tăm hơi, còn Tiểu Tân hắn, từ sai lang thú tính đã biến thành chính nhân quân tử anh khí bừng bừng...làm cái gối cho tiểu mỹ nhân.

Tiểu Tân đương nhiên là không có ý tưởng bậy bạ gì rồi, mặc dù mùi hương thoang thoang rất mê người. Hai vị nam tử ngồi đối diện không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ thì thầm bàn tán, về mặt thập phần cổ quái.

Âm thanh của bọn họ rất nhỏ, nhưng Tiểu Tân vẫn nghe được rất rõ ràng. Nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì, bất động thanh sắc ngồi lặng im đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính.

Không biết đã trải qua bao lâu, xe cuối cùng cũng đã dừng bánh. Tiểu Tân đưa tay vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của tron mém của tiểu nha đầu, liên thanh nói.

-Tiểu Ngọc, chúng ta đến trạm rồi!

“Đã tới chưa?” Tiểu Ngọc mơ mơ màng màng cảm thấy có người gọi nàng. Xoa xoa mắt ngồi dậy hỏi.

Tiểu Tân cúi đầu nhìn lập tức cảm thấy dở khóc dở cười trong lòng. Tiểu nha đầu này khi ngủ theo thói quen còn.....chảy cả nước dãi, làm ướt đùi hắn một mảng lớn, mà ngay chỗ hiểm nữa mới chết. Nếu không biết còn nghĩ đến hắn....., thật đúng là dọa người mà!

Roi vào đường cùng, Tiểu Tân đành phải đem ba-lô làm lá chắn che trước.....người, lôi tiểu Ngọc từ trong mơ dậy, cùng xếp hàng xuống xe với mọi người.

“Tiểu ca ca. Chúng ta giờ phải đi đâu đây?” Tiểu Ngọc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, ngây thơ hỏi.

“js!” Tiểu Tân thuận miệng đáp.[js: tên một loại xe hay tên một bến xe...kem ko rõ]

“A, lại đổi xe nữa à?”

“Vậy chẳng lẽ đi vòng vòng hay sao?”

“Bụng....muội lại đói rồi!”

Tiểu Ngọc muội muội vừa tỉnh lại đã có ngay một đồng rắc rối bổ sung. Tiểu Tân không trả lời, bỏ đi ra ngoài. Vừa mới đặt chân ra khỏi nhà ga, liền bị một đám người bu lại.

“Đại ca, em gái, có đi nhà trọ, khách sạn hay không?”

“Nhà trọ bọn tôi giá cả hợp lý, tiện nghi đầy đủ! Đại ca xin mời theo tôi, bảo đảm làm ngài vừa lòng!”

Một đám người bu lại í ới kêu gào. Vây hai người Tiểu Tân vào giữa. Tiểu Tân lắc lắc đầu, đưa tay về phía trước định rẽ đám người ra để đi. Nào ngờ tay vừa đưa ra, lập tức có người té nhào ra mặt đất, ối ối kêu rên không ngừng.

“Mày làm gì đó? Dám đánh huynh đệ của lão tử à!”

Vài tên tóc húi cua hùng hổ xông xông tới trước mặt Tiêu Tân, rống lớn với hắn. Mới vừa rồi một đám “cò” kéo chài khách ở hai bên thì giờ đây đã bu lại xung quanh và khoanh tay đứng hai bên để xem náo nhiệt.

Tiêu Tân mỉm cười nói.

-Các người muốn làm gì đây?

Một tên tiểu tử cầm đầu lớn tiếng nói.

-Đánh người mà còn hỏi, mày muốn chết phải không?

Tiêu Tân trừng mắt, vẻ mặt không đổi lên tiếng hỏi.

-Người nói sao? Thường tiền được không?

“Wow, hôm nay thật may mắn, đụng phải thằng ngu rồi!” Tên cầm đầu liếc nhìn đồng bọn của mình, đồng thời nở hoa trong lòng, rung đùi đắc ý nói.

-Tên tiểu tử người xem vẫn còn biết suy nghĩ. Vậy đi, đưa cho huynh đệ của tao ba ngàn khối gọi là tiền thuốc men, chuyện hôm nay lão tử sẽ bỏ qua cho mày.

Mạc Tiểu Ngọc ở bên cạnh nghe nói thế, nàng xen vào nói.

-Té một cái là đưa ba ngàn khối, các người là cúrop à!

Về mặt tên tiểu tử đen thui lập tức sa sầm lại, lấy bộ dạng như kẻ trên đang dạy dỗ kẻ dưới.

-Cô bé, com có thể ăn vậy, nhưng nói thì không được nói vậy. Huynh đệ của tao bị thương nặng như thế, nếu vào bệnh viện, một vạn cũng chưa chắc chữa hết. Tao thấy tại mày là một bọn nhà què, vì giữ gìn hình tượng đô thị nên mới phối hợp với tại vậy, để cho mọi người đỡ phải tổn thương hòa khí ;.

“Nếu...nói vậy, tôi còn phải cảm ơn vị huynh đệ kia nữa !” Tiêu Tân nháy mắt với Tiểu Ngọc, nhàn nhạt cười.

“Đương nhiên! Coi như tên tiểu tử nhà người hôm nay gặp may đi.” Hắc tiểu tử chính khí ào ào nói.

Tiêu Tân tiếp tục nói.

-Xin lỗi, trên người tôi không có mang tiền. Mười đồng được không?

Hắc tiểu tử giận tái mặt, hừ lạnh một tiếng nói.

-Mày dám đùa với bọn tao à?

“À à vị huynh đệ kia, các người đông như thế, cho dù gan tôi lớn như trời cũng không dám đùa với các huynh đệ nha!” Tiêu Tân ra vẻ sợ hãi nói.

Lúc này, Mạc Tiểu Ngọc đã hiểu ra ý định của Tiêu Tân, đứng bên cạnh ra sức a dua theo.

-Vị đại ca kia, thương xót dùm a! Bọn tôi thật sự không có tiền.

“Không-có-tiền?” Hắc tiểu tử liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc trên dưới một lượt, trên mặt lộ ra một tia dâm đãng cười cười nói.

-Tiểu muội muội nhìn hàng thật ngon nha! Ca ca muội không có tiền, ok, nhất định muội có cách mà phải không?

“Tôi...tôi chỉ là một học sinh. Làm sao có cách? Vị đại ca này, anh bỏ qua cho bọn tôi nha!” Mạc Tiểu Ngọc thấp giọng cầu xin, đôi mắt long lanh mờ to, bộ dạng đáng yêu trong sáng. Tiểu cô nương sống trong núi từ nhỏ. Tuy rằng chưa từng được nếm trải mùi đời, nhưng ít nhiều gì cũng đã nghe sự phụ kể một ít chuyện lừa gạt xấu xa ở ngoài. Một phen giảng giải, thần linh chứng giám, giết người đền mạng nàng điều thực hành đến mức nhuần nhuyễn.

Hắc tiểu tử toàn thân căng ra, mắt híp lại cười nói.

-Tiểu muội muội nói thế, ca ca cũng cấp cho cung mặt mũi! Các người đem hết tiền trên người ra, sau đó.....tiểu muội muội theo bọn ta chơi đùa khoảng hai ngày. Chuyện này lập tức bỏ qua.

Nói xong, hắn đưa cánh tay mập như heo của hắn ra định sờ soạng khuôn mặt của Tiểu Ngọc, nàng lấu linh liền trốn ra sau lưng Tiêu Tân.

Trong lòng Tiêu Tân bốc hỏa. Hắn vốn định cho bọn ngu này ít lợi. Không ngờ lại một tác bọn chúng lại tiến lên một thước. Dám có chủ ý với Tiểu Ngọc. Nếu là người thường chắc chắn sẽ bị dọa sợ chết, đáng tiếc lần này gặp phải Tiêu Tân, sự việc đương nhiên sẽ khác.

Giương mắt nhìn xung quanh, một cái nhà ga to và đông người như thế, nhưng không một ai chú ý đến nơi này, giống như chuyện này là chuyện thường ngày vậy. Chẳng lẽ tri an js thật sự kém như thế sao? Ngay cả bóng dáng cảnh sát cũng không nhìn thấy/

Nhớ đến việc trước mắt. Tiêu Tân cũng lười biếng dựa dẫm với bọn chúng, sắc mặt trầm xuống, hần cười cười nói.

-Gan các người cũng thật lớn, giữa ban ngày ban mặt mà dám can rờ như vậy. Chẳng lẽ không sợ bọn tôi báo công an hay sao?

Hắc tiểu tử nhìn thấy đôi mắt đờ đờ sát khí của Tiêu Tân, hàn quang trong đôi mắt vụt chớp, theo bản năng hoảng sợ thối lui về phía sau hai bước. Tên côn đồ bên cạnh không để ý, lớn tiếng nói.

-Tên tiểu tử này không nói lý lẽ, đem bọn nó “chỉnh” một chút cho tao.

Vừa dứt lời, một tiếng “Bốp” vang lên, tên côn đồ lập tức biến thành Tôn Ngộ Không bay bay nặng nề té ra sau trúng vài con “cò” lập tức tạo thành một mảnh hỗn loạn.

Chấn động, lập tức chấn động, đang định vây công. Không nghĩ đến Tiêu Tân giành quyền động thủ trước. Không lâu sau Tiêu Tân đã làm cho bọn lưu manh nằm yên ổn dưới đất. Tiểu cô nương Tiểu Ngọc sao có thể khoanh tay đứng bên cạnh xem náo nhiệt được, tranh thủ thời gian “nặng” một hai tên, làm trên đầu mỗi tên “sản xuất” ra một hai cái bánh bao thật to.

“Bọn mày có bản lĩnh thì đừng đi!” Tên hắc tiểu tử nằm trên mặt đất không dám đứng lên, nhưng miệng thì vẫn “kiên cường” như cũ. Lời còn chưa dứt, trên đầu của hắn lập tức nổi lên hai cục u, trên đó còn bay ra vài con chim nhỏ đủ màu sắc, bay vòng vòng trên đầu hắn cùng với trăng và sao bay khắp nơi, cuối cùng cũng nhắm mắt....xìu.

Tiểu Ngọc cũng không biết chộp được ở đâu ra một cây gậy lớn, lắc lắc đầu nói.

-Tiêu đại ca, bọn này thật sự quá yếu. Vậy mà cũng dám đi cướp bóc.

Tiêu Tân nhìn thấy cách đó không xa có một đám người chỉ chỉ trỏ trỏ, càng không muốn sinh sự, lôi kéo tiểu cô nương nhanh chóng rời khỏi đó.

Nơi tiếp theo phải đi chính là tiểu thị trấn fn của js. Quê nhà Mạc Đại thúc chính là ở nơi đó, còn cụ thể ở đâu, thì phải mò từ từ rồi. Giờ đã là giữa trưa, Tiêu Tân chuẩn bị cùng dùng cơm trưa với tiểu Ngọc, sa đó lại ngồi xe. Đường đi phong trần mệt mỏi, hy vọng sẽ thành công.

Đi chưa được xa, Tiểu Ngọc ở bên tai của Tiêu Tân nói nhỏ.

-Tiêu đại ca, hình như đằng sau có người theo dõi.

Tiêu Tân bất động thanh sắc[không thay đổi] nói.

-Là hai tên ngồi đối diện với chúng ta ở trên xe. Từ khi xuống xe, bọn chúng đã đi theo, xem ra bọn chúng có ý tứ với chúng ta.

Tiểu Ngọc ngạc nhiên nói.

-Tiêu đại ca, huynh rất giàu sao?

Tiêu Tân nhàn nhạt cười nói.

-Huynh đương nhiên không có tiền, nhưng mà mục tiêu của bọn chúng cũng không phải là huynh.

“Chẳng lẽ là muội?” Tiểu Ngọc phản ứng đúng nhanh, suy nghĩ cũng rất đơn giản.

-Nhưng muội cũng không có tiền!

Tiêu Tân nhìn nàng đầy chú ý, hần vỗ vỗ lên mái tóc có hai bím tóc như quả dưa hấu của nàng rồi cười cười nói.

-Tuy rằng muội không có tiền nhưng....muội có sắc.

“Ca ca xấu, không được vỗ đầu muội!” Tiểu Ngọc chu miệng, bĩu môi nói.

Lúc này, nàng chợt nhớ theo lời Tiêu Tân nói “sắc”, lập tức khấn trương hần lên.

-Chẳng lẽ bọn chúng chính là “hái-hoa-tặc” trong truyền thuyết.

Tiêu Tân lập tức nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Tiểu nha đầu này học từ sư phụ những thứ gì? Tri thức xã hội biết cũng không tồi, căn bản không giống người miền núi tí nào. Ngày hôm qua khi mua đồ cho Tiểu Ngọc, thừa dịp nàng vào phòng thay đồ, hần đã nhìn sơ qua túi đồ của nàng. Lập tức choáng ngay, bên trong rực rỡ muôn màu, đủ loại, cây chích điện, nước ốt, mông hần được phòng bọn thú tính, đồ linh tinh loạn cả lên, cũng không biết từ đâu lượm được cái ý tưởng này à? Cái này, Tiêu Tân cảm thấy phi thường kỳ quái, dựa vào thân thủ của sư phụ Tiểu Ngọc, người bình thường căn bản không phải là đối thủ, vì sao lại phải trang bị nấy cái này??

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phụng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đô Thị Hồn Loạn (Hạ).

“Hái-hoa-tặc” đột nhiên xuất quân, quả thật là ngoài ý muốn của Tiêu Tân.

Tiêu Tân cùng với Tiểu Ngọc dự định đi vào một nhà hàng gần đây để ăn trưa, nào ngờ, một chiếc xe màu vàng “bánh mì” đột nhiên từ một góc rẽ ngã tư lao nhanh về phía này, sau đó đột ngột phanh lại.

Dừng bên người Tiểu Ngọc.

“Cạch!” Cửa xe mở ra, hai tên nam tử từ trên xe nhảy xuống, không chờ Tiểu Ngọc kịp phản ứng, kéo nàng vào trong xe ngay lập tức.

Đến khi Tiêu Tân xoay người lại. Xe đã rời xa cách đó hơn mười thước. Tiêu Tân hoảng loạn trong lòng, hấn nhặt bừa một viên đá dưới chân, dụng lực ném vào chiếc xe.

“Bùm!” Viên đá chuẩn xác bay thẳng vào phía sau xe, lập tức bạo phát nổ tung bánh sau. Ngay lúc đó, chiếc xe màu “bánh mì” mất thăng bằng, lệch ra khỏi quỹ đạo, xém chút va chạm với một chiếc ô tô đang chạy trên đường.

“Két~~!” Chiếc xe dừng lại. Trên mặt đất in hằn hai lần đen bốc khói. Nếu không phải xe vừa khởi động, tốc độ không cao. Khẳng định sẽ có tai nạn giao thông xảy ra.

Đối phương chắc hẳn biết rõ thực lực của Tiêu Tân, nên không dám động thủ với hắn. Xe dừng. Vài bóng người từ trên xe phóng ra ngoài tháo chạy, ba phương bốn hướng trốn đi. So với thỏ còn nhanh hơn gấp mười lần.

“Tiểu Ngọc, muội có sao không?” Tiêu Tân vội vã chạy đến, nhìn vào trong xe, thấy tiểu nha đầu đang hôn mê bất tỉnh, chắc hẳn do bọn chúng đánh thuốc.

Vài phút sau, Tiểu Ngọc muội muội cuối cùng cũng tỉnh lại. Thuốc mê chính là vũ khí mà “Phách Hoa Đẳng” thường dùng để hành sự. Tiểu nha đầu vừa rời nôi, đã xảy ra sự việc như thế này, răng nghiến trào trạo, nàng hận không thể rút dao rượt theo phân thân ngàn mảnh bọn khốn nạn đó.

Lão chủ nhà hàng thấy thế, thờ dài một hơi, mở miệng khuyên nhủ.

-Tiểu muội muội, vận khí của cô xem ra không tệ. Tháng trước, có hai tiểu cô nương bị “Phách Hoa Đẳng” bắt cóc ở trên đường, đem đến nhà nghỉ. Sau đó, lại ép bức các nàng hành nghề mại dâm. Một trong hai người đã nhảy lầu tự vẫn, hai chân điều bị phế.

“Ôi trời!” Mặc Tiểu Ngọc nghe nói thế, khuôn mặt trắng bệch. Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra mà hoảng sợ trong lòng.

Tiêu Tân cau mày nói.

-Ông chủ, không lẽ trị an nơi này kém đến thế hay sao? Huynh muội bọn tôi vừa xuống xe không được nửa tiếng. Liên tiếp gặp phiền toái. Chẳng lẽ cảnh sát và nhà nước mặc kệ hay sao?

Lão bản thờ dài:

-Trị an ở địa phương này là kém nhất trong toàn tỉnh, loại chuyện như này cứ hai ba ngày lại phát sinh một lần. Mấy năm trước tuy rằng hơn loạn một chút, nhưng còn không thái quá tới mức như vậy. Từ ngày xảy ra vụ làm ăn phi pháp tập trung, lòng người đã mất, trị an càng kém. Cậu không để ý hay sao? Mấy cái cửa hàng sát mặt đường điều đóng cửa cả.

Tiêu Tân nghĩ đến tình hình ở trên đường, quả thật đúng như lời ông chủ nói. Bây giờ đã quá trưa, rất nhiều cửa hàng ở ngoài mặt tiền sát lộ vẫn đóng cửa. Vừa rồi còn có chút khó chịu không nghĩ đến tình huống lại khó khăn như thế.

-Đại thúc, ông vừa nói đến vụ làm ăn phi pháp, chuyện gì đã xảy ra?

Tiêu Tân hỏi.

Ông chủ chỉ biết lắc lắc đầu, thờ dài.

-Chuyện phi pháp bao giờ cũng hại chết người mà! Bọn tôi ở nơi này làm ăn cũng khấm khá, chuyện bát nháo như vậy xảy ra, lợi nhuận bị giảm mạnh. Cậu xem nơi này này, bây giờ chỉ có hai người các cậu. Nó đã xuy xục đến thế, xem ra không chống đỡ được bao lâu nữa a!

Âm thanh buồn bã thoáng ngừng lại, sau đó lại tiếp tục vang lên.

-Việc quản lý tài chính ở đây thực sự rất loạn. Vài năm nay, rất nhiều người đều dùng phương thức đầu tư tập thể để tập hợp vốn, sau đó đầu tư vào địa ốc, do đó thu được nguồn lãi kékéchù. Kết quả là càng ngày càng nhiều người đem tài sản của mình ra mà đầu tư, hy vọng mượn cơ hội đó mà phát tài lớn.

Tiêu Tân kỳ quái hỏi.

-Như vậy chẳng phải là loạn cả lên! Không có nhà nước quản lý, mấy việc làm ăn phi pháp này căn bản là không có gì để đảm bảo cả.

Ông chủ nhà hàng gật đầu nói.

-Mọi người đều nghĩ đến cái lợi trước mắt, bỏ mặc tất cả những nguy hiểm ra phía sau. Cậu nghĩ xem, lợi tức hàng tháng lúc đầu chỉ vài phần trăm, càng về sau càng tăng lên, lên đến mấy chục phần trăm, ai mà không muốn mình sơ mui một phen. Ngay cả quan viên chính phủ cũng thò tay vào, kết quả là càng tăng thêm náo nhiệt. Nghe nói vụ án này lên đến hàng trăm triệu, một số nhân vật chủ chốt trong vụ làm ăn phi pháp điều bị xử lý đình chỉ công tác hay cách chức, cả vốn và lãi đều bị tịch thu, kết quả là tài chính bị lũng đoạn, người đầu tư đến kỳ hạn không lấy được tiền, trở mình không kịp, thế là bế nọ. Vì vụ này, ngay cả lãnh đạo ở trên cao ngàn dặm cũng phải rút đài.

Tiêu Tân lập tức hiểu ra được vấn đề, tỉnh J cũng không lớn, nhiều lắm cũng mấy chục vạn người, ngân sách thu vào bao nhiêu? Mà trong phúc chốc đã thất thoát hơn mấy trăm triệu nguyên, làm bao nhiêu người tán gia bại sản, vốn không thu hồi được. Khó trách một số người gặp khó làm liều, chó cùng dứt giậu, làm ăn không lên nổi.

“Các người làm thế thì ảnh hưởng rất lớn đến nền kinh tế của ngành du lịch!” Tiêu Tân hỏi.

“Không phải hay sao!” Ông chủ rên một tiếng rồi thờ dài, ông ta nói tiếp.

-Rất nhiều người có ý định đến nơi này du lịch, nhưng nghe nói đến trị an[an ninh] nơi này không ổn, cũng từ bỏ luôn ý định đến đây. Giống như nơi này, trước kia mỗi ngày đều có vài chục du khách đến đây dùng cơm, bây giờ thì cả tuần cũng không được nhiều người bằng một ngày lúc trước. Ăn mới chính là vương đạo, ngay cả nhà hàng mà còn ế thế này, thì mấy cửa hàng khác không khó khăn sao được?

Trong lúc nói chuyện, ông chủ đã mang lên bàn cho Tiêu Tân vài món ăn, có tiết canh, canh dưa chua cùng với đậu hủ Miêu gia, đều là những món đặc sản của Trương tây. Nhìn thấy những món ăn thơm nức mũi, Tiểu Ngọc muối muối lập tức vận động mấy ngón tay hoạt động hết công suất, đem mấy việc vừa xảy ra quăng lên chín tầng mây. So với cơm rau canh cá trong núi, mấy món này thật sự là...mỹ thực mà. Mặc Tiểu Ngọc trong đầu căn bản không còn cái gì gọi là giữ gìn hình tượng thực nữ khi ăn và thực hành đúng với câu “thực như hổ”.

Tiêu Tân vừa ăn cơm, vừa trò chuyện với lão bản, đợi sau khi ăn xong, mới nhớ đến việc làm sao để đi xe đến fh. Liên hỏi.

-Ông chủ, tình hình ở Fh ra sao, không phải cũng như ở đây chứ?

Ông chủ trả lời.

-Các cậu muốn đi Fh à? Tôi có người anh em họ mở nhà hàng ở đó. Các cậu chắc có thể chiếu cố cho hắn một chút sinh ý. Fh là một nơi du lịch có thành nổi tiếng của cả nước, quản lý đương nhiên tốt hơn ở đây nhiều, chỉ cần ban đêm không chạy loạn ở ngoài, sẽ không có chuyện gì cả.

Tiêu Tân giờ mới cảm thấy yên tâm đôi chút. Tuy rằng hắn không ngại việc. Nhưng cũng không hy vọng rằng dọc đường đi cứ gặp phiền toái không ngừng. Việc đầu tiên quan trọng là phải tìm thấy Mạc Đại thúc, không thể dính vào những cái phiền toái vô vị như thế này để làm chậm tiến trình tìm kiếm. Nếu đến Fh, hắn phải điều tra nghe ngóng tin tức của Mạc Đại thúc, nếu trị an cũng không tốt, sẽ rất phiền phức.

Có lẽ ứng với câu nói “Làm việc tốt thường gian nan”. Tiêu Tân không sợ sự, phiền phức lại tìm đến cửa. Ngay khi hai người vừa ăn no uống đủ, chuẩn bị tính tiền. Bỗng, có một nhóm người xông vào nhà hàng, gào thét lên.

-Ông chủ, ông có định giao tiền bảo kê tháng này không thì bảo?

Ông chủ cười khò, nhỏ giọng cầu xin.

-Các vị đại ca, tiệm ăn nhỏ gần đây làm ăn quả thật không được tốt, có thể dòi lại cho tôi vài ngày được không?

Tên lưu manh đứng đằng trước vỗ bàn, hung tợn quát lớn.

-Dòi à ? Đầu tháng ông cũng nói thế. Bây giờ đã giữa tháng, ông còn chưa giao tiền. Có phải ông muốn nghỉ ngơi về nhà dưỡng lão có phải không?

Ông chủ tiếp tục cầu xin.

-Không phải là không giao, nhưng các người thu phí quả thực...rất cao, tiêu điểm không trả nổi tiền, không thể chống đỡ nổi mà.

Sắc mặt tên lưu manh lập tức đen xì lại, âm lãnh nói.

-Ý của ngươi là không định giao tiền.

-Tôi....tôi không có ý này! Cậu..cậu có thể dàn xếp một chút, ít....

Lời nói ông chủ chưa nói xong, ngoài cửa đột nhiên có một âm thanh lạnh lùng khác vang lên.

-Mày chắc chắn là bọn nó vào trong này đúng không?

Tiêu Tân quay đầu lại, nhìn thấy một đám người đi đến. Đi đầu là một tên tai to mắt lớn, trên cổ có đeo một sợi dây chuyền to như ngón cái, ăn mặc đúng chất của xã hội đen điển hình. Phía sau hắn là một đám hỗn tạp hơn ba mươi người, một số còn cầm theo cả ống túyp, mã tấu, hùng hổ tiến vào. Ông chủ nhà hàng cảm thấy tình thế có vẻ không ổn, nhanh chân lên vào phía sau bếp. Bằng không đứng đó, trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết.

“Phi ca[mập], ngài tới rồi!” Tên lưu manh vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ đòi phí bảo kê, giờ thì như con chó cúp đuôi chạy đến chào hỏi khúm núm, hình dáng bây giờ so với khi nãy đúng là một trời một vực.

Tên được gọi là “phi ca” căn bản không hề để ý đến tên vừa nhào đến, lập tức đi thẳng đến trước mặt Tiêu Tân, đôi mắt lé liếc liếc đánh giá một chút, kỳ thanh hỏi.

-Là mày vừa rồi dùng viên đá làm hư xe của bọn tao?

Tiêu Tân hừ lạnh thầm nghĩ:“Hừ! Không tìm các ngươi các ngươi lại chui đầu vào rọ để tìm phiền toái, không biết tốt xấu, dăng hương đến cửa” Không khỏi cười lạnh nói.

-Bọn mày đến đúng lúc lắm, tao đang muốn đi tìm bọn mày đây.

Phi ca nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Tân, không dám xem thường, lớn tiếng hỏi.

-Nghe nói mày rất giỏi võ, mày ở đâu đến mà chõ mõm vào việc của người khác?

Tiêu Tân trong đầu linh quang chợt lóe, thuận miệng trả lời.

-Thất-nhân-bang, mày có nghe nói đến chưa?

Nghe đến đó, phi ca không khỏi hóp một ngụm lạnh khí. Hắn tuy thân ở Hồ Nam, nhưng cũng từng nghe danh tiếng của “Thất-nhân-bang”. Người ta chỉ dựa vào sức của bảy người mà xông pha trên giới hắc đạo, bọn nhỏ noi như hắn làm sao so sánh được.

“Vị...vị huynh đệ này, xin hỏi trong thất nhân bang huynh là vị nào?” Phi ca thu hồi vẻ kiêu ngạo, cẩn thận khiêm tốn hỏi han.

Tiêu Tân hừ lạnh nói.

-Sao? Mày muốn động thù với tao?

Nói xong, hắn đưa tay nắm lấy cổ đối phương, giơ cao lên, ném sang một bên. Chỉ nghe rầm một tiếng, nhìn lại thì chỉ thấy “phi ca” đang nằm trên một đồng bàn ghế hỗn loạn, tứ phân ngũ liệt, nằm nửa ngày không dậy nổi.

Phi ca hoành hành ngang ngược ở đây đã lâu, chưa từng niềm trải tư vị nhục nhã như hiện giờ, lắc lắc cái đầu đang quay mòng mòng như say xe, lớn tiếng gào.

-Các huynh đệ, phé nó cho tao.

Ở trong mắt Tiêu Tân, đám ô hợp này căn bản chỉ là một miếng rau nằm trong một cái đĩa thật to....thật to thôi. Không đến hai phút, ba mươi tên điều nằm ngất ngư dưới chân của hắn, các loại vũ khí thì nằm loạn xà ngầu dưới chân. Phi ca sau khi rơi rơi nằm đó, đã được Tiểu Ngọc cẩn thận “chiếu cố” đến chết đi sống lại, trên đầu bị một chai beer thấm hỏi, sau đó lại được đám bóp một trận đã đời.

Nhưng Mạc Tiểu Ngọc vẫn còn chưa cảm thấy đã ghiền, mò mò đến cái bàn bên cạnh, nhắc lên, chuẩn bị nện xuống....bỗng nhiên bị Tiêu Tân đưa tay ra cản lại.

“Má...má nhỏ của tôi ơi, hai người này là ai vậy? So với chúng ta còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần a!” Bọn lưu manh run cầm cập, sợ hãi run đùi, cố nén đau, nâng phi ca dậy, chặt lê lét chạy ra ngoài.

Tiểu Ngọc đáng yêu khá ái lụm một cây gậy trên đất, xoay xoay vài vòng, thả tay....ném ra ngoài trúng ngay một tên lưu manh bị rớt ở đằng sau té chổng vó. Tiểu nha đầu nhìn thì có vẻ hiền dịu khá ái chứ hận thì để bụng không thôi, trong lòng hung hăng hận hận mười phần. Vừa rồi tên phi lủ kia dám chửi mắng ngày nửa tháng chưa mò được xuống giường.

Ông chủ nhà hàng từ trong nhà bếp chứng kiến toàn bộ những tình huống đã phát sinh, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Hai người này chắc chắn là người trên giang hồ, nếu không tại sao có thể mạnh như thế. Mà....cái nhà hàng này, bị đập phá tang hoang, sau này làm ăn ra sao?

Tiêu Tân xoay người lại, thấy ông chủ nhà hàng vẫn còn đứng đó ngăn người ra, không khỏi cảm thấy thương xót. Thở dài một hơi, vừa rồi đánh đã tay, không nhớ đến việc làm ăn buôn bán của người ta. Sau này làm việc phải chú ý một chút mới được, bằng không so với cái lũ bại hoại kia có gì khác nhau đâu.

“Ông chủ, ngài tổn thất bao nhiêu? Tôi bồi thường cho ông?” Tiêu Tân hỏi.

Ông chủ nhà hàng làm sao dám lấy tiền của hắn, ông ta liên tục xua tay. Tiêu Tân mang theo tiền trên người cũng không nhiều, vì thế hắn chỉ móc ra được.....500 nguyên, đặt lên bàn, vui vẻ kéo Tiêu Ngọc rời khỏi đó.

Đi đến js không bao lâu, phiền phức đã liên tiếp xảy ra. Nghĩ đến đó, Tiêu Tân cau mày, sắc mặt bỗng chốc sa sầm. Dựa vào thực lực của hắn, lần này ra tay với bọn tiểu nhân vật này, đương nhiên là không thích hợp cho lắm. Trước kia, hắn luôn nghĩ biện pháp làm giảm nhẹ đi vấn đề, tính tình luôn luôn trầm ổn, tại sao dạo này lại hay nổi nóng, luôn luôn ra tay rồi mới suy nghĩ, rốt cục chuyện gì đang xảy ra?

Tiểu Ngọc chợt phát hiện Tiêu Tân không bước tiếp, nàng kỳ lạ cất giọng hỏi.

-Tiêu đại ca, sao huynh không đi tiếp?

Tiêu Tân nhắm mắt lại, không trả lời nàng. Đột nhiên, ngay lúc đó hắn cảm thấy một trận khí khô hanh bốc lên, một cỗ khí nóng từ mê vụ màu hoàng kim từ đan điền kịch liệt bùng nổ, dòng khí lưu không ngừng xoay quanh thành từng con rắn nhỏ màu vàng. Luồng khí chạy tán loạn xung quanh trong cơ thể, trong khoảnh khắc lan tràn đến các vị trí trong cơ thể, nhiệt độ ngoài cơ thể ngày càng cao, sinh ra từng đợt đau nhức khó dung nạp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Tình Huống Lặp Lại.

Ngay lúc đó, tình trạng của Tiêu Tân bỗng càng ngày càng xấu đi, khuôn mặt đỏ bừng, ngoài da bốc lên tầng tầng khói trắng, y phục phàn phật bay, giống như có từng cơn gió hí lộng ở bên trong.

“Tiêu đại ca, huynh làm sao vậy?” Mạc Tiểu Ngọc bị hình dạng của Tiêu Tân hiện giờ làm cho hoảng sợ.

“Nguy rồi, chẳng lẽ đệ năng bị mất kiểm soát?” Tiêu Tân đột nhiên mở to mắt, gân xanh trên trán nổi lên, y phục bắt đầu bốc hơi nghi ngút, dường như có thể bốc cháy bất cứ lúc nào.

Một lúc sau, Tiêu Tân cảm thấy khá hơn được một chút, hắn bỗng nhiên xoay người rống lên một tiếng đinh tai nhức óc, phát ra một quyền nện vào tường làm lung một lỗ to tướng.

“Wo....Trời!” Mạc Tiểu Ngọc phát ra một tiếng thét kinh hãi, bị hành động của Tiêu Tân dọa sợ đến mức trợn mắt há mồm[LongNhi: vầy nè], chợt nàng nhìn thấy Tiêu Tân xoay người, chạy như điên dọc theo đường lớn.

Tiêu Tân nhìn thì có vẻ đang mất dần lý trí, nhưng thực ra trong lúc này là lúc hắn sáng suốt và tỉnh táo nhất. Hắn không rõ vì sao mình bị biến thành như thế này, chỉ thấy trong cơ thể nhiệt độ càng lúc càng dâng cao, giống như đang ở trong một lò hỏa hàng ngàn độ C. Vì thế, hắn phải tìm được cách làm hạ nhiệt thân thể, nếu không nhất định....xảy ra chuyện lớn rồi.

Để tránh làm kinh động đến người khác, biện pháp duy nhất là phải tìm một nơi có thật nhiều nước để nhanh chóng làm hạ nhiệt cơ thể, mà.....nơi có nhiều nước nhất là “sông”.

CLICK ĐỂ XEM NỘI DUNG: SHOW

Tiêu Tân trốn chạy thật nhanh trên đường lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh. Khi mới bắt đầu chạy, Mạc Tiểu Ngọc còn có thể nhìn thấy được bóng lưng của hắn. Nhưng ngay sau đó khoảng cách càng lúc càng xa, không bao lâu sau, nàng đã không còn nhìn thấy được thân ảnh của hắn nữa.

“Tiêu đại ca, huynh chạy đi đâu rồi?” Mạc Tiểu Ngọc thì thào tự hỏi, trong lòng hốt hoảng từng cơn.

Hai người lúc mới gặp mặt tất nhiên sẽ dễ sinh chuyện ra hiểu lầm, sau một thời gian ở cùng nhau tình cảm sẽ dần dần phát triển nhiều hơn. Ở cùng nhau tuy chưa được lâu, nhưng người huynh này đối xử rất tốt với nàng, chiều chuộng nàng rất nhiều. Nếu Tiêu Tân xảy ra chuyện gì, thì đối với Tiêu Ngọc lần đầu tiên trốn nhà bỏ đi mà nói. Thật không biết phải làm sao cho đúng?

May mà Tiêu Tân chọn lựa chạy dọc theo lề đường cắt ngang toàn tỉnh Js. Nên Mạc Tiểu Ngọc lần dò hỏi người đi trên đường thì phần lớn ai cũng nhìn thấy hấn do hấn show hàng quá nổi và chỉ đường cho nàng. Việc đáng ăn mừng chính là, Tiêu Ngọc muội muội đáng yêu không gặp phải người xấu, không biết vì nàng nhân phẩm quá tốt hay là đám lưu manh vừa rồi bị nàng đánh nên sợ. Tóm lại, Tiêu Ngọc muội muội không gặp phải một trở ngại nào khi rời khỏi Js.

Sau khi ra khỏi thành phố, Tiêu Ngọc muội muội mờ tịt hoàn toàn. Nàng rốt cục cũng không thể hiểu nổi Tiêu Tân cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Cho nên nàng cũng không thể biết mà đi tìm “sông”. Nhưng mà, Tiêu Ngọc muội muội cũng được xem như lạnh trí, nàng chợt nhớ đến trên xe Tiêu Tân đã từng nói qua với nàng, vì thế nàng quyết định ngồi đợi ở ven đường...

“Nếu mình cùng với Tiêu đại ca thất lạc, phải ở nguyên chỗ đó chờ huynh ấy đến tìm!” Mang ý nghĩ như thế Tiêu Ngọc muội muội ngồi ở ven đường hơn nửa canh giờ, rốt cục nàng cũng thấy xuất hiện thân ảnh với cái đầu ướt mẹp.

“Tiêu đại ca, huynh vừa đi đâu thế?” Mạc Tiểu Ngọc vui vẻ đứng bật dậy hỏi.

Người vừa đến đúng là Tiêu Tân, toàn thân trên dưới đều ướt nhẹp. Sắc mặt tái nhợt, bộ dáng có vẻ rất chật vật. Hấn mệt mỏi liếc nhìn Mạc Tiểu Ngọc một cái, khóe miệng mím cười, đột nhiên, đôi mắt nặng trĩu, thân thể rã rời, hấn ngã xuống.

A, huynh... huynh đừng làm cho Tiêu Ngọc sợ mà. Vừa rồi...vừa rồi huynh còn đánh bại mấy chục tên lưu manh, còn đập một phát làm lũng tường một lỗ, tại sao giờ lại như thế này, chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng mà, cho dù Tiêu Ngọc hô hét như thế nào. Tiêu Tân cũng không có phản ứng. Nếu tiểu cô nương này không luyện qua vài năm công phu....Chắc cũng không còn cách nào khác nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tiêu Tân cũng dần dà tỉnh lại từ trong hôn mê. Phát hiện mình đang nằm trên giường, Tiêu Ngọc muội muội đang chống tay dưới cằm, khóe miệng hơi nhếch lên, ngồi ngẩn người ở bên cạnh.

“Tiêu Ngọc, giờ là mấy giờ rồi?” Ngủ lâu như thế, Tiêu Tân vẫn còn có cảm giác hữu khí vô lực, đầu óc hỗn loạn, giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh. Dưới tình thế gấp rút, hấn quyết đoán nhanh chóng nhảy xuống dòng sông lạnh giá, mong có thể hạ nhiệt độ cơ thể xuống, nhưng một lúc sau bò lên bờ, thì biến thành bộ dạng này đây. Nếu không nghĩ đến việc vừa thất lạc Mạc Tiểu Ngọc, chống đỡ thân thể bằng ý chí để đi tìm nàng, thì có lẽ hấn đã ngất đại trên bờ để cho khỏe.

Nghe thấy âm thanh phát ra từ Tiêu Tân, Mạc Tiểu Ngọc đứng bật dậy, nũng nịu gọi.

-Tiêu đại...ca, huynh đã tỉnh, vừa rồi huynh làm muội sợ.

Tiêu Tân hỏi giờ một lần nữa, Mạc Tiểu Ngọc mới đi ra ngoài để hỏi thăm, lúc ấy mới biết được giờ đã chín giờ tối.

Mình ngủ lâu thế sao? Tiêu Tân suy nghĩ, từ khi ngất xỉu đến giờ, ít nhất đã trôi qua bảy giờ, hèn chi cảm thấy có chút đói bụng.

“Đây là đâu?” Tiêu Tân chợt hỏi, nhìn bốn phía, dường như đó là một khách sạn.

Mạc Tiểu Ngọc hớn hớn nói.

-Tiêu đại ca, muội rất thông minh nha! Khi đại ca té xỉu, muội ngăn một chiếc xe trên đường, nhờ người lái xe chở chúng ta đến đây đó!

Mạc Tiểu Ngọc đối với môi trường và thích nghi cực kỳ nhanh lẹ. Nếu đổi lại có vị nào đó từ thời cổ đại xuyên thời gian đến hiện đại[xuyên việt] hay là nông phu lên thành thị, khẳng định là không thể thích ứng nhanh như cô nàng này được. Bởi thế, Tiêu Tân rất hài lòng với việc Tiêu Ngọc đưa hấn đến khách sạn, thuận miệng khen ngợi vài câu, đã làm tiểu nha đầu vui vẻ quên trời đất.

Tiêu Tân vừa định tóc chần rời khỏi giường, chợt phát hiện thân thể mình đang...trần như nhộng, lập tức chấn động.

-Quần...quần áo của huynh ai cởi?

Khuôn mặt Mạc Tiểu Ngọc đỏ bừng, bịu môi nói.

-Không phải huynh bị rơi xuống sông, toàn thân ướt sũng, làm chỗ ngồi trên xe của người ta khắp nơi đều là nước. Sau khi đến khách sạn, muội nhờ người khác giúp, cởi đồ huynh ra. Vốn muội định thay quần áo khác sạch sẽ cho huynh, nhưng huynh ngủ như con lợn chết, làm gì cũng bất động, rốt cuộc thì...vậy vậy đó.

Tiêu Tân lúc này mới thở dài nhẹ nhõm. Mạc Tiểu Ngọc nghĩ đến thân thể...không-mặc-gì... của Tiêu Tân đang ở trong chần, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, trông như muốn xuất huyết, ôm mặt chạy nhanh ra khỏi phòng. Tiêu Tân nhân cơ hội này, đẩy maximum tốc độ mặc quần áo vào.

Một lúc sau, Mạc Tiểu Ngọc mang một khay thức ăn đến, bày biện ra ở đầu giường, nàng vui vẻ nói.

-Muội cảm thấy thức ăn giữa trưa họ làm rất ngon, cho nên muội đã dặn bọn họ làm thêm một phần nữa.

Được Tiêu Ngọc cẩn thận chăm sóc, Tiêu Tân cảm thấy có chút cảm động. Tiểu nha đầu này, bản tính cũng không xấu, chỉ là do ảnh hưởng của bạo lực gia đình mà chủ chốt là sự phụ nàng. Sau này phải từ từ mà uốn nắn nàng lại, có vẻ....phê đây.

Mạc Tiểu Ngọc ăn uống với bộ dáng giống y như hồi trưa, hơn phân nửa thức ăn đều bị nàng “tiêu diệt” gọn. Bởi vì thân thể Tiêu Tân không thoải mái, nên chỉ ăn qua loa rồi buông đũa.

Lần nay, Mạc Tiểu Ngọc cũng không chỉ lo cho chính mình, ngay lúc nàng phát hiện Tiêu Tân có vẻ không ổn, nàng nhẹ giọng hỏi.

-Tiêu đại ca, huynh cảm thấy không thoải mái hay sao? Muốn đi tìm thấy thuốc hay không?

Tiêu Tân lắc đầu. Người trong nhà ắt hiểu rõ chuyện nhà mình, Tiêu Tân biết rất rõ tình trạng cơ thể của mình. Vừa rồi khi Mạc Tiểu Ngọc ra ngoài, hắn đã kiểm tra sơ qua cơ thể của mình, cảm giác cực kỳ quái lạ. Khối mê vụ vùng đan điền của hắn cả hoàn toàn biết mất thay vào đó là một vùng chất lỏng dính dính tỏa màu hoàng sắc, nằm yên ở đó không di chuyển. Thử vận công, cả người trên dưới không có một tia khí lực, bải chất lỏng màu hoàng sắc cũng im re.

Chẳng lẽ dị năng đã biến mất? Tiêu Tân tâm trạng buồn bực. Việc hắn cảm thấy vui mừng chính là khả năng thấu thị vẫn chưa biến mất, nếu không thì hắn không thể tra xét cơ thể của mình được. Có lẽ dị năng còn, nhưng ở vùng đan điền có vẻ không ổn thì phải.

Sau khi ăn xong, Tiêu Tân đưa Tiểu Ngọc về phòng ngủ. Trong bóng đêm, Tiêu Tân lẳng lặng hồi tưởng về những gì phát sinh ngày hôm nay, hắn chợt phát hiện trong khoảng thời gian này dị năng trong cơ thể mình có chút quái dị. Như mỗi lần đánh nhau, điều cảm thấy khó chịu trong người, dị năng cũng không thể không chế trong một thời gian ngắn. Đợi sau khi tâm trạng bức bối qua đi, mọi thứ mới bình lặng lại như trước.

Nếu Tiêu Tân luyện qua nội công, tình huống có lẽ khả quan hơn đôi chút. Bây giờ trong lòng mờ mịt, không biết phải làm sao cho xong. Suy nghĩ gần nửa ngày, Tiêu Tân đột nhiên phát hiện. Đúng rồi, Mạc Đại thúc tính thông y được, nói không chừng có thể điều tra ra nguyên nhân, tìm được cách giải quyết.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, gánh nặng trong lòng Tiêu Tân được buông lỏng. Dị năng mặc dù tốt, nhưng đó cũng không phải là skill chính, mất đi cũng không sao. Việc gì phiền não như thế, đi bước nào tính bước đó thôi!

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tân vẫn như cũ, 6 thức. Hắn ở trong phòng khởi động một lúc, phát hiện nhiệt độ trong người đã tăng giảm bình thường như cũ, nhưng tay chân có chút bủn rủn vô lực nhưng so với tối qua vẫn còn tốt chán, dị năng vẫn im lìm không phản ứng.

Thân nơi đất khách, đương nhiên không thể chạy loạn, Tiêu Tân hoạt động trong phòng một lúc, đánh một bộ quyền, đến khi nhiệt năng trong người tăng lên chút đỉnh, mới dừng lại.

Vừa đánh xong bộ quyền, đã nghe có người gọi ngoài cửa. Vừa mở, đã thấy Tiểu Ngọc muội muội lên nhảy vào phòng.

“Tiêu đại ca, huynh khỏe chưa?” Mạc Tiểu Ngọc hỏi, thấy hắn gật đầu, nàng cảm thấy vui vui.

Từ Js đến Fh cần khoảng một tiếng, hai người leo lên xe, sau một phen cưỡi ngựa, cuối cùng cũng đã đến nơi.

Vừa mới dừng xe, lại có vài “con cò” bu xung quanh. Tiêu Tân nhanh chóng kéo Tiểu Ngọc thoát ly khỏi nơi đó, lại xảy ra chuyện đụng “cò” như hôm qua, nhưng hắn bỏ qua luôn. Trong đó có một con “cò” không cam tâm mò theo hắn, nhưng thấy hắn không có ý đi chậm lại, cũng đành bất đắc dĩ buông tha ý tưởng làm mạng.

Thành phố Fh không lớn, nằm cạnh một ngọn núi, có một con sông ôm vòng qua thành phố. Nơi đây đường chật đất hẹp, trên con đường tỏa ra sắc xanh của từng tảng đá mài. Trong Không khí ngập tràn mùi ẩm thấp, có thể nghe được âm thanh giặt đồ bằng chày đập vào quần áo thoang thoang đâu đó bên bờ sông.

Những cái nhà ba tầng cũ nhỏ nằm thưa thớt hai bên đường, phần lớn lầu một đều là những cửa hàng. Phần lớn những ngôi nhà đều được sửa chữa thành nửa gạch nửa gỗ, mơ hồ có thể cảm nhận được phong vận ngày xưa. Một đường đi thẳng, giống như đang trở về quá khứ cách đây vài thập niên.

Hỏi thăm những người ven đường, điều không có kết quả, nơi này không ai biết đến ai có tên là Mạc Bất Ly. Mạc đại thúc thần bí cuối cùng người đang ở nơi đâu, hy vọng xuất hiện lẹ chút đi...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Phượng Hoàng Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.